Chelsea Quinn

Yarbro

Nopţile bestiei (Beastnights)

PARTEA I
Până la Sărbătoarea Recunoştinţei

1

La scurt timp după miezul nopţii, ploaia începuse din nou. Cădea fără încetare, cu stropi grei şi, în absenta vântului care să-i dea o direcţie, presiunea apei părea să fi înfrânt rezistenţa aerului. Forţa ploii a crescut tot mai mult, iar atunci când norii s-au luminat, noua dimineaţă era scăldată în umezeală.

Zorii erau însoţiţi de izbucniri capricioase de vânt dinspre sud-vest, care îngrămădeau norii în cete şi mai dense, smulgând frunze şi ramuri mai mici ale copacilor, întrerupând liniile telefonice şi de curent electric ale caselor şi fermelor izolate. Multe lumini de la intersecţii nu mai funcţionau, iar traficul ce se târa şi aluneca de-a lungul drumurilor înregistra un mare număr de accidente minore. Navetiştii din staţiile trenurilor locale se strângeau pe peroane, cu hainele şi umbrelele umflate de palele de vânt.

Când luminile începuseră să clipească, avuseseră o ultimă strălucire apoi se stinseseră definitiv, Aaron Holliman înjură printre dinţi. Se frecă pe umeri, simţind, prin pulover, brazdele de pe piele. Până când nu revenea curentul, nu avea cum munci, iar el sperase ca munca să-i abată gândurile de la durerea stăruitoare şi chinuitoare provocată de cicatrice. Plecă din birou spre garaj, unde îşi ţinea lămpile cu petrol. În momentul când alesese două dintre ele de pe poliţele cenuşii, auzi ţârâitul telefonului. Rămase un moment în cumpănă, apoi puse lămpile la locul lor şi o porni prin pasajul acoperit spre bucătărie.

— Holliman, se răsti el în receptor.

Dacă era din nou vorba de unul din indivizii aceia enervanţi, care încercau să-i vândă un aspirator nou sau un abonament la

o revistă sau o vopsea nouă pentru automobil.

— Aaron?

— Da! Lew? Iritarea îi trecuse aproape de tot. Întinse mâna după unul din scaunele de bucătărie; statul în picioare îi provoca asemenea dureri, încât nu mai putea judeca aşa cum trebuie.

— În persoană, veni confirmarea. Vei fi acasă astăzi?

Exista o anumită precauţie în modul cum fusese pusă întrebarea, iar Aaron răspunse şi el cu grijă.

— Voi fi aici întreaga dimineaţă şi oricând după ora patru. Respiră adânc înainte să continue: Ce s-a întâmplat?

— După patru. Trec pe la tine, bine?

În vocea lui Lew se strecurase un ton pe care Aaron nu îl auzise prea des şi care îl tulbura.

— Ce este? întrebă Aaron din nou, aşteptând cu nelinişte răspunsul.

— Rău... viol şi crimă. Am să-ţi prezint detaliile în această după-amiază. Până atunci, voi dispune oricum de mai multe elemente. Oftă apoi: Cred că va fi...

— Crimă? Aaron ezită o clipă. Şi viol?

— Asta pentru cine întreabă, spuse Lew.

— Aha, zise Aaron, încercând să ghicească dedesubturile acestui răspuns. După patru. Te aştept. Am să las telefonul să funcţioneze, în caz că intervine o schimbare.

Simţi cum îl străbate un junghi, pe care îl puse pe seama vremii proaste.

— Am să te vizitez, spuse Lew cu voce obosită, sugerând că nu dormise întreaga noapte. Aduc cu mine tot ce pot strânge până atunci.

— Pe curând, spuse Aaron şi puse telefonul în furcă, înainte ca Lew să apuce să-şi ia rămas bun.

Rămase în bucătăria întunecoasă mai multe minute, cu mintea voit golită de gânduri şi evitând imaginile pe care i le trezise convorbirea cu Lew. Într-un târziu, luă telefonul şi formă un număr, numărând pe degete de câte ori răsunase apelul media era de cinci, însă de această dată a fost nevoie de opt.

— Bună dimineaţa, răspunse funcţionara. Cabinetul doctorilor White, Daly, Benson şi Rosserwell.

Salutul ei vesel avu darul să-l scoată din sărite.

— Sunt Aaron Holliman. Fă-mi legătura cu Caleb.

— Doctorul Rosserwell este...

— Vreau să vorbesc cu el, insistă Aaron.

— Domnule Holliman, spuse funcţionara, cu un suspin, doctorul Rosserwell este cu un pacient. Nu vreau să-l deranjez. Ar trebui să înţelegeţi.

— Spune-i doar ca sunt la telefon, bine? se răsti Aaron.

— Am să-i transmit mesajul şi am să-l rog să vă sune când va fi liber, propuse funcţionara.

— Doamnă, pronunţă Aaron rar şi măsurat, fă-mi legătura imediat. Ai înţeles?

— Nu am de gând să întrerup, începu ea.

— Imediat, repetă Aaron, de această dată atât de încet, încât ordinul său devenise ameninţător.

— Dacă insistaţi, zise funcţionara pe un ton înţepat.

Se auziră mai întâi două clicuri, un protest înăbuşit, iar apoi vocea lui Caleb Rosserwell.

— Bună dimineaţa, Aaron. Ce ţi s-a întâmplat?

Aaron nu reuşi să-şi ascundă un oftat:

— Am rămas cu foarte puţin Motrin. Dacă nu se schimbă vremea, până mâine nu mai am.

Îi venea greu să recunoască măsura în care depindea de medicamente şi tratament pentru a-i estompa durerile şi amintirile.

— Asta-i tot? Vremea?

Întrebarea lui Caleb suna ca şi cum s-ar fi interesat de situaţia pescuitului din Deltă.

— O.K, ai dreptate. Noul medicament pe care mi-l dă Gilchrist îmi permite să gândesc mai bine, cu mult mai bine, dar asta înseamnă că...

— Asta înseamnă că îţi şi aduci aminte mai limpede, continuă Caleb în locul său.

— Nu pot să mă împotrivesc. Gilchrist afirmă că va trece, dar eu nu sunt atât de sigur.

— Coşmaruri? se interesă Caleb.

— Cred că da. Ezită o secundă, apoi spuse: Am făcut plimbări, plimbări lungi, mai mult decât de obicei. Vreau să mă obosesc, pentru ca să nu mai visez.

— Înţeleg, spuse Caleb. Foarte bine, am să sun la farmacie. Continuă după o pauză: Presupun că respecţi dozajul prescris! Te rog să nu mi-o iei în nume de rău. Această din urmă remarcă fusese pronunţată chiar în momentul în care Aaron se pregătea

să-i dea o replică tăioasă. Te cunosc bine, Aaron. Când te cuprinde desperarea, faci lucruri necugetate.

— Mda, răspunse acesta.

Deşi nu era prea limpede căreia dintre remarcile sale îi răspunsese, Caleb zise:

— Respectă cu stricteţe doza prescrisă, mai ales în cazul medicamentului acela nou cantităţile cele mai potrivite încă nu sunt bine cunoscute. Ce altceva iei?

— Aspirină, se răsti Aaron.

— Băutură? sugeră Caleb, fără să pară o acuzaţie.

— Câteodată, când nu ajută plimbatul, recunoscu Aaron. Dar cu măsură.

— Hm. O.K. Poţi să ridici reţeta după-amiază.

— Mulţumesc. Răspunsul era dat în silă.

— Trebuie să te las, Aaron. La revedere.

Aaron puse receptorul în furcă în acelaşi moment cu Caleb. Inspiră profund, exasperat de durerea chinuitoare din spate şi picioare. „Parcă aş fi alergat toată noaptea", murmură el, ridicându-se de pe scaun şi privind soba inutilă. Vreme umedă. Cât de mult ura vremea umedă. Se consolă cu gândul că avea să o întâlnească pe terapeuta ce se ocupa de problemele sale fizice în acea după-amiază. Intră în salon, căutându-şi ziarul din care, cea mai mare parte zăcea pe podea, lângă sofa alese paginile şi le împături, apropiindu-se de cămin. În fiecare iarnă îşi blestema casa şi pe bunicul său, care o renovase cu treizeci de ani în urmă, înlocuind vechile sobe cu lemne cu cele mai bune echipamente electrice de pe piaţă.

Aşezând lemnele pe grătarul ce servea drept schimbător de căldură, Aaron începu să fluiere printre dinţi; nu era propriu-zis o melodie, dar îl ajuta puţin să înlăture apăsarea întunericului. În sfârşit, luă unul din chibriturile acelea lungi şi aprinse hârtia, trăgându-se puţin înapoi în momentul izbucnirii flăcărilor. Încetul cu încetul, se făcu cald. Aaron rămase încă multă vreme acolo, sprijinit de marginea căminului, cu ochii fixaţi asupra fascinantului joc al limbilor de foc.

Ruşinându-se oarecum de cicatricele sale, Aaron se întoarse cu spatele la Mignon Vandreuter, în momentul în care îşi scotea cămaşa.

Mignon făcu un gest nerăbdător:

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu, Aaron.

— Scuză-mă, spuse el, întorcându-se cu faţa spre ea, sfidător.

Mignon îi arătă masa de masaj din partea opusă a încăperii.

— Haide, să-ţi facem un control.

Cercetă modul în care se deplasa, observând cu câtă greutate se mişca şi grija lui să ascundă aceasta.

— Te deranjează vremea?

— Puţin, răspunse bărbatul, ridicând din umeri.

— Traduc, foarte tare, spuse Mignon şi îşi prinse buza inferioară cu dinţii, silindu-se să zâmbească.

Întinzându-se pe masă, Aaron nu reuşi să-şi reţină un geamăt.

— Din cauza ploii, explică el înciudat.

Mignon clătină din cap, fără să aibă curajul să vorbească. Cu o figură lipsită de expresie, se apropie de el şi îi atinse spatele cu mâinile. Încordarea lui era mai mare decât de obicei, un fapt care o neliniştea.

— Ai lucrat cumva mai mult decât se cuvenea? se interesă ea, încercând să evite nota critică.

— Nu, nu aş zice; e din cauza ploii.

— Da. Ar trebui să faci mai multă hidroterapie. Şi aici, dar şi acasă la tine. Ai tot ce-ţi trebuie.

— La mine acasă nu merge curentul.

— În fiecare zi? îl certă ea. Nu ai avea nevoie de atâtea calmante dacă ai petrece mai mult timp în apă. Ştii doar cât te ajută să-ţi recapeţi mobilitatea.

Degetele ei simţeau urma rănilor.

— Nu mă cicăli, Minnie.

El era singura persoană care folosea această poreclă. Ştia că nu-i face plăcere şi o rezerva de aceea pentru momentele în care dorea să-i abată atenţia prin iritare.

— Dacă ai avea grijă de tine, n-ar trebui să te cicălesc.

— Am multe pe cap, spuse el, închizând ochii şi înclinându-şi capul, până când simţi atingerea feţei de masă din hârtie.

— Aşa? Începu să-i întindă braţele, urmărind ce se întâmpla cu umerii. Ce fel de lucruri?

— Lew Frazier m-a căutat în această dimineaţă. Ar fi dorit să le comande muşchilor să colaboreze, însă nu reuşea. Strânsoarea devenea insuportabilă. Se abţinu cât mai mult cu putinţă să protesteze, iar apoi spuse în şoaptă: Mă doare.

— Ce-a vrut Lew? se interesă ea, fără să slăbească strânsoarea pe încheietură.

— Îmi va comunica mai târziu. Zicea ceva de un viol şi crimă. Strângea din dinţi şi pronunţa cuvintele în izbucniri nervoase. Ţi-am zis că mă doare. Ce naiba, Minnie! spuse el mai tare.

— Te-am auzit de prima oară, spuse ea, continuându-şi munca. Înfiorător, crimă şi viol. Mignon înţelese că el dorea să-i abată atenţia; în mod normal, nu ar fi acordat prea multă consideraţie ieşirilor lui, dar ştirea pe care o auzise nu putea fi ignorată. Are nevoie de ajutorul tău?

— De aceea a sunat, nu?

Gâfâi de două ori şi o parte a durerii dispăru.

— Ai de gând să îl ajuţi? Îi îndoi braţul la spate, în regiunea şalelor, până când dosul palmei lui se sprijinea pe coloana vertebrală. Nu opune rezistentă, bine?

— Nu opun rezistenţă, răspunse el, ştiind că nu este adevărat. Respiră adânc de câteva ori, însă fără efect.

— Ai să-l ajuţi pe Lew?

Mignon lucra în jurul muchiei proeminente a omoplatului, degetele ei căutând muşchiul cel mai contractat. Atingerea ei era delicată, dar insistentă.

— Dacă pot, îl ajut. Nu mă apăsa aşa de tare, scrâşni el.

— Vrei să te faci bine, sau nu?

— Să te...

Partea din spate a coapselor lui tremura foarte uşor; îi era o ciudă îngrozitoare pentru că nu reuşea să se stăpânească. Se străduia tot timpul să-şi coordoneze trupul său vătămat şi de câte ori acesta nu îl asculta, se simţea trădat.

— Perfect când? îl întrebă ea din vârful buzelor.

Oricât de puţin dorea să recunoască, îi era dor de clipele lor de intimitate.

Aaron îşi întoarse capul în sus, privind-o printre pleoapele pe jumătate închise:

— Cum ai zis?

— Am înţeles că ai vrea să te culci cu mine, iar eu te-am întrebat când. Îi eliberă mâna de la spate şi îl apăsă cu grijă pe omoplat. De această dată simţi o scădere a încordării şi se bucură. Lasă-ţi capul jos!

— De ce? Făcu aşa cum i se spusese, dar când simţi că este

apucat de încheietura celeilalte mâini exclamă: Isuse, Minnie!

— Ai nevoie de chestia asta, ştii la fel de bine ca şi mine.

Începu să-i tragă braţul, mirându-se de pocnitura scoasă de articulaţia umărului.

— Ei, ce-i asta, parcă m-ai zdrobi cu roata, protestă el.

Erau cuvinte pe care le pronunţa de fiecare dată când îl masa, aşa că nici nu se mai osteni să-i răspundă.

— Ţi-ai lăsat muşchii să se încordeze din nou.

— Chiar aşa am şi făcut. Intenţionat, răspunse el cu tot sarcasmul de care era capabil.

— Faci cum vrei, spuse ea, deplasându-i încheietura până la şale şi frământându-i muchia omoplatului. Ca de obicei, partea dreaptă a corpului său era mai tensionată decât cea stângă. Şi cum crezi că ai putea să-l ajuţi pe Lew?

— De unde naiba să ştiu eu?

— Trebuie să ai o idee, cât de mică, insistă Mignon. Spune-mi, te rog, ce ai ridicat?

— Lemne, mormăi el. Pentru foc. E rece şi umed.

— Înţeleg, zise ea, apăsând mai tare. Tu susţii tot felul de...

— Las-o baltă, îi ordonă, simţind că nu mai doreşte să o înfrunte. Mi-am adus lemne în casă. Se întrerupe curentul şi am...

— Ai vrut să faci cald în casă, continuă Mignon. Sigur. Ai dreptate. Observă că unele din umflăturile de pe spatele său erau de culoare zmeurie şi nu alburii, ca de obicei. Ai cam exagerat.

— Dacă nu aş exagera, nu aş fi decât un invalid.

— Arată ca şi cum ai fi iritat, continuă ea, uitându-se mai atent la piele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Minnie, încercă să o împingă, fără succes. Lasă-mă în pace. Ocupă-te de muşchi şi doar atât. Nu-ţi face griji de rest.

Prin mintea femeii trecură nu mai puţin de trei replici tăioase pe care se abţinu să i le arunce.

— Ar trebui să-i comunici doctorului Gilchrist ce s-a întâmplat. Dacă medicamentele acelea noi produc efecte secundare.

— Nici vorbă, răspunse Aaron sec, încercând să-şi ascundă propriile îndoieli. Ce ştie el, nu-i decât un copil.

— Mi se pare ciudat. Întoarce-ţi capul în direcţia opusă.

— În direcţia opusă?

Făcu aşa cum i se ceruse, dar cu atâta neplăcere, încât ei i se păru că o mai sfida, încă.

— Mulţumesc, îi spuse ea sarcastic. Continuă să-l maseze pe spate, până când consideră că îl ajutase să se relaxeze atât cât era posibil. Ai să mai ai nevoie de exerciţii suplimentare.

— Prostii!

— Nu e în regulă, tonusul tău muscular nu e cel normal, va trebui să exersezi mult pentru gât şi spate. Dacă nu ai grijă acum, mai târziu va fi cu mult mai rău, te asigur.

— Vremea e de vină, repetă Aaron. Vremea îmi dă întotdeauna de furcă ştii asta. Se întoarse şi se propti într-un cot. Gata, Minnie.

Mignon îl privea, şocată de valul neaşteptat de afecţiune ce o cuprinsese:

— Eu.

Ochii lui Aaron se măriră, figura rămânându-i altfel impasibilă.

— Gata, Minnie, repetă el, pe un ton mult mai blând. E din cauza vremii.

— Dacă spui tu. Simţi cum i se aprinde faţa şi gâtul; ştiind că sunt roşii, se aprinse şi mai tare. Însă trebuie să-i comunic lui Gilchrist.

— Lu' căcăciosu' ăla mic? se interesă Aaron, lăsându-se din nou pe masa de masaj. Foarte bine, spune-i.

Aproape că adăugă, nu ştiu la ce bun, dar se abţinu, de această dată.

— Te doare rău? întrebă Mignon ceva mai târziu, după ce îşi mai revenise.

— Caleb îmi face o reţetă nouă de Motrin. Gilchrist afirmă că merge bine cu ce mi-a prescris el până acum.

— Nu te întrebasem asta, îi atrase Mignon atenţia cu blândeţe. Aaron răspunse cu întârziere:

— Mda, mă doare. Nu a încetat de când am fost lovit.

Nu folosea niciodată cuvântul „torturat", decât atunci când se gândea la ce se întâmplase, singur.

— Şi acum e mai rău?

— Desigur. Îţi tot spun că vremea. Mormăi atât timp cât i se masau muşchii şoldului şi nu-şi continuă fraza decât atunci când fuse sigur că poate vorbi fără să geamă vremea o face şi mai

rea.

— Ceea ce înseamnă că te şi mişti mai greu? întrebă Mignon, remarcând încă o porţiune de piele pe care părea să apară o erupţie.

— Mda. Se abţinu, dar apoi spuse ce avea în minte: E ca şi cum mi s-ar fi slăbit muşchii. Mă simt de parcă aş fi ridicat o sobă întreagă ieri şi nu câteva lemne.

Mignon se opri din masaj:

— Unde?

— Peste tot peste tot.

Mignon se gândi o vreme; spuse apoi:

— Ploaia a început săptămâna trecută.

— M-am simţit îngrozitor săptămâna trecută. Cele câteva zile de vreme frumoasă nu au fost mult mai bune. Dar acum plouă iarăşi. Bătu cu pumnul în muşamaua de pe masă. Cam astea ar fi ştirile bune.

— Nu-ţi bate joc, protestă Mignon, automat.

— De ce nu? Întrebarea lui avea un ton sălbatic, născută fiind dintr-un sentiment de frustrare şi ură. Se înălţă cu greu, braţele tremurându-i vizibil: Îmi fac exerciţiile, vezi? Îmi iau medicamentele. Şi totuşi, ori de câte ori plouă, simt cum cineva îmi răscoleşte măduva oaselor. Urăsc ploaia.

Se lăsă din nou în jos, pe masă.

— Dacă te doare, las-o mai moale cu flotările. Aaron?

Bărbatul nu răspunse nimic, resemnându-se să suporte cu stoicism tratamentul aplicat spatelui şi soldurilor sale. Se supuse fără să scoată nici o vorbă atunci când ea îi ceru să se întoarcă şi privi îndelung lampa montată în tavan, în timp ce i se masau umerii şi pieptul.

Mignon cunoştea mult prea bine capriciile lui Aaron ca să se lase impresionată de faptul că picase în muţenie. Încercă să adopte şi ea aceeaşi atitudine, fără a reuşi până la capăt. În cele din urmă, capitulă:

— Cum stai cu mobilitatea?

— Bine, dacă nu-mi pasă de dureri, răspunse el, ca şi cum ar fi fost vorba de o maşină veche.

— Aaron, îl mustră ea.

— Fir-ar să fie, ce vrei să-ţi spun? Ochii lor se întâlniră. Nu-mi face asta.

— Ce să nu fac? întrebă ea, sincer încurcată.

— Să nu te mai uiţi astfel la mine.

Îşi întoarse faţa în altă direcţie, pentru ca privirile lor să nu se mai poată încrucişa.

— Voi încerca, răspunse ea, evitând cu precauţie să întrebe ce vroia să spună.

Iritaţia aceea a părut puţin şi pe piept.

— Aşa-mi trebuie, spuse el cu ochii pe butonul de la uşă.

— Aş dori foarte mult să ştiu ce a provocat-o. Continuă repede, preîntâmpinând încă o izbucnire din partea lui Aaron: Mă îngrijorează noul medicament. Substanţele astea experimentale nu-mi inspiră încredere, deoarece sunt foarte multe lucruri despre care nu ştim nimic.

— De-aia şi sunt experimentale, răspunse Aaron, într-un acces de umor negru.

— Nostim, spuse ea, fără a fi deloc amuzată. Aaron, nu vrei să cinăm împreună?

— Diseară? întrebă el, privind în continuare spre uşă. Trebuie să mă întâlnesc cu Lew. Poate peste câteva zile. Reuşea să dea senzaţia că ideea nu îl interesa, îl plictisea chiar. Nu mă face să mă gândesc la cină, Minnie.

— Când peste câteva zile? insistă ea, supărată pentru că cedase cu atâta uşurinţă. Sună suficient de convingător?

— Nu încă, îi răspunse el cu un chicot. Sună-mă mâine şi vom sta de vorbă. Am să-ţi spun ce hotărâre am luat.

— Eşti un sucit şi un ticălos, îi zise, ciupindu-l de pielea de pe coaste. Hotărăşte-te acum sau niciodată.

Aaron îşi muşcă buzele:

— Nu-mi place să fiu supus la presiuni.

— Iar mie nu-mi place să fiu luată drept fraieră, replică Mignon. Dumnezeule, ce aş mai putea face pentru tine?

— Eşti o ticăloasă, Minnie, însă ai stofă, spuse Aaron, mângâindu-i mâna. Vineri, chiar dacă tună şi fulgeră? La tine sau la mine?

Închise ochii câteva clipe, încercând să alunge astfel durerile provocate de tratamentul ei, exact aşa cum procedase sub tortură. Atunci făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a ascunde adevărul, acum îl scutea să recunoască cât de intensă mai era încă durerea.

— Am să vin eu la tine acasă, spuse Mignon pe ton oarecum sever. În acest fel, nu o să ai nici o scuză să

contramandezi întâlnirea noastră. Eu voi aduce mâncarea, aşa că ţie nu-ţi rămâne decât să aranjezi farfuriile şi argintăria.

— Tacâmuri obişnuite, o corectă el. Vineri. Eşti de acord cu ora şapte şi jumătate?

— Voi veni, răspunse ea cu un zâmbet de abia schiţat.

Acum, că apucase să facă promisiunea, nu era foarte sigură că doreşte să refacă relaţia ei cu Aaron. Se mângâie cu gândul că aveau şansa de a fi buni prieteni acum, când nu exista nimic altceva între ei: cât de ciudat însă să-i treacă prin minte că relaţia lor amoroasă ar fi o piedică în calea prieteniei dintre ei.

— La ce te gândeşti? întrebă Aaron când Mignon se îndepărta de masa de masaj.

— Vor dori să facă o altă serie de analize săptămâna viitoare, îi răspunse ea, ocolind întrebarea.

— Iarăşi, Dumnezeule!

— Bine, dacă Gilchrist consideră că nu e necesar, poate că scapi. Dar atâta timp cât faci parte din programul acesta experimental de testare a medicamentului, trebuie să respecţi etapă cu etapă.

— Ia lasă-mă cu chestiile astea, zise Aaron, începând să se ridice. Sau doreai să mă mai masezi?

— Astăzi nu, te aşteaptă Gilchrist. Deschise apa caldă şi începu să se spele pe mâini. Pe lângă aceasta, astăzi ai fost deja destul de tracasat.

— Ce vrei să spui prin tracasat? se interesă Aaron.

— Vreau să spun că a plouat azi-dimineaţă şi va ploua şi diseară, iar tu nu ai cum influenta chestia asta, aşa-i?

Aaron îi răspunse cu o privire dură şi ciudata:

— Dar tu poţi, Minnie?

— Nu prea mult, nu, recunoscu ea.

— Ce păcat că nici tu nu poţi face nimic. Începu să râdă, apoi se opri atât de brusc, încât sunetul semănă mai degrabă cu un lătrat. Bine, bine. Du-te şi spune-i doctorului Michael Gilchrist, Michael J. Gilchrist. Cum l-o mai chema oare, numele ăsta care începe cu J.?

Îşi luase cămaşa în mână, dar acum stătea fără să facă efortul de a o îmbrăca.

— Cine ştie? Joshua, Jeremiah, Julius, Jeffrey, Joachim. Alege tu unul, Aaron.

Mignon îşi şterse mâinile pe prosopul aspru din hârtie şi

închise apa.

— Jesus? sugeră el. Probabil că îl chemă John sau Joseph. De fapt nu contează.

Pierzându-şi total interesul pentru acest subiect, începu să-şi tragă cămaşa.

— Am de gând să-i spun despre zonele acelea iritate, îi reaminti Mignon în drum spre uşă.

Făcea tot ce putea să-şi ia un aer foarte profesional, să pară neatinsă de toate ironiile pe care i le adresase el, dar îşi ţinea umerii o idee prea ridicaţi, iar tocurile ei făceau prea mult zgomot pe linoleum; îi venea să se blesteme pentru că îi dezvăluise atât de mult din ceea ce gândea.

Aaron se îmbrăcă încet, încheind cu grijă fiecare nasture, ca atunci când avea numai trei ani sau când era beat. Odată îşi înclină bărbia şi se cercetă pe piept, încercând să detecteze petele pe care le văzuse Mignon. Nereuşind să le găsească, se duse şi se uită în oglinda atârnată deasupra chiuvetei. Iată, era o regiune în formă de T, pornind de la clavicula dreaptă şi strecurându-se prin păienjenişul de cicatrice lungi şi subţiri şi părul de pe piept. Se aplecă în faţă, urmărind cum dispare pe măsură ce încheia următorii trei nasturi, satisfăcut că reuşise să ascundă iritaţia, chiar şi pentru scurt timp.

Marele ghinion al lui Michael J. (adică Jamison) Gilchrist era că la vârsta sa de douăzeci şi nouă de ani, cu toate că ar fi putut adăuga după nume şi o mulţime de titluri universitare, îl considerai mai degrabă un licean în ultimii ani de studii decât medic psihiatru, aşa cum indica ecusonul său. Scund de statură şi cu o figură de copil, renunţase recent la mustaţa pe care o abordase timp de doi ani, după ce trebuise să recunoască, fără chef, că Monica avea dreptate; îi dădea într-adevăr un aer prostesc.

— Vandreuter mi-a zis că doreşti să mă vezi, aşa-i? întrebă Aaron intrând la Gilchrist, fără să bată la uşă.

Gilchrist încuviinţă din cap în cea mai hotărâtă manieră a sa. Îl pofti înăuntru şi îi indică cele două scaune din faţa biroului. Aaron se aşeză pe marginea mesei.

— Îşi face prea multe probleme, anunţă el.

— Cine îşi face prea multe griji? se interesă Gilchrist pe un ton neutru, încât Aaron chicoti.

— Nu ne jucăm aşa cum vrei tu, Gilchrist. Vezi-ţi de treabă.

Vroiam să spun, continuă Aaron să explice foarte grijuliu, că Mignon Vandreuter, care se ocupă de fizioterapia mea, a constatat că am o uşoară iritaţie. Ea crede că are legătură cu noul medicament pe care mi l-ai prescris deşi nimeni nu ştie exact dacă mie mi se dă medicamentul real sau versiunea placebo, este? şi ea nu vrea.

Gilchrist ridică o mână, ca un antrenor de volei.

— Cer pauză, Aaron. Te rog. Continuă, privindu-şi fix pacientul. Ai dreptate. Vandreuter este preocupată, refuzase să utilizeze cuvântul mai greu, îngrijorată, de ceea ce descrie drept o erupţie. A mai menţionat că ai mai avut acelaşi gen de erupţii din când în când, în timpul perioadelor ploioase şi că nu consideră că ar trebui să-ţi schimbăm medicaţia prescrisa, dar că ai nevoie de o supraveghere mai atentă.

— Te pricepi de minune să spui lucruri de soiul ăsta, comentă Aaron, coborându-se de pe birou. Ce altceva mai aveţi nevoie? Trebuie să mai las o probă de sânge, înainte de a pleca.

Deşi reuşea să-şi tină firea, efortul era mai mare decât lăsa să se vadă.

— Ţi-ai predat fişele de observaţie? întrebă Gilchrist. Trebuie neapărat să le avem, dacă doreşti să fii inclus în programul nostru.

— Pe toţi dracii, mai multa nevoie aveţi voi de mine decât eu de voi, zise Aaron dezgustat. Da, continuă el, arătându-şi în mod ostentativ plictiseala, mi-am predat toate fişele de observaţie, completate exact aşa cum vreţi voi, cu comparaţii făcute dimineaţa şi seara. Deşi mă îndoiesc că au vreun rost atât timp cât ploua; nici nu vreau să mă gândesc.

Michael Gilchrist se obişnuise cu stilul batjocoritor al lui Aaron şi se străduia să treacă peste situaţiile neplăcute:

— Ştii, Aaron, ar fi cu mult mai uşor pentru toată lumea dacă ai fi puţin mai amabil. În momentul de faţă, te porţi ca un...

— Ia mai lasă-mă cu tot căcatul ăsta, spuse Aaron, apropiindu-se de uşă. Singurul lucru care trebuie să vă intereseze este organismul meu, pentru experienţe şi pentru observaţiile pe care le fac eu. Şi cu asta, basta. Ieşi un pas pe culoar. Dacă aţi putea găsi o cale să mă simt mai bine cu adevărat, chiar şi pentru puţin timp, din când în când, eu aş fi cel care ar mulţumi primul. De câtă vreme încercaţi să mă faceţi bine? De aproape douăzeci de ani, nu-i aşa? Eu m-am întors în

'72, şi o persoană sau alta din Administraţia Veteranilor îşi tot încearcă medicamentele pe mine de atunci încoace.

— Poţi să te retragi din program când vrei tu.

Gilchrist îşi ridică privirea spre tavan. Ura certurile acestea cu Aaron Ruel Holliman, cărora nu era în stare să le pună capăt; confruntările lor căpătaseră de acum o evoluţie previzibilă, având ceva din ritualul unui dans.

— Dacă ajung acolo, pot la fel de bine să mă arunc de pe Podul Golden Gate, se răsti Aaron. Cel puţin aşa, dacă vreunul din Frankenstein-ii voştri de pe aici descoperă cu adevărat, din întâmplare, ceva care să mă ajute, voi fi printre primii beneficiari.

Trebuie să daţi medicamentul acela valabil cobailor voştri, da îl veţi găsi vreodată.

Gilchrist îşi ciupi rădăcina nasului, un gest reflex rămas din vremea când nu îşi pusese încă lentile de contact.

— Aaron, nu-i chiar aşa cum îţi închipui tu.

— Cine mai are timp să creadă? spuse Aaron, chiar înainte de a trânti uşa.

2

Figura uzată a lui Lew Frazier părea chiar mai întunecată ca de obicei. Stătea cu coatele proptite pe masa lui Aaron, cu o ceaşcă de cafea fierbinte înaintea sa.

— Când se face aşa de frig ca acum, aproape că aş prefera ploaia.

— Vei avea curând parte de ploaie, zise Aaron morocănos. Spuneau că până mâine de dimineaţă...

Nu apucă să termine, fiind ocupat cu capacul aparatului său pentru pâine prăjită.

— Mda, şi eu ascult buletinul meteorologic. Ce faci acolo?

— Încălzesc nişte plăcinte, răspunse Aaron. Ai adus fotografiile cu tine? Poate am timp să mă uit la ele înainte să mâncăm ceva.

Scoase cu un oftat mica farfurie metalică din aparat.

— De ce nu-ţi cumperi un cuptor cu microunde? întrebă Lew.

— Dar tu de ce nu-ţi cumperi?

Lew apucă ceaşca de cafea şi sorbi.

— Ştii de ce. Rowena mi-a zis că mă face bucăţele dacă-i aduc aşa ceva în casă. Zâmbi afectuos. Dar tu locuieşti singur, iar aici, în astea două camere din spate ai tot atâtea aparate electronice câte ai găsi într-o ţară în curs de dezvoltare. De ce nu-ţi cumperi şi un cuptor cu microunde?

Ridică pe masă geanta sa din piele, demodată, ca de comis-voiajor. În timp ce-i desfăcea cataramele, zise:

— Am aici fotografii de la locul crimei şi de la autopsie. Sunt greu de suportat.

Aruncă un plic pe masă.

— Indicii există? întrebă Aaron şi curios şi indiferent în acelaşi timp. Apucă plicul gros şi îl cântări în mană:

— Câte fotografii sunt aici?

— Treizeci şi una. Doctorul Grieta a mai făcut câteva suplimentare.

Cuvintele sale nu fură foarte inteligibile, încercând să răspundă şi să bea din cafea în acelaşi timp.

— Puţine, zise Aaron sec. Există vreun motiv?

Îşi mai turnă nişte cafea şi se aşează faţă în faţă cu Lew Frazier.

— E foarte rău, spuse Lew. Nici nu mi-aduc aminte să fi văzut ceva mai îngrozitor, într-un loc în care s-a comis o crimă. E chiar mai rău decât la accidentul care s-a petrecut acum câţiva ani, când patru tineri motociclişti s-au ciocnit frontal cu un camion, pe şoseaua 680. Tăcu o clipă. Atunci era vorba de maşini, dar acum un om a făcut-o. Un om care a comis fapta cu bună ştiinţă.

Privea fix spre fereastră, unde imaginea reflectată a bucătăriei se suprapunea peste imensitatea nopţii.

Aaron ezită o clipă, cu plicul în mână. Respiră adânc, ca şi cum s-ar fi pregătit să se arunce într-un râu iute. Deschise plicul şi le împrăştie pe masa de bucătărie, dintr-un singur gest. Le privi o vreme, fără comentariu.

Suprafaţa lucioasă a pozelor contrasta cu măcelul pe care îl prezentau: o femeie zăcând în mijlocul unei poieni, dezarticulată ca o păpuşă stricată, cu hainele răspândite în jur şi sânge, sânge peste tot; aceeaşi femeie, văzută din partea opusă a poienii în această fotografie se putea vedea că gâtul ei nu fusese spintecat, ci rupt; o imagine de aproape a pieptului şi capului,

din stânga; acelaşi lucru, dinspre dreapta; corpul de la talie în jos.

— Prezintă o dislocare parţială a şoldului, spuse Lew cu voce egală, coborâtă.

— Văzusem şi eu, răspunse Aaron, pe acelaşi ton.

— Raportul medicului legist face referire la asta.

— Da, da. Arată ca şi cum s-ar fi împotrivit.

— Cu toată puterea şi multă vreme, confirmă Lew.

— Înfiorător, spuse Aaron, respirând neregulat. Ce i-a provocat moartea, de fapt?

— I-a frânt gâtul, răspunse Lew, privind în cafea, evitând astfel ochii lui Aaron.

— Isuse Hristoase!

— Da, da.

Aaron puse în ordine fotografiile făcute la locul crimei şi se pregăti să privească şi imaginile de la autopsie. Poate din cauza decorului impersonal şi steril în care se desfăşurase aceasta pozele deveneau şi mai greu de suportat.

— Este paloarea cadaverică sau a fost... Astea sunt vânătăi?

— Şi una şi alta, spune Grieta. O parte a urmelor provin de la modul cum a fost aruncată pe spate, altele de la bătaie. Lew bău două guri de cafea fierbinte. Clătinând din cap, Aaron frunzări din nou fotografiile, încercând să păstreze o distanţă faţă de grozăviile pe care le privea.

— Cu ce a acţionat asupra... asupra gâtului?

— Grieta spune că e vorba de dinţi, răspunse Lew după o mică ezitare.

— Dinţi? exclamă Aaron înfiorat.

— Nu de om. Mai de grabă ca ai unui câine uriaş... Cafeaua e prea fierbinte.

— Mda. Dinţi, spuse Aaron examinând mai de aproape imaginile din timpul autopsiei.

— Poate a avut cu el un câine mare.

— Nemaipomenit. Ştiţi cine a fost victima?

— Facem cercetări, spuse Lew cu o anume răceală. Desigur, nu am găsit nici un fel de act de identitate asupra ei. Nu avea nici geantă, nici portofel, nimic. Nu putem recurge deci decât la amprente şi dinţi şi, dacă suntem norocoşi, poate o caută cineva.

Se lăsa pe spate în scaunul său şi se uită fix la lampa coborâtă mult deasupra mesei; lumina îl făcu să clipească.

— Şi ce vrei să fac eu? întrebă Aaron punând fotografiile deoparte, evitând atent să le vadă din nou.

— Ca de obicei... coordonarea informaţiilor, compararea cu datele altor cazuri similare, din alte zone. Tu te pricepi la aşa ceva. Cu memoria pe care o ai tu... descoperi similitudini mai bine decât oricare computer din lume. L-ai ghicit pe individul acela din Utah, după ce toţi ceilalţi puseseră cruce la cazul respectiv. Tare aş vrea să ştiu cum ai reuşit.

— Nu e prea amuzant, spuse Aaron neprietenos.

— Nu, îmi închipui că nu, răspunse Lew imediat. Probabil că e dificil să trăieşti având o minte ca a ta, care reţine totul atât de limpede. Cu toate acestea, e o calitate nemaipomenită.

— Aş schimba bucuros mintea mea cu un corp care să funcţioneze cum trebuie, zise Aaron tuşind şi ridicând din umeri.

— Prin urmare, doriţi să cercetez cazurile cu care prezintă asemănări, căutând elementele care se repetă.

— Aceasta, dar şi o definire psihologică a individului. Lew capătă mai multă siguranţă, ca şi cum tocmai ar fi evitat să calce într-o mlaştină. Dacă nu a avut un prieten mai nervos sau o rudă dubioasă, atunci ea ar fi putut fi...

Aaron duse ideea până la capăt:

— Atunci ea ar putea fi doar o victimă dintr-o serie mai lungă, ucisă de un maniac din pură întâmplare.

— Cam la aşa ceva ne gândim şi noi, răspunse Lew supărat. Nu ai prin casă ceva mai tare decât cafea?

— Nu mai eşti în timpul serviciului? se interesă Aaron ridicându-se de la masă, bucuros că poate face un lucru care să-l îndepărteze de fotografiile acelea.

— Ar mai fi încă cinci minute, dar mă piş pe ele. Întinse mâna şi îi arătă copiile după rapoartele procurorului Citeşte cu grijă tot materialul. Ştiu că nu-i o lectură de soi, dar te rog să le parcurgi atent, Aaron. S-ar putea să existe în ele ceva interesant, un lucru pe care noi să-l fi trecut cu vederea.

— Aşa voi face, zise Aaron, aducând sticla cu cel mai bun whisky pe care îl avea. Cât îţi torn?

— Umple-mi ceaşca.

— Poftim. Aaron făcu aşa cum îi ceruse ajutorul de şerif, adulmecând mirosul plăcut al amestecului de cafea şi băutură.

Ştii, când m-am întors din Vietnam, am băut o singură ceaşcă de cafea irlandeză şi n-am mai mişcat trei ore.

— Îşi turnă nişte bourbon şi în cafeaua lui, din reflex.

Grieta va încerca să determine grupa de sânge cu ajutorul spermei, spuse Lew, incapabil să discute despre ceea ce ştia că îndurase Aaron ca prizonier de război. Nu că ar fi mare lucru, grupa de sânge, dar ne-ar putea ajuta să eliminăm din calcul pe unii de la bun început. — Îşi sorbi de această dată cafeaua încet, cu ochii aproape închişi de plăcere. Doamne, ce gust grozav, într-o noapte ca asta.

— Ploioasă, vrei să spui? întrebă Aaron, încercând să pară amuzant.

— Nu, întunecoasă. Întinse din nou ceaşca. Dacă toate cafelele ar avea gustul ăsta, cred că aş bea câte zece pe zi.

— Dacă toate cafelele ar fi preparate ca asta, am vedea pe drum de două ori mai mulţi beţivi decât acum, replică Aaron.

— Iar eu aş fi probabil unul dintre ei. Îşi puse ceaşca jos şi se întoarse spre Aaron. Încercăm să nu lăsăm să apară în presă partea cea mai oribilă a afacerii, cel puţin pentru moment. E şi aşa destul de rău că s-a descoperit o femeie asasinată lângă intrarea din spate a Parcului Briones.

— Care dintre intrările din spate? se interesă Aaron, luând carnetul de note pe care îl pregătise înainte de sosirea lui Lew.

— Cea de pe Alhambra Valley Road, aceea îngustă. Continuă cu capul lăsat în jos. Paznicii parcului au ajuns la faţa locului de îndată ce au descoperit-o.

— Cine „au descoperit-o?"

— Două fete care treceau călare pe acolo. Lew continuă cu greutate: Una dintre ele a povestit cum caii s-au cabrat, iar ele s-au gândit că au dat peste un râs sau un bursuc. Însă la aşa ceva nu s-au aşteptat.

— Cine s-ar fi gândit? Ridică ceaşca şi bău, simţind cum băutura caldă i se răspândea prin tot corpul, calmându-i încordarea şi durerile. Le-ai luat declaraţie fetelor?

— Nu încă. Brewster a răspuns cel dintâi la apel. A aflat câte ceva de la ele, însă erau destul de şocate. A aranjat să vină cineva de la grajdul lor şi să ia caii, iar pe ele le-a dus cu maşina, aşa că...

Aaron încuviinţă din cap.

— A avut grijă să-i prevină cumva pe părinţi înainte de a

sosi cu fetele?

— Mda. Brewster nu-i tâmpit.

— Aceasta nu înseamnă că ar fi prea... cum se zice acum? Sensibil? Ce chestie îngrozitoare pentru fetele acelea să găsească aşa ceva.

— Pentru nimeni n-ar fi fost plăcut, îl corectă Lew. Îşi privi apoi ceasul. Aha, acum nu mai sunt în timpul serviciului. Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Poţi să-ţi termini cafeaua fără mustrări de conştiinţă. Există vreun lucru aici căruia ar trebui să-i acord atenţie specială? întrebă Aaron răsfoind raportul autopsiei.

— Probabil, răspunse Lew. Dar încă nu ştiu exact care anume. Într-un caz ca acesta... ei, bine.

— O.K. Când crezi că vei avea declaraţiile fetelor care au găsit cadavrul?

— Poimâine, probabil. Am discutat cu părinţii amândurora, şi mi-au explicat că încă nu sunt în stare să răspundă la întrebări.

— Cu cât aştepţi mai mult.

Avertismentul lui Aaron fu imediat întrerupt de Lew:

— Ştiu, cu atât mai mari sunt şansele ca martorii să nu-ţi dea informaţii corecte. Dacă le apucă isteria, nu-ţi mai dau nici un fel de informaţie, iar părinţii se vor revolta împotriva poliţiei. Făcu un gest prin care sugera că înţelege această situaţie. Gândindu-mă că ar putea fi vorba de Francine sau Sally sau, Doamne fereşte, de Erin. Nu mi-aş dori să vină careva şi să le pună întrebări după o asemenea întâmplare, decât după ce şi-ar reveni suficient.

Aşa cum se întâmpla ori de câte ori venea vorba de familie, trăsăturile lui sufereau o transformare subtilă, iar în ochi i se putea citi blândeţea.

— Dacă ar fi implicaţi Francine, Sally sau Erin, nu ai lăsa pe nimeni să se apropie de ele. Tu însuţi ai sta de gardă lângă ele.

Lew ridică din umeri, însă nu-l contrazise:

— Când ai copii, nu-ţi este la îndemână să...

— Să descopere femei asasinate prin parc, continuă Aaron tăios. Printr-un gest reflex, îşi mângâie piciorul.

— Te doare? îl întrebă Lew.

— Puţin. Lui Aaron îi displăcea să fie prins într-o asemenea postură. Schimbă imediat vorba. Poţi să-mi spui numele lor? Al

celor două fete care au descoperit corpul?

Lew îi răspunse fără tragere de inimă:

— Maude Adamson, din Pleasant Hill şi Julia Kemp din Concord. Am să-ţi comunic cum să intri în legătură cu ele după ce le luăm declaraţiile, dar nu vreau să stai de vorbă cu ele decât dacă este absolut necesar. Nu vreau să întreprinzi nimic de capul tău. Dacă vrei să le întâlneşti mă iei şi pe mine. Nu doresc să pierdem vreun martor potenţial. M-ai înţeles?

— Da. Spune-mi ce vârste au fetele, doar pentru ştiinţa mea?

— Adamson are şaisprezece, Kemp cincisprezece ani. Ele se ocupă de cai la Gaven Ranch. Pronunţă aceste cuvinte cu o anumită licărire în ochi. Trebuie să fie lăsate în pace, Aaron.

— Voi proceda exact aşa cum doreşti tu. Am nevoie de numele lor pentru cazul în care apare ceva deosebit. Şi vârsta lor îmi poate fi de folos. Mâzgăli câteva cuvinte în carnetul său, ca să aibă ceva de făcut. Maude Adamson, şaisprezece; Julia Kemp, cincisprezece. OK.

— Ar putea fi implicate în vreun fel oarecare în cazul nostru?

— Cine ştie? Aminteşte-ţi de situaţia aceea când aveai o martoră, total inocentă, care nu făcuse nimic intenţionat, dar, din greşeală, îi oferise criminalului vostru ocazia să comită fapta lui murdară. Ţi-aduci aminte?

— Te referi la Edna Towers, nu?, spuse Lew. Să ştii că dreptate.

— Dacă Edna nu ar fi fost atât de săritoare, vorbindu-i lui Lauter despre scurtătura către...

— Da, da. Lauter nu ar fi reuşit poate să-i ucidă atât pe Jena, cât şi pe Bill Harrison. Edna nu a vrut decât să fie amabilă. Te gândeşti probabil că una dintre fete ar fi putut vedea mai mult decât îsi dă seama în acest moment.

— Merită să nu laşi nimic la voia întâmplării. Lovi cu creionul în carneţelul său. De asemenea, sunt curios să ştiu dacă există o legătură cu Briones. Mi-ai spus că fetele călăresc acolo de obicei. Mai există şi un alt membru al familiei care se plimbă deseori pe acolo? Începu să mâzgălească maşinal hârtia. Nu este exclus, de exemplu, ca ucigaşul să fi dorit ca fetele să descopere cadavrul.

— Asta ar fi dezgustător, spuse Lew.

— Tot ceea ce a făcut el e dezgustător, răspunse Aaron, profund scârbit dintr-odată.

Lew îşi mângâie maxilarul lung şi masiv. Izbi apoi cu palma în masă.

— Adevărat! Ai dreptate. Trebuie să urmez şi această pistă, îţi voi comunica orice nouă informaţie primesc şi eu.

— Ce gândeşte Hislop despre toate astea?

Aaron menţionă numele şerifului cu precauţie.

Lew încerca fără succes să nu-i răspundă cu patimă.

— Dacă îi iese un câştig politic, este mulţumit; dacă nu, nu-i va conveni.

— Cu alte cuvinte, participarea mea va fi.

— Discretă. Adică eu voi păstra discreţia. Se încruntă. Sper că vom rezolva curând acest caz. Crimele atrag atenţia în mod deosebit, iar dacă Hislop nu reuşeşte să obţină o presă favorabilă de pe urma acesteia, pot să apară dificultăţi.

— Voi face tot ce pot, spuse Aaron.

— Foarte bine, zise Lew, străduindu-se să-i zâmbească lui Aaron. Mă bizui pe tine.

Ignacio Grieta seamănă cu Sancho Panza fizic şi cu Don Quijote spiritual. Corpolent şi înzestrat cu o figură sinceră, făcută parcă să zâmbească, el era ridicol de sobru; numai arareori pe chipul său se ivea un zâmbet visător şi blând. Mai serios ca oricând, îl întâmpină pe Lew Frazier cu o privire lungă, gânditoare pe deasupra ramelor ochelarilor. În stilul său trist şi curtenitor îi sugeră să ia loc.

Lew se aşează, grijuliu să nu atingă nimic în vasta dezordine a cabinetului patologului.

— În legătură cu femeia găsită în Parcul Briones.

— Da. — Biata făptură.

Medicul îşi trase un vechi scaun turnant din lemn şi se aşează.

— Pot îndrăzni să sper că s-a descoperit grupa de sânge?

— Da, dar nu e de mare folos, spuse Grieta. Avem tipul 0, cu RH pozitiv. Destul de obişnuit.

— Totuşi, eliminăm jumătate din populaţie, nu-i aşa?

— Cam jumătate din populaţia masculină, mai mult sau mai puţin, confirmă Grieta. Oricare suspect având sânge din grupele A, B, AB sau 0 negativ iese din discuţie. Îşi încrucişă braţele, în halatul strâns pe umeri. Continuăm testele asupra diverselor

substanţe din vagin.

— Există vreun motiv? se interesă Lew, ştiind că lui Grieta îi place să fie iscodit.

— Ei bine, doresc să elimin posibilitatea să fi existat mai mulţi parteneri sexuali, spuse medicul, aşteptând reacţia lui Lew.

— Vrei să spui că au existat mai mulţi siluitori? exclamă Lew, ştiind că astfel îl ajută pe Grieta să treacă peste reţinerile sale.

— Nu-i exclus. Nu vom şti cu exactitate decât după analize. Se mai poate să fi avut relaţii sexuale înainte de viol, cu altcineva, de exemplu prietenul ei. Desigur, în zilele noastre, când toată lumea e atât de conştientă de pericolul SIDA, prietenul ei s-ar putea să folosească prezervative şi atunci nu vom găsi nimic. Există situaţii în care igiena devine adversara noastră.

— De ce crezi că au fost implicaţi mai mulţi bărbaţi? se încrunta Lew.

— În primul rând, gravitatea şi numărul mare al rănilor. Victima a fost sfâşiată cu dinţii şi unghiile. Altfel nu poate fi descris ceea ce s-a întâmplat. Îşi roti privirile în sus, ca şi cum ar fi implorat cerul. Dacă nu avem de-a face decât cu un singur atacator, atunci, pe baza dovezilor, nu-mi rămâne decât să presupun că bărbatul respectiv este supus unor furii de psihopat, cauzate de excesul de adrenalină.

— Vrei să spui că violează şi omoară în mijlocul unor crize de nebunie? întrebă Lew, străduindu-se din răsputeri să nu arate mai mult decât un simplu interes profesional.

— Având în vedere cele văzute şi auzite de mine, trebuie să confirm, aşa este. Făcu o pauză înainte de a continua. Atacatorul este foarte puternic şi cred că posedă experienţă în domeniul luptei corp la corp. Îmi bazez opinia pe uşurinţa cu care i-a frânt gâtul şi numărul contuziilor de pe corpul victimei ce nu pot fi puse pe seama căderii sau palorii cadaverice, deşi aceasta ar putea chiar ascunde alte vânătăi de pe spatele şi coapsele ei.

Lew nu fu în stare să pună următoarea întrebare decât după mai multe secunde:

— Când... când a omorât-o?

— Vrei să spui, cât timp a rămas în viată odată atacul dezlănţuit? Aş afirma că a rămas în viaţă până când a atacat-o

la gât, probabil. Presupun că i-a fracturat gâtul înainte de a începe să-i sfâşie carnea.

Lew înghiţi cu greu, impunându-şi să se gândească că ar trebui să fie obişnuit cu aceste lucruri. Ascultase deja relatări ale unor fapte la fel de cumplite ca şi acestea şi nu se arătase atât de sensibil.

— Faptul este confirmat şi de caracteristicile hemoragiei?

— În cea mai mare parte. Este oarecum dificil să se precizeze, deoarece ţesuturile au fost foarte afectate. Făcu o nouă pauză, pe figura sa zugrăvindu-se o profundă nefericire. Desigur, se poate ca ea să fi fost vie când a început şi moartă.

Îşi încheie ideea printr-un gest al mâinii.

— Care ţi se pare ipoteza cea mai plauzibilă?

— Presupunerea mea, subliniez că e o simplă presupunere pe care mi-e teamă că nu se pot clădi decât speculaţii, este că se afla în viaţă când el a început să o muşte. Există urme de sânge sub bărbia şi pe umerii ei care sugerează că lupta a continuat. S-a bătut cu el, poate l-a rănit suficient ca să-l facă să ezite. Indiferent cum a fost, i-a frânt gâtul pentru a-şi putea continua hm, treaba netulburat.

— Cât de exactă este această presupunere? întrebă Lew.

— Destul de exactă. Ar putea să se ridice argumente împotriva ei şi nu ne este de mare ajutor într-un proces, dar reprezintă o bază de discuţie. Tu ce crezi, Lew?

— Eu cred că avem de-a face cu un maniac, răspunse Lew liniştit şi se ridică de pe scaun. Aş vrea să sper că nu am dreptate. Există şanse să identificăm victima?

— Până în momentul de fată, nu dispunem de aproape nimic, dar timpul nu este trecut. Dacă e o fugară şi nu a vrut să fie descoperită, s-ar putea să dureze. Deschise sertarul de sus şi scoase o pungă mare din hârtie albă. Vrei un sandviş?

— Mulţumesc, nu, spuse Lew, pregătindu-se de plecare. Mai există vreun lucru pe care vrei să mi-l comunici? Ceva care nu apare la raportul oficial?

Grieta făcu o pauză, timp în care îşi despachetă prânzul.

— Ei bine, teoria aceea despre câine...

— Da? interveni Lew, văzând că Grieta trenează.

— Analizăm nişte fire de păr descoperite la locul faptei, dar nu va fi uşor să demonstrăm că există o legătură între ele şi crimă. Oamenii îşi plimbă câinii prin Briones frecvent, unii dintre

ei au fugit şi s-au sălbăticit, ca să nu mai vorbim de coioţi şi vulpi. Nu cred să te ajute prea mult, decât dacă găseşti o noua victimă şi acelaşi tip de păr. Şi chiar şi în acest caz, nu poţi să-ţi construieşti întreaga ipoteză pe aşa ceva, chiar dacă ar fi unicul lucru pe care te-ai putea bizui. Oftă. Desta a trecut deja pe aici, interesându-se dacă există ceva dovezi.

Lew avea un respect prudent faţă de procuroarea adjunctă a districtului, Wallis Desta, motiv pentru care şi era acum atât de circumspect.

— Se va ocupa ea de proces, dacă ajungem la aşa ceva? Sau crezi că îl va prelua procurorul însuşi?

— Sunt sigur că Desta şi-l doreşte, spuse Grieta înclinându-şi fruntea. Cât priveşte cazul nostru, ea mi se pare mai tenace ca de obicei.

— Înţeleg, spuse Lew, deloc sigur că înţelege cu adevărat. Mulţumesc. Informaţiile tale îmi sunt de ajutor. Ţine-mă la curent.

— Desigur, locotenent Frazier, răspunse medicul ceremonios, după care înfulecă o jumătate de sandviş.

Lew părăsi cabinetul lui Grieta speriat şi îngândurat. Nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea hidoasa a cadavrului. Îşi închipui ca i s-ar fi putut întâmpla uneia dintre fetele lui, sau uneia dintre prietenele lor, pe care le cunoştea de când erau mici. Îşi înăbuşi un fior de teamă; mergea spre tribunal, printre oameni îmbrăcaţi în haine sau pulovere groase, care îi apărau de vântul rece; cu toţii erau grăbiţi să profite cât mai mult de ora lor liberă de prânz.

Tribunalul era aglomerat, iar zgomotul suficient de mare ca să-l deranjeze. În forul său interior, Lew recunoscu că l-ar fi enervat chiar şi o şoaptă din cauza stării ce-l cuprinsese. Liftul îl purtă până la etajul trei, unde o luă de-a lungul culoarului, prin furnicarul de oameni, spre biroul procurorului districtual din tribunal. În asemenea momente, regreta că nu poartă uniformă; i-ar fi conferit o anume autoritate.

— O, bună ziua domnule locotenent Frazier, îl întâmpină Chloe, secretara în vârstă de cincizeci şi cinci de ani.

— Bună ziua, Chloe, îi răspunse, fără a mai băga în seamă buclele blonde, tinereşti, vopsite într-o nuanţă artificială, ce se revărsau pe umerii ei. Wallis Desta este aici?

— A doua uşă pe stânga, îi răspunse, arătându-i direcţia cu

creionul. Urmează să ia depoziţia unui martor la ora unu treizeci.

— Nu am să o reţin, îi promise Lew.

Wallis Desta era aşezată la un mic birou metalic, vopsit cu o culoare ce se străduia fără succes să imite lemnul. În momentul intrării lui Lew, îşi ridică privirile de pe teancul de dosare aflate dinaintea ei. Expresia precaută se transformă într-un zâmbet obosit.

— Bun venit, Llewellyn.

I se adresa întotdeauna cu numele întreg, aşa cum proceda de fapt cu toată lumea, în speranţa că Wallis nu se va transforma în Wally.

— Bună, Wallis, îi răspunse, intrând în biroul înghesuit şi închizând uşa. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Ce vânt te aduce? îl întrebă, privindu-şi ceasul.

— Trebuie să iei o depoziţie într-o oră. Mi-a zis Chloe. Nu am nevoie decât de zece minute, O.K.?

— În legătură cu ce?

Întrebarea suna amabil, dar bănuitor.

— Femeia descoperită în Briones. Grieta mi-a zis că eşti interesată. Se străduia să vorbească pe un ton neutru, nici prea entuziast, dar nici foarte acuzator. Aşa este?

— Da, mă interesează, răspunse ea precaut, aranjându-şi dosarele, fără motiv. Despre ce este vorba?

— Încă nu ştiu precis. Am însă bănuiala că trebuie să fim foarte atenţi cu acest caz. Nu cu investigaţia în sine, ci cu opinia publică. S-ar putea să intrăm într-o chestiune urâtă.

— Este oricum suficient de urâtă, ai văzut fotografiile.

— Dacă ne grăbim, nu o să ajungem nicăieri cu acest caz. Nu găsise cele mai potrivite cuvinte şi era conştient de asta. Nu ştiu cum să-ţi explic mai bine; n-aş vrea să-ţi vând prafuri cu instinctul poliţistului şi nici nu urmăresc să fac din ţânţar armăsar, dar nasul meu îmi spune că se întâmplă ceva deosebit.

— Nu te contrazic, spuse Desta, proptindu-şi coatele pe birou. Dar ce propui să facem?

— Nimic deosebit, pentru moment. Se gândi un moment cum să continue. Le voi pune întrebări celor două fete care au găsit victima. Chiar mâine.

— Adică Maude Adams şi o corectă Lew.

— Aşa. Şi Julia Kemp. Am zis corect?

Începu să se joace cu eşarfa din mătase gri care îi acoperea

gâtul, terminându-se cu un nod complicat.

— Da, corect. Nu vreau să atrag atenţia asupra lor, le ajunge prin ce au trecut. Îşi împreună mâinile, apoi le desfăcu din nou. Există clipe când a fi tată şi a fi poliţist sunt două lucruri care nu prea se potrivesc.

— Şi ce crezi că putem face? Nu avea cum camufla întreaga afacere. Te referi la declaraţiile către presă? Sunt absolut de acord, atâta timp cât nu va trebui să ne justificăm mai târziu. Privirile ei se ascutiră. Când vom descoperi identitatea victimei, lucrurile se vor schimba, poate.

— Aceasta nu înseamnă că nu le putea proteja pe cele două fete care au descoperit cadavrul. Nu e vina lor că i s-a întâmplat. S-o ia naiba de treabă! Nici lor nu le-a fost uşor. Nu trebuie să ajungă pe pagina întâi a ziarelor. Nu le-ar face bine, nu e nevoie să-ţi spun asta. Apoi, nu vreau ca ele să devină mai puţin credibile, din cauza unor ştiri prezentate anapoda.

Aceste ultime cuvinte fuseseră pronunţate rar, privind-o drept în ochi pe Wallis Desta.

— Ai câştigat punctul. Observă că îşi şifonase eşarfa şi o netezi. Cum merge investigaţia?

— Brewster patrulează împreună cu paznicii parcului, pentru orice eventualitate. Arătă spre micul geam de la un capăt al biroului. Se pare că vremea bună mai tine încă o zi, poate au norocul să găsească ceva util.

— Porci zburători, de exemplu? sugeră Desta sarcastic. Îmi pare rău, chestia asta nu a sunat prea bine.

Lew făcu un semn din cap.

— Mai primesc ajutor din partea cuiva.

— Neoficial, înţeleg. Îl cunosc, cumva?

— Aaron Holliman, răspunse Lew. Pentru eventualitatea că s-au petrecut crime similare, în alte locuri. Ştii ce capacitate teribilă are. Va descoperi tot ceea ce avem nevoie să ştim cu mult mai repede decât am reuşi noi.

— E posibil. Foarte bine. Dar ce te face să crezi că va descoperi nişte cazuri asemănătoare?

Lew ridică din umeri:

— Ideea asta nu-mi iese din cap.

— Perfect, atunci. Aşteptă ca el să explice mai mult; văzând că nu mai comentează nimic, îşi scoase ochelarii şi se frecă la rădăcina nasului. Bine, te rog să fii prudent. Holliman ne poate

servi drept martor, în calitate de expert, dar numai în cazul în care nu a încălcat nici o lege şi nu a încercat să ocolească Declaraţia Drepturilor Omului.

— El ştie ce are de făcut, răspunse Lew, simţindu-se în defensiva.

— Dar tu? insistă Desta, punându-şi ochelarii la loc.

Lew se întoarse şi deschise uşa. Începuse să nu se mai simtă la largul lui în încăperea aceea mică:

— Eu sunt responsabil cu garantarea siguranţei în Comitatul Contra Costa. Face parte din îndatoririle slujbei mele. Altceva nu ştiu.

Wallis Desta bătu de două ori din palme.

— Bravo, spuse ea ironic. Foarte bine, Llewellyn.

Cu câteva minute înainte de ora zece, Aaron răspundea la telefon.

— Holliman.

— Am descoperit numele şi adresa victimei, spuse Lew fără introducere. Am aflat acum douăzeci de minute.

Aaron prinse receptorul între bărbie şi umăr, căutând un creion.

— Dă-i drumul.

— Numele: Audrey Weeks, născută la 6 martie 1970, în Phoenix, Arizona. Părinţii locuiesc la Fairfield, tatăl angajat civil în serviciul lui Air Force. Ea era înscrisă la Heald College, din Concord. Ca întotdeauna când citea asemenea informaţii, vocea lui Lew era tot mai greu de auzit, până ce devenea aproape imposibil. Părinţii fetei i-au identificat corpul.

— Tâmpenia naibii! De ce a mai fost nevoie să-l vadă?

— Am utilizat camera de supraveghere prin televiziune, aşa că nu a fost nevoie să vadă chiar corpul zăcând pe lespede. Prin cameră de luat vederi este parcă ceva mai uşor, apare o anume distanţare. Sau aşa se spune, cel puţin... Deci cam asta este tot ce ştim, acum. Trebuie să ne apucăm să aflăm date despre cei cu care venea în contact la universitate şi peste tot. Dacă apare un prieten sau doi, îl verificăm, iar pe tine te-aş ruga să te ocupi de celelalte cunoştinţe. De acord?

— Sigur că da, răspunse Aaron, studiind datele pe care le notase constatând că biata fată nici nu împlinise douăzeci de ani. Părinţii ei au luat vreo hotărâre?

— În legătură cu înmormântarea? Nu ştiu exact. Ei sunt cei

ce vor comunica procurorului intenţiile lor în legătură cu ceremonia, dar s-ar putea să mai dureze. Se opri brusc. — Aaron, trebuie să-l găsim pe criminal.

Aaron continuă să studieze cele scrise despre Audrey Weeks.

— Da, aşa este.

3

Odată cu reînceperea ploii, Aaron se simţea atât de rău încât nu-i mai venea să se ridice din pat. „O, nu, să nu faci aşa ceva!" îşi vorbea lui însuşi, ca şi cum ar fi fost un copil neascultător. „Stai în pat numai pentru că te doare puţin, transformându-te astfel într-un invalid. Nu merge cu căcaturi din astea, gagiule. Scoală-te şi dă drumul la căldură." Scotea aceste cuvinte printre dinţii strânşi. Ajunsese la marginea patului, dar îi trebuiră mai mult de cinci minute să se convingă să se ridice, lucru care îl făcu cu un geamăt.

Se împletici până la baie şi lăsă să curgă apa caldă în cadă, privind aburii. Tresări de durere când încercă să se ridice pe vârfuri. Cicatricele de pe spate şi piept aveau duritatea unor margini din plastic.

Când intră în sfârşit în apa fierbinte, muşchii săi se încordară, în pofida căldurii binefăcătoare. Blestemând, se sili să se întindă atât cât îi permitea cada, mai lungă decât cele obişnuite şi încercă să plutească puţin, fără mult succes. Îşi flexă braţele, cu mare efort. Peste zgomotul pe care îl făcea el, se auzea vag ropotul ploii, care îl influenţa, împiedicându-l să-şi execute exerciţiile de respiraţie cum se cuvine, supărându-l şi scoţându-l din fire. Când ajunsese să se şteargă de apă, era deja pregătit să sfâşie prima persoană ce i-ar fi ieşit în cale.

— Trebuie să-i vorbesc lui Gilchrist, îi spuse funcţionarei care îi răspunsese la apel. Chiar acum. Să nu-mi spui că e cu un pacient sau că nu poţi să-l întrerupi. Fă cum îţi zic.

— Va trebui să, începu vocea aceea oficială.

Aaron o întrerupse:

— Dă-mi legătura! Acum!

Urmă o scurtă pauză a funcţionarei, după care aceasta

continuă cu demnitate îngheţată:

— Îi voi spune că aţi insistat, domnule Holliman.

— Foarte bine.

Durerea de cap îi revenise şi creştea ca un dom de lavă. Se frecă la frunte şi încercă să-şi regularizeze respiraţia. Motivul pe care îl înghiţise nu reuşise nici măcar să-i ştirbească durerea.

— Aaron, se auzi Michael Gilchrist, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă internez câteva zile. Nu mi-e bine.

Se dispreţuia pentru că recunoştea adevărul, tot atât de mult cât îşi dispreţuia corpul pentru că îl trăda prin durere.

— Dureri de cap, din nou?

— Totul mă doare, spuse Aaron, blestemând în gând. Din pricina ploii.

Gilchrist ştia bine în ce măsură ploaia îl afecta pe Aaron şi răspunse fără ezitare:

— Am să văd ce pot face. Nu prea avem spaţiu, însă voi găsi o cale.

— Numai până când cedează durerea, e tot ce-mi trebuie, spuse Aaron repede. Nu vreau să rămân mai mult decât am nevoie.

— Foarte înţelept, zise Gilchrist, liniştindu-şi pacientul. Vorbesc imediat cu administraţia şi te sun în cincisprezece sau douăzeci de minute.

— O.K., răspunse Aaron, cuprins de un nou val de dureri. Dar grăbeşte-te.

— Crezi că poţi conduce sau ai nevoie de o ambulantă?

De îndată ce pusese întrebarea, doctorul înţelese că nu fusese bine formulată.

— Fără ambulanţă, se răsti Aaron.

Se străduia să-şi compună o voce normală, ştiind că nu-i reuşeşte.

— Am să trimit pe cineva să te ia. Cel târziu la amiază. Până atunci, mişcă-te cât mai puţin, stai la căldură, nu...

— Cunosc povestea, îi aminti Aaron cu bruscheţe.

— Te sun curând, îi promise Gilchrist, punând telefonul în furcă fără a-şi lua rămas bun.

Aaron plecă împleticindu-se spre salon, ajutându-se cu mâinile lui nesigure. Se prăbuşi pe canapea, cu faţa în pernă, ca să se ascundă de lumină. Isuse! nu mai fusese într-o formă atât de proastă de ani întregi. „Parcă acum m-aş fi întors din

Vietnam", murmură el, cu degetele înfipte în umeri. Îşi simţea cicatricele prin cămaşă şi pulover. Douăzeci de minute i s-au părut o veşnicie.

Când telefonul sună în sfârşit, şaptesprezece minute după ce Gilchrist pusese telefonul jos, Aaron reacţionă de parcă ar fi explodat ceva lângă el. Aproape că se răsturna de pe canapea, apucă receptorul şi îl ţinu ca şi cum ar fi intenţionat să-l arunce în cămin. Cu mâinile sale nesigure, apropie receptorul de ureche. Reuşi să-şi pronunţe numele cu o voce pe care nu şi-o mai recunoştea nici el.

— Mike Gilchrist. Am aranjat să primeşti o cameră, într-una din cabane. Tuşi cu delicateţe. Ele nu sunt chiar ca un...

— Salon de boli psihice? sugeră Aaron. Mulţumesc!

Deşi era cu adevărat recunoscător, cuvântul sunase tăios.

— Îţi stabileşti programul cum vrei. Vei fi singur majoritatea timpului şi nu vei fi ajutat să te îmbraci şi să te speli decât dacă ceri. Poţi să mănânci împreună cu ceilalţi, în sufragerie, sau pot aranja sa primeşti masa separat. Am solicitat camera pentru trei zile. Făcu o pauză. Nu voi permite să ai telefon, în cameră până nu ştiu exact cât de gravă e starea ta acum. După aceea, mai vedem.

— O.K. Aaron îşi drese glasul. Colaborez la o anchetă cu biroul şerifului, e vorba de o crimă. Va trebui să ştie unde sunt şi cum mă pot găsi.

Simpla pronunţare a acestor cuvinte îl făcu să simtă că-şi recapătă vigoarea.

— Spune-le să ia legătura cu mine. O maşină este în drum spre tine. Probabil ajunge peste o jumătate de oră. Poţi fi gata până atunci?

Gilchrist se străduia foarte mult să nu pară îngrijorat, ştiind cât de uşor se enervează Aaron.

— Nu sunt copil. Aaron se forţa să rămână calm. Voi încerca să fiu gata. Nu mi-e foarte uşor să împachetez.

— Poţi aştepta şi apoi te va ajuta şoferul să faci bagajul, spuse Gilchrist, imprudent.

— Nu cred că e nevoie, pronunţă Aaron apăsat, cuvânt cu cuvânt.

— Nu trebuie să te simţi...

Gilchrist nu reuşi să termine, fiind întrerupt brusc.

— Vinovat? Imperfect? Incapabil? Nedreptăţit? Distrus?

Mutilat? Cuvintele veneau unul după altul, ca nişte proiectile. Care din ele mi se potriveşte? La care din ele te gândeai, Michael J.? Sau sunt toate valabile? Aaron luptă cu sine pentru a se calma. Voi izbuti să împachetez singur, mulţumesc.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva, spuse Gilchrist, cu acea atenţie cu care vorbeşti unui copil capricios şi isteric. Mi-ai spus că te doare.

— Căcat. Asta nu-i nici o noutate.

Era pe cale să închidă, s-a oprit însă, auzind următoarele cuvinte ale lui Gilchrist.

— Dacă vrei, sun eu la biroul şerifului şi le explic că te vei afla aici câteva zile.

Înghiţindu-şi răspunsul dur pe care ar fi dorit să-l plaseze, Aaron spuse:

— Mă descurc eu, mulţumesc. Nu avea cea mai mică intenţie să-i- permită lui Gilchrist să se amestece. Ştiu eu cu cine să vorbesc. „şi cu cine nu", comentă el pentru sine.

Era conştient ca în departamentul şerifului existau oameni care socoteau că toţi cei ce fuseseră în spitalul Administraţiei Veteranilor erau nebuni de legat; nu-şi dorea câtuşi de puţin ca aceştia să ştie ce se întâmplă cu el.

— Cum vrei tu, spuse Gilchrist pe cel mai împăciuitor ton al său. Ne vedem când ajungi aici. Aaron, cred că ai luat cea mai bună hotărâre. Cu problemele pe care le-ai avut, durerile şi toate celelalte, soluţia asta e cea mai înţeleaptă.

Oricât l-ar fi tentat să trântească receptorul, Aaron se sili să răspundă calm şi raţional:

— S-ar putea să ai dreptate. Pe curând.

Era mai sigur să termine acum convorbirea, înainte să-l lase pe Gilchrist să-şi imagineze tot felul de lucruri. Aaron se linişti fluierând printre dinţi şi bătând un ritm neregulat până când îi trecu cheful să urle, fiind astfel sigur că va putea susţine o convorbire şi cu Lew, fără să-l alarmeze pe acesta.

— Nu e mare lucru, îi explică el lui Lew, spunându-i unde avea să se ducă. Şi-ar fi dorit să-i vadă şi figura lui Lew, ca să-şi dea seama cum a primit ştirea. Nu voi fi într-un loc de unde să nu mai pot comunica. Dacă ai nevoie, mă suni. Ploaia e de vină, nimic altceva. Am probabil nevoie de câteva zile ca să reglez tratamentul cu analgezice.

— Eşti sigur că e doar atât? îl întrebă Lew. Nu aş vrea

întreprind nimic care să-ţi facă viaţa mai grea. Dacă ai nevoie de o pauză mai mare...

— Nu am nevoie de nici un fel de pauză, mârâi el. Făcu apoi un efort să-şi potolească reacţia. Îmi pare rău. Mi se întâmplă câteodată, când mă simt rău. N-am vrut să-mi descarc nervii pe tine.

— Nu face nimic, spuse Lew, bucuros că Aaron nu se lansase într-o tiradă. Cât timp crezi că ai să te afli acolo? La spital, vreau să spun.

— Probabil că trei sau patru zile. Cel mult cinci.

Dacă nu îi dădeau drumul după cinci zile, avea să ceară singur externarea. Dacă stătea în spital mai mult de atât, ar fi avut cu adevărat motive să înnebunească. Descoperise acest lucru în primul an după întoarcerea din Vietnam, când îşi petrecuse mai tot timpul mutându-se dintr-un spital într-altul, până când se găsise unul în care exista loc pentru el şi mijloacele necesare tratamentului său.

— Mă bucur să te aud spunând asta. Am nevoie de ajutorul tău pentru caz. Ţine-mă la curent. Şi îmi pare rău că ai necazuri.

Lew părea atât de sincer preocupat, încât Aaron se strădui să nu-i taie prea tare elanul:

— Mda. Nu prea era momentul potrivit.

— Nici nu cred că poţi să zici că există momente potrivite, după tot ce ai suferit tu în trecut, spuse Lew, râzând uşor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, răspunse Lew, cu adevărat surprins de atac. Tu însuti mi-ai zis că nimeni nu e vreodată pregătit să suporte dureri şi nici nu şi le doreşte, iar când ele apar, deranjează fără excepţie. Era de Sărbătoarea Recunoştinţei, acum trei ani, ţi-aduci aminte?

Lew nu avea să uite niciodată noaptea pe care o petrecuseră sorbind coniac, mult după ce restul familiei se dusese într-o altă cameră pentru a viziona filmele pe care le închiriaseră la acel lung sfârşit de săptămână. Însă Lew şi Aaron rămăseseră în sufragerie discutând din ce în ce mai multe lucruri, total neabordabile în mod obişnuit şi în absenţa alcoolului.

— Mda, recunoscu Aaron după o mică ezitare.

— Uite ce e: te sun eu mâine sau mă suni tu pe mine. Poate pare ceva între timp.

— Perfect, răspunse Aaron, bucuros că poate pune receptorul în furcă şi să se ocupe de împachetat, aşa cum promisese şi mulţumit că singurul lucru asupra căruia trebuie să se mai concentreze era numărul de schimburi de care avea să aibă nevoie.

Mignon Vandreuter nu a reuşit să-l viziteze pe Aaron, în ăsuţa în care locuia, decât pe la mijlocul dimineţii. Se grăbi pe potecă, făcând loc bărbaţilor care se deplasau în cărucioare de invalid spre clădirea cu ateliere, din mijlocul unui pâlc de eucalipţi. Tot drumul plănui cum să vorbească cu Aaron, aducându-şi aminte cât de iritabil fusese ori de câte ori se mai aflase acolo pentru câteva zile. Învăţase că nu va tolera o confruntare directă cu ea şi se gândea de aceea la o cale ocolită pe care el să nu o reteze de la bun început.

Spre surprinderea ei, îl găsi pe Aaron încă adormit, cu aşternutul înfăşurat în jurul său, ca şi cum s-ar fi zbătut toată noaptea. Zăbovi o secundă în prag, apoi se apropie de despărţitura în care se găsea patul.

— Aaron?

Salutul ei ezitant a fost întâmpinat cu un mârâit, apoi bărbatul deschise un ochi posomorât, se holbă la ea şi sudui:

— Căcat!

— Ce mod nemaipomenit de a-ţi începe o dimineaţă! îi răspunse ea extrem de cordială. Îşi aduse un scaun din secţiunea ce servea drept salon în cabană, care avea o formă generală în L. Mike Gilchrist mi-a spus că ai sosit aici ieri după-amiază.

— Mda. Îşi trase păturile până la gât, înfăşurându-se şi strângându-se ca un cocon de omidă. — Dumnezeule, cât este ceasul?

Îl durea peste tot, iar pielea o simţea ca şi cum ar fi stat întins pe o sobă fierbinte.

— Zece patruzeci şi şapte, îi răspunse Mignon, uitându-se la ceas.

— S-o ia naiba de treabă!

Îşi trecu degetele prin păr. Indiferent ce medicament îi dăduseră ca să doarmă, acesta avusese un efect perfect, reuşind să-i înfrângă şi durerea. Oricât de mult îl bucura că se odihnise, nu avea încredere în drogul care îi îmblânzise atât de eficient chinul. Începu să-şi treacă în revistă corpul. Spatele,

şoldurile şi umerii săi, încordaţi ca nişte coarde de arc. Şi în gură avea un gust ciudat, ca şi cum...

— Dumnezeule mare, Aaron, ce s-a întâmplat? izbucni Mignon, sărind de pe scaun şi venind lângă el.

Ochii ei se măriseră, iar colturile gurii îi căzuseră. Simţind că se apropie, Aaron tresari:

— Totul e în regulă.

— Ţi-ai muşcat limba? O, Doamne, Aaron. Ai sânge în gură. Se pregăti să-l şteargă pe buze, dar el îi întoarse spatele. Foarte bine. Nu te mai deranjez. Nu e nevoie să-mi arăţi, dar s-a întâmplat ceva. Ai face bine să vezi despre ce e vorba.

Deci acesta era gustul, gândi el: sânge.

— Probabil m-am muşcat. Îmi simt limba umflată.

— Nu ai vrea să...

— Nimic, i-o reteză el. Indiferent ce ar fi dorit ea să-i ofere, nu avea să tolereze nimic din acest gen. Nu s-a întâmplat nimic. Probabil am avut un coşmar. S-a mai întâmplat şi alte dăţi, mai ales când am avut asemenea dureri. Prin faţa ochilor îi trecu ca un fulger imaginea înfiorătoare a celor întâmplate în lagărul de prizonieri; stătuse închis acolo timp de zece luni, în cel mai strict regim de detenţie şi suferise bătăi absurde. Nu-i nimic, Minnie.

În mod normal, porecla aceasta ar fi deranjat-o, acum însă nu o băgă în seamă. Cu Aaron se întâmpla ceva, chiar dacă el nu dorea să recunoască.

— Sângele acela nu a apărut aşa, de nicăieri.

— Nu, răspunse el după un moment. M-am muşcat probabil de limbă sau de undeva din interiorul gurii, sau aşa ceva. Coşmarul trebuie să fie de vină.

Încercă să se întindă, deşi fiecare încheietură a sa protesta vehement.

Ea era sceptică, însă nici nu-i trecu prin gând să-l contrazică.

— Trebuie să notez acest lucru în fisa ta. Nu am cum face altfel, Aaron.

— Asta e munca ta, acceptă el cu neplăcere. Dacă trebuie să o faci, fă-o. Nu reuşea să vadă limpede până la celălalt capăt al încăperii; se gândi că era din cauza durerii de cap ce nu vroia să cedeze. Am avut o noapte cam rea, cred.

— Da, judecând după cum arăţi, spuse Mignon, privindu-l cu atenţie.

Ar fi vrut să-l ţină în braţe, să-i şoptească cuvinte dulci, mângâietoare şi să simtă cum dispare încet încordarea şi durerea din organismul lui; ştia însă din experienţă că nu-i va permite.

Aaron începu să se elibereze din cearşafuri.

— Ce-a zis Gilchrist că aş putea lua împotriva durerilor? De fapt, l-ai întrebat?

— Nu l-am văzut de când am sosit, de dimineaţă. De obicei, nu ne întâlnim decât după-amiază. Ştii cum e programul meu. De la nouă treizeci, am avut doi pacienţi paraplegici, cărora le-am făcut terapie. N-am avut timp de Gilchrist, sau de tine am fost ocupată. De-abia acum am reuşit să mă eliberez. Se aşeză din nou pe scaun. M-a surprins puţin că te-ai hotărât să te internezi.

— Nu am vrut, răspunse el brutal. Dar după durerile pe care le-am avut, nu mă mai puteam încumeta să muncesc. Se ura pe sine pentru că îi ieşeau asemenea vorbe pe gură, pentru că ea auzea mărturisind atât de mult. M-am gândit că e mai bine să fac un control, până nu se agravează şi mai tare.

— Bună idee, îl aprobă ea.

— Mda. Îşi trase cearşafurile şi păturile până la brâu. Nu mă vezi prima oară dezbrăcat.

— Da, spuse ea, privindu-l cu mai mult interes decât ar fi vrut să recunoască.

În ciuda tuturor cicatricelor şi rănilor ce se vedeau limpede pe trupul său, era un bărbat atrăgător, un bărbat frumos. Îşi impuse să nu se ridice de pe scaun deşi ochii ei se plimbau asupra sa ca o mângâiere în clipa când el se ridică, gol, din pat. Îi plăceau bărbaţii vânjoşi, cum era şi Aaron. Nu-i plăceau tipii firavi, aşa cum sunt mulţi rock-star; dar nici „halterofilii", cu pectorali şi deltoizi mult ieşiţi în relief. Aaron era puternic şi suplu. Îi venea greu să nu-l atingă pe trupul lui frumos, atât de frumos încât te făcea să uiţi semnele ce-l marcau de la gât şi până la genunchi.

— Ţi-e dor de mine? întrebă Aaron, care citise dorinţa din privirile ei.

— Da, spuse ea, fără să simtă nevoia altor explicaţii.

— Poate mai târziu, spuse el, apropiindu-se de ea, dorindu-şi să nu mai aibă asemenea dureri, care îl împiedicau să acorde mai multă atenţie lui Mignon. Diseară?

— Poate, spuse ea, cu respiraţia puţin greoaie.

*

Maude Adamson stătea aşezată pe canapeaua imensă din camera de zi a casei părinteşti, având un aer stingherit. Îşi ţinea mâinile împreunate între genunchi şi ochii aţintiţi de-a lungul bârnelor de pe tavanul încăperii.

— A fost oribil, îi spunea ea lui Lew Frazier. Toată povestea asta mi se pare oribilă.

— Ştiu cum este, îi explică Lew.

— Da? Se întoarse spre el, apoi nu-l mai băgă în seamă. Încerc să-mi alung imaginea din faţa ochilor, ştii? Dar nu reuşesc, orice aş face.

Îşi frecă mâinile şi le ascunse din nou între genunchi.

— Ai spus că la început ţi s-a părut că e un câine mort.

Lew proceda cu mult tact, gândindu-se la propriile sale fiice, cam de aceeaşi vârstă.

— Desigur. Sunt o mulţime de câini pe acolo, iar oamenii mai aruncă şi animalele lor de casă, se întâmplă tot timpul. Există o persoana la grajdurile de cai care îi cheamă mereu pe cei de la Societatea de Protecţie a Animalelor. Ştii cum e. Se uită o secundă în ochii lui, fără să vadă vreo urmă de emoţie. Ai găsit şi dumneata astfel de animale, nu?

— Din când în când, răspunse Lew, ţinându-şi carnetul de notiţe aşa fel încât să-l poată vedea şi Maude.

— Deci, tuşi scurt şi aruncă o privire spre uşa de la bucătărie, unde aşteptau părinţii ei, vrei să ştii mai mult despre felul în care am găsit-o, Julia şi cu mine, aşa-i?

— Da, dacă există vreun lucru pe care sa nu-l fi spus, încă.

Se străduia să nu pară insistent, dar ghicea suspiciunea în fiecare gest al ei. Se sprijini de spătarul scaunului, foarte neconfortabil, ce-i fusese pus la dispoziţie şi aşteptă.

— Am spus totul. Şi Julia la fel. Se uită în direcţia genunchilor, unde-şi ascunsese mâinile. Nu ne-am imaginat vreodată că o să descoperim un cadavru. Şi nici Julia. Se scărpină în cap, iar apoi îşi ascunse din nou mâinile. Una e să găseşti un raton mort aşa cum ni s-a întâmplat Juliei şi mie anul trecut. Să fi văzut cum au reacţionat caii. Anul acesta, a fost... doamna aceea.

— Da. Se numea Audrey Weeks.

Lew ştia foarte bine cum o cheamă, dar consultă pe îndelete notele sale, în speranţa că Maude Adamson îşi va aminti astfel ceva interesant.

— I-am auzit numele. Nu-mi pasă de numele ei. Nu vreau să ştiu nimic despre ea Maude nu-şi ridicase vocea, dar pusese atâta pasiune în cele spuse, încât Lew constată cu uimire cât de adâncă era emoţia fetei. Nu era decât un organism mort, ca un raton. Un lucru pe care l-am descoperit, Julia şi cu mine, aşa cum l-am găsit şi alte animale. Maude îşi lăsă capul pe spate, privind tavanul îmbrăcat în lemn. Dumneata gândeşti poate în alt fel.

— Îmi pare rău, dar sunt silit să o fac, spuse Lew, înălţându-şi carnetul. Ne place sau nu, aceasta este o anchetă de crimă în care suntem cu toţii implicaţi, chiar şi tu şi Julia. Mi-ar plăcea în schimb lucrurile, însă nu se poate.

— Desigur, spuse ea şi îşi propti coatele pe genunchi, ca şi cum ar fi parat o lovitură.

— Maude, există vreun lucru de care îţi aduci aminte, orice fel de lucru, pe care nu l-ai spus încă poliţiei? Era un apel disperat, dar atât de sincer încât pătrunse prin vălul de frică ce o înconjurase pe Maude. Dacă îţi vine în minte orice, indiferent cât de mărunt, te rog să-mi spui.

— Nu are nici o legătură cu crima, spuse Maude într-un târziu. E vorba de Julia şi de mine. Călăream de-a lungul potecilor de acolo de mai bine de un an şi ne plăceau. Acum s-a stricat totul. Am sunat-o pe Julia şi am întrebat-o dacă nu vrea să ieşim cu caii, dar m-a refuzat. Nu va mai dori să meargă niciodată, sunt sigură. Ei bine, eu vreau să mă întorc în locurile acelea, nu vreau să-i permit unui nenorocit de criminal să-mi strice această plăcere.

— Foarte bine, zise Lew, imaginându-şi că vorbeşte cu unul dintre proprii săi copii.

— Vreau să mă întorc pe potecile acelea şi să nu trebuiască să descopăr cadavre şi să anunţ poliţia. În ochii ei se ivise o strălucire care nu avea nici o legătură cu întrebările puse de Lew. Vreau să mă întorc pe potecile de acolo; vreau înapoi parcul meu, fără femeia aceea şi fără crimă, pentru ca să poată deveni din nou un loc frumos, unde să poţi merge călare.

— Nu te pot condamna pentru că gândeşti astfel, spuse

Lew, deschizând carnetul, şi sper că dorinţa ta se va realiza curând.

Maude se uită la el, cu ochii căprui fixaţi asupra acului său de cravată.

— Nici nu ştii ce greu ne-a fost, de când am găsit cadavrul. toată lumea de la grajduri vrea să ştie cum s-a întâmplat şi îşi închipuie că ne-am distrat nemaipomenit.

— Nu e deloc amuzant să găseşti pe cineva mort, zise Lew în momentul în care Maude terminase.

— Nu. Oftă scurt şi profund. Nu mai vreau să văd nici un mort, atât timp cât trăiesc.

— Sper să nu mai fie nevoie să vezi, spuse Lew, gândindu-se de câte ori îşi jurase şi el acelaşi lucru.

— Nu vreau să mai văd vreodată un cadavru, spuse Maude cu o asemenea profunzime a trăirii, încât Lew regretă că nu mai adusese şi pe altcineva cu el, pentru a nu fi singur cu acest copil atât de dificil.

— Îmi pare rău că tocmai tu a trebuit să o găseşti, îi răspunse el, extrem de emoţionat, fapt bine ascuns de aerul profesional.

— Era foarte urâtă, făcută bucăţi, aşa cum am găsit-o. Arăta înfiorător. Calul meu a încercat sa fugă. Poate ar fi trebuit să-l las. Ceea ce-i comunica acum lui Lew nu era menit să sune ca o polemică. Poate ar fi trebuit să-l las.

— Nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile şi ai fi putut să fii accidentată, spuse Lew, simţindu-se din nou parcă în prezenta uneia dintre fiicele sale.

Maude refuză să se uite la el.

— Tot visez cele întâmplate. Mama şi cu tata sunt îngrijoraţi, dar nu vorbesc cu mine, pentru că nu vor să-mi reamintească. Aş prefera să discute cu mine. N-aş vrea să vorbesc cu un psihiatru, ci cu un om care avea lacrimi pe obraz şi tremura, fiind din ce în ce mai palidă.

— Totul va fi în regulă. Maude, spuse Lew, apropiindu-se puţin de fată. Ar fi vrut să-i spună că e mai bine să plângă în voie, dar îi era teamă că acest lucru i-ar fi neliniştit pe părinţii ei şi că îi va fi astfel mai greu să primească ajutorul lui Maude în timpul audierilor din tribunal. Refuza să se gândească că poate nu va exista niciodată un proces. Voi trece peste asta. Timpul le rezolvă pe toate.

— Toată lumea de la şcoală a aflat şi mă bombardează cu întrebări. Se întoarse brusc spre el. — Dumneata ştii ce înseamnă asta?

— Ştiu, dar nu trebuie să le răspunzi. De fapt, ar fi chiar mai bine sa nu răspunzi, pentru tine, dar şi pentru ceilalţi copii. N-ai vrea să faci asta, dacă te rog eu?

Dacă s-ar fi aflat faţă în faţă cu Francine, Sally sau Erin, ar fi ştiut cum să interpreteze poziţia umerilor ei subţiri şi-a maxilarului, dar Maude Adamson îi era complet străină şi nu se putea hazarda să facă nici o presupunere.

Maude se gândea la cele zise de Lew:

— Nu aş şti ce să le zic, dacă mă întreabă.

— Spune-le că poliţia nu doreşte ca tu să discuţi, îi sugeră Lew, întrebându-se dacă Maude se va mulţumi cu această soluţie. Dai vina pe mine, dacă vrei.

— Voi încerca, răspunse ea, după ce se mai gândi puţin şi-şi îndreptă uşor ţinuta. Dar va trebui să răspund la întrebările dumitale, nu?

— Numai dacă vrei. Nu aş dori să-ţi fac un rău, dar nici ca altcineva să mai păţească... ceva rău. Nici pe mine nu mă încântă, dar face parte din meseria mea.

— Ştiu, atâta lucru ştiu şi eu. Încercă să se aranjeze puţin, ştergându-şi lacrimile şi trecându-şi şuviţele de păr de culoarea mierii întunecate peste umeri. Poţi să-mi pui întrebări.

— Eşti foarte vitează, Maude. Lew îi spusese aceste cuvinte din tot sufletul, dar îşi dădu seama că o stânjeniseră; îşi consultă notele, sperând că răgazul îi va permite lui Maude să treacă peste acest moment. Aş dori să îmi relatezi din nou evenimentele care au premers descoperirea cadavrului.

— Foarte bine, răspunse ea liniştit. Am povestit deja poliţiei aceste lucruri.

— Am citit declaraţia ta. Dar există anumite amănunte pe care vreau să le verific. În acel moment apăru în cameră mama lui Maude cu o tavă. Doamnă Adamson?

— Prăjituri şi cidru fierbinte, spuse ea, trădându-şi nervozitatea. Doriţi să serviţi, nu-i aşa?

— Mulţumesc, zise Lew, înţelegând că legătura pe care o stabilise atât de anevoios cu Maude se rupsese din nou. Sunteţi foarte amabilă.

Linda Adamson aşează jos tava şi arătă spre cele două

pahare mari cu cidru, aromat cu scorţişoară şi farfuria cu pişcoturi.

— Nu e nimic special, dar într-o zi ca asta, rece şi ploioasă. Ochii ei se aţintiră asupra carnetului lui Lew. Soţul meu a vrut să ne chemăm avocatul. Nu e nevoie să facem asta, ce spuneţi?

— Nu există nici un motiv, zise Lew, conştient cât de mult suferea Maude în acel moment. Dar dacă doriţi să ştiţi ce drepturi aveţi în situaţia de faţă, cereţi şi părerea avocatului, neapărat. Maude este martoră, nu suspectă şi, fiind minoră, are un statut special înaintea legii. S-ar putea să doriţi să ştiţi mai multe despre acest lucru.

— Va fi chemată în instanţă să depună mărturie? întrebă mama lui Maude.

— Nu ştiu. Încă nu am reţinut nici un suspect şi, în afară de cele aflate de la Maude şi Julia, nu dispunem de aproape nici un indiciu. Este posibil să nu-l prindem niciodată pe cel...

Linda Adamson îşi duse mâna la ochi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule locotenent. Nu spune aşa ceva. Cum ar fi posibil să nu-l prindeţi pe cel ce a comis?

— Prinderea lui nu ar însemna decât începutul, doamnă Adamson. Mai există câteva alte etape pe care trebuie să le parcurgem înainte ca procurorul districtului nostru să poată începe procesul. Pentru moment, dorim să obţinem cât mai multe informaţii, ca să înţelegem mai bine ce anume trebuie să căutăm. Îi făcu semn lui Maude. Vrei să rămână şi mama ta împreună cu noi?

Maude ridică din umeri.

— Desigur, zise ea, întinzând mâna după cidru, fără entuziasm.

Răspunsul nu anunţa nimic bun; Lew se întoarse spre Linda Adamson.

— Vreţi să rămâneţi aici? Sunteţi mama lui Maude vreţi să auziţi ce o întreb?

Nu era ceea ce-şi dorea el, însă ştia că trebuie să pună această întrebare, deoarece un alt comportament nu i-ar fi fost scuzat. Din foarte multe motive, de fată trebuie să fie şi un adult. Lew şi-ar fi dorit să poată să o ia într-o după-amiază pe Maude la el acasă şi să discute cu ea numai după ce s-ar fi jucat cu copiii săi, dar aceasta era o simplă utopie.

— Cred că e mai bine dacă rămân, spuse Linda, trăgându-şi un scaun foarte modern, din crom şi piele.

Lew începu să pună întrebări, primind aproape numai răspunsuri monosilabice, urmate de explicaţii din partea mamei ei. Nu auzi decât extrem de puţine lucruri noi şi doar unul singur care i-a trezit interesul.

— Nu este exclus ca făptaşul să fi avut un câine cu el. Este aproape sigur că domnişoara Weeks a fost atacată de un animal, iar medicul legist consideră că aceasta s-a petrecut în acelaşi timp cu agresiunea. Ai văzut cumva urmele vreunui animal, sau ai observat ceva care să fi putut Maude îl întrerupse înainte să-şi termine complicata lui întrebare:

— Erau nişte urme. Mai degrabă ca nişte, poate urme de urs. Mai mari decât ale unui câine şi... mai mari. Le-am observat în apropierea poienii. Julia a zis că nu şi-ar dori să se întâlnească cu animalul care le-a făcut. Glumea.

Vocea ei devenea tot mai slabă, pe măsură ce vorbea, până când ajunsese aproape o şoaptă.

— Presupun că nu o sa vi se întâmple, spuse Lew, încercând să-şi ascundă interesul. Mai erau şi alte urme pe lângă cele pe care le-aţi văzut voi?

— Ca ale unei persoane, adică? întrebă Maude, privind în direcţia mamei sale. Nu cred. Nici nu erau prea multe urme, pentru că le şterse ploaia. Bău cu lăcomie din cidru. — A ucis-o oare o sălbăticiune?

Lew se pregătea să răspundă, când interveni Linda:

— Încearcă să elimine diverse posibilităţi, dragă. De aceea se pun aceste întrebări, nu-i aşa, domnule locotenent? Animalele nu fac oamenilor asemenea lucruri.

— Aţi ghicit, elimin posibilităţi, spuse Lew, ştiind că pierdea astfel ocazia de a afla noi elemente.

Îşi puse şi ultimele patru întrebări care îi rămăseseră, fără a afla nimic nou sau în neconcordanţă cu declaraţiile făcute în ziua crimei.

— Nu trebuie să te temi de câini, zise Linda Adamson cu mare emfază,

Îi aruncă o privire rapidă lui Lew, în care se citea un mesaj limpede: să nu-mi sperii copilul din nou.

Lew îşi închise carnetul şi se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc foarte mult amândurora. Ştiu cât de greu

a fost şi va sunt recunoscător pentru ajutor.

— Numai un moment, am să vă conduc, domnule locotenent, spuse mama lui Maude. Avu grijă să-i umple din nou paharul fetei înainte de a se ridica. Sper că v-am fost de folos. Maniera ei era politicoasă, dar se ghicea că-şi stăpânea enervarea mesajul era evident să nu revină decât dacă era imperios necesar. Sper că se înţelege de ce soţul meu şi cu mine considerăm că Maude are nevoie de odihnă. A trecut prin prea multe.

— Şi fata pe care au găsit-o a trecut prin multe, replică Lew.

— Dar ea a murit. Nu putem schimba nimic, nu?

— Putem preîntâmpina să nu se mai întâmple.

— S-ar putea să fi fost totuşi un accident izolat. Trebuie să înţelegeţi că-mi voi proteja fiica, chiar dacă acest lucru nu vă convine. Nu cred că urmăriţi să o tulburaţi, dar exact aceasta faceţi. Psihiatrul de la şcoală ei a spus că vor trece luni întregi până ce ea îşi va recăpăta încrederea. Noi ne străduim să o ajutăm să se refacă acum. Dar dacă veţi veni în continuare şi nu-i veţi permite să uite, atunci i-ar fi cu mult prea greu. Avea mâna pe butonul de la uşă, însă nu o deschise încă. Vreau cuvântul dumneavoastră că nu veţi veni din nou aici fără să fi discutat mai întâi cu soţul meu, cu mine şi cu psihiatrul.

— Nu vă pot garanta, însă voi face tot ce-mi stă în puteri, doamnă. Dar vă rog să ţineţi cont şi de altceva! Dacă se mai petrece încă o crimă, în circumstanţe similare, trebuie sa fiţi convinsă că şansele noastre de a-l prinde pe criminal cresc dacă vom şti mai multe amănunte. Ieşi pe uşă. Vă mulţumesc, doamnă Adamson.

Femeia închise uşa fără a mai spune nimic.

Spre sfârşitul unei după-amieze ploioase, unul din paznicii parcului se opri să se uite la ceea ce părea a fi o grămadă de gunoaie, în apropierea drumului din spatele Parcului Briones, descoperind cea de-a doua victimă. După ce vomase tot ce mâncase la prânz în pârâul umflat de ploi, anunţase prin radio atât cartierul său general, cât şi sediul şerifului.

— Arată foarte rău, spuse el încet, simţind din nou gust de fiere în gură. E tăiată bucăţi.

— Există vreun indiciu...? îşi începu întrebarea adjunctul de şerif Lew prin radio.

— După două zile de ploaie? Glumeşti! Aruncă o singură

privire neliniştită spre corpul victimei. Cred că nu s-a întâmplat cu prea mult timp în urmă. Vreau să spun că arată... proaspăt.

Regretă expresia folosită, deoarece fu apucat de un nou acces de vomă.

— Vine cineva într-acolo, se auzi vocea şerifului adjunct, nu foarte emoţionată. Aşteaptă-l liniştit, Byers.

— Mda, pronunţă Byers în pustietatea din jur.

Era aproape cinci; puţina lumină ce mai rămăsese dispărea repede, mai ales în micul canion unde se afla el. Rămase cu uşa maşinii deschisă, pentru ca lumina din plafon să lumineze puţin în jur. Peste câteva minute avea să aprindă şi farurile, ca oamenii şerifului să le vadă şi să ajungă mai repede la el. I se ordonase să dea tot ajutorul acestora, lucru pe care, în sfârşit, îl îndeplinea cu toată inima. Cu cât avea să scape mai repede din treaba asta murdară, cu atât avea să fie mai fericit. Dorea să iasă din parc cât mai repede şi înjura printre dinţi pentru că trebuia să stea după poliţişti. Când deschise lumina farurilor, lucrurile arătară şi mai rău, deoarece cele două raze băteau chiar în direcţia corpului desfigurat.

În sfârşit îşi făcu apariţia şi unul dintre ajutoarele şerifului la douăsprezece minute după apelul iniţial al lui Byers; nouăsprezece minute infernale Byers era atât de nervos încât scoase un mic ţipăt în momentul când maşina apăru urlând pe drumul cel îngust şi brăzdat.

— Ambulanţa medicului legist e chiar în urma mea, spuse Rafael Winfield, unul dintre cei mai noi şerifi adjuncţi din departament, în timp ce cobora. Unde-i corpul?

— Acolo, zise Byers, arătând pe direcţia farurilor.

— Vine şi un laborator de investigaţie criminalistică, Lew Frazier şi un fotograf. Deschide portbagajul şi scoase o rolă de banda lată. Închide zona cu banda asta, pentru orice eventualitate.

— Nu vine nimeni aici. Să fim serioşi, pe cine vrei să nu laşi să intre aici, ratonii? protestă Byers, arătând cerul cenuşiu şi rece, pământul umed şi întunericul atotcuprinzător.

— Oricum, fă cum îţi spun eu, zise Winfield cu dulceaţă, gratulându-l pe Byers cu un zâmbet larg, nesincer. De dragul meu şi al şerifului Hislop. Şi al lui Lew Frazier. Şi cred că şi al bossului tău, dacă stau şi mă gândesc.

Oftând, Byers puse mâna pe rolă.

— Nu am de ce să o prind, se plânse el.

— Există copaci în jur, îi sugeră Winfield cu politeţe exagerată, îndreptându-se spre corp. Foloseşte-te de ei.

Byers se apucă de treabă, dorindu-şi să poată pleca de acolo imediat.

— Ea nu e. A fost acoperită cu un sac. Pur şi simplu aruncat peste ea, nelegat, nenimic. — Se asigură că aria închisă de marcajul său să fie suficient de mare pentru a cuprinde toate indiciile posibile. Se pare că e muşcată.

Winfield ridicase marginea sacului şi luminase sub el cu lanterna puternică.

— Porcăria naibii! murmură el, dându-se imediat înapoi şi lăsând pânza de sac să cadă înapoi.

Byers era şi el la fel de şocat.

Lew avu nevoie de aproape douăzeci de minute de ceartă pentru a primi legătura în camera lui Aaron din Spitalul Veteranilor. Numai ameninţarea că-şi va face apariţia în persoană a convins-o pe telefonistă să i-l dea la telefon. Bătea nervos în carnetul său şi se uita la ceas. Era târziu, se simţea înfrigurat obosit şi înfometat, iar Rowena îi păruse, supărată când o chemase la telefon cu mai mult de două ore în urmă.

— Holliman, se auzi vocea confuză a lui Aaron.

— Sunt Lew, Aaron. Ştiu că e târziu...

Aaron îl întrerupse:

— Trebuie că e ceva important, nu? — Cuvintele sale căpătaseră deja mai multă limpezime. — Îmi pare rău, dar aici ni se dau obligatoriu somnifere la nouă şi jumătate.

— Probabil de aceea nu au vrut să-mi facă legătura cu tine, spuse Lew, încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Iar tu ştii că nu aş face asta dacă nu ar fi ceva deosebit.

— S-a repetat povestea aceea? De fapt, nu era o întrebare Despre asta e vorba?

— Se pare că da, răspunse Lew.

— Adică?

— Adică am găsit încă un cadavru în Briones, la aproximativ patru mile de locul unde am descoperit-o pe Weeks. Viol şi crimă.

— Asta-i tot?

Aaron se trezise acum pe deplin.

— Şi muşcată, recunoscu Lew. Ca şi Weeks. Se pare că

avem de-a face cu un maniac.

Îi venea foarte greu să pronunţe acest lucru, gândindu-se la implicaţii.

— De îndată ce sunt în stare, mă apuc să caut alte crime similare, îi spuse lui Lew. Am dosarele complete ale tuturor crimelor nerezolvate din California; mă apuc de ele mâine dimineaţă. M-aş apuca şi acum, însă ăştia de aici.

Lew îl opri:

— Mâine e perfect. Am nevoie de primele date înainte de ora unu. L-am convins pe Hislop că trebuie să dăm noi înşine publicităţii această ştire. Dacă presa află mai devreme şi ne atacă, am fi puşi într-o postură neplăcută şi ne-am bucura de mai puţin ajutor din partea comunităţii decât acum. Se gândi la Linda Adamson şi clătină din cap, în biroul în care nu se afla decât el singur. Dacă le putem spune că avem un fir oarecare, ar fi mai bine ştii cum e, am da senzaţia că nu am fost prinşi chiar descoperiţi, aşa cum s-a întâmplat de fapt.

— Înţeleg, spuse Aaron posomorât. Am să încep lucrul înainte de micul dejun şi te sun până la întâlnirea cu psihiatrul.

— Îţi mulţumesc. Dacă nu ar fi vorba de aşa ceva, nu te-aş deranja. În timp ce vorbea, avu un ciudat sentiment de vinovăţie.

— Aş înnebuni între aceşti patru pereţi, dacă nu mi-ai da ceva de lucru, spuse Aaron, sincer enervat. Scuză-mă, înţeleg că e vorba de viol şi crimă, din punctul tău de vedere, dar nu ştii ce înseamnă asta, să ţi se aducă aminte tot timpul.

— Ba da, pot să-mi imaginez, spuse Lew.

— Nu, nu poţi.

— Da, poate că ai dreptate, răspunse Lew, după o ezitare.

Aaron tuşi.

— Nu cred că am folosit tonul cel mai potrivit.

— Nu face nimic, răspunse Lew, nedorind să mai sporească şi el amărăciunea lui Aaron.

— Am devenit foarte sensibil. Aici stau toţi pe capul meu, mă cercetează pe toate feţele, corp, psihic, toate. Iartă-mă, tu nu ai nici o vină.

— Totuşi, acum am apelat la tine, spuse Lew, bucuros că Aaron nu poate vedea încruntarea sa.

— Mulţumesc cerului pentru aceasta, zise, părând că râde. A fost o experienţă suficient de nenorocită că a trebuit să fiu

prizonier de război. Nu vreau să mă mai ţină captiv ăştia de la Administraţia Veteranilor.

Lew clătină uşor din cap, simţind cum i se urcă un nod în gât, gândindu-se la Aaron Holliman.

— Asta ar fi culmea, confirmă el. Uite, chiar acum aştept să-mi sosească fotografiile. Am să ţi le trimit şi ţie mâine de dimineaţă.

— Perfect, răspunse Aaron, sub acest unic cuvânt ascunzându-se o imensă uşurare.

— Bine, bucură-te de somniferul ăla.

Puse receptorul în furcă înainte de a mai auzi înjurătura prietenoasă a lui Aaron. Dorea să ajungă acasă, la Rowena şi copii, unde avea să redescopere căldura şi sentimentul că lumea înseamnă mai mult decât dezastrul acela pe care îl văzuse deja pentru a doua oară în sălbăticia Parcului Briones. Pe ghişeul din faţa biroului său se afla un pachet de fotografii; cu alte prilejuri, Lew le-ar. fi luat cu el acasă, dar de această dată nu o făcu. Dorea să fie liber, chiar şi pentru scurtă vreme, să uite de scenele feroce evocate de ele.

4

Aaron îi aruncă o privire lui Michael Gilchrist.

— Haide să lăsăm asta, pentru numele lui Dumnezeu.

Pronunţa deja a doua oară cuvintele, lăsând să dispară orice urmă de politeţe din ele.

— Tu eşti cel care deschide mereu subiectul.

Spera că de această dată nimerise drept la ţintă. Aaron îl prindea întotdeauna pe picior greşit, prezentând lucrurile în aşa fel încât să pară că nu înţelegea ceea ce se întâmplase cu aproape două decenii în urmă.

— Nici măcar nu mi-aduc aminte, cea mai mare parte, spuse Aaron cu furie şi dispreţ. S-a terminat cu multă vreme în urmă. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, iar eu nu mai pot schimba nimic acum.

— Da, răspunse Gilchrist, asta-i perfect adevărat.

— Am suficiente necazuri în acest moment şi ele mă preocupă, nu ce s-a petrecut atunci. Uite ce e, continuă el,

făcând o demonstraţie de raţiune, dacă vrei să repetăm totul, OK, aşa vom face: m-am ocupat de probleme de informaţii în cadrul Marinei, m-am trezit într-un lagăr de prizonieri, am avut norocul să evadez, să scap şi să mă întorc acasă. Mulţi alţii au rămas acolo.

După atrocităţile trăite atunci, organismul meu nu mai funcţionează acum prea bine.

— Dacă vrei să înţelegi ce se întâmplă cu tine în momentul de faţă, s-ar putea să trebuiască mai întâi să te împaci cu ceea ce ţi s-a întâmplat cândva.

— Să mă împac! rânji Aaron. Hei, uite ce este: nimeni nu ajunge la o înţelegere cu aşa ceva. Eventual treci peste, dar nu există nici o şansă ca să te împaci cu ceea ce ne-au făcut ăia. Şi cu ce le-am făcut noi lor.

Gilchrist îşi studie mâinile. Cum îi putea răspunde oare? se întreba el. Îngrijea mulţi pacienţi şi ştia că pentru majoritatea, povara era prea mare.

— Te-ai gândit la iertare?

— Nu m-ai înţeles deloc, doctore. Iertare? Nemaipomenit! râse Aaron fără veselie. Sunt tot atât de dispus să iert, cât sunt să mă împac ce cele întâmplate. Se relaxa în fotoliul său. — Nenorocitele astea de cicatrice!

— Mi-ai spus că sunt dureroase. Se întreba dacă va reuşi să-l convingă pe Aaron să-şi examineze sentimentele astfel, şi nu printr-o confruntare. Citise de la bun început fişa medicală lăsată de doctorul Tower, care se ocupase de cazul lui Aaron timp de doisprezece ani dar nu reuşise să atingă gradul de apropiere la care ajunsese Bill Tower. E nevoie de timp, îşi zise el, fără prea multă convingere. Cicatricele tale, adică.

— Le-ai văzut, doar. Când plouă, e mai rău. Se uită pe fereastră. În Vietnam cred că şi ceilalţi băieţi de pe aici vorbesc despre asta totul era pătruns de umezeală. Ploaia cădea mereu şi mereu şi mereu până când te durea chiar numai ce o simţeai pe piele. Tot ce aveai pe tine, hainele, bocancii, totul putrezea. Timp de peste luni de zile, prizonierii din lagăr am stat dezbrăcaţi. Îşi închise o clipă ochii. Urăsc ploaia.

— În actele tale scrie că ai locuit lângă Phoenix când te-ai întors din cauza ploii? Te-ai gândit că te-ai simţi mai bine într-un climat mai uscat?

Gilchrist cunoştea răspunsurile din dosarul lui Aaron, dar

dorea să le audă şi de la el.

— Doar în parte. Faptul că era uscat a fost perfect. Şi desertul acela sălbatic, extraordinar, Nu am mai suportat rutina zilnică, lipsită de orice sens. Făceau o groază de teste asupra stării de încordare. Tot ce-ţi spun eu acum există în dosarul meu, iar dacă tu nu l-ai citit, consider că-ţi faci treaba chiar mai rău decât mi-am închipuit eu, ceea ce înseamnă ceva...

— L-am citit, recunoscu Gilchrist, simţind că se înroşeşte.

— Deci ştii, spuse Aaron. Cu alte cuvinte, luăm de la capăt tot rahatul, citind soarta în măruntaiele scoase ieri. Scoase un hohot de râs bizar. Am avut un profesor de engleză în liceu care ne vorbea mereu de grecii sau de romanii ăia, sau cine or fi fost ei, care ghiceau viitorul în măruntaiele de păsări. Mi s-a părut cel mai idiot lucru pe care l-am auzit, până ce am ajuns în Vietnam şi am văzut... ce înseamnă.

*

— Cât mai rămâi aici? îl întrebă Mignon pe Aaron, stând nehotărâtă în uşa cabanei lui.

— Până la prânz, răspunse el absent, privind fotografiile răspândite pe măsuţa din „salonul" în formă de L al cabanei.

— Nu mă refeream la asta.

Mignon intră în cabană, grijulie să nu se vadă nici un fel de emoţie pe chipul ei.

— Ştiu ce vrei să spui. Nu ştiu exact. Poate încă o zi sau două, până când mă obişnuiesc cu medicaţia. Pilulele astea noi nu par cine ştie ce, dar Gilchrist susţine că sunt mai bune decât cele pe care le luam înainte. Ridică una dintre fotografii. Ai mai văzut aşa ceva?

Refuză să se uite la poză:

— Cum suporţi oroarea aceea?

— Face parte din muncă, spuse Aaron. Pe urmă, ar fi cu totul altceva dacă aş putea să intervin. Pe fata asta, cine o fi ea, nu am cum să o mai ajut. Nu ştiu ce...

Văzând că nu îşi terminase gândul, Mignon încercă să schimbe subiectul:

— Când te întorci acasă, ai să ai nevoie de ajutor?

— Să înţeleg că te oferi voluntară?

Nu se uită la ea cât timp îi pusese întrebarea, dar aşteptă

foarte tăcut răspunsul ei.

— Nu neapărat. Clătină din cap. Dar mi-a fost dor de tine, Aaron.

Puse acum fotografia deoparte şi se întoarse spre ea.

— Când ai plecat, spuneai cu totul altceva.

— Tot ce ţi-am spus rămâne valabil, spuse ea hotărât.

— Bine, să nu mai discutăm despre asta. Nu ne face bine la nici unul dintre noi. îşi îndreptă din nou atenţia spre fotografiile sale. Ai vrut de la mine un lucru pe care nu ţi-l puteam oferi. Ti l-aş fi dat dacă l-aş fi avut, însă aşa a fost să fie.

— Tu te opui ca el să existe, spuse ea, nervoasă.

Ţinea pozele în mână, fără să le vadă.

— S-a pierdut, Minnie, cu multă vreme în urmă. Dacă pierzi un asemenea lucru, nu îl mai recapeţi vreodată.

— Dar nici nu vrei să încerci, sau măcar să mă laşi pe mine să te ajut. Îşi frânse mâinile. — Te porţi ca şi cum aş vrea să-ţi fac rău, să te fac nefericit. Ştii că nu-i aşa.

Aaron rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Tu şi cu soţul tău v-aţi certat şi v-aţi despărţit. Nu ai învăţat nimic din asta? Eu am învăţat ceva când m-a părăsit Susan, un lucru pe care evitasem să-l iau în serios de multă vreme. Am crezut că ea va găsi o cale să se transforme din nou în ceea ce a fost. Când am văzut că nu poate, m-am înfuriat. Ei bine, ea nu a putut, nici tu nu pori. Şi cu asta, basta! Trânti două dintre fotografii pe masă. Nu pot să mai fac nimic. Pot în schimb să mă ocup de acest gen de lucruri. Cu alte cuvinte, fac ce pot.

— Doamne cât de orb eşti. Ar fi vrut să-i arunce în faţă toate cuvintele pe care şi le pregătise în drumul spre cabana lui, dar îi lipsea curajul. Îţi faci un scut din mila fată de tine însuti şi nu îţi mai pasă de nimeni şi nimic altceva. Eşti convins ca faci cel mai raţional lucru, dar de fapt greşeşti.

Se apropiase de el cu câţiva paşi şi era uimită să constate câtă furie se adunase în vocea ei.

— Şi tu faci la fel, spuse Aaron, oftând. Minnie, dacă aş considera că are vreun rost, aş dori să fim din nou împreună. Dar nu vom reuşi decât să ne facem rău unul altuia, chiar mai mult decât prima oară. La ce bun?

— Pentru că nu trebuie neapărat să repetăm greşelile. Nu trebuie să mă ţii la distantă, iar eu nu trebuie să te cicălesc. Recunosc că te cicălesc nu poţi să recunoşti şi tu că mă întărâţi

şi mai mult atunci când mă dai deoparte ?

Mignon se afla acum suficient de aproape ca să-l atingă, stătea însă cu mâinile pe lângă corp.

— Aş vrea să pleci, spuse Aaron.

— Ca să te poţi dedica atrocităţilor de acolo şi să-ţi petreci tot timpul clasificând crime? — Făcu un semn din cap spre fotografii. Crezi că e mai important decât să laşi să pătrundă un lucru real şi omenesc în viaţa ta? Crezi că cuvintele ei se frânseră într-un suspin. Nu vreau să mă cert cu tine. Dar nici tu să nu te înverşunezi împotriva mea.

— Atunci s-o lăsăm baltă, Minnie. Dacă doreşti să mă auzi zicând că ne-am simţit bine acel scurt răstimp, perfect, şi ştim amândoi că e purul adevăr. Poate nu ai să mă crezi, dar mă bucur când îmi aduc aminte şi îţi sunt recunoscător.

— Recunoscător?

Cuvântul suna dezgustător în felul cum îl pronunţase ea.

— Mda. Îmi pare rău dacă te-am ofensat. Se ridică din scaun şi se sili să meargă fără să şchioapete. Pot să cer pe altcineva pentru fizioterapie, dacă asta e problema. Vorbeşti cu mine ca şi cum te-aş pune mereu în situaţii dificile.

— Şi nu e aşa? Îşi încrucişă braţele, ca să nu fie tentată să-l atingă. Nu era foarte sigură clacă ar fi vrut să-l mângâie sau să-l lovească. La început, tu ai fost cel care făcea tot felul de planuri. Tu ai spus primul că am putea face o tentativă şi că nu contează dacă primele noastre căsnicii nu au mers. Tu ai fost cel care a spus că nu ar fi rău să facem o încercare unul cu celălalt şi să ne ajutăm în momentele grele.

Deşi avea lacrimi în ochi, nu le dădu nici o atenţie.

— Atunci aşa am gândit eu, aşa am gândit amândoi. Făcu un gest nerăbdător. Merita să încercăm, dar m-am înşelat. De ce nu poţi să accepţi acest lucru?

Mignon continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Mi-ai spus odată că s-ar putea să încerci să mă alungi şi că dacă va exista un lucru bun între noi, oricât de mic, să nu te las să faci acest lucru. M-ai pus să-ţi promit că nu te voi lăsa să pleci fără să mă lupt pentru relaţia noastră. Iar acum nu fac decât să-mi ţin promisiunea faţă de tine.

— E bine, foarte bine. Acum te poţi opri.

— Dar tocmai asta e problema: nu pot. Am încercat să înlătur această piedică, însă fără succes. Tu, Aaron, m-ai rugat

să-ţi promit, iar eu m-am conformat. Nu aş vrea să-mi încalc cuvântul. De prea multe ori am făcut asta, în viaţa mea. Mi-am spus de fiecare dată că este raţional, sau necesar, sau util sau s-o ia naiba de treabă! mai bine. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nu mi-am respectat promisiunile.

— Greşeala a fost poate promisiunea, nu ceea ce ai făcut, sugeră Aaron, dorindu-şi ca ea să plece. Dacă vrei ca eu să-ţi spun că te dezleg de cuvântul tău, foarte bine, consideră că am făcut-o. Asupra ta nu mai apasă nimic.

Uitându-se spre ea, înţelese că Mignon nu dorea să accepte nimic din ceea ce spunea el.

— Promisiunea se află încă în mine, răspunse ea. Îşi strânse puloverul mare şi roşu în jurul ei, ca şi cum i s-ar fi făcut brusc frig. Voi încerca să nu te deranjez prea mult cu asta, dar nu pot uita. Eu am făcut-o. E promisiunea mea, nu a ta. Vocea ei era foarte scăzută, dar hotărâtă. — Plec, dacă ai să-mi faci loc.

Aaron nu realizase că blochează uşa. Se conformă imediat, făcând o mică plecăciune stângace în timp ce ea deschidea uşa.

— Eşti o femeie minunată, Minnie. Meriţi mult mai mult de atât.

— Mulţumesc. Privi cerul. Se pare că vom avea o perioadă mai bună. Buletinul meteorologic spune că vom avea un sfârşit de săptămână însorit.

„Nemaipomenit", murmură el sincer impresionat, după ce închisese uşa. Rămas singur, se strădui să-şi ordoneze gândurile ca să se poată întoarce la cercetarea fotografiilor pe care i le lăsase Lew Frazier. Pentru prima oară, nu reuşea să se disciplineze. Oricât de puţin ar fi vrut să accepte acest lucru, grija arătată de Mignon îl mişcase; forţa afecţiunii ei atinsese acea arie a speranţelor sale pe care şi le refuzase de atâta timp, încât era tentat să pretindă că nu le nutrise niciodată.

Sunetul telefonului îl smulse din reveria sa. Ridică receptorul.

— Fielding, se auzi o voce, pe care nu o mai auzise de câţiva ani. Mi s-a transmis rugămintea ta. Mi se pare ciudat ca tu sa te interesezi de un asemenea gen de crimă.

— Ciudat? exclamă, Holliman, întrebându-se dacă Ron Fielding mai purta cel mai îngrozitor breton din Phoenix.

— Ei, ştii ce vreau să spun. Tocmai tu să te interesezi de aşa ceva. Având în vedere Vietnamul şi munca ta de aici. Cred că nu

există mai mult de jumătate de duzină de oameni în întreaga ţară care să se intereseze de acest gen de crimă, rezolvată sau nu. Chicoti Am găsit ceva, un caz vechi. A trebuit să caut destul de mult. Poate ţi-aduci aminte de el reuşind în sfârşit să şi-o scoată din minte pe Mignon, Holliman zise:

— Spune-mi dacă greşesc: singurul caz nerezolvat de care mi-aduc aminte este acela cu familia de bătrâni găsiţi morţi prin otrăvire în autoturismul lor de vacanţă. Eu afirm acum că a fost vorba de sinucidere.

— Aceasta a fost şi concluzia medicului legist, mai târziu. A descoperit că unul dintre ei, nu ştiu care, aflase că are o boală incurabilă. Cei doi soţi au făcut o ultimă călătorie şi un fel de pact cu moartea. O afacere grea. Te-ai descurcat minunat. Şi poliţia, dar şi procurorul districtului au fost de acord cu asta.

— În legătură cu acel caz nerezolvat, interveni Aaron, dorind să închidă discuţia despre anii pe care îi petrecuse ca angajat în Phoenix. Ce poţi să-mi spui?

— Politia a considerat că avea o legătură cu bandele de motociclişti. Cadavrul femeii a fost descoperit după trei sau patru luni; nişte paleontologi au dat peste el într-un mormânt superficial. Ei căutau oase dar ea le-a cam dat planul peste cap. Din câte au arătat cercetările, avea optsprezece până la douăzeci de ani, înaltă, atletică. Corpul era însă într-o stare jalnică şi asta nu numai din cauza descompunerii. Din câte se pare, suferise foarte mult până să fie aruncată în groapă. Acesta e un element deosebit faţă de cazurile tale, adică mormântul, în schimb şi în cazul nostru se pare că a fost muscată poate de coioţi. M-am gândit că s-ar putea să-ţi fie de folos.

Ron Fielding vorbea întotdeauna foarte repede când era nervos; Aaron nu-şi putu ascunde curiozitatea.

— Ce s-a întâmplat, Ron?

— Nimic, răspunse acesta grăbit. Sunt preocupat de un lucru anume de aici, din birou. Nu are nici o legătură cu cazul sau cu tine. Nu-ţi face nici o idee. Tuşi o dată. Iar mi se întâmplă, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva. Ai rămas neschimbat, Ron.

— Eh, ştii cum e, răspunse Ron râzând în felul său foarte personal, iar Aaron îşi aminti cum se lăsa întotdeauna pe spate în scaun când râdea astfel şi cum reuşea chiar să se dea peste cap câteodată, găsind o plăcere bizară în a face pe clovnul

biroului. Ceea ce contează e că avea un caz nerezolvat în dosarele noastre care corespunde în proporţie circa optzeci la sută cu al tău.

— Ai dreptate, probabil.

Pe Aaron îl necăjea gândul că se mai petrecuseră şi alte crime de acest gen. Cele două pe care le văzuse el erau şi aşa foarte rele. Îl irita şi mai mult faptul că circul produs de Ron îl făcuse să uite motivul pentru care telefonase depistarea unui criminal periculos.

— Sunt sigur că am dreptate, zise Ron. Cu plăcere, adaugă el cu înţeles.

— Vai, da. Mulţumesc. Ar fi trebuit să o zic mai devreme, nu-i aşa? Numai că închise ochii şi improviză ceva, ca să nu i se simtă supărarea. Îţi vine greu să-i mulţumeşti cuiva care îţi dă nişte ştiri proaste. Ştii doar, pe vremuri mesagerii care aduceau ştiri proaste erau omorâţi. Asta-i tot, îmi pare rău.

— Chiar aşa, spuse Ron, din nou amabil. Presa mai omoară şi acum pe purtătorii veştilor proaste, nu? În ea găseşti pe cei mai mari călăi. Uite ce i-au făcut lui Wellesley înainte de alegeri. O, Doamne. Salut-o pe Susan din partea mea.

— Am să-ţi dau numărul ei şi ai să o faci singur, răspunse Aaron, străduindu-se să sune a glumă. Suntem divorţaţi cam de... doi ani.

Erau de fapt aproape cinci ani, însă nu dorea să scoată în evidenţă de când nu îl mai căutase pe Ron Fielding.

— Îmi pare rău, răspunse Ron încurcat, după o vreme. Susan îmi place foarte mult.

— Da, şi mie îmi place de ea acum, spuse Aaron pe ton neutru. Ascultă, continuă el mai energic, vrei să-mi transmiţi nişte copii ale documentelor respective? Am nevoie pentru dosarul meu. Ştii cum se întâmplă. Ca să-mi iau banii, trebuie să le demonstrez că muncesc cu documente.

— Bineînţeles. Pe disc magnetic sau pe copiator?

— Prefer pe disc. Trebuie menţionată şi natura informaţiei pe nota de plată, pentru cel ce se ocupă de contul meu. Şi îţi mulţumesc foarte mult.

Dorea să scape acum cât mai repede de Ron şi de grija pe care acesta ţinea să şi-o exprime. Îi comunică lui Ron adresa, iar acesta îl asigură că va primi discurile chiar a doua zi.

— Minunat, mulţumesc. Pentru a pune capăt conversaţiei,

spuse: Te rog să transmiţi. Salutări ştii, petrecere frumoasă de Ziua Recunoştinţei, dacă nu e prea devreme celor de acolo pe care îi cunosc, dacă a mai rămas cineva în afară de tine.

— Mai sunt câţiva. Am să le transmit. Ezită. Îl ştii pe Jack Deegan, nu? Ştii că nevastă-sa i-a născut trei gemeni? A apărut în ziarele de aici şi ultimul lucru pe care şi-l dorea Aaron era să fie pus la curent cu tot ce făcuseră foştii săi colegi din Phoenix, aşa că spuse:

— Trei copii! Sper că au suficiente economii ca să-i dea la colegiu.

— Uite, la asta nu mă gândisem. Eşti cinic, Aaron.

— Mă aflu în plină investigaţie a unui caz oribil de viol şi crimă. Devii cinic în astfel de situaţii, spuse Aaron. Nici timp nu am prea mult.

— Sigur, sigur. Dumnezeule, viol şi crimă. Mult noroc, prietene. Discutăm altă dată. Mă suni când poţi şi atunci stăm de vorbă mai mult...

— Când termin afacerea asta, spuse Aaron fără convingere. Discuţiile pe teme mărunte şi conversaţiile de societate îi erau total străine lui Aaron; pe când era tânăr, avusese o oarecare aplecare în această privinţă, ea dispăruse însă o dată cu vârsta. Chiar şi o discuţie purtata la acest nivel îi dădea un ciudat sentiment de claustrofobie, ca şi cum ar fi fost într-o închisoare cu pereţi formaţi din cuvinte.

— Fă bine şi prinde-i, îi spuse Ron şi închise fără prea multă ceremonie.

Aaron puse şi el receptorul în furcă şi începu să străbată încăperea, între pat şi „salon". Ar fi dorit să urle sau să spargă ceva; după cincisprezece minute irosite inutil, îşi puse haina şi ieşi la plimbare. Presupunea că Gilchrist ar fi preferat ca Aaron să nu se mai gândească zadarnic la propriul său comportament, dar nu era câtuşi de puţin dispus să facă asta. Traversă pajiştea din spatele marelui complex de clinici şi ieşi pe o poartă laterală, pornind repede de-a lungul străzii înguste, mărginite de copaci. O jumătate de oră dus şi încă o jumătate de oră la întors, îşi spuse el. După aceea va fi în stare să se concentreze, iar de durut nu avea să-l doară mai rău, dacă mergea atent. După ce trebuise să discute cu Mignon, se mai trezise şi cu Ron Fielding pe cap. Căută în sus spre cerul luminos de toamnă. Nu mai ploua; cel puţin din punctul ăsta de vedere era mai bine.

Lew Frazier şi Rafael Winfield îşi împărţiseră sandvişuri, studiind cu atenţie însemnările lor.

— Am sunat aproape peste tot de-a lungul lui Reliez Valley Road. zise Winfield. Urmează Alhambra Valley Road. Tonul său arăta limpede cât era de nemulţumit, Nu că ar ieşi ceva din asta.

— Nu poţi fi sigur, răspunse Lew, care deşi era de acord că măsura presupunea o muncă migăloasă, ştia că e necesară. Oficialităţile din conducerea parcului vor insista oricum să fie întreprinsă.

— Pe dracu', facem asta mai mult pentru Hislop decât pentru cazul nostru. Trebuie să demonstrăm ţinutului că avem totul sub control. Vrea să convingă pe toată lumea că el e cel mai potrivit om în slujba sa, ca să-l aleagă din nou. Clătină scârbit din cap. Ce ne facem cu un şerif ca ăsta?

— Ce-am făcut şi până acum. Acelaşi lucru care se întâmplă în cele mai multe focuri, spuse Lew pe cel mai filozofic ton de care era în stare. Bucură-te că nu s-a ivit cazul ăsta înainte de alegeri atunci chiar ne-ar fi fugărit ca pe hoţii de cai. Nu te enerva din pricina asta, Rafe. Adu-ţi aminte că unchiul lui Hislop sau aşa ceva a candidat de două ori pentru funcţia de guvernator şi a pierdut de ambele dăţi.

Mai luă o muşcătură din sandvişul său cu brânză şi şuncă, fără a-i simţi gustul.

Winfield rămase o vreme tăcut, cu fruntea în jos, apoi spuse: Nu cred că este cel mai bun mod de a te pregăti pentru Ziua Recunoştinţei.

— Nici eu, răspunse Lew, încruntându-se. Dar nu ai cum să hotărăşti când se petrec întâmplările. Tot ce poţi face e să încerci să opreşti repetarea lor. Privi fotografia celei de a doua victime. Familia doreşte să i se elibereze corpul, pentru a putea organiza înmormântarea. Trebuie să participăm şi noi.

— Studie gânditor una dintre imaginile de la autopsie.

— Douăzeci şi unu de ani. Mergea la Cal State Hayward. Grieta afirmă că mai era încă în viată când... a început s-o muşte.

Îşi lăsă sandvişul de-o parte; cele două înghiţituri îi căzuseră strâmb. Crezuse că este imun la asemenea reacţii, dar constata acum că nu îşi putea înfrânge senzaţia de greaţă.

— Familia ei e din San Ramon, aşa-i? întrebă Winfield. Au

fost aici de dimineaţă.

— Mi-e milă de ei şi mă gândesc la fiicele mele sau la soţia lui Booth. Dacă li s-ar întâmpla ceva la vreuna dintre ele, nu ştiu...

— Ce nu ştii? întrebă Rafael.

Pe Lew îl străbătu un fior:

— Am uitat ce doream să spun. Nu era adevărat, dar învăţase că e mai bine să fie precaut cu oamenii săi, ştiind că ei aveau tendinţa de a lua totul *ad literam,* ca majoritatea poliţiştilor. Continuă, conştient că Rafe Winfield nu va înţelege foarte bine. — Mă tulbură profund să văd acest gen de crime, care... neagă tot ceea ce este uman.

— Ce vrei să spui? întrebă Rafe, vizibil intrigat. Nu cumva crezi.

— Fetele acelea, bietele de ele, au fost transformate într-un soi de bestii, spuse Lew încet. Toate trăsăturile lor omeneşti le-au fost răpite, fiind transformate în ceva inferior animalelor.

— Da, da. Au fost transformate în cadavre, spuse Rafe cu toată inima.

Lew clătină din cap.

— Nu, individul nu urmărea asta. Moartea lor nu a fost decât un efect secundar. Scopul lui real se opri, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru ce dorea să exprime.

— Urmărea să demonstreze ceva. Trebuia să răzbune un lucru care i se întâmplase. Trebuia să arate că e mai tare ca ele.

Fiecare propoziţie era pronunţată mai greu decât cea dinaintea ei, până când Lew se opri de tot.

— Desigur, spuse Rafe în tăcerea ce se aşternuse.

Lew înţelese că Rafe respinsese întreaga idee, în schimb el rămăsese cu sentimentul că descoperise un element important

pe care nu îl recunoscuse până în acel moment şi că dacă ar fi reuşit să gândească foarte limpede în continuare, ar fi priceput în parte intenţia din spatele faptelor hidoase ce se vedeau pe fotografiile studiate.

— El comunică ceva.

— Comunică doar că e o scârnăvie, spuse Rafe cu un umor cauzat de furie. Şi chiar are dreptate.

Lew emise un singur hohot de râs şi îşi luă din nou sandvişul, cu mintea încă la ideea aceea pe care o simţea la capătul gândurilor sale, un amestec de observaţie şi intuiţie pe

care nu o putea încă defini foarte exact.

— Sandvişul ăsta e îngrozitor, zise el.

— Dacă vrei, facem schimb, se oferi Rafe, făcând o mutră dezgustată.

— Mulţumesc, nu, răspunse Lew, simţind cum tensiunea dintre ei scade şi dispare.

— Am descoperit două, poate trei cazuri care se aseamănă cu ale noastre, îi raportă Aaron lui Lew dimineaţa următoare. Apoi, câţiva oameni cu care am luat legătura nu mi-au răspuns încă, aşa că s-ar putea să mai apară câte ceva până la sfârşitul zilei. Făcu semn către bagajele sale pregătite. Până atunci, am să fiu din nou acasă la mine.

— Două sau trei? spuse Lew, cu vocea răguşită de oboseală. Nimic altceva?

— Până acum, nu. Poate obţii şi tu ceva prin contactele tale. Până mâine, am să-ţi fac şi ţie copii.

— Mulţumesc! Am crezut că vei mai rămâne câteva zile în spital.

— La ce bun? spuse Aaron fără nici un fel de entuziasm. Mi se administrează o doză mai ridicată din acelaşi medicament pe care l-am luat şi până acum. Şi ce dacă? Nu va schimba starea mea, eventual îmi va tulbura minţile şi mai tare. Ehei, am fost deja tratat de nişte specialişti în domeniu şi nu-mi mai trebuie aşa ceva.

— Ce spune doctorul? întrebă Lew. Vei putea să continui cercetările pentru cazul nostru?

— Cum naiba să nu pot? răspunse Aaron ceva mai însufleţit. Oricum, nu contează ce spune Gilchrist. Nu ştie nici cum să se şteargă la fund. Dispreţul său nu conţinea supărare, ci doar o urmă de dezgust. Pe urmă, am nevoie de o muncă oarecare. Inactivitatea mi-a dat numai gânduri negre.

Explicaţia aceasta suna mai mult decât plauzibil şi Lew simţi că i se luase o imensă piatră de pe inimă:

— Perfect, dacă tu zici aşa.

— Ai să vezi că aşa va fi. Cum primesc discurile, fac copii pentru mine şi apoi ţi le dau ţie, discurile şi celelalte acte, ca să poţi să-mi faci formele de plată şi să-i arăţi şi lui Hislop că merit banii.

Încercă să râdă, fără prea mare succes.

— Din punctul meu de vedere e-n regulă, spuse Lew, cu

căldură exagerată poate puţin. Ne-ai ajutat în trecut şi e nevoie de tine şi acum.

Aaron nu răspunse imediat.

— Vreau să opresc pe individul acela să mai facă rău. Nu vreau să se repete ce s-a întâmplat. Vreau să-i pun capăt.

— Dorim toţi acest lucru, îi reaminti Lew liniştit. Toţi!

— Mda, ezită el. Nu am vrut să se înţeleagă.

— Ştiu. Ucigaşii din categoria asta mă scot şi pe mine din sărite. Îşi drese glasul. Ce faci de Ziua Recunoştinţei?

— Nu m-am gândit, încă, răspunse Aaron precaut.

— Vino la noi acasă. Am suficient spaţiu, iar fiicele mele sunt cu mult prea mici pentru tine, spuse Lew râzând, ca Aaron să-şi dea seama că glumea. Rowena găteşte întotdeauna de parcă ar aştepta o armată de oaspeţi. Poţi să iei cu tine şi la pachet, mă scuteşti de o săptămână întreagă în care aş primi numai sandvişuri cu piept de curcan.

Aaron avu un sentiment de slăbiciune.

— E vorba de familia ta. S-ar putea să nu-ţi doreşti să mă ai prin preajmă, din cauza investigaţiei noastre.

— Haide, haide, Aaron interveni Lew. Găsim noi şi altceva de discutat câteva ore, nu? Oricum, copiii vor vorbi mai mult decât noi toţi. Continuă după o scurtă pauză. Uite ce este, nu trebuie să te hotărăşti acum. Poate ai alte planuri, care nu au luat o formă definitivă, ştiu şi eu cum e. Dacă mă anunţi în câteva zile e absolut în ordine.

Începu să mâzgălească o bucată liniată de hârtie, desenând forme geometrice ciudate şi legându-le prin linii ca nişte semne de întrebare.

Simţind că nu este supus nici unei constrângeri, Aaron reacţionă imediat:

— Sunt un tâmpit. De fapt mi-ar face mare plăcere să stau la masă cu familia ta şi să-i văd iarăşi pe copiii tăi. Dacă Rowena e de acord, voi veni. Acum, odată ce acceptase, se simţi relaxat. Indiferent ce-l speriase, acel lucru dispăruse acum, o dată cu pronunţarea cuvintelor. Aş pune pariu că ideea asta i-ar face plăcere şi lui Gilchrist. Nu v-a îndemnat el să faceţi asta, cumva? Bănuiala îi întunecă toată bucuria.

— Cum poţi să-ţi imaginezi că Michael Gilchrist ar putea să o convingă pe Rowena să facă un lucru care nu i-ar conveni? Pentru ea, psihiatria e tot aia cu medicina băbească.

— Are dreptate, probabil, spuse Aaron, simţind că inima îi vine din nou la loc. Voi aduce şi nişte sticle de vin.

— Minunat. Mâine am să-ţi spun şi restul amănuntelor.

— Putem ciocni un pahar pentru rezultatul alegerilor, zise Aaron cu un zâmbet răutăcios.

— Sau orice altceva, încuviinţă Lew.

5

Lew trebui să recunoască cât de prost ieşise raportul de dimineaţă. Rafael Winfield fusese nervos, iar rezumatul său păruse dezorganizat şi incomplet; informaţiile prezentate de medicul legist nu oferiseră nici o perspectivă sau informaţie necunoscută încă; cei doi poliţişti din parc şi poliţiştii din Martinez City vorbiseră confuz; ai fi zis că sunt puşi pe harţă şi nu doresc să ajute prea mult. La rândul său, lui Lew îi venea greu să se facă înţeles de subalterni, simţindu-se de aceea tot mai nesigur pe sine.

— Te rog să mă ierţi, îi spuse Rafe după ce ieşiseră din camera unde se desfăşurase întrunirea. Ar fi trebuit să mă pregătesc mai atent.

— Cred că da, confirmă Lew. Nu reuşim să ne facem înţeleşi. Îşi închipuie că vrem să tragem toată spuza cazului ăsta pe turta noastră şi nu vor să mai ştie de nimic. Bine măcar că suntem în noiembrie. Îţi imaginezi ce ne-ar fi zis rangerii dacă eram în mai sau iunie, iar Parcul Briones ar fi fost tot timpul plin de oameni? Pătrunse vijelios pe o uşă pe care era semnul „Accesul interzis". Nici Hislop nu ne e de nici un folos.

— Ar fi trebuit să apară şi el, confirmă Rafe.

— Mai bine îşi ţinea gura în timpul ştirilor de ieri seara. Mai că i-a promis individului ăluia de la Canalul Şapte că am rezolvat cazul. Isuse Hristoase!

Salută pe un ajutor de şerif, în uniformă, ce mergea în direcţia opusă lor.

— Vrea să le insufle calm cetăţenilor, spuse Rafe.

— Rahat! Lui Lew începu să-i treacă supărarea. Toată lumea ştie că-i rahat. Nu trebuie noi să acoperim prostiile lui. Trebuie să vorbesc şi cu Desta. M-a sunat chiar înainte de şedinţă şi mi-

a zis că trebuie să ţinem şi noi o conferinţă de presă a noastră. Umerii săi puternici se lăsară în jos. Rahat!

— Crezi că e vorba de Hislop?

Rafe apăsase butonul liftului şi stătea cu spatele la perete, urmărind mişcarea de pe culoar cu mare atenţie, de parcă ar fi fost de gardă în acel loc.

— Dacă nu este, ar trebui să fie, spuse Lew, în timp ce uşile liftului se deschideau.

— De ce spui asta? Înainte ca Lew să poată răspunde, Rafe continuă. Ştiu că face tot felul de încurcături, din cauză că e implicat în politică, dar de ce te îngrijorează pe tine atât de tare chestia asta?

— Sunt îngrijorat din cu totul alt punct de vedere, spuse Lew în timp ce uşile liftului se deschideau. Sunt îngrijorat pentru că nu vreau să fie compromis atacul procurorului. Ţi-aduci aminte ce s-a întâmplat cu dosarul Leland? Chestia se poate repeta. Uneori nu-i nevoie decât de câteva cuvinte scăpate din neatenţie pentru ca un avocat bun al apărării să aibă suficiente argumente.

Ajunşi la parter, uşa se deschise.

— Bine, ne vedem mai târziu la birou, îi spuse Rafe, lăsându-l pe Lew în marea sală de la intrare.

După despărţirea de Rafe, Lew ridică uşor din umeri. Şi-ar fi dorit să colaboreze cu oamenii înzestraţi cu mai multă personalitate frustrările de care suferea Rafe aveau, evident, prea puţin de-a face cu el personal. Coborî în stradă, strângând din umeri din pricina vântului tăios de toamnă.

Wallis Desta îl întâmpină în afara biroului, cu ochii scânteind furios îndărătul ochelarilor:

— Bănuiesc că ştii ce am de zis.

— Îmi cam închipui eu, spuse Lew, acceptând cu bucurie ceaşca de cafea ce i se oferise. Sunt exact lucrurile pe care le-aş zice şi eu.

— Omul ăsta e o adevărată primejdie, spuse Wallis, începând să se calmeze. A făcut acelaşi lucru şi atunci, cu cazul Leland, şi a dat totul peste cap. Nu am mai putut să aducem cazul înaintea juriului, după ce a dat declaraţii peste declaraţii. Făcu semn spre micul ei birou. — Haide înăuntru. Trebuie să pregătim câteva lucruri pentru Burgess.

La auzirea numelui directorului Parcurilor Regionale, Lew

oftă:

— Să nu-mi spui că vrea şi el să se implice în asta!

— Consider că are dreptate. Tehnic vorbind, se află sub jurisdicţia lui. Ştim însă cu toţii că rangerii nu au cum să se descurce. Ei sunt pregătiţi să controleze ordinea din parcuri, micile infracţiuni şi cazurile de căutare şi salvare a unor persoane, nu pentru investigarea unui viol urmat de crimă. Din păcate, Hislop a început să se dea mare fată de Burgess, de aceea trebuie să te rog să mă ajuţi puţin.

— Să fie a naibii de treabă! spuse Lew fără patimă.

Simţea că începe să-şi piardă toată energia, strivit fără scăpare între interese ce ţineau de vanităţi şi dorinţa de publicitate.

— Da, da, îi confirmă Wallis. O să iasă o poveste de pomină, simt de pe acum. Există toate ingredientele necesare, inclusiv amănuntele acelea înfricoşătoare. Dacă presa află cumva de muşcături, să vezi ce mai titluri o să apară. Se aşează pe marginea scaunului şi îl privi cu toată seriozitatea pe Lew. Llewellyn, crezi că dementul acela va ucide din nou?

— Da, răspunse Lew. Şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine, altfel nu m-ai fi întrebat. De când ne-am văzut ultima oară, nu s-a schimbat nimic. A mai apărut un cadavru, caracteristicile sunt aceleaşi şi atât. Nu avem suficiente elemente. Bău ultima gură de cafea. — Va fi probabil nevoie de încă un cadavru.

Wallis privi teancul de dosare ce o aştepta pe birou.

— Nu prea ştiu de unde să încep. Nu-mi iese nimic ca lumea. Peste o oră mă întâlnesc cu familia de Benedictus. Mi-au spus că ar avea de gând să deschidă o acţiune în legătură cu moartea fiicei lor. Costance de Benedictus. Trebuie să fie îngrozitor pentru ei. Biata fată, să moară atât de tânără şi într-un asemenea mod.

— Oricum e un chin să mori, Wallis, remarcă Lew. Cel puţin, ea nu s-a chinuit prea mult.

— Mă întreb dacă ar fi şi ea de aceeaşi părere? Cred că mi-ar fi mult mai uşor dacă nu m-aş simţi aşa de neajutorată, dacă ar exista un lucru pe care să pot să-l spun părinţilor ei şi care să-i facă să înţeleagă că nu renunţăm. Se zice că legea e imparţială, dar în situaţii ca acestea...

— Nu renunţăm, îi spuse Lew cu hotărâre încrâncenată. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Foarte bine. Wallis se ridică în picioare, îşi netezi fusta de culoare albastră şi îşi încheie haina. Am să te rog să discuţi cu Burgess, iar eu voi încerca să-i explic lui Hislop că nu-i bine să facă declaraţii pripite şi procese prin intermediul buletinelor de ştiri. Nu ştiu dacă ne va servi la ceva.

Lew avu nevoie de câteva secunde pentru a găsi cele mai potrivite cuvinte de mângâiere pentru Wallis:

— Tu eşti singura persoană care poate face ceva. Cred că e singurul mod de a repara lucrurile.

Ea oftă.

— Ai discutat azi cu medicul legist? Avea de gând să ceară o analiză a unor fire de păr descoperite lângă cadavrul lui de Benedictus. Privi în gol, ca şi cum i-ar fi fost mai uşor să pronunţe următoarele cuvinte. Speră să descopere astfel cu ce fel de câine avem de-a face. Mai termina şi un studiu al dentiţiei. Într-un fel sau altul, lămurim odată problema aceasta.

Lew îşi studie dosul palmelor, degetele încovoiate şi noduroase.

— Mi se pare îngrozitor ca oamenii să-şi folosească astfel câinii, transformându-i în nişte...

— Monştri? îi sugeră Wallis. E nevoie să cădem de acord asupra unei descrieri oarecare, altfel zvonurile pot căpăta dimensiuni colosale. Oamenii s-ar apuca să ucidă toţi câinii mari de cum le ies în cale, pentru orice eventualitate. Îşi privi ceasul. Îmi pare rău, trebuie să plec. Aş dori să luăm din nou legătura mâine de dimineaţă, dacă eşti de acord.

— Bineînţeles, spuse Lew, dându-se la o parte ca ea să poată ieşi prima din birou.

Aaron se trezi târziu după prima noapte petrecută acasă. Gilchrist îl sfătuise să nu tacă efort prea mare timp de câteva zile, ceea ce Aaron interpretase că nu trebuie să lucreze mai mult de optsprezece ore. Citi două reviste de computere de dimineaţă, bântuind prin casă, în halatul său de baie, până aproape de amiază. Îl văzuse şi el pe şeriful Hislop făcându-se de râs cu o seară în urmă şi se aştepta acum la un telefon din partea lui Lew, înainte de trecerea după-amiezii.

Telefonul sună în momentul în care se apucase să cureţe cenuşa din cămin; înjură din toată inima şi ridică receptorul cu degetele sale murdare.

— Aaron? Lew la telefon. Ai pregătit deja discurile acelea

pentru mine?

Se străduia să nu-şi arate nerăbdarea, dar avusese o zi încărcată şi era nervos.

— Au sosit cu poşta de dimineaţă şi am pregătit toate celelalte materiale pentru tine. A apărut ceva nou?

— Nimic important. Grieta nu a prezentat încă raportul; vei primi şi tu un exemplar, zise Lew, necăjit de faptul că medicul nu prezentase rezultatele analizelor sale, dar nu dorea să se dea în vileag. Te-ai hotărât, vii la noi de Ziua Recunoştinţei?

— Sigur, spuse Aaron repede, ca să nu-şi lase timp să se răzgândească. Mulţumesc că mi-ai adus aminte. Îşi făcu o notă, ca să nu uite să cumpere două sau trei sticle de vin bun pentru sărbătoare. Trimite-mi raportul de îndată ce intri în posesia lui. S-ar putea să apară noi legături cu dosarele pe care le am deja la mine.

— Sper să apară de undeva şi un indiciu util pentru noi, explodă Lew, incapabil să-şi mai retină furia neputincioasă.

— Mda, confirmă Aaron, cu mintea undeva, departe.

Prin minte îi trecuse fulgerător o anumită impresie despre cea de a doua crimă; îşi aminti fotografiile pe care le văzuse şi îl străbătu un fior.

— Ce este? îl chestionă Lew, sesizând schimbarea petrecută cu Aaron. Hei, mai eşti acolo?

În scurta pauză ce a urmat, Aaron s-a străduit să definească impresia aceea dispăru înainte să aibă timp să o analizeze raţional.

— Sigur, răspunse el într-un târziu. Nu e nimic, continuă el mai sigur de sine. Am încercat să-mi explic un lucru.

— Dar nu a fost să fie?

Lew era el însuşi foarte obişnuit cu festele pe care ţi le joacă mintea şi de aceea înţelese perfect ce se petrecea cu Aaron.

— Nu încă, răspunse Aaron respirând profund, tulburat de propria-i mărturisire. Trebuie să citesc raportul ăla. Mai vorbim după aceea. Poate ne va fi mai limpede cu cine avem de-a face. Această perspectivă îl făcu să se înfioare.

— Bine, spuse Lew. Apropo, tu ai în continuare statut de expert independent, din punctul de vedere al actelor şi plăţilor.

Dacă acest lucru e realizabil, nu aş dori să ţi se facă publicitate. Sper să fii şi tu de acord cu mine.

Pe Aaron îl scoteau din sărite toate relaţiile cu presa şi de aceea îi era recunoscător lui Lew pentru că se gândise la acest aspect.

— Am de lucru până peste cap în acest moment; nu am nevoie de. cine ştie ce reporter în căutare de titluri de senzaţie care să încerce să mă stoarcă cum storci o lămâie ca să obţină informaţii.

Îşi mângâie faţa cu mâna liberă şi hotărî că trebuie să se bărbierească după încheierea convorbirii.

— Echipa de cercetare şi salvare a rangerilor va ieşi mâine pe teren, cu condiţia ca vremea să rămână frumoasă, să vadă dacă nu găsesc cumva urmele vreunei tabere ilegale în Briones. Dacă ne rămâne timp până la următoarea furtună, s-ar putea să încercăm acelaşi lucru şi în Tilden şi Redwood. Chicoti. Vor neapărat să facă ceva, iar eu prefer să le dau această treabă, decât să fie puşi la dispoziţia politiei. Pe urmă, se presupune că ei ştiu mai bine parcurile decât noi, deci lor le vine mai uşor să facă asta.

— Maşini de teren? întrebă Aaron, uşor surprins.

— Şi cai ei au o patrulă călare formată din nouă oameni şi câini de vânătoare şi două elicoptere. Există locuri în Briones unde nu poţi ajunge decât pe jos sau călare. Vor face nişte verificări ca sa excludem orice posibilitate.

— Vrei să spui ca să se asigure că nu mai există nici un alt corp nedescoperit până acum. Aaron desena săgeţi groase pe carnetul său, convergând toate într-un singur punct. Sper că şi rangerii cunosc lucrul ăsta. Ca să fie pregătiţi, pentru orice eventualitate.

— Am prevăzut şi asta, răspunse Lew, apoi tonul său se schimbă total, vorbind cu o altă persoană din încăperea unde se găsea. Spune-i să aştepte puţin, vin imediat. Termin repede convorbirea.

— Ai treabă? îl întrebă Aaron.

— Un fel de a zice, îi răspunse Lew. Hislop a convocat o întrunire specială. Îmi pare rău, trebuie să plec. Te sun mai târziu.

— Nu plec nicăieri, spuse Aaron, pregătindu-se să închidă.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru tot ceea ce faci pentru noi, spuse Lew pe neaşteptate. Aşa cum stau acum lucrurile...

— Fac tot ce pot, îi întrerupse Aaron, surprins de cuvintele prietenului său. Vorbim mai târziu.

— Desigur, spuse Lew aşezând receptorul jos, gândindu-se deja la ambiţiosul său şef.

Mignon Vandreuter purta un pulover gros, măsură foarte mare, ţesut din lână multicoloră, cu modele florale stilizate, pantaloni din gabardină şi cizme din piele moale, de culoare maro. Avea cu sine o geantă suficient de mare pentru hainele necesare unui sfârşit de săptămână. Lumina aruncată de becul de la intrare dădea strălucire părului ei plin de stropi de apă.

— Sper să nu te superi că mă aflu aici, spuse ea, în timp ce Aaron o privea încruntat.

— De ce ai venit? se interesă Aaron, fără a face nici un gest de a o pofti înăuntru.

— Doream să te văd.

Se străduia să dea impresia, de siguranţă, indiferent cum se simţea ea. Se menţinea pe poziţie, fără să pară agresivă.

— M-ai văzut la spital. Aici sunt acelaşi. OK. Se trase înapoi, însă cu scopul de a închide încă puţin uşa.

— Ai putea să mă inviţi să intru.

Mignon îşi dorea să aibă suficientă tărie să intre în casă.

— Aş putea, dar nu o voi face, replică el.

Mignon întinse mâna şi împinse uşa, deschizând-o cam o jumătate de metru.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Poţi să-mi vorbeşti din pridvor, îi zise Aaron pe un ton ce nu promitea nimic bun. Haide, spune.

— Vreau să intru şi să stăm de vorbă ca doi oameni raţionali şi civilizaţi. Vreau sa te dai la o parte din calea mea, ca să pot intra. Sau îţi este imposibil?

Aceste ultime cuvinte erau pronunţate cu o anumită intenţie şi avu satisfacţia să-l vadă tresărind.

Bărbatul nu zise nimic, dar îi făcu suficient loc să se poată strecura pe lângă el în antreul îngust. Mignon aşteptă până ce închise uşa, apoi se îndreptă spre salon, demonstrând hotărârea ei prin fiecare mişcare şi gest. Nu se uită în spate să vadă dacă o urma.

Focul se stinsese aproape de tot, iar Aaron începu să pună alte lemne, pentru a nu trebui să-i acorde atenţie lui Mignon cât timp îşi aduna gândurile risipite.

— Ce te face să crezi că ne-a mai rămas ceva de discutat? întrebă când focul începuse din nou să crească.

— Totul, spuse, aşezată pe canapea, cu picioarele adunate sub ea. Când ne-am despărţit, nu ai vrut să discuţi; au rămas prea multe lucruri nelămurite între noi.

— Poate e mai bine aşa. Trase taburetul de lângă cămin şi se aşeză pe o latură a vetrei, cu genunchii strânşi, ca un copil mic. Singurele lucruri ce au rămas de zis ar avea darul să ne rănească. Ce rost mai are?

— De ce eşti atât de sigur că tăcerea răneşte mai puţin? întrebă ea tăios. Eşti atât de convins că faci lucrul cel mai potrivit şi mai nobil păstrând tăcerea. Ei bine, eu nu consider că e corect şi nobil, ci cred că e un lucru prostesc, arogant, o dovadă de încăpăţânare.

Mignon îşi încrucişă braţele, prinzând puternic în degete zona de deasupra coatelor; tendoanele de pe dosul palmei ei ieşeau tare în evidentă.

— Iar eu trebuia neapărat să aud toate acestea? întrebă el, pe un ton distant şi vag plictisit. Nu văd ce rost are să-mi spui lucruri ca acestea. La ce bun să-ţi comunic ce m-a iritat şi de ce m-am simţit frustrat pe vremea când mai eram împreună?

— Am dreptul să ştiu ce ţi-ai fi dorit din partea mea. Ar trebui să ştii ce-mi doream eu de la tine.

Trăsăturile din jurul ochilor ei trădau încordarea, deşi nu lăsa să i se strecoare şi în voce.

— Şi după chestia asta, ce ne rămâne de făcut? Îşi încolăci braţele în jurul genunchilor. Apoi îţi vei putea spune că ai tot dreptul să fii supărată, iar eu îmi voi spune că am avut dreptate să vreau să ne despărţim, după care vom mai petrece fiecare câte şase luni lingându-ne rănile.

— Sau poate ne vom vindeca mai repede, sugeră ea.

— Cum se întâmplă când te cauterizezi cu un fier înroşit? întrebă el cu sarcasm intenţionat. O idee nemaipomenită. I-ai spus lui Gilchrist ce ai de gând să faci? Te-a pus el sau e propria ta idee?

Era suficient de isteţ să ştie că Michael Gilchrist nu ar fi fost de acord cu modul în care se desfăşura conversaţia lor, chiar dacă el o instigase.

— Nu am venit aici pentru o şedinţă de terapie cu tine, dacă asta vrei să spui, îi răspunse ea înţepat. Eu ţin la tine. Îmi

fac griji pentru tine. Nu pot să-ţi întorc pur şi simplu spatele şi să nu-mi pese de ceea ce văd ca se petrece cu tine.

— Şi ce anume? o provocă Aaron, la fel de lipsit de expresie ca o pagină goală.

— Te îndepărtezi tot mai mult. Renunţi la a fi... la a fi uman. Pierzi definitiv contactul. Se aplecă înainte şi continuă, înainte arătai anumite sentimente faţă de cei din jur.

— O mai fac şi acum, protestă el.

— E vorba de altceva, îl corectă ea. Te uiţi la oameni la fel cum se uită un ihtiolog la o plătică. Altă dată nu erai aşa. Acum suntem pentru tine un soi de gândaci sau nişte programe interesante pentru maşina aceea infernală de dincolo.

Discursul ei era calm şi măsurat, deşi trist; nu o trădau decât ochii, care ardeau ca văpaia focului.

— Reacţionezi exagerat.

— Dumnezeule, mă apucă o asemenea furie când aud lucrurile astea! Reacţionez exagerat! de fapt, vrei să spui că reacţionez într-un mod care te deranjează. Eu reacţionez aşa cum îmi este firea, nu e vorba nici de o reacţie exagerată şi nici prea mică. Ai vrea să nu reacţionez deloc? Perfect. Dar nu umbla cu chestii din astea!

Încordarea ei începuse să iasă la iveală: vocea îi urcase cu două sau trei note, iar încheieturile degetelor se albiseră din cauza strânsorii.

— Reacţionezi exagerat, repetă Aaron, sugerându-i că o compătimeşte.

Toată stăpânirea ei de sine se topi în vânt:

— Să o ia mama dracului de treabă! Izbi în măsuţa joasă, de cafea, cu ambele picioare. — De fapt e vorba de aceeaşi veche atitudine. Nu poţi suporta să se apropie nimic de tine, nici măcar pentru câteva secunde. Dacă se întâmplă totuşi să pătrundă ceva sau cineva, tu îl ucizi ca pe un fluture, ca să-l poţi include în necropola ta. I-ai făcut asta soţiei tale şi acum mie. Oricine se apropie prea tare de tine, oricine consideri tu că îţi cunoaşte slăbiciunile, trebuie să fie neutralizat. Ei bine, de această dată am de gând să te ajut, nu am să stau cu braţele încrucişate şi să mă uit la tine cum te scufunzi sau te usuci.

— Necropolă ăsta-i un cuvânt nemaipomenit, zise el cercetând-o cu capul aplecat într-o parte. Dacă-mi aduc bine aminte, ai pronunţat şi cuvântul ihtiolog ceva mai devreme! Ai

început să-ţi formezi un vocabular pe cinste!

Chipul femeii căpătă trăsături mai dure.

— Nu ai să reuşeşti să-mi abaţi atenţia, n-ai să reuşeşti să mă faci să discut cu tine un subiect atât de stupid ca termenii pe care îi folosesc eu. Pricepi?

Îşi lăsase acum picioarele pe podea şi se aplecase în faţă.

— Mi-ai împrăştiat revistele pe jos. Întinse mâna şi începu să le strângă mecanic. La ce bun, Minnie? Nu vei reuşi să mă schimbi, asta o ştii şi tu foarte bine.

— Nu vreau să te schimb, aş vrea să fii în continuare ceea ce eşti. Îşi apăsa cu toată puterea coapsele cu pumnii strânşi. Tu eşti cel care a uitat cine este, tu eşti cel care a pierdut contactul cu realitatea.

— Hei, încercă el să o tempereze, ce tot spui acolo, Minnie!

— Nu. Nu voi fi părtaşă la autodistrugerea ta. Şi asta nu numai din cauză că... ne-am iubit. — Această ultima mărturie era făcută cu o voce slabă, gâtuită. Tu nu eşti ca veteranii siliţi să stea în spital pentru că sunt terminaţi. Tu mai ai în tine suficient ca să...

— Nu ştii tu ce mai există acum în mine. De altfel, nici măcar eu. Figura lui se întunecă.

— Dar nu vezi? încercă ea să-l convingă. Poţi să te refaci. Devii din nou ce-ai fost. Nu trebuie să o sfârşeşti într-unui din saloanele acelea unde accesul e interzis, cu organismul plin de droguri care să te împiedice să-ţi pui capăt zilelor.

— Eşti sigură de ce spui? o întrebă fără căldură.

— Vreau să fiu sigură. Vreau ca tu să fii sigur că nu se va întâmpla aşa.

Lacrimile pe care le avusese până atunci în ochi începură în sfârşit să curgă, dar nu acordă nici o atenţie acestui fapt.

— Cum să-ţi explic? Nu ai cum înţelege prin ce trec eu. Nu ştii ce stări îmi provoacă, spuse el punând revistele jos şi ordonându-le cu mare atenţie. Când m-am întors de acolo, n-am putut dormi, cred că şi în dosarul meu se menţionează acest lucru, nu? pentru că mi-era frică de ce aş fi putut face. Mi se întâmplă şi acum, câteodată. Mă trezesc şi nu pot să-mi aduc aminte unde mă aflu şi îmi închipui că oamenii aceia sunt gata să înceapă din nou să mă chinuie.

Privea în jos, spre picioare, cu ochii pierduţi, undeva departe în timp şi în spaţiu.

Mignon încuviinţă din cap:

— Ţi-am spus că te pot ajuta să treci peste asta.

— Da, dar tot tu ai luat-o la fugă din dormitor şi te-ai pus la adăpost o dată, ţii minte, spuse el, fără ca din tonul său să se poată ghici o acuzaţie.

— Acum înţeleg mai bine şi nu s-ar mai repeta. Mignon spera că el este mai încredinţat de asta decât ea.

— Nu te pot convinge în nici un fel, zise Aaron, privind-o direct în ochi. Ştii despre ce fel de boală este vorba, ştii că vei pierde probabil lupta şi vei avea din nou de suferit, dar pur şi simplu nu poţi renunţa, aşa-i? Mergi înainte, ca şi cum ai putea demonstra ceva pentru mine sau pentru tine însăţi. Poate că nu este nimic de demonstrat, Minnie. Ai face poate mai bine să ai grijă de tine, pentru a nu avea prea mult de pierdut.

— Eşti sigur că asta vrei să fac? întrebă ea, cu gâtul contractat şi iritat, de parcă ar fi tuşit toată ziua.

— Nu vreau să mai trec prin necazuri cu tine, dacă la asta te referi. Se ridică şovăitor, trosnind din genunchi. Se sprijini cu o mână de poliţa căminului, ca să se echilibreze. Trebuie să recunosc că atunci când lucrurile merg bine cu tine, totul este nemaipomenit. Dumnezeule, femeie, gândeşte-te însă la toate acele momente când ele merg prost şi ne chinuim atât de mult. Nu te-ai săturat şi tu?

— Nu. Eu nu vreau decât momente bune, vreau să mă simt bine. Începu să se ridice, renunţă şi se lăsă din nou în sofa. Ascultă-mă, Aaron. Tot ceea ce-mi doresc eu e o şansă. Haide să mai încercăm încă o dată, sase săptămâni, să zicem. Dacă lucrurile nu se aranjează în şase săptămâni, dacă repetăm mereu aceleaşi greşeli stupide, punem punct. Haide, e vorba doar de şase săptămâni.

— Eşti o femeie foarte hotărâtă. Aş vrea mult să ştiu de ce.

— Asta înseamnă că accepţi? întrebă ea, speranţa din ochii ei nereuşind să înlăture total tristeţea.

— Am nevoie de un timp de gândire. Iţi promit că nu va dura mai mult de o săptămână. Dar sunt foarte multe lucruri pe care trebuie să le iau în consideraţie. Dacă nu aş fi în mijlocul unei anchete cu tot riscul, o privi drept în faţă.

— Te referi la crime? întrebă ea. Ai de gând să te foloseşti de ele ca scuză ca să mă ţii la distantă?

— Nu intenţionat, răspunse el cu grijă. S-ar putea să o fac

din greşeală.

Mignon emise un sunet ciudat, ca al unui câine mirat şi foarte supărat.

— Subconştientul tău nu te va scoate de la ananghie de această dată, îl preveni ea. Cunosc deja toate porcăriile de care eşti tu în stare şi îmi dau seama când încerci să te ascunzi în spatele muncii pe care o faci.

Aaron o înfruntă, cu o intensitate dată de forţa trăirii sale din acel moment:

— Nu e vorba doar de munca mea, Minnie. Aceste crime sunt cu totul... altceva. Sunt mai rele decât celelalte la care am dat o mână de ajutor. Fraudele din asigurări, alea sunt fleacuri. Hărţuielile acelea pentru a obţine plata beneficiilor de pe urma contractelor de siguranţă socială, pentru oameni care. deja au murit reprezintă o durere de cap inutilă. Spargerile au fost mai importante, se întâmplă să moară oameni. Dar cazurile de viol şi crimă... sunt cele mai îngrozitoare lucruri pe care le-am văzut din Vietnam şi până acum. Mă simt obligat să fac tot ce pot ca să ajut, să repar ce n-am fost în stare să fac în Vietnam.

— Aaron, ce spui tu nu are nici o raţiune, răspunse ea cât de liniştit putea.

— Probabil nu din punctul tău de vedere, pentru mine însă reprezintă foarte mult. Se uita fix la ea, cu muşchii maxilarului ieşiţi în evidentă. Trebuie să o fac neapărat.

— Dacă e atât de important..., începu ea. Dar nu va schimba cu nimic ceea ce s-a petrecut în Vietnam.

— Ştiu, zise el nerăbdător. Dar aş putea să mai reglez puţin conturile. Privirea sa se îmblânzi puţin. Dacă te poţi împăca o vreme cu această anchetă...

— Ţi-am spus deja că sunt de acord. Acum, nu-ţi rămâne decât să te hotărăşti. Ai la dispoziţie o săptămână, continuă ea, depărtându-se intenţionat cu câţiva paşi de el, parcă pentru a nu-i influenţa decizia.

Aaron o urmări din ochi, în comportamentul său făcându-se din nou simţită o anume detaşare.

— Cum rămâne cu Gilchrist?

— Ce-i cu el? îi răspunse Mignon cu o nouă întrebare.

— Ce va spune el când vom discuta despre această propunere pronunţă cuvintele cu plăcerea cu care ar fi gustat un vin bun venită din partea ta? Oricum am ajuns un fel de minge

de ping-pong între voi doi.

Mignon lovi cu palmele spatele balansoarului din partea stângă a căminului.

— Nu mă gândesc în nici un caz la terapia ta sau a mea! Să-ţi iasă imediat din cap ideea asta. Indiferent dacă Gilchrist e sau nu de acord, vreau să ne încercăm şansa împreună. Asta-i tot.

— Sunt sigur că n-o să-i convină. Fără a intenţiona neapărat să o necăjească, Aaron îi urmărea reacţiile cu multă curiozitate. Pun pariu că va încerca să găsească o cale să ne ţină departe unul de celălalt. Sunt convins de asta.

— Nu are. nici o importantă, răspunse mohorât Mignon, ruşinată de cât de uşor se lăsase prinsă în cursa lui.

Aaron râse în felul său ciudat, apoi făcu un semn spre bucătărie:

— Vrei o ceaşcă de cafea?

Mignon ştia că e inutil să insiste pentru continuarea discuţiei; era oricum puţin mirată de cât de multe lucruri reuşise să-i spună lui Aaron.

— Mă duc să mă spăl pe mâini mai întâi.

— OK. Te aştept la bucătărie.

Rowena Frazier era o femeie robustă, care nu recursese niciodată la artificii pentru a-şi pune în valoare faţa, părul sau trupul. În cei treizeci şi unu de ani de când ea şi Lew erau căsătoriţi, nu se ocupase numai de casă şi familie, ci administrase şi ferma de cincisprezece acri de pe McEwen Road, între Port Costa şi Martinez. Cea mai rentabilă întreprindere se dovedise parcela de şapte acri cultivată cu brazi de Crăciun, care servea şi drept perdea de protecţie împotriva vântului pentru restul proprietăţii lor. Îşi deschise jacheta din lână portocalie şi începu să-şi scoată cizmele.

— În seara asta nu ai întârziat decât trei ore, Lew. Ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit, răspunse Lew, întrerupt în momentul în care era pe cale să-şi toarne o măsură generoasă de rom în cana cu apă fierbinte. Dar tu?

— Tocmai îmi făceam socoteala pe care dintre gâşte să o sacrific pentru Ziua Recunoştinţei. Poate tai mai bine o gâscă şi un curcan, ca să fie toată lumea mulţumită.

— Ai aceeaşi problemă în fiecare an, îi spuse Lew cu

afecţiune. Şi de fiecare dată hotărăşti să tăiem un curcan şi o altă pasăre, iar dacă avem raţe, sacrificăm două sau trei. Ridică paharul cu băutură aburindă. Vrei şi tu?

— Nu mi-ar prinde rău, spuse ea, punându-şi cizmele verzi deoparte. Sper să mai avem câteva zile senine. Parcarea noastră o să se transforme într-o mare de noroi dacă nu avem norocul să se usuce puţin. Ştii cum se întâmplă de obicei: două zile după Ziua Recunoştinţei jumătate din East Bay se prezintă aici ca să-şi cumpere pomii.

— Jumătate din East Bay? o necăji Lew, zâmbindu-i tandru, în timp ce pregătea încă o cană de băutură.

— Şi cei din Delta, spuse ea cu convingere, pentru ca pretenţiile sale să pară şi mai absurde. Îşi atârnă jacheta în cuier. Cea mai grozavă haină de iarnă pe care am avut-o. Poţi să o vezi de la o distanţă de câteva mile.

— Nu-i nevoie să mă lămureşti pe mine, zise Lew, care se străduia să convingă Comitetul de cenzori ai regiunii să achiziţioneze asemenea veste pentru garda civilă a şerifului. Poftim. Ţi-am pus ceva mai mult rom, ca să-ţi iasă frigul din oase.

Rowena îşi drese glasul:

— Prietenul tău se va afla împreună cu noi de Ziua Recunoştinţei?

— A promis că va veni, spuse Lew. Cred că se va tine de cuvânt. Îi plăcea gustul de rom, amestecat cu apă fierbinte şi miere în zilele reci. Îmi pare rău că nu am dat telefon.

— Întotdeauna zici aşa, îl tachină Rowena. Tu ai întotdeauna cele mai bune intenţii şi de aceea te iert. Ciocniră uşor cănile. Poate ar trebui sa te rog să-mi dai telefon când ajungi la timp, pentru că e mai rar.

— Adevărat, răspunse el, puţin ruşinat. Copiii ce fac? Vor veni şi ei?

— Toată lumea, inclusiv Booth şi Paula. Spre norocul nostru, rudele ei locuiesc în Oregon. — Tresări când se auzi bătaia ceasului bătrânesc. E deja zece şi jumătate?

Lew îşi consultă ceasul.

— Aşa este. Crezi că există vreo şansă să mâncăm ceva?

— Prepar eu omleta, dacă te ocupi tu de pâine prăjită şi de sosul cu brânză, spuse Rowena. Deşi nu ştiu foarte bine de ce fac asta.

— Pentru că mă adori, spuse Lew.

— Pe pisică o ador, îl corectă Rowena oftând. Pe tine doar te iubesc. Încearcă să nu încălzeşti prea repede sosul. Nici nu mai ştiu de ce îţi spun lucrul ăsta mereu, adăugă ea. Oricum nu mă asculţi nici o dată.

— Am să-mi dau toată silinţa, răspunse Lew cât putea el de supus. Din cauză că mi-e foame, de aceea mă grăbesc.

— Da, foarte bine, însă astfel strici şi sosul. Aprinse luminile şi intră în bucătărie. Găseşti în frigider nişte ceapă gata tăiata şi puţină smântână, poţi să le bagi şi pe ele în sos. — Luă de pe suportul ei de pe perete una dintre două tigăi pentru omletă. Va trebui să cureţi arbuştii din faţa casei, continuă ea în timp ce lua de pe raft un castronaş de aramă, în care să bată ouăle. — Măcălendrii mănâncă fructele şi se îmbată iar.

— Ar fi mai bine dacă le-ai spune lui Gray sau Sally să se ocupe, îi sugeră el, ştiind că asemenea treburi le reveneau de obicei acestor doi din cei şase copii ai lor.

— E un lucru prea greu pentru ei, pe deasupra vor înălţa adăpostul unde se vor curăţa crengile pomilor de Crăciun, zise ea, spărgând cu îndemânare cinci ouă în vasul de aramă.

— Atunci la acest sfârşit de săptămână, dacă nu e prea târziu. Lui Lew îi venea foarte greu să facă asemenea promisiuni, deoarece ştia, din experienţa sa de mulţi ani, că era silit să nu respecte nici măcar jumătate din ele. Puse tigaia cu sos pe aragaz şi turnă şi smântână. — Ce se întâmplă cu măcălendrii?

— Se poartă ca totdeauna când se îmbată. Doi dintre ei s-au lovit destul de rău de uşile de sticlă ale sufrageriei. Unul s-a repezit la parbrizul unui camion. Atunci când vor veni aici multe maşini, pentru cumpărarea pomilor, sunt sigură că păsările le vor ataca. Amestecase ouăle cu telul şi acum făcu o pauză, adăugă în ele mai multe ingrediente şi aruncă o bucată mare de unt în tigaie. Pune te rog pe aragaz, la foc mic!

Lew făcu aşa cum i se ceruse.

— A fost vreun necaz cu pisicile?

Aveau patru, dar Frankenstein, un motan castrat cu capul mare şi părul lung era favoritul absolut al Rowenei.

— Muffin a prins doi dintre ei. Nu pot să o acuz, e o vânătoare înnăscută, spuse Rowena, concentrându-se mai mult asupra muncii ei decât asupra conversaţiei. Mai am nişte

ciuperci. Să le bag în amestec?

— Excelent, zise Lew, care ştia cât de brune sunt întotdeauna ideile Rowenei.

— Vor fi foarte bune, cu sos. Ridică de pe foc tigaia pentru omletă şi cercetă untul topit. — Suficient, hotărî ea. Apropo, am chemat fierarul să vină şi să se uite la cai. Nu a mai fost de şase săptămâni şi copitele le-au crescut prea mult.

— Mulţumesc, spuse Lew. Ar fi trebuit ca eu...

— Ei, lasă asta! Turnă spuma de ouă în tigaie şi o puse din nou pe foc. Am nevoie de lingura lată. Te rog să amesteci brânza aia de acolo. Nu-i de mirare că se arde, dacă nu o mişti puţin pe aragaz. Aruncându-i din când în când priviri tandre, continua să-l cicălească. — Ai fi putut să înveţi măcar să faci un sos de brânză, în treizeci de ani.

— Nu mai e nici o speranţă cu mine, recunoscu Lew, străduindu-se să plimbe cât mai bine bucăţile de brânză prin tigaie.

— Întotdeauna există o umbră de speranţă, răspunse ea. Trebuie să te apuci şi de pâinea prăjită, altfel o să o mâncăm în pat.

— S-ar putea să fie interesant, întrerupse Lew şi nu vreau să...

— Omleta a început să stropească ulei, îi spuse Lew, inutil. Rowena potrivi focul şi urmări efectul, mulţumită de rezultat.

— Cum merge ancheta? se interesă ea ca din întâmplare, în timp ce scotea din frigider vasul cu ciuperci.

— Care anchetă? Lew se prefăcea că nu înţelege, încercând să ţină departe de căminul său neplăcerile muncii lui.

— Ştii la ce mă refer. Nu la porcii furaţi, nu la cazul acela de vandalism, nu la bancnotele false care au apărut la Danville, nici la pustii care au furat radio-casetofoane din maşini în sudul regiunii şi nici la încălcările acelea ale codului sănătăţii, petrecute la vechiul hotel de lângă Moraga, mă gândesc la acele două fete violate şi ucise îşi lăsă o secundă omleta şi îl cercetă pe Lew. Ţi-a dat multă bătaie de cap.

— Tuturor, nu numai mie. Chiar şi Hislop e îngrijorat.

Făcu o mişcare atât de viguroasă, încât o bucată de brânză zbură peste marginea tigăii. O şterse cu o bucată de prosop de hârtie şi puse două felii de pâine de casă în aparatul de prăjit.

— Şi nu a mai apărut nici un indiciu sau eveniment nou?

Lew clătină nemulţumit din cap.

— Grieta face eforturi să descopere elemente în plus. Problema este că cele două fete au fost destul de serios maltratate, şi din cauza asta... ascultă, eşti sigură că vrei să discutăm aşa ceva înainte de masă?

— Cred că putem discuta deschis, spuse Rowena. Ce fel de analize întreprinde Grieta?

— În primul rând urmele dinţilor, spuse Lew, fără pic de chef.

— Leziunile sunt însă prea mari ca să se poată spune ceva cu exactitate, aşa este? întrebă Rowena, punând ciupercile în omletă.

— În parte. Corpurile nu erau într-o condiţie prea... bună. Dar asta nu e o discuţie potrivită pentru masă, draga mea. Încercă să schimbe subiectul. A plouat atât de mult, încât trebuie să avem grijă cu eucalipţii; rădăcinile lor sunt superficiale şi s-ar putea să cedeze dacă vine o furtună puternică. Ai vrea poate să-l chem pe Jennings ca să-i taie pe cei mai puţin stabili dintre ei? Am să mă ocup de asta mâine de dimineaţă.

Dar Rowena nu putea fi abătută atât de uşor de la subiect:

— Indiferent dacă vrei sau nu să discuţi despre asta, crimele nu îţi ies deloc din minte. Dacă ai dori să stăm de vorbă mai mult, te-ar ajuta să nu mai fi atât de agitat.

— Cum rămâne cu copacii?

— Vom hotărî ce facem cu ei mai târziu. La ora asta oricum nu mai poţi face nimic, nu?

Rowena împături cu îndemânare omleta.

— Nu mi-am închipuit că se vede atât de bine.

Umerii lui Lew căzuseră în jos. Deşi erau căsătoriţi de atâţia ani, nu se obişnuise încă cu simţurile ei foarte ascuţite.

Rowena rase şi se întoarse spre el pe jumătate.

— Tot ceea ce ţi se întâmplă ţie e foarte limpede pentru mine, după atâţia ani de convieţuire.

Zâmbetul lui era plin de tristeţe:

— Trebuie să-ţi dau dreptate, cred.

— Să ştii că am dreptate! Pâinea s-a prăjit. Mai pune două felii în aparat şi ai grijă de sosul acela.

Ploaia nu o împiedica pe Gena Sonders să alerge cele sase mile pe care le parcurgea zilnic; adevărul adevărat era că îi făcea plăcere parcul atunci când era umed, perfect gol şi plin de miresme bogate. La patru şi jumătate se făcea întuneric, însă nu suficient ca să nu vadă drumul. Venind din direcţia lui Bear Creek Road, se afla la mai puţin de douăsprezece mile de casa ei când şi-a parcat vechiul Nissan Stanza în apropierea parcului; şi-a îmbrăcat haina de ploaie uşoară, înzestrată cu glugă şi şi-a prins o lanternă la cingătoare. Era întotdeauna precaută când alerga, nu se îndepărta de potecile bine marcate şi purta o trusă de prim ajutor şi o lanternă sub hanorac, în partea din spate a centurii.

După o scurtă încălzire şi o alergare uşoară pe loc, a pornit-o în alergare lentă, relaxându-şi muşchii încordaţi după orele lungi de birou, crescând apoi treptat tempoul. Prima porţiune fusese spre vale, acum străbătea însă un drum în pantă, printre stejari, înaintând cu pas egal pe măsură ce poteca devenea tot mai abruptă. Din când în când îşi ştergea stropii de ploaie de pe obraji. Pantofii ei se umpluseră de umezeală, dar asta nu o mai deranja foarte tare, fiind deja obişnuită cu apa după ploile puternice din ultimele două săptămâni. Îşi balansa mult braţele în timpul alergării, zâmbind din cauza şoaptei neîncetate a ploii.

Trecuse printr-o poiană largă, netedă şi acoperită de iarbă; în dreapta ei se înălţa un deal înalt, de forma unui stup de albine. Următoarea milă, poteca avea să fie mai dificilă, mai abruptă şi neregulată, pe măsură ce se îndepărta de văile înguste, împădurite şi pătrundea în zona deluroasă. Îşi privi ceasul: timpul pe care îl realizase era satisfăcător. Dacă mai alerga încă circa două minute în ritmul acesta, ajungea în următorul mic canion. Ca să nu mai fie preocupată de oboseală, începu să-şi plănuiască meniul pentru Ziua Recunoştinţei. Îl invitase şi pe Greg, iar ea nu mai gătise niciodată singură un meniu complet ca acesta. Ar fi fost oricum o treabă dificilă, dar gândul că gătea şi pentru Greg... Vorbise la telefon cu mama ei bună şi cu cea vitregă, o gospodină foarte pricepută, le ceruse sfatul, iar acum ar fi vrut să aplice tot ceea ce aflase. Spre deosebire de multe alte cunoştinţe ale ei, Gena se înţelegea foarte bine cu mama ei vitregă, fără a-şi compromite astfel bunele relaţii cu adevărata mamă. Nu le permisese celor două

femei să se lupte pentru a o atrage de o parte sau alta, iar această politică îşi arăta roadele: acum, când era independentă, mama şi Nancy o ajutau mereu cu experienţa lor atât de îndelungată.

Parcurgând cotitura abruptă care marca începutul coborârii spre canionul săpat de râu, se hotărî să folosească umplutura de orez a lui Nancy — având mai puţine calorii şi fiind mai atrăgătoare decât amestecul de miez de pâine şi cârnat al mamei. Îşi repetă reţeta în memorie, adaptând-o la ritmul alergării ei: orez subţire (inspiraţie timp de patru paşi), castane, două feluri de ciuperci (expiraţie timp de şase paşi), ceapă de apă, stafide, coacăze, vin, pui (inspiraţie patru paşi), supă de carne, scorţişoară, cardamom, chimion, rozmarin (expiraţie şase paşi), cimbru, cuişoare, piper de Jamaica parfumat, piper alb, usturoi şi nucşoară. Se freacă curcanul (inspiraţie patru paşi) cu unt amestecat cu salvie şi se stropeşte friptura cu acelaşi unt (expiraţie şase paşi) şi sosul din tigaie, păstrând o parte şi pentru sosul cu care se serveşte friptura în final. Da, da, suna foarte apetisant; nu se îndoia (inspiraţie patru paşi) că avea să-i placă şi lui Greg. Îşi cumpărase deja doi cartofi dulci enormi, iar Nancy îi explicase (expiraţie şase paşi) cum să-i pregătească, fără zahăr ars sau nalbă mare.

Ezită la următorul ei pas, pentru că auzise ceva în spatele ei, ceva ce nu mai auzise până atunci, un zgomot aproape furişat.

Privind înapoi peste umăr, Gena greşi pasul şi se împiedică evitând căzătura, îşi scrânti genunchiul, dar reuşi să rămână în picioare şi să continue alergarea. Un junghi ascuţit îi străbătu tot corpul şi strânse din dinţi de durere.

La început crezu că pe potecă se mai afla un alergător iubitor de ploaie, unul din solitarii cărora le place atât de mult să facă acest exerciţiu într-o izolare desăvârşită; după încă puţini paşi văzu că nu se afla nimeni în spatele ei. Ascultă, dar zgomotul nu se repetă — în orice caz, nu pe potecă. În schimb în tufişurile ce mărgineau poteca se produceau pocnituri şi freamăt de crengi, trezindu-i imaginea unor câini sălbatici înfometaţi. Dumnezeule mare, se gândi ea, nu cumva bântuie o haită prin Briones? Îşi adună toate puterile şi lungi pasul cât mai mult. Piciorul scrântit protestă, dar ea se hotărî să-l ignore. Acum e momentul să văd dacă alergările mi-au făcut vreun bine, glumi

Gena sardonic.

Zarva din tufişuri era tot mai persistentă şi mai aproape, iar gâfâitul ritmat, ca al unui câine, crescuse în intensitate.

Poteca urma acum un traseu dificil, însoţind cursul râului cam la zece metri deasupra apei. Calea se îngustase, cu stejari şi desişuri pe margine. Suprafaţa pe care călca era noroioasă şi plină de apă, iar Genei îi venea tot mai greu să-şi menţină echilibrul. Încercă să alerge mai repede, dar riscul de a cădea după un pas greşit în noroiul acela înşelător i se părea prea mare. Ploaia cădea cu şi mai multă înverşunare, iar copacii ofereau mai puţin adăpost decât sperase Gena.

În zilele însorite, gândea ea în timp ce alerga, fără a-şi mai controla respiraţia, mai erau şi alţi amatori de mişcare pe potecă oameni prietenoşi, cu care îşi făcea semne amicale când se întâlneau. Din cauza frigului şi a ploii din ziua aceea, cu excepţia ei şi a fiinţei care o urmărea prin desiş nu mai exista nimeni în pustietatea aceea. O urmărea de fapt cu adevărat? Sau nu era vorba decât de imaginaţia ei supraexcitată, interpretând exagerat simplul zgomot al ploii? Poate nu era decât un câine obişnuit, în drum spre casă, îşi spuse ea, încercând să se liniştească. Sau poate un raton, înfricoşat de oameni, sau un biet oposum, speriat de prezenţa ei.

Se apropiase foarte mult de ea, iar respiraţia se auzea acum distinct. Nimic nu o mai putea deruta pe Gena în clipele acelea: pe urmele ei se afla cu adevărat o creatură oarecare.

— Pleacă de aici! ţipă Gena, uimită de sunetele acute ale vocii ei. Du-te acasă!

Din desiş se auzi un soi de răspuns, ceva între un mârâit şi un gâlgâit de râs.

— Du-te acasă, îi ordonă ea. Imediat!

Vocea femeii era slabă şi alterată de frica teribilă ce o cuprinsese deodată. „Doamne, Dumnezeule", şopti ea, fugind cât putea. Nu se afla nimeni în preajma ei. Singura armă pe care o poseda era lanterna, cu care nu putea face nimic împotriva unui câine uriaş. Cu toate acestea, era mai bună decât nimic, hotărî ea cu restul de calm ce îi mai rămăsese. Scoase lanterna de la cingătoare şi pipăi în căutarea butonului, rugându-se ca obiectul să nu-i scape din degetele umede.

O rază subţire şi puternică lumină poteca; măcar putea să vadă mai distinct rădăcinile strâmbe şi pietrele ascunse

răspândite pe acea zonă a drumului. Începuse să-şi simtă plămânii, care se luptau să aducă mai mult oxigen organismului aflat în efort maxim. Într-un colţ îndepărtat al mintii se mustra pentru că fuga îi afecta atât de mult organismul. Ştia că nu ar fi trebuit să-şi piardă suflul aşa uşor; forma ei era bună şi în mod normal ar fi permis să se descurce mult mai bine, sau cel puţin aşa îşi închipuia ea.

Zgomotul din desiş era extrem de aproape, părea chiar să fi trecut înaintea ei, iar mormăitul gutural pe care îl ignorase la început era suficient de tare ca să o îngrozească şi mai mult.

Se simţea înspăimântată. Ar fi vrut să respingă sentimentul acesta, să se ascundă în adăpostul explicaţiilor raţionale şi al comportamentului rezonabil, dar nu mai era posibil. Zgomotul devenise prea măre, gâfâitul prea apropiat, tufişurile prea cufundate în umbre mai adânci şi impenetrabile acum, după ce aprinsese lanterna... Genei îi venea tot mai greu să-şi impună calmul.

Din cauza agitaţiei ei, aproape greşi la următoarea cotitură a potecii. Se împiedică, îşi recăpătă cu greu echilibrul ajutându-se haotic prin mişcarea braţelor, înfioratã pentru o secundă de gândul că ar putea să scape lanterna din mână; indiferent cât de puţin o ajuta lumina cu adevărat, era infinit preferabilă întunericului ce pândea în jur. Se chinui cu desperare să-şi aducă aminte dacă exista vreo scurtătură prin împrejurimi, o potecă secundară care să o aducă înapoi în parcare, fără a trebui să mai parcurgă întreaga buclă. Nu avea vreo îndoială că dacă ar fi fost silită să continue în acelaşi ritm nu ar fi reuşit să se întoarcă la maşină, cu atât mai puţin să nu fie prinsă de fiinţa aceea. Gena se strădui din răsputeri să-şi imagineze harta topografică a parcului, aşa cum făcuse de. nenumărate ori până atunci. Acum nu se putea însă concentra. Drumurile, potecile, toate celelalte linii şi contururi se învălmăşiseră în mintea Genei.

Pe măsură ce puterile o părăseau, fiinţa aceea care o urmărea părea să-şi mărească viteza.

Pichetul rangerilor! Gena scoase un ţipăt de bucurie, amintindu-şi că exista un pichet al rangerilor nu departe de poteca unde se afla ea. Dacă ar reuşi să ajungă acolo, chinul ei ar lua sfârşit. Dar unde naiba se găsea pichetul? Cumva pe partea dreaptă, după următoarea încrucişare de poteci? Nu mai fusese pe acolo din vara trecută când, într-o seară, dusese la

pichet un pui de bufniţă rănit. În acea seară de vară, lucrurile arătaseră cu totul în alt fel. Raza lanternei parcurse o traiectorie dementă, când ea îşi repezi mâna la frunte, ştergându-şi picăturile de ploaie sau transpiraţia care o împiedica să mai vadă.

Urmăritorul se afla acum în imediata ei apropiere. Simţea că dacă şi-ar fi întins braţul drept spre tufişuri, ar fi putut să-l atingă, în inexorabila lui fugă în paralel cu ea.

Urma întunecată a unei alte poteci ce se întretăia cu a ei îi dădu o ultimă speranţă. Era oare drumul spre pichetul rangerilor? Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Gena făcu un ultim efort să scape de infernalul ei urmăritor din desişul pădurii.

Deodată, se trezi faţă în faţă cu el: după ce ieşise cu un urlet infernal din ascunzişul său de întuneric, se pregătea acum să o atace.

— Doamne Dumnezeule, apără-mă şi păzeşte-mă! şopti ea când lumina crudă a lanternei îi dezvălui creatura. Nimic din ceea ce-şi imaginase ea până atunci nu se apropia de realitatea hidoasă a agresorului. Nu! se rugă ea încercând să se apere cu lanterna şi simţind cum îi este smulsă din mână. Nu!

Năvala bestiei o răsucise spre spate, trântind-o la pământ cu o forţă atât de năucitoare, încât la început nici nu simţi cum îi sfâşia hainele, trăgându-i-le de pe corp.

Încercă apoi să se ridice şi să ţipe. Însă nu mai avea suficient aer să ţipe: prima izbitură în stomac îi provocase o greaţă imensă, iar prin faţa ochilor îi dansau stele verzi. Se sili să-i zgârie faţa şi ochii cu unghiile; loviturile primite de această dată o aduseră la un pas de leşin.

Gena simţi noroi pe părul şi pe obrajii ei. Umezeala şi frigul îi cuprinseseră tot corpul. Deasupra ei se afla o greutate imensă, ca şi cum peste ea s-ar fi răsturnat un copac şi ar fi ţintuit-o la pământ. Încercă să se mişte, dar în acea secundă înţelese.

— Stai la un loc! mârâi vocea.

Simţea acum o durere nouă, cu mult mai rea decât ceea ce suferise până atunci, un lucru atât de respingător şi de infernal încât ştiu că nu îi este permis nici măcar să formuleze gândul, dacă vrea să nu-şi iasă din minţi. Strânse din dinţi cât putu de tare, ca să nu pronunţe acel cuvânt, concentrându-se asupra frigului şi umezelii în care zăcea. Va mai scăpa vreodată de acest rău, va mai fi vreodată liberă, în viaţa ei? se gândea în

acel ultim cotlon al minţii în care se refugiase. Va reuşi să se mai purifice vreodată de pângărirea drăcească? Cum va mai putea să....

Creatura infernală gâfâia, tremura şi urla. Îşi apropie apoi botul de gâtul femeii, se mai răsuci încă o dată şi îşi înfipse dinţii în pielea fragilă sub care mai palpita încă viaţa.

— Îţi jur, Lew Frazier, dacă pleci în acest moment începu Rowena, lăsând o clipă farfuriile pe care le aranja pe masa din sufragerie.

— Sunt silit să plec, Rowena. Îmi pare foarte rău. Se îmbrăcase deja cu haina de ploaie şi întinsese mâna după pălărie. Nu te-aş părăsi dacă nu ar fi atât de important, continuă ea la unison cu Lew. Masa se serveşte peste patru ore. Copiii se vor întoarce din vizita lor la mama cam peste o oră. Ai invitat un oaspete în această seară, pe care eu aproape că nu-l cunosc.

— Un tânăr care lucrează la gara Lafayette ne-a anunţat că prietena lui a dispărut acum două zile. Este teribil de îngrijorat din cauza ei.

Lew pronunţă acestea atât de încet, încât Rowena aproape nu îl auzi.

— Cum ai spus? îl întrebă ea, mai mult ca să-şi confirme bănuielile decât să-l provoace.

— Un tânăr. Îl cheamă Gregory Brothers. Lew se simţi deodată extenuat. Zice că prietena lui a plecat alaltăieri sa alerge şi...

— Pe ploaia aceea? îl opri Rowena. Marţi a plouat cu găleata.

— Din câte am aflat de la Dale Hilton, băiatul zice că alerga indiferent dacă era vreme frumoasă sau ploaie... Vreau să spun *aleargă,* nu *alerga.*

— Te temi însă ca timpul trecut să nu fie mai nimerit în cazul ei. spuse Rowena, cu o undă de înţelegere în privire. Cel mai bun lucru e să verifici. Altfel nu te-ar putea suporta nimeni toată seara, adăugă ea, prefăcându-se că oftează exasperat. Dar te rog să nu uiţi, cina începe peste exact patru ore, cu sau fără tine.

— Perfect. Ajunsese deja lângă uşă când se opri din nou. Îmi pare foarte rău, Rowena.

— Bine, spuse ea cu toată filozofia de care era atunci în stare, doar nu e vina ta.

Îi zâmbi fugar, fără veselie şi ieşi în aerul ceţos al acelei după-amieze. Se urcă în automobilul său cu tracţiune integrală, un Runner şi rulă în viteza traficului până iu Alhambra, unde o coti spre Pleasant Hill Road. Şoseaua nu era foarte aglomerată, dar majoritatea maşinilor erau pline, familii întregi pregătindu-se să se întâlnească cu prilejul acestei mari sărbători ca în fiecare an. De la Pleasant Hill Road o luă spre dreapta, conducând cu puţin peste limita legală de viteză, pe acest drum secundar. Îşi dădea seama în ce stare de nervi este după modul în care strângea volanul. Fir-ar să fie, era chiar Ziua Recunoştinţei, când se presupunea că nu se poate petrece nimic violent. Pufni pe nas, amintindu-şi câte dezastre văzuse cu ochii lui de sărbători, de-a lungul anilor.

Ajunse la Lafayette, unde Jim Byers i se păru destul de răvăşit; îi făcu lui Lew un semn vag din mână, terminând de completat un formular de reclamaţie.

— Se află în ultimul birou, îi comunică lui Lew. Te aşteaptă. Sărbători fericite!

— Mda, spuse Lew, scoţându-şi haina şi pălăria în drum spre biroul care i se indicase.

Gregory Brothers stătea aşezat într-unui dintre cele două scaune pentru oaspeţi. Ar fi putut arăta foarte bine, dacă făceai abstracţie de trăsăturile sale slave şi de grija şi încruntarea ce se citea în cutele dintre sprâncenele sale. Era îmbrăcat în haine obişnuite, pantaloni negri şi pulover shetland vişiniu, cu tăietură în V, peste o cămaşă din mătase de culoarea pergamentului. Întinse mâna, iar Lew avu timp să constate că unghiile îi erau roase până la sânge.

— Eu sunt.

— Gregory Brothers, spuse Lew în Jocul său, strângându-i mâna, care era extrem de rece. Eu sunt Lew Frazier. Locotenent, dacă vă interesează şi gradul meu. Din câte am înţeles, doriţi să raportaţi dispariţia unei persoane. Arătă spre scaunul din spatele lui Greg; — Vă rog să luaţi loc. Îşi atârnă haina şi pălăria în cuierul pom din colţ, apoi îşi trase scaunul din spatele biroului şi se aşeză, atent să nu deranjeze cele câteva teancuri de acte meticulos aranjate în partea dreaptă a mesei. Deci, să începem cu începutul, îl îndemnă pe Greg, pregătindu-şi carneţelul şi creionul.

— Am mai discutat aceste lucruri şi cu alţi ofiţeri, răspunse

Greg, dând semne de nerăbdare.

— Ştiu, zise Lew calm. Şi ştiu şi ce trebuie să simţiţi. E exasperant să trebuiască să repeţi aceleaşi lucruri de nu ştiu câte ori, dar vă rog să mă credeţi că e necesar, altfel nu am face-o.

— Perfect, am să încerc, spuse Greg clătinând din cap. Era nervos şi necăjit, dar ştia să se stăpânească foarte bine. E vorba de Gena Sonders.

— S-a-u-n? Aşa se scrie?

— Nu. S-o-n-d-e-r-s. Iar Gena este cu e, nu cu i. Chiar aşa o cheamă, nu e o prescurtare. Păr castaniu deschis, ochi de nuanţă verde. Vârstă aproape douăzeci şi patru, unu şaizeci şi opt înălţime, circa cincizeci şi cinci de kilograme.

Recită toate acestea resemnat şi automat; se vedea limpede de câte ori fusese silit să dea aceleaşi informaţii.

— De cât timp lipseşte? Mi s-a spus că de două zile.

Lew nota cuvânt cu cuvânt cele auzite de la Greg, într-o versiune personală de stenografiere.

— Luni seara am stat de vorbă. Se opri, şi nu putu să continue decât după câteva secunde. Urma să petrecem împreună Ziua Recunoştinţei. Luni seara am stabilit când să vin şi ce să aduc.

Se uita fix la peretele din faţa lui, fără a vedea de fapt nimic.

— Marţi am avut o întrunire la serviciu şi am ajuns acasă mai târziu. Am încercat să vorbesc cu ea la serviciu ieri şi mi s-a spus că nu venise. Mi-am adus aminte că glumise, spunând că îşi va lua liber o parte a zilei de ieri, din cauza cozilor teribile de la băcănii, îşi duse mâna la ochi. O, Doamne. Nu am putut să o găsesc. Am trecut pe la locuinţa ei, iar maşina dispăruse.

— Putea fi vorba de un caz deosebit în familie sau vreo urgenţă?

Lew îi sugeră această posibilitate cu voce egală, fără blândeţe sau compasiune, deoarece dorea să-l ajute pe Greg Brothers să-şi păstreze stăpânirea de sine cât mai mult timp.

— Urgenţă? întrebă Greg, de parcă nu ar fi cunoscut cuvântul.

— Un frate sau părinte sau un prieten apropiat, poate?

— M-ar fi sunat la telefon, mi-ar fi lăsat un mesaj. Mi se pare oribil că maşina lipseşte. Lucrul cel mai oribil.

Lovi o latură a biroului cu pumnul, apoi îşi scutură palma, mulţumit parcă de durerea pe care şi-o provocase.

— V-aţi gândit să telefonez la spitale şi la poliţia rutieră? Da. Şi la gara Lafayette, de unde pleacă ea în navetă, ca să văd dacă maşina ei se află în parcare. Îşi trecu mâna rănită prin păr. Nu-mi ies din minte celelalte două fete. Încerc să mă gândesc la altceva, dar îmi revine mereu în gând tot ce a apărut în ziare. Din câte am simţit eu, nu se prea dau multe elemente, ceea ce înseamnă că e foarte rău.

— De ce vă gândiţi la crimele acelea, domnule Brothers? întrebă Lew, foarte atent la reacţiile lui Greg.

— Pentru că aleargă în Parcul Briones, de aceea.

Greg pronunţă aceste cuvinte ca şi cum s-ar fi adresat unei rude care nu e în stare să înţeleagă foarte bine.

— Aleargă în Briones? repetă Lew, cuprins de un nou fior.

— Da, da, v-am spus lucrul ăsta de nu ştiu câte ori şi sunt convins că aţi mai spus-o, dar este pentru prima oară când aud şi eu.

Ar fi vrut să adauge că ar fi salvat un timp preţios dacă Greg ar fi făcut o declaraţie completă de la începutul întrevederii lor.

— Ce dracu' motiv aş fi avut să mă aflu aici dacă Greg îşi ciupi rădăcina nasului cu o asemenea forţă încât i se albiră încheieturile degetelor. Aşteptă şi respiră de trei ori profund, pentru calmare. Scuze. Nu am vrut să mai respiră de trei ori. Sunt atât de îngrijorat din cauza Genei!

— Vă înţeleg perfect, spuse Lew, pricepând acum prea bine de ce nu fusese lăsat să-şi petreacă în linişte sărbătoarea. Îmi pare rău că nu mi s-au dat mai multe amănunte înainte să ajung aici.

— Faptul că maşina ei lipseşte, continuă Greg aparent calm, mi se pare cel mai îngrijorător.

Lew deschise interfonul:

— Dave, aici e Lew.

— Mda, Lew, ce este? Vocea lui David Hilton suna ca bâzâitul unei insecte enervate.

— Am primit vreun raport din partea comandamentului rangerilor din parcurile regionale până în momentul de fată?

Ştia bine că un asemenea raport nu avea să sosească decât peste câteva ore; totuşi dacă punea totul în mişcare chiar acum,

putea evita alte necazuri mai târziu.

— Cel de astăzi, nu. Raportul de ieri e pe undeva, pe aici. Ce-ţi trebuie, exact?

— O maşină, în Briones.

— Nissan, un Stanza din optzeci şi şapte, de culoare arămie. Numărul nu mi-l aduc aminte, spuse Greg, cu un licăr de speranţă. Ar fi trebuit să vă spun asta de la bun început.

Lew îl consolă cu un gest, continuându-şi conversaţia cu Dave:

— Ai înţeles totul?

— Mda. Am să verific. Sunt gata în cinci minute. Am să telefonez şi la sediul lor, ca să fim siguri.

Interfonul scoase un pocnet şi se opri.

— Mi s-a spus că e prea devreme ca să se poată verifica, preciză Greg, încurcat.

— Da, de fapt este, dar s-ar putea să avem noroc, răspunse Lew, cu sentimentul deloc încurajator că maşina ar fi putut fi menţionată în raportul pe ziua precedentă, ceea ce ar fi însemnat un ghinion foarte mare.

— Mulţumesc, îi spuse Greg recunoscător.

— Încă nu am făcut nimic, îl preveni Lew, gândindu-se deja la ce era posibil să găsească. Am să vă rog acum să-mi daţi amănunte despre obiceiurile domnişoarei Sonders, dacă vreţi.

Următoarele câteva minute ascultă descrierea făcută de Greg cu entuziasm şi multă afecţiune. Foarte puţine lucruri ar fi putut să-l ajute pe un anchetator, dar ştia că un lucru util nu putea fi aflat decât dintr-un noian de date ca acelea pe care i le oferea acum Greg Brothers.

— Spuneţi că alerga de mai mulţi ani? îl opri Lew.

— Trei, cred. Eu nu o cunosc decât de doi ani şi ceva. În acel moment, făcea deja aceste exerciţii. De un an şi jumătate, a început să alerge pe cărările din parcuri. Spune că e mai interesant decât pe străzi sau pe pista de atletism. O ajută mult să-şi limpezească mintea şi să se relaxeze. Iese în parc şi-şi găseşte o potecă pe care nu mai întâlneşte nici case, nici maşini, nimic.

Lew îşi compuse o figură absolut inexpresivă, pentru ca Greg să nu vadă cât de îngrijorat era.

— V-a vorbit vreodată de un... necaz oarecare?

— Da, şi-a scrântit glezna de câteva ... Lăsă cuvintele în

suspensie. E vorba de altfel de necazuri, nu?

— Din păcate, da.

Lew avea creionul pregătit, încercând să-şi ascundă gândurile lui neliniştite. Greg rămase o vreme tăcut, apoi zise:

— Nu cred că mi-a povestit vreodată lucruri de interes special. Acum un an bântuiau nişte puşti prin parc; veneau pe biciclete şi pătrundeau în zonele unde nu aveau voie, se opri şi făcu un gest resemnat. E singurul lucru de care mi-aduc aminte, domnule locotenent.

— Da, da, spuse Lew. Rangerii ne-au anunţat şi pe noi. Am prins pe trei dintre puşti, când ieşiseră din parc. Am avut plângeri şi din partea călăreţilor copiii ăia cu bicicletele lor le speriau caii. Îşi trase scaunul înapoi: Mi-ar face plăcere să vă pot spune că e-n ordine. Azi e Ziua Recunoştinţei şi fiecăruia dintre noi ne-ar face plăcere să ne aflăm în cu totul alt loc. Dar...

Îşi întoarse mâinile cu palmele în sus, sugerând că nu avea cum să influenţeze desfăşurarea evenimentelor.

— Da, da, răspunse Greg Brothers ca un ecou, iar trăsăturile sale se întunecară şi mai mult.

*

— Poţi să dai un telefon şi să spui că nu ai cum să te duci, protestă Mignon pentru a treia oară. Nu am curcan şi nici alte bunătăţi deosebite, dar aş putea pregăti o masă excelentă pentru noi doi.

Chiar dacă discutau la telefon, Aaron ştia cu certitudine că Mignon se stăpânea să nu plângă.

— Ţi-am spus că am fost invitat de Lew să sărbătoresc cu ei Ziua Recunoştinţei. Ba chiar de mai multe ori. Îşi duse mâna la ochi. Nu vreau să ne certăm din nou, Minnie. Cu adevărat nu vreau. Am avut o noapte proastă, n-am reuşit să-i fiu de mare ajutor lui Lew, iar Gilchrist intenţionează să-mi schimbe din nou dozajul medicamentului. Aş da orice să ştiu ce hapuri îmi dă limbricul ăsta doldora de carte.

— Spuneai că ţi-a alinat durerile, îl mustră Mignon.

— Menirea lui ar fi să-mi înlăture şi stările de proastă dispoziţie, să mă echilibreze... ce-o mai însemna şi asta! Însă din acest punct de vedere nu mă ajută prea mult, am dreptate?

Aşteptă răspunsul ei, deoarece ultima lor ceartă, chiar cu o

seară în urmă, fusese provocată tocmai de capriciile lui.

— Nu poţi să fii aşa de sigur, spuse ea fără prea multă convingere.

— Adică aş putea face şi mai urât? o necăji el. Acest gând îmi aduce mângâiere. Poate ar fi mai bine dacă îl ascult pe Gilchrist şi mă mut definitiv la spital; să o ia naiba de independentă şi autonomie financiară. Aş putea să-i învăţ să lucreze cu computerul, în scopuri terapeutice, pe cei care pot să-şi folosească suficient mâinile şi creierul, ca să avem cu toţii ceva de făcut. Ne-ar fi de mare ajutor tuturor să credem că ne-am putea descurca şi în lumea de afară, cea reală. Ştia că nu ar trebui să ţipe la Mignon, care proceda aşa cum considera că e cel mai bine pentru el, sacrificiul ei fiind deosebit de mare. Uite ce e, spuse el, încercând să-i vorbească foarte calm, te porţi nemaipomenit cu mine. Iar eu sunt un tâmpit că nu apreciez lucrul acesta cum se cuvine. OK. Dar familia Frazier mă aşteaptă, iar Lew... Lew vrea să-mi mulţumească pentru ajutorul pe care nu am fost de fapt în stare sa i-l dau. I-am promis că am să mă duc şi nu am o scuză valabilă ca să-mi iau cuvântul înapoi.

Se uită la cele două sticle de vin puse pe masa din bucătărie şi se hotărî să mai scoată încă una din modestul său beci, înainte de a pleca.

— Ei ar înţelege. Ştiu bine că nu îţi face nici o plăcere să fii printre străini, spuse ea, străduindu-se să ascundă sensul secret al cuvintelor. Îl cunoşti pe Lew şi te-ai întâlnit şi cu soţia lui de câteva ori, dar de această dată e vorba de întreaga familie. Pe tine te apasă deja o stare de tensiune, iar o asemenea întrunire nu are să-ţi facă bine. Făcu o pauză. Aaron?

— Trebuie să-i fac o vizită lui Caleb şi să-l rog să mă consulte. Asta ne va mai linişti, pe mine, pe tine şi pe căcăciosul ăla de Gilchrist, indiferent ce îmi va spune Caleb. Oftă. Dacă e musai, pot să înghit şi de două ori mai multe pilule. Am să ajung ca un zombi, presupun însă că e mai bine decât să urlu.

— Aş vrea foarte mult să te răzgândeşti.

Vocea ei suna pierdut; Aaron şi-o imagina, cu o şuviţă de păr prinsă între degete, cu ochii mari şi strălucitori, având ceva din aerul unui copil certat.

— Am să mă gândesc cum să te împac, pronunţă el automat. Nu-i plăcea să se târguiască în acest fel i se părea un

soi de surogat de împăcare, ca un compromis încheiat între două bande de copii şi care îi împiedică să pornească războiul lor de stradă.

— Vila din Golful Timber? spuse ea cu speranţă. Pe malul oceanului, cu baie fierbinte şi sauna în cameră şi...

În pofida dispoziţiei sale proaste, Aaron râse.

— Bine, bine. Pun deoparte tot mărunţişul şi până la Crăciun suntem acolo. Dacă asta îţi doreşti tu.

— E nevoie de mulţi bani, nu de mărunţiş, îl tachină ea tandru.

— Am să vin cu grămezi de mărunţiş, promise el, uşurat că discuţia lor nu luase o turnură periculoasa.

— Şi şampanie în cameră, adăugă ea, râzând cu jumătate de gură.

— Bine. Se uită la ceas şi constată că se făcuse destul de târziu. Trebuie să mă pregătesc de plecare. Nu vreau să ajung târziu, iar şoselele sunt probabil destul de aglomerate.

— De cât timp ai nevoie pentru drumul ăsta? îl întrebă ea.

— O, circa douăzeci de minute. Dacă nu există întreruperi de circulaţie.

Se silea să nu se vadă cât de nerăbdător este să încheie conversaţia.

— OK. Îţi urez să ajungi cu bine. Ezită, apoi adăugă: Ai putea să treci pe la mine după aceea.

Din precauţie, Aaron nu răspunse imediat.

— Mai bine nu. Se pare că vom mânca enorm de mult, apoi Lew şi cu mine trebuie să discutăm lucrurile noastre. Nu ştiu nici când voi pleca de acolo, nici în ce stare voi fi.

— Să fii atent. Vreau să spun, să nu bei prea mult, zise Mignon, abia îndrăznind să respire.

În prima instanţă, Aaron era gata să strige la ea, dar apoi se mulţumi să râdă.

— Hei, Lew e poliţist, nu ştii? Nu-i va permite unui oaspete al său să conducă afumat. El ar face-o, poate, dar pe mine nu m-ar lăsa nici în ruptul capului.

— Şi totuşi aş dori să-mi faci o vizită, îi spuse ea încet. Dacă te răzgândeşti...

— Am să te sun.

Încheiase conversaţia în mod intenţionat abrupt, ca să vadă cum avea să reacţioneze la aşa ceva. Mignon îl irita cu

resemnarea şi înţelegerea ei perpetuă. Dacă i-ar fi spus ce anume dorea de la el, ce căuta, s-ar fi simţit mai în largul lui cu ea, sau cel puţin aşa îşi imagina el, în timp ce aducea cea de a treia sticlă de vin. Trebuia să recunoască faptul că îi plăcea modul în care îşi îndeplinea meseria şi că îi stătea la dispoziţie de câte ori avea nevoie de ea; toate acestea îl tentau să profite de Mignon. Făcu un ultim şi rapid drum la baie, oprindu-se să-şi examineze tăietura de pe maxilar. Uitându-se în oglindă, ajunse la concluzia că trebuie să se tundă din nou părul său lung şi negru, prea lung şi dezordonat, nu mai vroia să se despartă la locul cuvenit, căzând la un anume unghi peste sprâncene în loc să fluture pe frunte. Numărul firelor albe îl făcea întotdeauna să tresară. Nu de multă vreme, părul său fusese castaniu închis şi strălucitor. Acum arăta de parcă îl prinsese îngheţul. Plecă din faţa oglinzii şi o luă hotărât spre uşa de la intrare, când se auzi ţârâitul telefonului.

Aaron ezită, fiindu-i teamă să nu fie vorba de o ultimă rugăminte din partea lui Mignon. Reflexul fu însă mai puternic, şi ridică receptorul:

— Holliman.

— Mi-a fost teamă că ai plecat, se auzi vocea lui Lew. Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit. Rowena m-ar fi ucis cu mâna ei dacă încercam să te răpesc de acasă.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Aaron, simţind o notă ciudată în vocea lui Lew.

— Aş vrea să ne întâlnim la intrarea dinspre Bear Creek Road a Parcului Briones în cincisprezece minute! Ia cu tine şi nişte cizme de cauciuc e îngrozitor de noroios acolo. Tuşi o dată ca să-şi dreagă glasul. Rangerii trimit şi câţiva câini dresaţi pentru căutare şi salvare.

— Vrei să spui că a mai apărut un caz? întrebă Aaron, simţind cum îi trece un fior rece prin inimă.

— Poate. Apoi, adăugă şovăitor. Aşa se pare. E acelaşi stil.

— Fir-ar să fie, spuse Aaron încet.

— Chiar aşa! răspunse Lew.

PARTEA A II-A
De la Sărbătoarea Recunoştinţei şi

până la Crăciun

7

Masa era aproape strânsă; Rowena se afla încă la bucătărie, împreună cu Francine, Paula şi Booth. Vincent şi Grady se duseseră să îngrijească de animale. Cele două fiice mai mici, Sally şi Erin, erau instalate în salonul familiei şi urmăreau filme de pe casete video închiriate. Numai Lew şi Aaron rămăseseră la masă, cu priviri fixe, din care nu reuşiseră să şteargă încă imaginile oribile pe care le văzuseră în Briones.

— Îţi mulţumesc că te-ai abţinut în timpul mesei, spuse Lew, după ce se convinsese că nu poate fi auzit de altcineva.

— Nu avea rost să stricăm seara, răspunse Aaron absent. Aparent se uita la cantitatea generoasă de coniac pe care i-o turnase Lew; vedea însă cu totul altceva. A desfigurat-o într-un hal fără de hal.

— Mai rău decât pe celelalte, spuse Lew. A început să-şi piardă orice control.

Aaron clătină de mai multe ori din cap, încet şi sacadat.

— Nu poate fi vorba de control când este în stare să facă ce face. Doar de grade de sălbăticie. E nebun, ieşit din minţi ca un câine turbat.

— Cam aşa s-ar spune. Asemănarea cu un câine mă tulbură şi pe mine cel mai tare. Înghiţi greu şi întinse mâna după coniac. Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre câine.

— Nu erau urme, spuse Aaron morocănos. Doar nişte semne foarte vagi, dar nu urme adevărate, ale omului şi câinelui. Asta mă îngrijorează.

— Şi pe mine, recunoscu Lew. Nu-mi miroase a bine.

Aaron bău şi el puţin coniac, simţind senzaţia aceea tipică de căldură ca pe un lucru străin, venit de undeva din memorie.

— Ce ai de gând să faci cu acest... caz?

Lew îşi adună gândurile şi îi răspunse după câteva secunde.

— De fapt, nu ştiu. Ăsta e lucrul cel mai greu. Am toate părţile componenţe, dar imaginea refuză să se întregească. Nu există fir logic. Însă trebuie să acţionez cumva, şi cât mai curând. Hislop are să-şi iasă din fire după această ultimă crimă. Gena Sonders. Sărmana de ea!

— Mda, răspunse Aaron încercând, tară succes, să-şi alunge din minte imaginea trupului ei mutilat.

— Dumnezeule! A zăcut acolo mai mult de o zi. Dacă rangerii ar fi raportat despre maşină mai devreme.

— Cu ce ne-ar fi ajutat? întrebă Aaron, punând paharul jos atât de violent, încât era gata să-l spargă. Fusese deja ucisă, cu asta basta. Cu sau fără rangeri, era moartă. Dacă ar fi remarcat maşina am fi descoperit-o ceva mai devreme, dar asta n-ar fi readus-o la viaţă. Se îndepărtă de la masă. S-o ia toţi dracii de treabă!

— Cum a scos-o de pe potecă şi a vârât-o printre frunzele acelea căzute ca pe o boccea de gunoi. Şi-a închipuit oare că era suficient ca să o ascundă? Lew nu aştepta nici un răspuns şi continuă la fel de indignat. După ce termină cu ele, le aruncă. Ca pe nişte rămăşiţe în nişte saci. Ca şi cum ar fi ultimele resturi.

— Sau ca şi cum nu suportă să se mai uite la ele, după ce şi-a sfârşit treaba. Aaron vorbise visător, de parcă ar fi fost la mare distanţă. Poate că dacă s-ar purta mai bine cu ele, ar trebui să ştie prea multe.

— Cum? exclamă Lew, intrigat de ceea ce zisese Aaron. Cum ai zis? Nu vrei să repeţi?

Aaron tremură uşor.

— Ce să repet? Despre ce era vorba?

— Ceea ce ai spus chiar acum. Că individul ar trebui să ştie prea mult. Privirile lui Lew se concentrară asupra lui. Continuă!

— Nu, nu cred că pot să-mi amintesc, spuse Aaron, ca şi cum nu ar mai fi reuşit să se concentreze. Ceva de genul că dacă nu s-ar purta aşa cu ele, ar trebui să recunoască ceea ce le face. Nu cred că am repetat întocmai.

— E suficient de exact, spuse Lew tot mai interesat. Am senzaţia că te-ai apropiat de ceva esenţial. Individul nu se află la ananghie. Aceasta e un lucru asupra căruia am căzut cu toţii de acord. Aşa. Hai să ne imaginăm că prin gestul lui de a-şi arunca victimele nu vrea să sugereze că le consideră nişte gunoaie abjecte. Poate este înfricoşat de ceea ce a comis şi vrea să scape de fapta sa, să o nege atât cât îi stă în putinţă. Se propti cu coatele pe masă, cu paharul de coniac strâns în pumni. Crezi că are vreo logică?

— Oamenii care omoară într-o asemene manieră nu au nici

o logică, răspunse Aaron. E nebunie curată.

— Dar dacă o parte din el ştie că e o nebunie? continuă Lew. Gândeşte-te puţin, dacă individul ăsta este suficient de normal ca să-şi dea seama că e nebun şi atunci când îi trece pala lui dementă simte nevoia să scape, să-şi ascundă fapta, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic? Bău o gură de coniac. Înţelegi ce spun? S-ar putea să fie suficient de conştient pentru ca după rahat, spuse Aaron enervat puţin. Sunt sigur că astea sunt prostii.

Se auzi vocea Rowenei, venind dinspre bucătărie:

— Ce va apucat să ţipaţi acum?

Sub aerul glumeţ al întrebării se ghicea o grijă reală.

— Stăm de vorbă despre ceva, răspunse Lew, perfect conştient de nemulţumirea Rowenei.

— Adică despre cazul acela afurisit, răspunse ea, apoi ieşi în uşa bucătăriei. Presupun că nu am cum să vă opresc, aşa-i?

— Îmi pare rău, doamnă Frazier, spuse Aaron, întristat şi împrumutând ceva din tonul unui copil.

— Să nu uităm că suntem în Ziua Recunoştinţei; şi aşa e regretabil că a trebuit să vă duceţi la locul unei crime înainte de masă. Mi se pare exagerat să trebuiască să continuaţi discuţia şi după masă. Îşi puse o mână în şold Llewellyn Frazier, te cunosc foarte bine. Ancheta asta te-a copleşit ca o intoxicaţie alimentară. Dacă nu reuşeşti să despici firul în patru acum, ai să fii insuportabil tot restul nopţii.

Se deschise uşa din spate şi îşi făcură apariţia Vincent şi Grady, înveşmântaţi în haine de ploaie şi purtând lanterne puternice. Se opriră să se dezbrace.

— Ce e nou? se interesă Lew bucuros că are un motiv să schimbe subiectul.

— Totul e-n regulă, spuse Vincent. Gray a găsit un pui de găină mort... cred că l-a mâncat vulpea. Aşează lanterna pe o poliţă şi se uită spre bucătărie. Am putea primi şi noi puţin cidru fierbinte, mamă?

Rowena îl privi lung pe Lew.

— Ai putea să le mulţumeşti băieţilor că te-au scăpat, spuse ea înainte de a se ocupa de fiii ei. Haideţi. Am pus nişte cidru la încălzit acum câteva minute. E gata imediat.

Lew rămase tăcut, ascultând conversaţia de la bucătărie, dintre soţia sa şi copii.

— Paula urmează să nască în preajma Paştelui, spuse el fără nici o legătură.

— Vei fi bunic, răspunse Aaron cu un zâmbet discret. Felicitări!

— Paula şi cu Booth au tot meritul. Îmi vine foarte greu să îi privesc ca pe o familie, ei înşişi sunt doar nişte copii. Goli paharul dintr-o înghiţitură. Mai vrei? îl întrebă pe Aaron, ridicându-se să-şi mai toarne puţin.

— Cu plăcere, spuse Aaron, golindu-şi şi el paharul. E foarte bun.

— O dată pe an, Simon Grossiter face cadouri. Teoretic, nu am avea voie să le acceptăm deoarece suntem funcţionari publici şi am depus un jurământ. Dar Hislop ia lada cu băutură care i se oferă şi atunci noi, ceilalţi, procedăm la fel. Turnă coniac şi râse. — Ce-i este permis lui Zeus.

— Eu voi închina în sănătatea boului, zise Aaron şi ridică paharul. Se ameţise foarte uşor şi se simţea bine, o senzaţie ce se datora atât companiei plăcute şi mâncării, cât şi coniacului. Era nemaipomenită senzaţia asta, îşi spuse el, încercând să-şi tempereze accesul de entuziasm. De când se întorsese din Vietnam şi ieşise din spital nu avusese decât rareori asemenea clipe de bucurie pură. Doar din cauza încrederii, continuă el cu voce tare şirul gândurilor.

— Ce anume se întâmplă din cauza încrederii? se interesă Lew.

— Te distrezi, răspunse Aaron după un moment de cugetare.

Ignacio Grieta mai era încă îmbrăcat în halatul de laborator când Lew îl vizită în cabinetul său, a doua zi de dimineaţă.

— Îngrozitoare afacere, pronunţă el, înainte ca Lew să apuce să zică ceva. Asemănătoare cu celelalte, însă mai rău. Constat o creştere foarte alarmantă a ferocităţii. Îşi împreună mâinile şi apoi continuă. După cum ştii, sunt mai multe muşcături, şi mai adânci nu numai pe gât, ci pe întregul tors. Sfâşierea gâtlejului a ucis-o, dar şi muşcăturile, de pe abdomen sunt destul de serioase.

— Am văzut, îi reaminti Lew, simţindu-se cuprins de greaţă.

— Desigur, spuse Grieta. Fotografiile sunt şi ele elocvente, în felul lor, nu vezi? Clătină greoi din cap. Nu am nici un indiciu despre câine. Tot părul pe care l-au găsit până în prezent e de

provenienţă umană, pe de altă parte nu există suficient ţesut nevătămat ca să pot întreprinde un studiu de dentiţie serios, deşi consider că pot afirma fără să greşesc că acest câine are bot foarte scurt: muşcăturile nu sunt aşa de adânci ca la unele rase pe care le cunosc.

Lui Lew îi venea să urle, însă se stăpâni:

— Toată chestia asta mi se pare de-a dreptul obscenă.

— Da, da. Sunt absolut de acord cu tine în această privinţă, domnule locotenent. Făcu un gest hotărât, cu degetele drepte. Cred că cel mai bine ar fi să ne concentrăm asupra omului; problema câinelui o putem considera secundară.

— Dar muşcăturile, începu Lew.

— Ele sunt sigur făcute la instigarea unui om. Şi am descoperit salivă umană într-unele din muşcături, pe care am putut să le analizăm. Dacă laboratoarele noastre ar fi mai bine dotate am putea spune mai multe, însă nu cu mult mai mult. Făcu o pauză, pentru că nu-i făcea plăcere ceea ce avea de spus. S-ar putea să ne fi înşelat asupra câinelui. S-ar putea să nu fie nici un câine, ci numai un om.

— Vrei să spui că muşcăturile provin de la un om?

Lew simţi fiere în fundul gurii şi făcu un efort să nu se înece.

— Există şanse apreciabile ca acesta să fie adevărul, spuse Grieta pe tonul lui cel mai uscat.

— Muşcături omeneşti? repetă Lew, ca şi cum ideea ar fi fost nouă pentru el. Un om a făcut asta?

— Cred că da. Nu am nici un motiv să cred altfel. Arătă dosarul de pe biroul său. M-am uitat din nou prin celelalte autopsii şi prin materialul pe care mi l-ai adus tu şi cred că există toate motivele să presupunem că avem de-a face numai cu un om.

Lew se uita la hârtii de parcă ar fi fost hipnotizat.

— Dacă ar afla presa o asemenea ştire, ce crezi că s-ar întâmpla?

— Cred că e mai înţelept ca presa să nu intre în posesia unei asemenea informaţii. De fapt, nu e vorba decât de o ipoteză. Am descoperit trupurile unor femei maltratate, care au fost violate înainte de a fi ucise. Consider că e suficient de senzaţional pentru toată lumea, cu excepţia lui The Enquirer zise Grieta făcând o tentativă să zâmbească, fără prea mult

succes.

— Ai stat de vorbă cu Hislop?

Lew se temea foarte mult de posibilele reacţii ale şerifului.

— Da, dar nu i-am spus decât că e vorba de o faptă comisă de acelaşi criminal care a acţionat şi asupra celorlalte fete de Benedictus şi Weeks. Femei, se corectă el. Îţi vine greu să le consideri pe aceste fiinţe fragile şi tinere nişte femei în toată puterea cuvântului, am dreptate?

Lew încuviinţă din cap.

— Fiicele mele îmi spun că sunt demodat, cu excepţia momentelor când mă consideră şovin antifeminist.

— Ultima dintre ele, Sonders, este ceva mai mare decât primele două, însă tânără, iar fapta a fost comisă tot în Parcul Briones. Mi-e teamă că va trebui să cerem să se instituie stare excepţională în parc.

— Numai pentru Briones sau în întregul domeniu care include Diablo, Tilden, Wildcat, Redwood şi Chabot? E vorba aici de cel mai extins sistem regional de parcuri din lume. Pe măsură ce le pronunţa numele, le număra pe degete. Ce l-ar împiedica pe criminalul ăsta să se ducă pe alte teritorii, care nu fac parte din sistemul regional al parcurilor, dacă decretăm aici stare excepţională? Sau în teritoriul Las Trampas? Nu există suficienţi rangeri care să se ocupe de asta, iar dacă noi, departamentul şerifului, îi ajutăm, nu vom fi suficienţi pentru îndeplinirea celorlalte obligaţii. Izbi suprafaţa biroului cu palma. — Pe deasupra, nu putem fi siguri că-l prindem pe ticălos chiar dacă...

— Discuţia aceasta trebuie să o ai cu Hislop, nu cu mine, Lew, remarcă patologul.

— Ai dreptate, zise Lew. Dar am nevoie să mă pregătesc cu ce am să-i spun înainte să dau ochi cu el. N-am dreptate?

— Îmi face plăcere să te ascult, zise Grieta schiţând o plecăciune. Dar te rog să-mi permiţi să te asigur că şi eu voi avea de luptat cu şeriful Hislop, cu propriile mele argumente.

— Dumnezeule, cum vom ieşi din afacerea asta? exclamă Lew. Va dezvălui totul presei de îndată ce va afla amănuntele.

Lew se abţinu să continue.

— Înţelegem amândoi ambiţiile şerifului Hislop, spuse Grieta cu un aer obosit. Aşa că să ne pregătim! Deschise dosarul din faţa sa. Să recapitulăm mai întâi cazul crimei Sonders, apoi vom discuta şi despre Weeks şi de Benedictus.

— Pentru un poliţist, asta e pierdere de vreme. Noi ar trebui să ieşim în teren şi să punem mâna pe oamenii răi, nu să stăm şi să căutăm metode de a-l manipula pe şerif. Lew ridică mâinile, în semn că renunţă la luptă. Ştiu, ştiu, dacă vrem să-i prindem pe oamenii aceia răi, în primul rând trebuie să ştim cum să-l luăm pe şeriful nostru.

— Din păcate, trebuie să fiu de acord cu tine, spuse Ignacio Grieta.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă Caleb Rosserwell pe Aaron, după terminarea examenului său medical. Făcând abstracţie că sunt medic, dar arăţi extrem de rău.

— A apărut cazul acela, răspunse Aaron pe ocolite.

— Cel prezentat la ştirile de ieri seară. Trei femei omorâte, după ce au fost violate şi mutilate, despre asta e vorba? Caleb îşi încrucişa braţele. Nu am să spun că nu e ceva important, dar nu crezi că te supui la un efort prea mare?

— Nu răspunse Aaron hotărât.

— Nu mă refeream la aptitudinile tale, Aaron, ci la starea de spirit în care te afli. Judecând după cum arăţi, tu ai transformat cazul ăsta într-un soi de obsesie, iar asta nu e sănătos, pentru nimeni nu ar fi sănătos.

— Nu e o obsesie, spuse Aaron.

— Nu te aprinde cu mine, domnule, îl preveni Caleb. N-oi fi eu un psihiatru de talia lui Gilchrist, dar asta nu înseamnă că nu am învăţat câte ceva despre comportamentul omenesc în decursul anilor. Aşa că te rog să-mi spui de ce anume te tulbură acest caz?

— Ar tulbura pe oricine.

— Răspunsul tău e evaziv, spuse Caleb, străduindu-se să păstreze tonul de conversaţie. Tu încerci să mă derutezi şi să mă faci să pierd urma mirosului, care e singura cale de a ajunge la adevăr, am dreptate? Îi arătă hainele aruncate în dezordine pe cel de-al treilea scaun din încăpere, singurul rămas neocupat. Te rog să te îmbraci.

Aaron se conformă; sarcasmul din privirea sa dispăruse. Exista o umbră de stinghereală în ţinuta sa, o ezitare în gestul cu care îşi luase pantalonii.

— Mulţumesc, începusem să mă simt ca un gândac.

— Ai de multe ori acest sentiment? întrebă Caleb, continuând înainte ca Aaron să-i poată răspunde. — Poanta mea

era răsuflată şi nu merită un răspuns din partea ta.

Aaron rămase cu spatele la Caleb până termină să se îmbrace.

— În lagărul în care am fost eu, ne ţineau dezbrăcaţi zile întregi. Nu aveau voie să facă aşa ceva, însă, pe dracu', erau o groază de chestii interzise pe care le făceau, la fel ca şi noi.

— Pielea ta mă îngrijorează puţin, remarcă Caleb în treacăt, în timp ce Aaron îşi punea cămaşa.

— E a doua oară când te aud spunând asta. De ce?

Vorbise fără să se întoarcă spre interlocutorul său. Îşi ţinea capul într-un anume unghi, ca şi cum nu ar fi ascultat pur şi simplu, ci ar fi tras cu urechea.

— Dacă nu se face mai bine, s-ar putea să-i cer unui dermatolog, să facă o consultaţie. Am nevoie de părerea unui expert, nu de bănuielile mele. Există tot felul de cauze posibile care să provoace erupţia. Ţi-ai schimbat poate alimentaţia de curând sau e ceva care tine de stress.

Singurul indiciu care îi trăda interesul era acela că se deplasase în faţă, pe scaunul său.

— Nu sunt foarte atent la ce mănânc. Minnie mă bate la cap din cauza asta, dar eu nu consider că e mare scofală tu ce crezi? Terminase de încheiat nasturii şi se întorsese cu faţa. — Dacă stai să asculţi la ea, totul poate fi reparat prin dietă, de la negi şi până la catatonie.

— S-ar putea să existe şi ceva adevăr în asta, spuse Caleb, refuzând să fie abătut de la subiect.

— Chiar crezi? E posibil deci să aibă dreptate? în privirea lui Aaron se strecurase enervarea, chiar dacă discuta senin.

— Depinde. Majoritatea pacienţilor mei resping cu multă tărie ideea de alimente şi dietă, deoarece vor să rămână foarte, foarte slabi şi să arate ca nişte atleţi de douăzeci de ani când au trecut de patruzeci. În cazul tău, s-ar putea să fie mult mai concludentă alimentaţia. În primul rând, tu nu ai fost atins de nebunia asta cu menţinerea în formă.

Se lăsă din nou pe spateaza scaunului.

— Dumnezeule, ba bine că nu! Sunt sătul de exerciţii de menţinere de pe când eram în marină. Se întoarse la scaunul pe care îl ocupase şi mai devreme, aşezându-se pe el. Ce-a păţit pielea mea?

— Este iritată. Îşi frecă mâinile între ele. S-ar putea să fie

din cauza noilor medicamente pe care ţi le dă Gilchrist. Cred că ar fi bine să-l sun pe băiatul ăsta şi să am o discuţie cu el.

Îşi ridică sprâncenele, în aşteptarea unui răspuns din partea lui Aaron.

— Sigur că da. Iar dacă reuşeşti să obţii ceva de la el, te-aş ruga să-mi spui şi mie. Clatină nerăbdător din cap. Mie nu-mi spune prea multe.

— Se presupune că psihiatrii nu trebuie să spună prea multe, cel puţin potrivit şcolilor tradiţionale, răspunse Caleb cât mai neutru. — Nu voi încerca să te conving măcar să-i acorzi circumstanţe atenuante; mi-e limpede că nu ai face-o, indiferent ce ţi-aş spune. Nu-l agreezi, aşa-i?

— Nu prea tare, recunoscu Aaron.

— Din cauză că e atât de tânăr? sugeră Caleb fără nici un accent.

— Nu-i ăsta lucrul cel mai rău. Aaron privea drept în tavan. Nu are nici cea mai mică idee prin ce am trecut noi în război. Are impresia că astfel îşi face mai bine meseria lui de doctor, dar eu mă îndoiesc, cel puţin în cazul de faţă. Eu cred că Michael J. Gilchrist, indiferent dacă lui îi place să recunoască sau nu, e depăşit de evenimente iată un lucru pe care el şi pacienţii săi îl au în comun.

Chicoti fără nici un pic de veselie.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Caleb.

— Cred că nici unul dintre noi nu ştiam prea bine ce facem în Vietnam. Eu unul, cu siguranţă nu ştiam. Iar cazurile pe care mi le dădeau să le rezolv, Isuse Hristoase! Nu e de mirare că majoritatea ne urau pe noi, ăştia de la informaţii. Pentru unii dintre ei eram mai răi decât comuniştii vietcong. Îşi coborî privirea spre Caleb Rosserwell. Câteodată mă întreb dacă e bine că-ţi povestesc lucruri de felul ăsta? Informaţiile acelea sunt în parte, secrete şi acum, mai ales lucrurile comise de băieţii noştri asupra vietnamezilor. Nu se potrivesc cu părerea că am fi băieţi buni, cum crede toată lumea.

— Nu uita că relaţia dintre noi are caracter special, confidenţial, fiind vorba de doctor şi pacient. Caleb făcu cu ochiul. Pe deasupra, cui şi ce să spun?

— Mda, spuse Aaron nu foarte convins.

— Aşa, spuse Caleb într-un târziu, în liniştea ce se lăsase între ei. Ce te face să crezi că Gilchrist nu face o treabă ca

lumea? În afară de faptul că e prea tânăr şi se bizuie excesiv pe medicamente pentru obţinerea unor rezultate?

— Cred că acestea sunt cele mai vizibile păcate ale lui, răspunse Aaron după o uşoară ezitare. Mai sunt şi alte lucruri, dar astea două nu sunt suficiente? I-am spus că pilulele lui miraculoase nu au efect, sau nu au efectul urmărit, iar el nu face nimic. Eu îi spun că nu are habar în ce hal ne-a zguduit experienţa din Vietnam, iar el, cu privirea aceea atotştiutoare, îmi zice că timpul va rezolva chestia asta. Timpul!

— Povesteşte-mi şi celelalte lucruri, îl îndemnă Caleb. Părea relaxat şi negrăbit, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot restul după-amiezii; nu dădea impresia că ar fi deosebit de îngrijorat sau atent, un exerciţiu care pretindea mai multă îndemânare şi hotărâre decât ar fi crezut Aaron că este posibil. La ce te referi de fapt? Este vorba de ceva anume sau...

— Nu are încredere în ce-i spun despre memoria mea, cât de multe lucruri reuşesc să reţin şi cum acestea nu mi se şterg din minte. Nu vrea să creadă că pot identifica elementele comune dintr-un şir lung de evenimente. Preferă să considere că e o pură invenţie a mea, că munca e îndeplinită de computer, iar eu o atribui apoi propriei mele memorii. Îmi vorbeşte mereu de o compensaţie pentru rănile şi handicapul meu fizic. Lovi nervos cu piciorul drept. Mi-ar face plăcere să existe o compensaţie cu adevărat.

— Înţeleg, răspunse Caleb cu toată inima. Asta-i tot?

— În primul rând mă deranjează entuziasmul lui pentru medicamente, cred. Din tonul vocii sale se putea bănui că Aaron nu avea de gând să discute ceea ce îl supăra cu adevărat. Această nemulţumire era veche, iar Caleb o împărtăşea şi el. Noul medicament pe care mi-l administrează pare să nu aibă nici un efect, dar el nu vrea să mă creadă. Eu îi zic că ar putea să-mi dea la fel de bine pastile împotriva alergiilor, efectul ar fi acelaşi. El afirmă însă că au un efect cu adevărat nemaipomenit şi de aceea nu simt nici o modificare. Afirmă că nici nu trebuie să observ aşa ceva. Nu mă pot împiedica să nu mă analizez mereu şi constat că, de fapt, ceea ce se petrecea mai demult nu mai apare şi nu mai am sentimentul că... există nişte diferente. E ca şi cum nu se mai întâmplă nimic, ca şi cum ar fi acelaşi lucru dacă nu aş mai lua nimic. Mi-a spus că nu e vorba de versiunea placebo a experimentului, dar de fapt îl cred în stare

să încerce să mă păcălească. Clătină încet din cap, plin de îndoieli. Poate că are dreptate şi mi-ar fi cu mult mai rău fără medicamentul ăsta nou. Poate aş fi definitiv pierdut fără el. Dar nu ar fi exclus să nu aibă nici nu efect. Sau poate mi-ar fi chiar mai bine, în absenta lui. Se înroşise la faţă iar ochii îi străluceau, ca şi cum ar fi avut un acces de febră.

— Poate că medicamentul nu are efectul urmărit doar în cazul tău te-ai gândit la asta? întrebă Caleb, hotărât acum să vorbească cu Gilchrist şi să încerce să afle cât mai multe de la acesta.

— Am luat şi asta în calcul. Dacă îl asculţi pe Gilchrist, totul e în regulă. Se apăsă cu degetul la rădăcina nasului. Poate că situaţia asta mă preocupă mai mult decât s-ar cuveni, iar Gilchrist are dreptate în legătură cu medicamentul. Nu pot să mă detaşez şi să judec la rece. Mi-ar fi şi greu.

— Nu e simplu când în discuţie este propria ta viaţă, nu? pot să-mi imaginez ce înseamnă asta, spuse Caleb. Uite ce e: văd ce pot afla de la Gilchrist, dar între timp aş vrea să o laşi mai moale cu eforturile tale, continuă el, ridicând mâinile pentru a preîntâmpina obiecţiile lui Aaron. Ştiu că ai obligaţii faţă de oamenii şerifului, şi respect acest lucru. Dar în momentul actual, nu îţi lua prea multe pe cap, dacă nu e neapărat necesar, bine? Vreau să fiu sigur că nu ajungi într-o stare de extenuare. Cât timp ai stat în lagărul acela, ţi-ai consumat rezerve pentru aproximativ patruzeci de ani...

— Adică o parte din mine are acum şaptezeci de ani, asta vrei să-mi spui?

— Nu e chiar aşa cum ai înţeles tu, răspunse Caleb. Spre deosebire de alţii, ai ajuns la fundul rezervorului lucru valabil atât pentru energia fizică, cât şi pentru cea afectivă, dacă tot a venit vorba.

— Am să-i mărturisesc lui Minnie ce-ai spus. Se pregăti să se ridice, apoi se opri, gânditor şi încruntat. Dar Minnie? Nu ai de gând să-mi spui că şi aici e o problemă? Adică, există vreun motiv pentru care nu ar fi bine ca ea şi cu mine.

— Dacă întrebarea se referă la relaţiile voastre sexuale, nu, sunt convins că nu există nici o primejdie. Din acest punct de vedere, nimic nu s-a schimbat, iar tu pari să fii într-o condiţie excelentă. Dar dacă mă întrebi în legătură cu o relaţie care te-ar putea dezechilibra din punct de vedere emoţional, fie ea de

natură sexuală sau nu, răspunsul meu este da, ea ar putea fi primejdioasă. Caleb îl privi atent pe Aaron, cu ochii îngustaţi. Ce s-a întâmplat? Te deranjează ceva?

— Ea e o tipă nemaipomenită, spuse Aaron încet. Într-un fel, e prea bună. Este dispusă să facă prea mult. Ea ţine seama de toate. Ea se consideră responsabilă pentru tot ce se întâmplă. Ea se împacă cu toate nedreptăţile. Câteodată mă face să mă simt ca un copil mic şi rău. Toate astea nu ajută ca lucrurile să meargă mai bine şi nici pe mine. Se ridică în picioare. Dacă mi-aş închipui că asta îşi doreşte cu adevărat, ar fi altceva, dar aşa Dumnezeule, din acest joc nu poţi ieşi niciodată învingător, aşa-i? Acum şase luni mă plângeam că sunt singur şi nu dorea nimeni să stea cu mine, iar acum, când cineva îşi doreşte acest lucru, fac nazuri. Cât de inconsecvent se poate dovedi un om?

— De fapt, spuse Caleb cu blândeţe, e un lucru foarte obişnuit. Există întotdeauna dezavantaje, chiar şi într-o relaţie care funcţionează foarte bine.

— Merci, spuse Aaron caustic. Se simţi mustrat de conştiinţă, fapt care îl afecta mai mult decât era dispus să recunoască. Dacă el şi cu Minnie aveau probleme nu era treaba nimănui. Nu avea dreptul să discute relaţia lor cu altcineva, indiferent cine ar fi fost acela. Îţi mulţumesc din toată inima, pronunţă el, dojenindu-se astfel indirect.

— Nu ai de ce. Am să-ţi anunţ rezultatele analizelor, de la care nu aştept însă mare lucru. Probabil în câteva zile. Îi întinse mâna fără să se ridice. Să nu uiţi ce ţi-am zis, îmi promiţi? Nu te obosi prea tare şi nu te implica în mod exagerat în cazul acela. Pui prea mult suflet şi nu merită!

— Face parte din meseria mea, răspunse Aaron, ridicând neputincios din umeri.

— Doar atâta timp cât nu o confunzi cu activitatea ta din Vietnam înainte să te facă prizonier, asta-i tot. Caleb aşteptă zadarnic un răspuns. Acum nu mai e acelaşi lucru, Aaron.

— Sigur că nu, spuse Aaron în drum spre uşă, în timp ce majoritatea sfaturilor lui Caleb începuseră deja să i se risipească din minte.

— Nu cumva a fost depăşit un record oarecare din domeniul ploilor? întrebă Mignon în timp ce aduna ultimele farfurii murdare de pe masă. Am crezut că urma să avem o săptămână

senină şi uite ce se întâmplă!

Aaron privi scurt pe fereastră, apoi se uită în gol.

— Se pare că plouă, aşa-i? spuse el cu gândul aiurea.

— Ştii ce vreau de fapt să spun, încercă ea să-i atragă atenţia. Am fructe sau brânză, dacă îţi plac ca desert. E şi îngheţată.

— Mulţumesc, nu vreau nimic, zise Aaron, întinzându-se pe canapeaua salonului, lui Mignon, ca să nu mai vadă uşile cu ferestre glisante. A fost o masă excelentă. Eu nu sunt obişnuit să mănânc şi desert.

— Nici unul din noi n-ar trebui să-şi facă obicei din desert, dar m-am gândit că am putea sărbători în această seară, având în vedere că de Ziua Recunoştinţei nu am putut fi deloc împreună.

Uşa de la bucătărie era deschisă Aaron nu-şi aducea aminte să fi văzut-o vreodată închisă şi vorbea tare, în timp ce punea vasele la uscat.

— Şi ce sărbătorim? întrebă el, bând încet ultima înghiţitură de sauvignon alb.

— Ziua Recunoştinţei, cu întârziere. Asta trebuie că sărbătorim, nu? spuse, poate cu puţin prea multă veselie în glas.

— N-am ştiut că raţele sălbatice sunt mâncare tradiţională de Ziua Recunoştinţei, spuse el, străduindu-se să pară o glumă.

— Închipuie-ţi şi tu că erau curcani mai mici, spuse Mignon, cu un început de râs în glas. De fapt, închipuie-ţi ce vrei tu. Sunt foarte bucuroasă că am putut din nou să fim împreună, numai noi doi, fără crime şi altele. Aruncă o privire din uşa bucătăriei. Dacă vrei, deschide televizorul.

— Mulţumesc, răspunse el, fără a se mişca din loc. Aruncă o privire furişă spre uşile de sticlă şi oftă, văzând picăturile de apă în lumină. Căcat, mormăi el.

— Ai spus ceva? strigă Mignon, poate puţin prea repede.

— Nu. Mă plângeam numai din cauza vremii. Când plouă, mă simt mult mai rău.

— Bine poţi să stai peste noapte, dacă asta te-ar face să te simţi mai bine, spuse ea, încercând să nu pară insistentă. Te poţi culca pe patul pliant, dacă te gândeşti cumva.

— E mai bine să mă duc acasă, spuse Aaron. Dacă s-ar putea să accept invitaţia ta altă dată, completă el, pentru a mai îndulci lovitura.

— Eşti mai rău decât băiatul din Sparta cu vulpea, spuse Mignon.

— Care copil din Sparta? se interesă Aaron.

— Ştii tu care povestea aceea din clasa a doua sau a treia. Apăru în salon cu o cană de cafea fierbinte într-o mână şi două ceşti în cealaltă.

— Îmi pare rău, probabil am lipsit de la şcoală în ziua aia, zise el, pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat de purtarea ei.

— Băiatul avea o vulpe a lui, deşi nu-i era permis să o ţină, spuse Mignon în timp ce punea ceştile jos şi căuta un suport pentru cana fierbinte. Ei bine, ca să nu se vadă vulpea, a înfăşurat-o în mantia lui se întrerupse, în timp ce întinse mâna după un număr din *Contra Costa Times* din raftul de la capătul canapelei. Oricum, până la urmă nu a dat-o în vileag nici măcar atunci când a început să-i mănânce din intestine.

Aaron făcu o strâmbătură.

— Şi ce învăţăminte se presupunea să tragi din povestea asta, în afară de ideea că e de preferat să-ţi laşi animalele pe acasă?

— Probabil faptul că trebuie să suporţi cu stoicism chinurile. La momentul respectiv, nu am înţeles nimic. Turna cafeaua, zâmbind cald, după cum considera. Aaron. Apoi, povestirea voia să mai demonstreze şi anumite trăsături ale spartanilor.

— Aha, zise Aaron, ridicându-se într-un cot pentru a lua ceaşca oferită de Mignon. E fierbinte.

— Se va răci, spuse Mignon. Ai aflat rezultatul analizelor de la doctorul Rosserwell?

— Nu, nu încă. Nu face nimic. Dacă nu sună până mâine la ora cinci, îl caut eu.

Se aplecă puţin în faţă şi sorbi iute.

— Ai să te arzi la limbă, îl avertiză ea.

— Ce i-ai făcut? Ai fiert-o de două ori? Zâmbi discret, fără să-i caute privirea.

Mignon râse mai mult decât ar fi meritat gluma respectivă.

— Îmi placi atât de mult când faci bancuri eşti foarte simpatic în asemenea momente.

— Nu-i nevoie de chestia asta, Minnie, spuse el, privind-o fix. Aş prefera să nu exagerezi lucrurile.

Încercă încă o dată cafeaua; era încă prea fierbinte ca să fie băută.

— Dar nu exagerez cu nimic, protestă ea. Vreau numai să ştii ce mult apreciez umorul tău, asta-i tot.

— OK. Poţi să-mi spui, dacă simţi nevoia. Îşi mută o parte din greutate pe braţul canapelei. Tu eşti o fiinţă bună, minunată, iar faptul că ai grijă de mine reprezintă foarte mult...

— Eu te iubesc, Aaron, îl corectă ea. Înseamnă mai mult decât a avea grijă.

— Indiferent ce, spuse el, stânjenit de ambele cuvinte. Dragoste sau grijă, indiferent. Sunt bucuros că reprezint atât de mult pentru tine. Dar nu trebuie să-i mai pui şi moţ. Când exagerezi, nu mai cred în nimic. Tuşi. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

Mignon nu răspunse imediat, iar atunci când o făcu, tonul ei era supărat.

— Iar începi, nu-i aşa? Vrei să otrăveşti tot ce te înconjură. Vrei să mă îndepărtezi de tine. Ei bine, domnule, eşti pe cale să reuşeşti.

Aaron puse cafeaua deoparte.

— M-ai înţeles greşit, zise el.

— Pe dracu', spuse ea răstit. Ai făcut cum te-ai priceput mai bine pentru ca riscurile să fie în întregime ale mele. Jocul tău preferat, asta e! Îşi şterse lacrimile de pe obraji. Îmi arunci momeala în fată, iar eu mă reped să o apuc, ca un peste idiot.

Aaron îşi împinse ceaşca ceva mai încolo.

— Nu ai cuvintele i se opriră în gât.

— Nu?

Mignon se mişcă atât de iute, încât aproape că răsturnă ibricul de cafea. Îşi încleştă braţele în jurul gâtului său şi se lipi de el, cu gura apăsată de a lui.

Aaron se stăpâni, rezistând la năvala ei. Ar fi vrut să o împingă într-o parte, să o oblige să se oprească de îndată, dar nu se putea totuşi purta atât de necioplit cu ea. În loc de aceasta, aşteptă nemişcat, fără a răspunde atenţiilor ei, până ce ea slăbi strânsoarea.

— Minnie.

— Dacă îmi spui că am fost o proastă că am făcut gestul ăsta, îţi torn tot ibricul de cafea în cap, îi spuse ea cu voce coborâtă. Să mă bată Dumnezeu dacă nu fac aşa.

Corpul ei tremura, ca şi cum i s-ar fi făcut frig dintr-o dată şi nu îi dădu drumul de tot *din* îmbrăţişare.

Aaron nu răspunse în nici un fel.

— Foarte bine, zise el când fu sigur că îl va asculta şi înţelege, nu aş fi zis acele lucruri dacă nu mi-ai fi atribuit calităţi ce nu-mi aparţin.

— O, minunat, spuse ea ironic, dându-şi capul pe spate şi răsfirându-şi părul tăiat scurt, gest care nu avu mare efect asupra lui. Suntem mai rău ca într-un roman victorian.

Mâinile ei nu erau foarte sigure; când apucă ceaşca se vedea limpede că tremură. Ignoră acest fapt şi bău, îndemnându-l din priviri să vorbească.

— Nu trebuie să-ţi faci rău în felul acesta, Minnie, spuse Aaron, fără a avea curajul să o mângâie. Ar fi vrut să o apuce după umeri şi să-şi înfigă mâinile în carnea ei, până ce simţea că îi înfrânge rezistenţa. Nu trebuie să faci asta. Am mai discutat subiectul şi ştim amândoi ce ni se întâmplă când ne apropiem prea mult unul de celălalt. Se repetă ceea ce am mai păţit şi alte dăţi.

— Şi ce dacă? întrebă ea în gol. Dumnezeule, ce farsă.

— Pentru mine nu e o farsă, Minnie. Dar nu e momentul oportun, probabil. Văzu cum se face mică şi încercă să îndulcească ceea ce spusese. Deoarece dorea atât de mult să o vadă îngenuncheată, se sili să-şi ceară scuze şi să descopere în sine o simpatie pe care nu ştia sigur dacă o posedă. Tu ai spus farsă, nu eu. Tu eşti cea care îşi consideră mereu gesturile nişte prostii, nu eu. Cât din ceea ce spunea el acum era adevărat, se întrebă Aaron, încercând să-i ocolească privirea.

— Tu cum le consideri? îl provocă ea, cu ochii foarte strălucitori. Sau poate nu vrei să-mi spui?

Aaron se trase spre capătul opus al canapelei.

— Cred că e timpul să plec.

Râsul ei suna rece şi ostil.

— Ce replică perfectă pentru ieşirea din scenă, de adevărat gentleman.

Îi făcu loc, însă numai atât cât era suficient pentru ca el să se poată strecura. Aaron se ridică în picioare.

— A fost o seară extrem de plăcută. Îmi pare rău dacă nu s-a sfârşit cu bine, în caz că eu sunt cel vinovat. Se aplecă să o atingă pe umeri cu vârfurile degetelor. Minnie, nu am vrut să iasă rău.

Cel puţin acest lucru era adevărat şi cu acest gând încercă

acum să-şi domolească mustrările de conştiinţă.

Mignon îi răspunse cu o privire fixă şi dură ochii îi erau la fel de fierbinţi şi tăioşi ca şi vocea.

— Haina ta e în dulap; sper să te descurci şi singur!

Deşi îl dureau muşchii şi capul îi zvâcnea de dureri, Aaron nu se putea smulge din ghearele somnului, visul fiind cu mult mai puternic, mai implacabil decât disconfortul şi umezeala cearşafurilor şi păturilor.

Simţea duhoarea în nas şi în gură, duhoarea propriului său sânge, a urinei şi fecalelor. De undeva venea şi un iz putred, dar nu se putea răsuci suficient în strâmtoarea cuştii ca să vadă ce se întâmplase cu rănile de pe spate.

— Nu, mormăi el, trăgându-şi perna sub corp.

Mâinile erau palide şi zbârcite, atacate de ploaia persistentă, impersonală şi chinuitoare ce îi făcea găuri în piele. Dacă ar fi putut, s-ar fi făcut ghem şi ar fi rezistat poate mai bine asaltului neîntrerupt al ploii. Cine şi-ar fi imaginat că ploaia poate fi chiar mai rea decât un acid turnat pe piele? Era conştient că urlă, iar urletele sale nu-i aduceau decât ironii din partea celor ce-l ţineau în captivitate şi a americanilor din celelalte cuşti, care îl dispreţuiau chiar mai profund decât comuniştii vietcong.

O rană deschisă de la şold, provocată de bătăile sistematice suferite cu mai mult de o săptămână în urmă, se inflamase acum; era plină de puroi, cu pielea roşie şi întinsă deasupra ei. Aaron încercase odată să o desfacă cu unghia, sperând să se rupă, dar durerea de acolo îl străbătuse ca un junghi, îl cuprinsese ameţeala şi greaţa, răpindu-i orice urmă de voinţă.

Îşi lovi perna cu pumnii, însă nu se trezi.

Căzuse pe o parte şi în momentul în care deschisese gura să protesteze printr-un urlet, printre buze îi pătrunsese noroiul. Era o ultimă încălcare a demnităţii lui, o invazie culminantă şi intolerabilă. Îşi strânse buzele, iar desperarea din mintea sa începu să se transforme în sete de răzbunare. Pentru fiecare lovitură primită acum, va lovi şi el la rândul lui. Chiar în secunda în care ajunsese la această certitudine, îl auzi pe unul dintre ceilalţi prizonieri emiţând un ţipăt îndelung şi gâlgâit, încheiat cu o notă înaltă, tânguitoare. Mai auzise acest sunet şi alte dăţi, uneori chiar din propria lui gură. Se răsuci pe coapsă şi urlă protestul lui.

Sudoarea îi udase perna şi cearşafurile se lipeau mai tare de el.

L-au târât afară din cuşcă; se ura pentru că nu era în stare să meargă, pentru că gemea ori de câte ori încerca să pună în pământ piciorul cu şoldul infectat. Încerca să nu audă strigătele batjocoritoare ale celorlalţi prizonieri, deoarece era mai rău decât ceea ce-i făcuseră stăpânii lagărului.

Încăperea în care îl lăsaseră nu era decât o celulă strâmtă şi îmbâcsită, pe al cărei acoperiş şubred ploaia făcea un zgomot de tobă. Nu se simţea la largul lui aici, ruşinat de murdăria şi de incapacitatea lui de a sta în picioare. Dar nu era nici un loc sau obiect pe care ar fi putut sta, iar zgomotul ploii îi bubuia în urechi îşi acoperi urechile cu mâinile şi se ghemui scâncind într-un colt, încercând să se asurzească singur înainte ca ploaia să o facă.

Şi-au făcut în sfârşit apariţia, în straie negre şi s-au purtat cu el cam cu aceeaşi consideraţie pe care i-o acorzi unui porc înainte de tăiere. L-au ridicat şi l-au obligat să se aplece peste două suporturi asemănătoare unor capre de tăiat lemne. I-au legat încheieturile mâinilor de picioarele unuia dintre suporturi. Apoi s-au tras puţin înapoi.

Era torţionarul cel nou, cel pe care nu-l mai văzuse decât o dată până atunci, care vorbea atât de încet şi care promisese că îl va face să mărturisească.

Aaron împinse perna într-o parte avea gura apăsată acum în cearşaf şi ochii strâns închişi. Respiraţia lui eră neregulată, însoţita de un tremur.

De această dată se foloseau de un obiect asemănător unei răzătoare pentru legume, dar unsă cu zeamă de ardei iute; orice atingere a ei provoca dureri ce îl aduceau în pragul nebuniei. Asculta întrebările continue, de-abia şoptite ale celui ce îl tortura şi încerca să se convingă că de fapt nu i se întâmpla lui, că de fapt nu se afla în puterea vietnamezilor el era cel care smulgea răspunsuri de la ei şi nu invers. Când peria aceea tare, muiată în zeama ardeiului iute, trecea peste umeri şi în jos pe spate, începu să-şi imagineze cum le-ar scoate pielea de pe ei, fâşie cu fâşie, ca unor raţe sau gâşte. Refuză să creadă că urletele şi sunetele gâlgâite ce se auzeau proveneau de la el. Nu el era cel adus în stare de neputinţă şi seminebunie. Nu se va afla întotdeauna la cheremul lor şi vor ajunge să regrete amarnic

felul în care l-au tratat. Undeva, departe, simţea cum încheieturile mâinii i se zbăteau în legăturile strânse, pe măsură ce teama i se transforma în nebunie. Capul i se clătina în ritmul mişcărilor periei care îi freca gâtul; rămase într-o poziţie rigidă şi scoase un ţipăt atât de cumplit, încât simţi cum gâtul parcă îi lua foc. Unealta aceea abrazivă coborî din nou pe spate, pe coaste nu şi pe şoldul său infectat iar la un ordin al călăului, picioarele i-au fost desfăcute şi au început să-i dea cu peria aceea pe scrot, ţinându-l tare, ca să nu poată să lovească sau să se elibereze. Urlă continuu până când încetară să-l chinuie şi-l târâră înapoi în cuşca de bambus, în ploaie.

Una dintre pături era pe jos, totuşi Aaron nu se putea trezi.

Aaron continuă să scâncească după ce uşa fusese închisă în spatele lui, iar unul dintre prizonierii ceilalţi râse de el. Aaron nu reuşi să se mişte suficient ca să vadă cine era, dar îşi jură să-l includă şi pe omul acela pe lista celor asupra cărora se va răzbuna. Îl va urmări şi îl va face să-i îngheţe râsul pe buze, îi va provoca aceleaşi dureri pe care le suferise şi el, simţindu-se îndreptăţit să o facă fără remuşcări sau teamă. Încă o dată îşi lăsă capul să cadă pe spate şi scoase un ţipăt lung şi modulat care îi reduse la tăcere pe toţi cei din lagăr, prizonieri sau paznici.

Se simţea mai bine acum. Urletul exprimase toată furia, umilinţa şi ura din el, uşurându-i în parte durerea. Avea să-i vâneze şi să-i prindă în cursă aşa cum şi ei îl prinseseră şi îşi va regla toate conturile. Degetele i se încleştară în noroiul fetid, cu unghiile lui lungi şi însângerate. Dacă doreau să-l transforme într-un animal, atunci avea să le dea această satisfacţie, dar în condiţiile stabilite de el însuşi; el avea să fie Animalul, vânătorul de care toţi se vor teme.

„NU!" Strigătul ţâşni din el, îl făcu să se ridice în pat, cu cearşaful înfăşurat în jur ca un giulgiu. Inima îi bătea atât de tare încât aproape nu putea auzi. Se uita speriat în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se prăbuşească zidurile camerei şi să dezvăluie încă o dată lagărul de prizonieri. Ploaia bătea în geam, iar Aaron privea fix într-acolo, temându-se să aprindă lumina. Se sili să respire mai rar, înghiţind aerul şi numărând până la cinci înainte de a expira.

Aburii visului se risipiră încetul cu încetul. Se uită la ceas: patru treizeci şi unu. Mirosul transpiraţiei sale se răspândise

peste tot şi de îndată ce îl simţi, nu îl mai suportă. Azvârli aşternutul dezordonat la o parte şi coborî pe podea, bucurându-se în secret că picioarele îi dădeau ascultare. Nu era decât un vis. Se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Mii de mile şi zile îl despărţeau de lucrul acela, îşi spuse el, începând să schimbe metodic aşternutul. A trecut. A trecut. Nu-i decât un vis. Repetă aceste cuvinte aşa cum un preot îşi zice rugăciunea. Împingând faţa de pernă şi cearşafurile murdare în maşina de spălat, spuse cu voce tare: "S-a terminat. Totul e în regulă. Asta a fost acum mulţi ani. S-a terminat." Apoi, ducându-se să-şi găsească aşternutul curat, adăugă: „Te rog! Aş vrea să se fi sfârşit. Te rog!"

8

Când Kevin Buchanan, redactorul de noapte, se năpusti pe uşa biroului, Eugene Protheroe ştiu imediat că el este cel căutat şi asta nu numai din cauză că era singurul reporter din locul acela, dar la orele două ale dimineţii echipa de ştiri era cvasi-inexistentă. Lui Protheroe îi plăcea să facă acest serviciu de noapte, mai ales când avea prilejul să dea publicităţii ştiri spectaculoase fusese norocos în ultimii trei ani, prezentând o serie de capturi serioase de droguri precum şi un număr de incendii puse la cale de tipi care nu-i sufereau pe homosexuali şi locurile lor de întâlnire. Îşi puse deoparte cana de ness şi aşteptă să vadă despre ce era vorba.

— Încă un cadavru, Protheroe. În Parcul Briones: fugi imediat! Ordinele curgeau în stilul sacadat obişnuit al lui Kevin, asemănător unor rafale de mitralieră; în felul ăsta i se părea că are mai multă autoritate. Ia-l şi pe Schafer cu tine.

— A plecat e ora lui de masă.

Protheroe ştia unde să-l găsească pe fotograf, dar nu dorea ca şeful său să-l trateze ca pe un comisionar.

— Pune mâna pe el şi daţi-i drumul, îi comandă Kevin Buchanan, trecându-şi degetele prin părul blond şi rar. Acum! chiar în momentul ăsta. Jumătate din oamenii mass-mediei sunt deja acolo, iar tu nici nu ai plecat încă.

— OK, răspunse Protheroe, străduindu-se să-şi ascundă entuziasmul. Fac notă de milele parcurse sau iau una din

maşinile firmei?

— Puţin îmi pasă! spuse Kevin sec. Mişcă-te!

— Am plecat, zise Protheroe, abandonându-şi cu totul cafeaua. Îi făcea mare plăcere sentimentul acesta că începe o aventură îl străbătea ca un curent electric. Era pentru el ca un soi de vânătoare, poate nu la fel de dură ca aceea pornită de poliţie, însă în orice caz la fel de palpitantă. În ce zonă din Briones, ai idee? Parcul e foarte întins.

— Intri prin Reliez Valley Road, spuse Kevin. Potrivit raportului, corpul a fost descoperit la circa trei mile de poartă. În cât timp ajungi acolo?

— Aş zice că depinde de ploaie. Mai e şi podul. Pe o noapte ca asta nu poţi merge repede. Douăzeci de minute până la East Bay, încă o jumătate de oră ca să ajung la Caldecott Tunnel, iar de acolo mai e puţin. O oră şi un sfert, o oră şi jumătate, cred. Se duse la vestiarul înghesuit unde îşi ţinea lucrurile; formă repede combinaţia de cifre şi îşi luă haina de ploaie, un magnetofon şi un carnet de note. Dau un telefon când aflu ce se întâmplă.

Verifică bateriile şi banda din aparatul său, părând mulţumit de rezultat.

— E vorba de acelaşi maniac, asta e, spuse Kevin nerăbdător. Să-l găseşti imediat pe Schafer.

— Bine, promise Protheroe exasperat.

Nu reuşise să se obişnuiască şi să accepte stilul agresiv folosit de Kevin Buchanan cu el şi cu toţi ceilalţi reporteri de la San Francisco Register, care proceda aşa având credinţa falsă că aceasta e cea mai bună metodă pentru a obţine reportaje şocante. Îşi trase haina de ploaie, regretând că nu-şi îmbrăcase un pulover mai gros, deşi ştia cât de frig va fi în munţii din Contra Costa County.

— Să telefonezi de îndată ce ai ocazia.

Era un ordin tipic dat de un zbir, lipsit de manieră sau grijă elementară fată de subordonat.

— Mda, spuse Protheroe, luând-o spre uşă şi pescuindu-şi cheile maşinii din buzunar.

Ignorând durerea din şold, Lew stătea aplecat peste cadavru; cerceta acea masă oribilă şi palidă, în lumina jeepului rangerilor, simţind bătaia necontenită a ploii în impermeabilul său galben.

— Individul şi-a pierdut orice trăsătură umană, murmură el, abţinându-se cât putea să nu i se facă rău. Arată chiar mai rău decât celelalte.

Clark Bowen, rangerul care descoperise cadavrul, încuviinţă din cap, cu ochii întorşi de la epava umană pe care o descoperise cu nici două ore în urmă. Ochii săi străluceau în chip nesănătos, ca şi cum ar fi fost mistuit de febră.

— N-a trecut prea mult timp, aşa-i?

— Nu pot spune cu prea mare siguranţă, având în vedere în ce stare e... corpul, spuse Lew, înţelegând întrebarea rangerului. Grieta va trebui să stabilească acest lucru. Dar sângele este încă umed. Chiar dacă plouă, se încheagă foarte repede. Prin urmare, nu a putut trece prea multă vreme.

— Circa două ore? întrebă Bowen, dorind să se disculpe.

— Poate mai mult. Acum e două patruzeci; poate s-a întâmplat înainte de închidere. Nu mai târziu de miezul nopţii, după estimarea mea.

— Serviciul meu începe de-abia la douăsprezece treizeci. Pronunţă acestea oftând uşurat, ca un om căruia i s-a luat o piatră de pe inimă. Făcu semn spre fotograf. Cât timp mai durează?

— Hei, Lok, cât mai durează? strigă Lew, sperând că impasibilul vietnamez nu va mai avea de făcut prea multe fotografii.

Simţea că nu mai poate suporta să stea prea multă vreme în preajma rămăşiţelor pământeşti cât de potrivit părea acum termenul de „rămăşiţe pământeşti" ale sărmanei fete.

— Exact zece minute, veni răspunsul. Laboratorul criminalistic trebuie să apară şi el. Făcu încă o poză. Mai mare jalea, o tânără aşa de arătoasă ca ea...

— Mda, spuse Lew, gândindu-se că era destul de greu să-ţi imaginezi în momentul respectiv cum arăta de fapt victima. I se adresă lui Bowen. Aş dori ca această zonă a parcului să fie închisă mâine. Crezi că e vreo problemă?

— Dacă vremea rămâne ca acum, nu e nici o problemă. Putem instala nişte bariere, iar câţiva rangeri pot face de pază la intrări. Dar dacă se răspândeşte cumva ştirea.

Îşi frecă nervos palmele.

— Ştiu. Există oameni care ţin morţiş să vadă locul. Cum fac turiştii ăia care se duc la Londra special să vadă unde îşi

ucidea victimele Jack Spintecătorul. Se aplecă, făcându-i semn lui Lok să facă o mică pauză. Inelele ne vor ajuta să o identificăm. Sunt deosebite, neobişnuite. Bowen tuşi.

— Dar soţul ei? Aceea e verighetă.

Era exact lucrul despre care Lew avea prea puţin chef să discute.

— Poate e divorţată. Sau poate văduvă, spuse el pe un ton scăzut. Nu vreau să se afle o asemenea ştire.

— Ai dreptate, spuse Bowen, pentru o dată bucuros că era un simplu ranger în parc şi nu în postura lui Lew; nu-şi imagina cum i-ar putea comunica unui bărbat că soţia lui a fost ucisă în felul acesta. Oare de ce a făcut aşa ceva?

— Te referi la muşcături? Lew clătină încet din cap. De unde să ştiu eu? Dacă aş putea înţelege, aş reuşi să-l prind. E un caz patologic, iar boala lui se agravează tot mai mult. Făcu un pas înapoi. Lok, te rog să faci nişte fotografii în care să apară inelele astea! Şi cicatricele de pe picioare. E posibil să fi suferit nişte operaţii de chirurgie corectivă acum o vreme. Simţi impulsul să-şi scoată impermeabilul şi să-l pună peste trupul gol şi maltratat. Trupul expus privirilor cu atâta cruzime făcea ca moartea ei să fie şi mai greu suportabilă i se părea oribil să i se facă toate acele lucruri hidoase şi apoi să fie lăsată în văzul tuturor, carnea aceea albă ca burta unui peste, acolo unde nu se vedeau loviturile şi urmele sângelui scurs din trup... Se întoarse cu spatele. Voi ordona ca întreaga zonă să fie atent cercetată mâine... sau astăzi, ca să mă exprim corect. Vreau să fie ridicat şi examinat oricare obiect ce ar putea constitui o dovadă. Vreau să se măsoare şi să se facă mulaje după toate urmele de paşi. Să se fotografieze totul, indiferent cât de neînsemnat, să se stabilească exact toate deplasările victimei până când a sfârşit aici. Poate dă norocul peste noi şi descoperim unele similitudini cu celelalte crime.

— E foarte mult noroi, spuse Bowen nesigur. S-ar putea să...

— Mda, probabil că n-o să obţinem nimic din chestia asta, îl aprobă Lew, totuşi trebuie să o facem neapărat. S-ar putea ca singura noastră mulţumire să fie aceea că ne-am făcut datoria, dar nu se ştie niciodată. Trebuie să punem la bătaie tot ce avem în arsenal. Aruncă o ultimă privire în direcţia cadavrului. Isuse Hristoase, cât de nebun trebuie să fii să faci una ca asta?

Bowen nu încercă să-i răspundă; după o scurtă pauză

întrebă:

— Aici, pe sâni? Vreau să spun, nu urmele de lovituri, celelalte? Cum au apărut? Adică...

— A, da, spuse Lew cu un amestec de dezgust şi desperare. Sunt muşcături.

*

Până să ajungă mesagerul cu exemplare ale fotografiilor făcute la locul crimei, Aaron fusese amănunţit informat la telefon. Lew îi prezentase un raport scurt şi îl prevenise pe Aaron că această crimă era cu mult mai fioroasă decât celelalte şi că va trebui să se pregătească. Urmând sfatul, se afla la a treia ceaşcă fierbinte când tânărul ajutor de şerif i-a bătut la uşă şi i-a oferit plicul:

— Locotenentul Frazier a spus că aveţi nevoie de ele. Figura poliţistului era aproape lipsită de expresie, de parcă

nu ar fi vrut să recunoască ce anume conţinea plicul.

— Eu nu m-aş exprima chiar aşa, spuse Aaron într-un acces de umor negru. Cum merge ancheta? A fost închisă zona unde s-a comis crima?

— Da, domnule. E nevoie de permis şi însoţitor ca să intri acolo. Dacă doriţi, se poate aranja. Ideea este să nu fie cumva compromise posibilele dovezi. Făcu o pauză. Au reuşit să identifice victima. Chirurgul ei a sunat acum o oră. Cicatricele de pe picioare au permis identificarea; un chirurg ortoped de la Merritt a operat-o după un accident de schi.

— E un noroc că operaţia a fost făcută în regiunea noastră. Aaron îl privi pe ajutorul de şerif cu atenţie. Datele sunt sigure?

— Amprentele sunt identice şi există şi o fotografie în dosarul ei de angajată. O cheamă Leigh Anne Rush. Reprezentant comercial al unei firme de articole sportive. Soţul ei predă la Diablo College. Făcu un gest straniu, de renunţare. Obrajii săi căpătaseră o paloare nesănătoasă. Locotenentul Frazier a discutat cu el cu puţin timp în urmă.

— Da? exclamă Aaron, ţinând plicul cu o anume aversiune. Există deja o identificare oficială din partea lui?

— Probabil s-a făcut între timp, răspunse ajutorul, vag stânjenit. Bietul om!

— Mda, spuse Aaron, retrăgându-se din uşă. Nu mai avea

chef să asculte comentariile incoerente ale poliţistului. Am să-l caut pe Frazier la telefon, după ce studiez astea.

— Mulţumesc, spuse ajutorul de şerif, apoi adăugă jenat: Locotenentul a zis să nu vorbiţi cu presa, dacă încearcă să ia legătura cu dumneavoastră. Doreşte să fie singurul care dă răspunsuri la întrebări.

— Din punctul meu de vedere, perfect, zise Aaron, care dispreţuia profund mediile de informare. Dar Hislop?

— Locotenentul nu a zis nimic despre şerif, răspunse ajutorul, alegându-şi cuvintele cu mare grijă. Nu şi-a prezentat încă raportul său şerifului sau, mai exact, nu l-a prezentat în întregime.

— Aş fi pariat că nu. Se pregăti să închidă uşa şi întrebă: Mai e ceva?

— Nimic, domnule. Puteţi merge la locul faptei, după ce discutaţi cu locotenentul.

— Voi ţine cont de ce îmi spui, zise Aaron închizând uşa, puţin cam brusc, din cauza nerăbdării.

Aşteptă în spatele uşii până când auzi zgomotul maşinii poliţistului, se duse apoi în bucătărie, deschise plicul şi răspândi fotografiile pe suprafaţa mesei. Le privi revoltat şi fascinat în acelaşi timp, adunându-şi cu greu gândurile confuze şi risipite pentru a putea judeca ceea ce ochii săi vedeau.

Cel mai greu de suportat, gândi el, era cruzimea furibundă ce se ghicea în modul în care fusese maltratat corpul. Nu mai văzuse o asemenea ură teribilă din Vietnam, atât în timpul prizonieratului, cât şi în ultima sa anchetă, cea din cauza căreia căzuse în mâinile inamicului. Îşi duse palmele la ochi şi respiră de mai multe ori, profund, ca să se calmeze. „Gata, s-a terminat", pronunţă el cu voce tare. Acum trebuie să ajute la prinderea unui criminal care nu avea drept scuză războiul sau desperarea şi care ucidea la întâmplare şi cu un asemenea entuziasm uriaş, încât simpla privire a imaginilor îi provoca dureri în muşchi şi în maxilar.

Două ore mai târziu, Lew Frazier sună din nou.

— Trebuie să iau parte la o întrunire. Curând.

— Hislop? încercă Aaron să ghicească, simţind o notă deosebită în vocea lui Lew. Ce idee i-a mai venit acum?

— Le-a vorbit celor din presă despre ultimul cadavru. În detaliu. Ultimele cuvinte erau pronunţate cu asemenea dezgust,

încât îi ieşiseră cu greu pe gură. A spus despre muşcături şi cum arăta cadavrul. Totul!

— Căcat! Aaron se aşează jos, nevrând să-şi creadă urechilor. Cum a putut un nenorocit ca ăsta să fie reales? Dumnezeule, cum o fi fost ales şi prima oară?

— Eu n-am votat pentru el aşa că nu mă întreba, spuse Lew. Problema este că avem nevoie de o metodă oarecare de a-i scoate din joc pe toţi nebunii care se înghesuie deja să facă mărturisiri şi declaraţii; Hislop a pus la dispoziţie atât de multe detalii, încât ne va fi foarte greu să ne creăm o sită. Vocea sa era egală, dar tensiunea ce îl stăpânea dădea o greutate deosebită cuvintelor sale. Trebuie neapărat să găsim ceva, un lucru pe care să-l putem folosi ca să fim siguri că.

— Tu chiar crezi că individul se va năpusti în biroul tău şi-ţi va mărturisi toate amănuntele acelea sângeroase, aşa, cum ai bate din palme? întrebă Aaron sarcastic, cu intenţia de a-l ironiza pe prietenul său.

— S-au întâmplat lucruri încă şi mai şi, răspunse Lew.

— Desigur, spuse Aaron, iar undeva, într-un colt al memoriei, i se derulară frânturi din propriile sale coşmaruri. Se frecă la frunte. Dar nu când e vorba de un caz ca acesta.

— Nu ştiu prea bine. S-ar putea întâmpla. Pune-te în postura cuiva care ar face o chestie ca asta. Un om mistuit de o asemenea ură va simţi nevoia să fie protejat de ea, în momentele de acalmie. Nu crezi?

Aceste ultime două cuvinte sunau ca şi cum lui Lew i-ar fi venit o idee nouă.

Imaginile acelea fulgurante îl bântuiră pe Aaron din nou, o clipă; crispat, se uită iarăşi la fotografii:

— S-ar putea. Dacă e conştient de ceea ce face. Dar dacă nu e, problema se schimbă cu totul, nu?

— Cine vorbeşte acolo, tu sau psihiatrul tău? întrebă Lew enervat brusc, ceea ce îl şi determină să-l bruscheze pe Aaron.

— Probabil amândoi, spuse Aaron după o pauză în care ezită, tulburat. Nu crezi că e posibil? Tu ştii prea bine modul în care s-au comis aceste crime şi cum au pierit victimele. Nimeni în toate minţile nu ar acţiona astfel. Individul nu ştie ce face, cu excepţia momentelor în care acţionează. Poate nici măcar atunci. Iar dacă ar avea vreo suspiciune, s-ar putea ca acest fapt să-l facă... şi mai nebun, îşi ridică privirea de pe fotografii. Cum

a putut comite cu bună ştiinţă.

— Ar fi cel mai bun mod de a demonstra în instanţă că făptaşul nu este în deplinătatea facultăţilor mintale, spuse Lew cu prefăcută căldură. Pe urmă, la cererea instanţei, va trebui ca o duzină de psihiatri să încerce să stabilească, de-a lungul mai multor ani, dacă omul poate sau nu să fie supus unui proces, iar în cazul că da, trebuie stabilit dacă înţelege care îi este situaţia din punct de vedere legal şi de ce i s-a intentat un proces. Până la urmă îl vor închide într-o cameră căptuşită cu cauciuc şi au să-l ghiftuiască cu tranchilizante câţiva ani, în urma unui verdict de capacitate mentală insuficientă. Nemaipomenit! Se opri şi îşi drese vocea. Îmi pare rău, continuă el, răcorit. Ar fi trebuit să rezerv tot discursul ăsta pentru Hislop. Îl merită cu prisosinţă, spre deosebire de tine.

— Poate îl merit şi eu, spuse Aaron. Se uită pe fereastră în direcţia coastelor muntoase sălbatice şi la cerul acoperit de nori. Crezi că se vor întâmpla lucruri şi mai rele decât până acum?

— Cinstit vorbind, n-am idee, răspunse Lew, încercând să-şi tină firea. Câteodată mi-ar plăcea să ştiu, alteori este ultimul lucru la care să mă gândesc. De cele mai multe ori, sper să nu se mai repete. Aproape că aş accepta ca individul să nu fie pedepsit, numai să ştiu că nu se mai întâmplă niciodată.

— Cred că nu spui adevărul, zise Aaron, nu foarte hotărât.

— Mda, probabil, acceptă Lew.

— Da, spuse Aaron, aşteptând ca Lew să vorbească; constatând că e zadarnic, continuă: Când vrei să ne întâlnim? Trebuie să-l văd pe Gilchrist în după-amiaza aceasta, dar voi stabili întâlnirea cu el în funcţie de tine.

— Nu ai dori să o amâni cu câteva ore, ca să putem discuta problema noastră? Lew nu părea prea nerăbdător sau hotărât mai degrabă avea aerul unui om copleşit de oboseală şi deznădejde. Nu aş vrea ca lucrurile să scape şi mai mult de sub control.

— A trecut baba cu colacii, comentă Aaron fără veselie.

— Probabil, dar trebuie să încerc. Alternativa ar fi să rămân cu braţele încrucişate şi să-l las pe nebunul ăla să scape.

Juca intenţionat roiul nepăsării, ca şi cum atitudinea detaşată fată de postura sa neplăcută l-ar fi salvat de la ruşine. Crezi că vei putea să te descurci cu Hislop?

Toate planurile viitoare depindeau de această problemă

crucială, fapt de care erau amândoi conştienţi.

— Mă rog la Dumnezeu să fiu în stare, spuse Lew din tot sufletul. Dacă nu, poţi să mai adaugi încă o crimă pe listă.

Eugene Protheroe îşi reciti cel de-al doilea articol despre „Omul Lup" ucigaş şi zâmbi satisfăcut. Reuşise un echilibru bun între elementele senzaţionale şi cele tipice reportajului, scriind unul dintre acele materiale după care ziarul se dădea în vânt. Această continuare la ceea ce scrisese în primele ore ale dimineţii avea să atragă cu siguranţă atenţia mai marilor săi, un prilej pentru el să se împăuneze încă o dată.

— Sunteţi gata? întrebă curierul în fapt, o chinezoaică în vârstă de douăzeci şi patru de ani cu un aer voit plictisit.

— Pare în regula, spuse Protheroe. Ţie îţi dau hârtiile cu articolul, iar dosarul îl trimit în producţie. Se descurca foarte bine pe computer, regreta însă maşinile de scris mecanice, mai ales pe cele vechi şi greoaie, ca dinozaurii din filmele acelea prăfuite, din anii patruzeci, cu reporteri de senzaţie. Avea nostalgia ţăcănitului avan al tastelor şi a coşurilor de hârtie dând pe dinafară, a vremurilor când Spencer Tracy şi Kirk Douglas descopereau adevărul adevărat în ciuda împotrivirii înverşunate a celor puternici şi corupţi.

— Aştept, îl trezi din reverie chinezoaica.

— Imediat, spuse el apăsând pe butonul de declanşare a sistemului de tipărire automată al printer-ului.

Făcea mult zgomot, gândi Protheroe, dar nu cel pe care şi l-ar fi dorit el, ci mai degrabă un bâzâit continuu şi eficient întrerupt de sunete ascuţite, amintind de un frigider sau maşină de cusut mai curând decât de o maşină de scris.

— Era şi timpul, spuse femeia, parcurgând rândurile pe măsură ce ieşeau din maşină. Aoleo!

— Aşa se vând ziarele, îi reaminti Protheroe, părăsindu-şi terminalul. Am să mai beau nişte cafea, apoi mă duc acasă. Din cauza poveştii ăsteia am făcut deja mai mult de cinci ore suplimentare; e momentul să mă culc şi eu.

— Spune-i asta lui McPherson, nu mie, zise ea rupând pagina din printer.

— Să ştii că am s-o fac! răspunse Protheroe plecând spre biroul redactorului şef, bucuros că are cearcăne la ochi şi noroi pe manşetele pantalonilor, semne ale devotamentului său deosebit.

George McPherson avea cea mai proastă trupă din San Francisco, dar îi lua apărarea cu aceeaşi tenacitate cu care o proteja pe căţeaua sa, o corcitură de basset cu terrier care lătra ascuţit şi-şi lăsa balele pe pantofii tuturor. Se holbă ca o cucuvea la Protheroe peste harababura de pe biroul său.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă duc acasă. Am terminat reportajul şi continuarea, iar acum nu-mi mai doresc decât o masă ca lumea şi câteva ore de somn; mă întorc la ora zece, ca de obicei. OK?

Aşa cum proceda în mod obişnuit, McPherson nu-i dădu un răspuns direct.

— Ce date avem despre crimă?

— Doar cele pe care ni le pune la dispoziţie poliţia.

— Aş vrea să lucrezi şi tu puţin pe cont propriu, Gene, spuse el; uitând cât de mult îşi ura Protheroe prenumele. Vreau să le-o luăm înainte poliţiştilor şi să le rezolvăm cazul. Vreau să-l prindem noi pe nenorocitul ăla de ucigaş înainte ca poliţia să afle măcar cine este.

Se vedea bine că McPherson urmărise aceleaşi filme ca Protheroe.

— Voi încerca, spuse Protheroe, neştiind bine de unde să înceapă. Am să studiez cele câteva capete de fir şi am să-ţi spun la ce concluzii am ajuns.

Era conştient că sunt vorbe goale, care vor avea totuşi darul de a-l mulţumi pe McPherson.

— Fă o anchetă serioasă, Gene. A venit timpul să le arătăm că nu ne pricepem numai la vândut ziare. Se lăsă pe spate, privindu-l cu atenţie pe Protheroe. Studiază toate crimele, pe rând, la tine acasă şi vezi ce poţi scoate din ele. Dacă reuşeşti să urneşti ancheta din loc, ai să primeşti un premiu substanţial din partea noastră.

Lui Protheroe i se făcuseră adesea asemenea promisiuni, însă premiul nu şi-l încasase decât de două ori. Se sili să zâmbească şi îi mulţumi bossului său. Ar fi fost exagerat să-şi netezească şi bucla de pe frunte, decise el, renunţând la idee.

— Porneşte pe urmele nemerniculuí, îl îndemnă McPherson. Am să-i las un bilet lui Kevin.

Protheroe îi mulţumi încă o dată, mai sincer acum, deoarece nu ar fi dorit ca un alt reporter să primească subiectul „Omului Lup" printr-o hotărâre arbitrară a lui Kevin, dată pe

considerentul că o rotaţie a reporterilor ar spori obiectivitatea observaţiilor.

McPherson îi făcu semn că e liber şi se întoarse la haosul de pe birou.

Mergând spre casă, Eugene Protheroe se surprinse trecând în revistă tot ceea ce citise sau auzise despre crime şi, spre mirarea lui, constată că acest exerciţiu îl aducea într-o stare de tulburare pe care nu o mai simţise de când primise cea dintâi misiune deosebită a sa. Atrocităţile acestea aveau ceva teribil de incitant în ele. Făceau parte din acea categorie de crime care trezesc cele mai puternice reacţii publice, ceea ce însemna din punctul lui de vedere o ocazie ideală pentru a se folosi de caz spre propriul lui avantaj. Prin minte îi trecu imaginea trupului victimei şi se trezi din nou la realitatea infernală a faptei. Îşi parcă maşina în faţa restaurantului său favorit, specializat pe bucătărie mexicana, concentrându-se deja asupra delicioşilor creveţi fripţi cu sos diablo.

— Îmi pare rău că trebuie să vă pun asemenea întrebări, se scuză Lew pentru a opta oară faţă de Brandon Rush; se aflau amândoi în salonul casei acestuia din Pleasant Hill.

— Încerc să vă ajut, spuse Brandon, ascunzându-şi cu tărie durerea. Vreau din tot sufletul să fie prins nenorocitul ăla.

— Asta dorim şi noi, se grăbi să-l asigure Lew, cu compasiune. Iar cu ajutorul dumneavoastră şi al altora, îl vom prinde.

Spunând aceasta, şi-ar fi dorit să aibă atâta încredere câtă era silit să pretindă că are şi să fie convins că făptaşul va fi cu adevărat prins şi pedepsit.

— Sper că aşa va fi. Aparenţa sa de calm se oprea încet, încet. Respiră o dată, apoi spuse pe un ton egal şi incolor: Am să mă descurc. Să continuăm.

Lew îşi consultă carnetul cu note, deşi nu avea un motiv special. Dorea însă să-şi adune gândurile pentru un moment.

— Aţi spus că ea... că soţia dumneavoastră lucra la un proiect, că era în căutarea unui loc unde să facă fotografii publicitare pentru unele dintre costumele de sport produse de compania ei.

— Ea considera îi venea greu să folosească timpul trecut că un peisaj local i-ar da mai multă atractivitate liniei respective. Identificare, aşa cred că se cheamă. Ştiţi cum este domeniul

acesta, al reclamei. Se întrerupse brusc, cu ochii fixaţi undeva departe, la munţii ce se vedeau pe fereastră. Ea a mers peste tot. Se dusese deja pe Muntele Diablo, pentru echipamentul de excursii montane şi avea nevoie de un loc pentru prezentarea echipamentului de ciclism. Vocea i se pierdu, figura i se închise şi păru să se concentreze asupra unui lucru de departe.

— Domnule Rush, interveni Lew cu blândeţe, când tăcerea se prelungise ceva mai mult. Domnule Rush, soţia dumneavoastră nu era conştientă de primejdie?

— Vreţi să spuneţi din cauza celorlalte... decese? Încercă să-i acorde atenţia sa lui Lew, dar nu reuşea foarte bine. Am discutat despre asta de câteva ori. Ea nu e genul care să se. lase uşor speriată. Nu *era* genul acesta, vreau să spun. Presupun că acum este. Aceste ultime cuvinte le însoţi de un zâmbet patetic şi forţat.

— Îmi pare foarte rău, domnule Rush, spuse Lew răbdător şi sincer. Dacă aş putea face vreun lucru care să schimbe ceea ce i s-a întâmplat ei, puteţi fi sigur că l-aş face.

— Presupunând că ar fi murit soţia dumneavoastră, aţi fi făcut mai mult? Atacul era dur şi nedrept, lucru pe care Rush îl înţelese imediat. Cred că am spus un lucru deplasat şi vă rog să mă iertaţi.

Lew îşi închise pentru un moment ochii, având viziunea Rowenei, maltratată şi moartă. Simţi cum îi îngheaţă sângele în vine şi îi trebui un efort pentru a-şi menţine atitudinea profesională şi amabilă.

— Dacă aşa ceva i s-ar întâmpla cuiva din imediata mea apropiere aş căuta să-l prind pe făptaş cu aceeaşi stăruinţă ca şi acum. Era răspunsul cel mai potrivit, deşi ştia că nu e cel mai adevărat. Dacă soţia, fiicele sau nora sa ar fi păţit ceva, Lew l-ar fi urmărit pe făptaş fără odihnă. Se îndreptă în canapeaua moale, tapiţată cu piele. Vreau să-l văd pe cel care a ucis-o. Şi a violat-o, continuă Brandon, fără emoţie.

— Da. Vreau să-l văd înaintea justiţiei. Justiţie în adevăratul înţeles al cuvântului, domnule Rush. Am de gând să procedez ca la carte, pentru ca să nu ajungem să fie eliberat din pricina unei greşeli tehnice oarecare. Gesticula cu creionul. Spuneţi-mi mai multe despre reclamele pe care plănuia să le facă. Cine mai ştia de ele? Era perfect conştient cât de mici erau şansele să iasă ceva de aici, dar se hotărâse să urmeze orice pistă, oricât de

neînsemnată. — Oricare persoană de care vă aduceţi aminte...

— Perfect, spuse Brandon neliniştit. Şeful ei, desigur. Am numărul lui în cealaltă cameră. Arătă spre cel de-al treilea dormitor, care îi servise lui Leigh Anne drept birou. Vreţi să-l aduc?

— Mai târziu, spuse Lew. Va trebui probabil să iau majoritatea actelor ei, inclusiv adresele şi numerele de telefon.

— Ca să puteţi face comparaţii cu celelalte cazuri, spuse Brandon. E logic. Există vreo similitudine până în momentul de faţă?

— Două dintre victime aveau acelaşi dentist, zise Lew, ridicând din umeri. De fapt e vorba de o dentistă, iar noi căutăm un bărbat. Văzu speranţa ce apăruse în ochii lui Brandon. Dar e prea devreme să ne pronunţăm, pot să mai apară multe noutăţi. Există legături stranii. De exemplu, una dintre victime era amică intimă cu profesorul de matematică al primei victime. Până la urmă, ceva o să rezulte din toate aceste legături. Trebuie să avem răbdare.

— E o muncă migăloasă, nu-i aşa? îl chestiona Brandon, nu foarte interesat, însă suficient de curios pentru ca Lew să se simtă obligat să-i răspundă.

— Munca poliţiei înseamnă în primul rând amănunte şi rapoarte scrise. Verificăm, apoi verificăm din nou, studiem cele mai neînsemnate detalii, căutând ace în care cu fân. În cele din urmă, le găsim. Continuă, după o pauză. Ne întoarcem la treburile noastre?

— Alte detalii? Alte care cu fân? întrebă Brandon, dând din nou semne că îşi pierdea stăpânirea de sine.

— De ce nu? Despre oamenii care cunoşteau planurile ei legate de reclame. Şi cine a mai lucrat împreună cu ea la Muntele Diablo, spuse Lew, pregătit să ia notiţe în codul său stenografie personal.

— Eu am sfătuit-o să nu se ducă. Nu se temea, în schimb mie îmi era frică de ce i s-ar putea întâmpla. I-am vorbit despre crime, dar ea mi-a zis că nu o să fie nimic.

Lew ar fi preferat să nu-l întrerupă, să nu-i curme şirul cuvintelor, în acelaşi timp nu putea să-l lase pe Brandon să divagheze îşi încercă norocul, întrebându-l:

— De ce?

Brandon se întoarse spre Lew, pe chipul său zugrăvindu-se

un fel de concentrare deosebită:

— Pentru că, spuse el foarte prudent, ploua.

— Am vorbit cu cei de la Timber Cove Lodge, zise Mignon, masând coapsele lui Aaron.

— Şi? întrebă el, stând nemişcat.

— Pot să ne primească după 1 ianuarie. Există camere libere tot timpul Sărbătorilor, dar nu din cele pe care le doresc eu. Toate cele cu vedere spre ocean sunt ocupate până după Anul Nou. Continua să-i maseze muşchii. Relaxează-te, Aaron.

— Mda, oftă el. Chestia este că nu aş vrea să plec atât timp cât şirul crimelor continuă, zise el cu un soi de desperare.

— E tot una dacă rămâi aici sau nu, spuse ea serios; trăsăturile ei se înăspriseră şi puse mai multă forţă în mişcări.

Bărbatul tresări atunci când ea apăsă mai tare pe partea din spate a coapsei.

— Hei, nu aşa de tare. Astăzi am dureri.

— Are să plouă din nou? întrebă ea puţin sarcastic.

— Sau strângi tu prea mult. Îşi schimbă puţin poziţia. Uite ce e, după ce punem mâna pe individul acela, vreau să plec. Voi avea nevoie de o vacanţă. Rămase nemişcat, în timp ce ea îşi continua munca, mai puţin viguros. Minnie, încearcă să înţelegi. Pentru mine este foarte important ca ucigaşul să fie oprit.

— A-ha, răspunse ea, de undeva, de departe.

— Atât timp cât am cazul ăsta pe cap, nu voi fi o companie plăcută. Haide. Ştii cum m-am purtat. Mi-ai zis că mă implic prea mult. Ei bine, asta nu se va schimba până nu reuşesc să-l anihilez pe criminal. Încearcă, te rog, să mă înţelegi! Se ridică pe coate şi o privi. — Minnie, încearcă să nu adânceşti şi mai mult ruptura dintre noi. OK?

— Şi ce scuză vei mai găsi când Omul Lup ucigaş va fi prins? Aşteptă răspunsul oprindu-se din masaj.

— Dumnezeule, cât urăsc apelativul acesta. Omul Lup. Sună ca şi cum ar fi unul dintre personajele din filmele de groază şi mister, cu sânge sintetic curgând pe pereţi. Omul acesta e real, nu e scos din *Frankenstein.* Izbi cu palma în cuvertura de hârtie de pe canapea. Omul Lup! În vocea sa se ghicea un dispreţ enorm. Cu aşa ceva nu mai sperii nici măcar copiii de zece ani.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti Mignon.

— Nu voi mai avea o scuză, zise el, lăsându-se din nou pe

canapea, ultimele cuvinte fiind estompate, deoarece îşi lipise obrazul de suprafaţa prevăzută cu o adâncitură a canapelei.

Mignon îşi pierduse tot curajul din cauza mărturisirii lui şi, în loc să profite de avantajul pe care îl câştigase, păstră tăcerea, iar mâinile ei continuară să-i lucreze automat tendoanele şi muşchii din partea posterioară a picioarelor.

— Exagerezi, spuse ea absent, într-un târziu.

— Ancheta aceasta nu e o scuză, Minnie, pronunţă el cu grijă, ca să poată fi înţeles. Eu nu îţi cer să mă aştepţi din pricina unui hoţ de magazin sau spărgător; nemernicul ăsta ucide oameni. Ucide femei.

— Am mai auzit lucrul ăsta, murmură ea.

— Este lucrul care mă tulbură cel mai mult. Ce rău i-au făcut ele, ca să vrea să le omoare? Ce anume îi dă acest drept? Ajunsese aproape de urlet şi îi trebuiră câteva momente de concentrare ca să coboare tonul şi să se calmeze suficient. Victimele întâmplătoare mă îngrijorează mă scot din minţi.

— Sunt de acord cu asta, spuse Mignon. Ai încercat sa alergi din nou? Ştii că nu ai voie să faci asta. Tendoanele tale au avut prea mult de suferit.

Aaron rămase sincer stupefiat.

— Nu, nu am făcut alergări. Ştii şi tu care e unicul exerciţiu pe care îl mai fac. De ce mă întrebi?

Încercă să aştepte cât mai calm răspunsul ei.

— Prezinţi urme de tensiune musculară, asta-i tot, răspunse ea, în timp ce se apropia de glezne. Este posibil să te fi implicat atât de mult în acest caz, încât să fi sporit şi stressul fizic.

— Cel mai bun lucru ar fi atunci să mă grăbesc să rezolv cazul, ca să nu mai fiu stresat, nu? Încercase să facă o glumă, însă fără succes. Cât de grav este?

— Arată de parcă ai fi alergat prea mult, dacă vrei să ştii. Ar fi mai bine ca ortopedul tău să te consulte puţin, poate săptămâna viitoare. Am să aranjez eu asta. Cred că ar trebui să-ţi modificăm tratamentul chiar în acest moment, pentru ca să faci faţă pretenţiilor suplimentare ale muncii tale. Ajunsese aproape la acel nivel de detaşare profesională pe care ar fi trebuit să-l menţină mereu cu pacienţii ei. Când era vorba de Aaron, îi era aproape imposibil; era pe deplin conştientă că trebuie să se stăpânească perfect pentru a reuşi să fie degajată în prezenţa lui. Se opri din lucru, iar când îl atinse din nou, nu o

mai făcea în calitate de terapeut, ci de iubită. Mi-ar face plăcere să vii la mine. Diseară sau mâine seară, cât mai repede.

— Minnie..., spuse el pe un ton de avertisment.

— Mi-ar face foarte multă plăcere, interveni ea. Nu mai spun că trebuie să o faci, ci pur şi simplu că mi-aş dori să se întâmple. Dumnezeule, de ce te porţi ca şi cum aş încerca să te prind într-o cursă? Te încăpăţânezi sa consideri că ţi se pregăteşte o ambuscadă. Eu sunt prietena ta, Aaron, şi aş dori să fiu iubita ta tot timpul şi nu doar aşa, din când în când.

Aaron se răsuci într-o parte.

— Minnie, nu-ţi face acest rău, îi spuse el. Tu nu ştii exact ce-mi ceri. Eu nu mai sunt în stare de ceea ce-mi pretinzi tu. Poate nu am fost niciodată. Îşi puse mâinile peste ale ei. — Dacă aş fi mai bun, ar trebui să-ţi spun să pleci. Te-aş sili să ieşi din viaţa mea şi să-ţi cauţi norocul în altă parte. Tu nu meriţi toate nedreptăţile pe care ţi le fac eu. Dar nu sunt suficient de bun şi nu am suficientă putere să te alung de lângă mine.

— Nu ai nici un drept să mă alungi! îi replică ea.

— Ba s-ar putea să am, răspunse el liniştit. Ar trebui să te oblig să stai departe de mine.

— Te porţi oribil, zise ea, eliberându-şi mâna. Încerci să mă sileşti să renunţ la tine, dar n-am să intru în jocul tău. Am mizat şi eu destul în el, ştii bine, şi nu voi renunţa acum doar pentru ca tu să te poţi distruge mai uşor.

— Crezi ca asta urmăresc de fapt? întrebă el, sincer curios să ştie părerea ei.

— Tu ce crezi? îi răspunse ea tot cu o întrebare şi îi întoarse spatele.

— Poate că ai dreptate, spuse el după un timp, ridicându-se de pe masa de masaj.

9

În cea de a doua sâmbătă a lui decembrie Orinda Girls Club, format din eleve la începutul adolescenţei îşi organizase una dintre cele două excursii anuale. Era o zi rece; în locul ploii ce căzuse toată noaptea trecută, vântul bătea acum în rafale dinspre nord, măturând cerul şi făcând să scadă temperatura cu răsuflarea lui îngheţată. Cele douăzeci şi şapte de fete erau

însoţite de trei mame şi o poliţistă a parcului. Planul prevedea o plimbare de patru mile, în aşa fel încât să vadă cea mai mare parte a plantelor şi animalelor din Briones. Câteva dintre fetele care făceau parte din club şi ar fi trebuit să vină şi ele în excursie fuseseră reţinute acasă din cauza crimelor, dar marea majoritate ajunseseră la concluzia că mersul în grup le oferea suficientă siguranţă, apoi erau însoţite şi de femeia-ranger, care luase cu sine şi un aparat de emisie-recepţie.

— Acesta este stejarul pitic de California, le explică poliţista Gloria Wilson, arătând spre un grup de arbuşti în timp ce fetele se răspândiseră de-a lungul unei curbe a potecii largi din acel loc. I-aţi văzut deja peste tot prin parc. Arbuştii cu frunze mari, roşietice, foarte asemănătoare cu acelea de stejar, sunt stejar otrăvitor, toxicodendroni. Să nu-i atingeţi.

Una dintre fetele din clasa a opta, care crescuse foarte mult în ultima vreme şi ajunsese la un metru şaptezeci, fiind cu aproape un cap mai înaltă decât majoritatea colegelor ei arătă cu degetul un pâlc mare de asemenea arbuşti:

— Cei de acolo?

— Chiar aşa, răspunse Gloria. Aproape toată lumea e alergică la aşa ceva, prin urmare nu vreau să riscăm.

— Dar ce-ar fi să... — începu una dintre fete.

Gloria Wilson ridică mâna:

— Nu vreau să aud nimic despre toxicodendroni. Tot ce vreau e să fiţi atente şi să vă feriţi de ei. S-a înţeles?

Se auzi un cor destul de timid de „da"-uri, şi apoi vocea foarte puternică a fetei înalte:

— Din arbuştii de acolo ies două picioare.

Majoritatea fetelor izbucniră în râs, iar mamele schimbară priviri exasperate. Gloria Wilson îşi drese glasul:

— Nu cred că e o glumă potrivita.

— Dar chiar sunt, protestă tânăra. Uite acolo! Arătă spre pâlcul de arbuşti, mai exact la poalele lor, unde ea putea vedea în virtutea înălţimii ei. — Picioare goale.

Poliţista ezită o secundă, nefiind sigură că nu e vorba de un renghi.

— Picioare goale, repetă ea, în timp ce fetele râdeau şi mai tare. Adică picioare fără pantofi sau nişte tălpi ca acelea de urs?

— Picioare fără pantofi, răspunse grijuliu fata cea înaltă, aşa cum îi vorbeşti unui adult care te supără. — Mergeţi şi uitaţi-vă!

O elevă delicată, din clasa a noua se cutremură şi spuse:

— Vrei să spui că există o persoană în pâlcul de stejari otrăvitori?

— Da, veni răspunsul, se văd nişte picioare goale şi murdare. Mamelor le trecuse orice urmă de amuzament, iar una dintre

ele le semnaliza celorlalte să le ia pe fete din acel loc. Gloria Wilson îşi exprimă acordul printr-o mişcare a capului şi îşi duse mâna la aparatul de emisie-recepţie de ia şold.

— Fetelor, spuse ea înainte de a-l ridica, ar fi bine dacă v-aţi duce ceva mai încolo, pe potecă. OK?

Majoritatea fetelor se conformă de îndată şi fără să se plângă, în mod cu totul necaracteristic. Numai eleva mai înaltă rămase în loc.

— Ai face mai bine să te duci cu celelalte, îi spuse Gloria cu blândeţe.

— De ce? întrebă ea. Ce poate fi rău dacă văd nişte picioare? Iar dacă o fi să am necazuri, aş vrea să...

— Nu vei avea nici un necaz, răspunse poliţista. Acesta e unul dintre motivele pentru care vreau să rămâi împreună cu celelalte fete, ca să evităm orice posibil necaz. Eşti de acord cu mine?

— Nu am de ales, răspunse fata uitându-se urât, perfect conştientă că era deposedată de descoperirea ei.

Privind în jur, Gloria Wilson îşi dădu seama că trebuia să-şi găsească un punct strategic mai bun din care să cheme ajutorul. Îşi simţea inima bătând ritmic şi cu putere în piept. Ocupându-se de reglarea antenei, încerca să-şi ordoneze gândurile.

— Aici Gloria Wilson, din corpul de rangeri, care doreşte să raporteze, rosti ea în micul aparat. Aştept. Terminat.

După câteva zgomote de paraziţi, se auzi limpede răspunsul:

— Wilson? Aici Hardisty. Terminat.

— Sunt cu Clubul de fete. Plimbarea în natură. Ne aflăm la circa şaptezeci de metri de cea de a şasea încrucişare de poteci pe acest drum. Terminat. Aruncă o privire neliniştită în direcţia pâlcului de stejari. S-ar putea să fi dat peste o problemă în acest loc.

— O problemă? întrebă Hardisty, fără a mai aştepta tradiţionalul „over".

— Mda. Una dintre fete a văzut o pereche de picioare goale, într-un pâlc de toxicodendroni, spuse ea, amintindu-şi să adauge şi „terminat."

— Cum? exclamă Hardisty, luat prin surprindere.

— O pereche de picioare, sau cel puţin aşa susţine ea, fără pantofi. Terminat.

Gloria Wilson simţea nevoia să ţipe la colegul ei, deşi ştia că nu ar fi servit la nimic. Doamne, Dumnezeule, gândea ea cu o ardoare neobişnuită, să nu fie vorba de încă o crimă! Fii bun, Doamne! Fii bun!

— Ai văzut picioarele acelea cu ochii tăi? Terminat.

— Nu, Hardisty, nu le-am văzut. Fata care susţine că le-a văzut e cu două palme mai înaltă decât mine. Terminat.

Ar fi vrut să arunce aparatul de emisie-recepţie cât colo şi să fugă cu fetele din acea zonă a Parcului, depărtându-se de picioarele acelea.

— Spui că te afli lângă încrucişarea numărul şase? Adică la marginea dumbravei? Adăugă într-un târziu: „Over."

— Ne aflăm în dumbrava de stejari. Picioarele se află printre stejarii otrăvitori, spuse Gloria, încercând să nu vorbească prea tare; cu coada ochiului putea vedea că fetele începuseră să se agite şi că mamele care le însoţeau păreau să nu se descurce. Trimite pe cineva încoace chiar acum. Terminat.

— S-ar putea să fie o farsă? Terminat.

— E posibil, recunoscu Wilson, însă nu ne putem permite să facem nici o greşeală în legătură cu aşa ceva. Terminat.

— Dacă pui aşa problema, nu mai încape nici o discuţie, spuse Hardisty oftând neputincios. Foarte bine. Îl vom trimite acolo pe Rawlins; crezi că e bine să-i anunţăm şi pe cei de la biroul şerifului? Terminat.

Gloria Wilson clătină din cap, cu scepticism şi resemnare. Hardisty nu dorea să-şi ia responsabilitatea pentru nici un fel de hotărâri, lăsând totul pe umerii ei...

— De ce nu? Chiar dacă ne-am înşelat, demonstrăm câtă grijă avem noi. Dacă există cu adevărat un cadavru în toxicodendroni, atunci cercetările pot începe de îndată. Terminat.

Speră, deodată, că Hardisty înregistra conversaţia lor.

— OK, am să le spun că tu consideri că trebuie să vadă şi ei despre ce e vorba. În altă ordine de idei, Rawlins va ajunge la

tine în zece minute. Poţi să faci fată până atunci? Terminat.

— Ne descurcăm. Stai, dacă Gretchen e pe acolo, trimite-o, te rog, împreună cu Rawlins! adăugă ea. S-ar putea să avem nevoie de ajutor din pricina fetelor şi nu cred că mamele vor fi de prea mult folos. Terminat.

Vorbise încet, pentru ca remarcile ei să nu poată fi auzite, dar era destul de convinsă că două dintre femei, cel puţin, ghiciseră despre ce discuta ea.

— Voi face aşa cum spui tu. Altceva?

Hardisty reuşea să-i sugereze un amestec de iritare şi bunăvoinţă prin tonul său.

— Nu. Wilson over and out.

Apucă antena şi o presă la loc în aparat. Se gândi apoi câteva secunde la ceea ce făcuse. Dacă luase decizia potrivită, ştia că putea să se aştepte la felicitări şi eventual la o promovare. Dacă presupunerea ei se dovedea falsă, povestea nu avea să se uite decât foarte greu. Rangerii nu puteau să-i sufere pe cei care lansau alarma fără motiv întemeiat. Se asigură că avea control perfect asupra mimicii ei, apoi se întoarse cu faţa la grupul de fete.

— Mergem mai departe pe această potecă încă puţin, bine? Există un loc cu mese de picnic, o fântână şi toalete. Acolo vom aştepta sosirea unui alt ranger, care va întreprinde unele investigaţii.

Una dintre femei, o brunetă elegant îmbrăcată, puţin peste patruzeci de ani şi vag supraponderală, îşi frecă mâinile de pantaloni:

— De ce mai e nevoie de încă un ranger? Dumneata nu te poţi descurca singură?

Gloria Wilson ştia că ar fi fost o tâmpenie să-i spună că se temea să nu fie vorba de o nouă victimă a siluitorului şi criminalului care teroriza parcul, aşa că improviza:

— Probabil că m-aş descurca, dacă nu aş avea o reacţie atât de puternică la stejarul otrăvitor. E nevoie de cineva care să poată pătrunde acolo fără să-i apară iritaţii şi inflamaţii.

Una dintre mame purtând numele de Rhea, extrem de conştientă de faptul că arată bine îşi înclină capul, în semn de compasiune:

— Dielle, biata de ea, păţeşte acelaşi lucru. E o dovadă de mare sensibilitate, cred. Exista, desigur, injecţiile cu cortizon,

dar nu merită să rişti cu un asemenea tratament din cauza toxicodendronului. Bătea câmpii, lucru pe care îl trăda supărarea din privirea ei, dar nu avea voie să se oprească. Nara şi cu Holly au şi ele nişte reacţii neplăcute. Cât despre Beatrice Norvil, ea e alergică la orice; mai mult ca sigur şi la toxicodendron.

— Ei, Rhea, interveni bruneta, totul va fi în regulă. Haideţi, fetelor. Mergem mai departe cu doamna Wilson. Va trebui să aşteptăm o vreme. Leonora, tu te pricepi la desen, de ce nu ne arăţi şi nouă schitele pe care le-ai făcut? îi zâmbi încurajator Gloriei. Cred că suntem gata de plecare.

— Vai Lexa, cât de bine ştii să te descurci, spuse Rhea. Tu faci faţă în orice situaţie. Făcu gesturi largi din mâini. Haideţi, fetelor, strigă ea, adăugând cu voce mai scăzută. Nu ştiu cum de eşti în stare.

Lexa ridică din umeri.

— Veţi mai avea nevoie de noi? se interesă ea.

— Nu ştiu exact, răspunse Gloria neliniştită, rămânând în urma coloanei dezorganizate. Depinde.

— Vreţi să spuneţi că dacă se descoperă o nouă victimă, poliţia va dori să discute cu noi toate, spuse Lexa prudent. Spre binele fetelor, sper că e o alarmă falsă, dar cred că aţi făcut bine când aţi cerut să se facă verificări, după cele ce s-au întâmplat.

— Vai, vă mulţumesc, spuse Gloria Wilson, surprinsă şi încântată.

— Nu spuneţi asta până nu aflăm despre ce este vorba, o sfătui Lexa. Avem timp mai târziu pentru mulţumiri.

— Vreau să vă mulţumesc, totuşi, insistă Gloria, ştiind că, indiferent ce avea să se întâmple, nu va mai fi dispusă să-şi arate gratitudinea faţă de nimeni după explorarea locului acela.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar al naibii să fie, murmură Lew furios, după ce pusese telefonul jos. Fir-ar să fie!

— S-a întâmplat ceva? întrebă Rafael Winfield, lăsând deoparte notele sale făcute pe un bloc galben.

— Era punctul central de comandă al rangerilor din Briones. Au descoperit cadavrul unei femei, mutilat grav. Lew clătină o dată din cap, simţind un gust rău în gură. De fapt nu l-au descoperit ei, ci una din fetele care participau la o excursie în natură a unui club de copii.

— Să fie al naibii, comentă şi Winfield.

— Mă duc şi eu să văd despre ce e vorba. Am să discut cu

Hislop din maşină, de îndată ce ajung acolo. Nu vreau să cheme din nou presa şi celelalte medii de informare, ca să se poată da mare.

Zicând acestea, se ridică în picioare, îşi luă pălăria şi îşi verifică pistolul.

— Crezi că e vorba de acelaşi făptaş? întrebă Winfield, incapabil încă să-şi recapete calmul.

— Dacă nu ar fi acelaşi, ar însemna că avem acum de-a face cu doi ucigaşi cărora le place să-şi sfâşie victimele cu dinţii... nici nu vreau să mă gândesc. Îşi puse carneţelul în buzunarul jachetei. Dacă sună Rowena, spune-i că am să o caut de îndată ce am timp.

— Ai putea să o suni şi să-i spui tu singur acum, îi atrase Winfield atenţia.

— Mda, dar nu aş vrea să o implic prea tare în toată porcăria asta. Pornind spre uşă, se întoarse încă o dată spre Winfield.

— Rafe, cheamă-l te rog pe Aaron Holliman din partea mea şi spune-i că vreau să mă întâlnesc cât mai curând cu el la Briones.

— Şerifului nu o să-i prea convină chestia asta, îl avertiză Rafe.

— Şeriful poate şi să mă pupe undeva; puţin îmi pasă dacă află ce am spus, declară el, apoi se calmă. Ştiu că e greu ceea ce-ţi cer eu, Rafe, dar te rog să mă ajuţi! Dacă Hislop dă din nou drumul la maşina lui de publicitate, vom fi legaţi de mâini şi de picioare. În urma celor întreprinse de el până acum, cazul este parţial compromis şi încerc să împiedic prin toate mijloacele să producă şi mai mult rău.

— Cunosc problema, spuse Rafe. OK. Voi proceda aşa cum vrei tu. Ce explicaţii să dau, în caz că va fi nevoie?

— Spune că eu am considerat că e vorba de o farsă sau că mamele vor avea poate o reacţie isterică şi nu am vrut să declanşez o furtună într-un pahar cu apă Ieşi din birou, continuând să-i vorbească lui Rafe. Îi zici exact chestia asta, vezi?

— S-ar putea să se enerveze pe tine, remarcă Rafe, grijuliu să nu pară că a trecut într-o tabără sau alta.

— Nu ar fi prima oară, spuse Lew închizând uşa şi plecând spre parcare.

Mintea sa o luase deja înainte, spre hăţişurile verzi din Parcul Briones. Se hotărî să cheme Berkeley, El Cerrito şi Oakland, sugerându-le să cerceteze parcurile Tilden, Wildcat şi Redwood. Se presupunea că rangerii sunt în stare de alarmă, dar parcurile erau uriaşe, apoi nimeni nu dorea să găsească încă un corp desfigurat. Conducând de-a lungul lui Main Street în direcţia Alhambra, se gândea la modul cel mai potrivit în care să-i abordeze pe şefii poliţiei din acele oraşe. Poate nu ar fi fost rău să discute şi cu şeriful districtului Alameda, convingându-l pe acesta să cerceteze Muntele Diablo. Mulţimea grijilor îi declanşă în cele din urmă o durere de cap.

În faţa micii clădiri din piatră unde se vindeau gustări în timpul verii erau parcate trei maşini ale rangerilor, un jeep al direcţiei regionale a parcurilor, un microbuz al serviciului de procuratură din Contra Costa şi un autoturism de mic litraj importat din Japonia cu semnul *Presa* lipit în parbriz. Înjurând în sinea sa, Lew se extrase din maşină şi intră repede în clădire.

Gloria Wilson, extrem de palida, stătea de vorbă cu un alt ranger; acesta, un bărbat înalt în vârstă de peste cincizeci de ani, fusese, din câte îşi amintea Lew, poliţist în Hayward. Femeia înclina încet din cap, în timp ce fostul poliţist îşi verifica notele cu ajutorul ei.

— Salut, Hal! spuse Lew apropiindu-se de cei doi.

— Hello, Lew, răspunse cel salutat. Mă bucur că eşti aici. Băieţii de la procuratură nu sunt de nici un folos.

Îi întinse mâna, iar Lew i-o strânse cu mare atenţie, aducându-şi aminte că acesta suferise de paralizie.

— Trebuie şi ei să-şi îndeplinească munca lor, răspunse Lew. Au venit şi cu fotograful?

— Un vietnamez care pare plictisit? Da, e aici. Nu vrea să ne lase deocamdată să mişcăm cadavrul. Spune că e preferabil să-l vadă mai întâi cineva din biroul vostru, pentru orice eventualitate.

— Care eventualitate? întrebă Lew fără adresă precisă. Nu contează, îl cunosc de multă vreme... Mă duc să văd.

— E destul de rău, spuse Hal, punând o mână pe spatele Gloriei Wilson, pentru a o linişti.

— Nu e prima oară când văd de ce e în stare, îi reaminti Lew. Unde este?

— O iei de-a lungul potecii principale. Imposibil să nu

găseşti locul, zise Hal, indicându-i direcţia. Avem numele şi adresele tuturor fetelor şi ale celorlalte persoane care au participat la excursie, putem lua legătura cu ele mai târziu. Cu excepţia uneia dintre fete, nimeni nu a văzut de fapt mare lucru. Se uită iute peste note. Vei primi toate informaţiile de care ai nevoie, mă ocup eu de asta.

— Foarte bine, mulţumesc, spuse Lew, ieşind. Făcu câţiva paşi, apoi se întoarse. Dacă un anume Aaron Holliman îşi face apariţia, trimite-l şi pe el. Lucrează pentru mine.

— Nu face parte din biroul vostru? întrebă Hal, ascunzându-şi cu grijă interesul.

— Nu, este un specialist în criminalistică particular. Are la activ multe reuşite, dacă te interesează. I se pun la dispoziţie informaţiile şi le aranjează într-o ordine, stabilind şi legaturile existente între date. — Lew oferise această prezentare discretă şi prima oară când se folosise de talentul lui Aaron pentru rezolvarea unui caz, cu peste patru ani în urmă. În materie de consultanţă criminalistică, este cel mai priceput om pe care îl cunosc.

— Mda, spuse Hal, lăsând limpede să se vadă că datele oferite de Lew nu avuseseră darul să-l impresioneze. Se pare că însuşi Grieta îşi va face în curând apariţia, adăugă el, ca şi cu ar fi scos o carte şi mai mare într-un joc de cărţi.

— Foarte bine. Era şi timpul să vadă personal aceste...

Nu reuşi să găsească cuvântul pe care îl căuta şi plecă înainte să se remarce foarte clar că nu terminase ceea ce avea de zis.

Hal se apucă din nou să verifice notele sale împreună cu Gloria Wilson.

Doi rangeri făceau de gardă lângă stejarul otrăvitor unde se descoperise trupul. Amândoi aveau nişte figuri cam lungi, iar cel mai tânăr dintre ei era foarte palid la faţă. Îl salutară pe Lew, în timp ce acesta le arăta insigna şi legitimaţia, iar unul dintre ei îi arăta, în mod inutil, locul unde zăcea victima.

— Salut, locotenente, îl întâmpină Lok, lăsându-şi lucrul. Clientul nostru a avut iarăşi o zi foarte activă.

— Cât de rău e de data asta? întrebă Lew, lăsându-se pe vine la marginea arbustului.

— Se apropie tot mai mult de un coşmar, spuse Lok. E muşcată de gât, de sâni şi există urme de dinţi şi de-a lungul

coastelor. Aş zice că şi-a făcut curaj să o sfâşie de tot. Trase încă o poză. Trebuie să fii tare să faci o chestie ca asta, ştii în ce hal miros măruntaiele umane?

Lew trebui să respire o dată adânc înainte de a răspunde:

— Nu-mi aduc aminte.

— Mai am nevoie încă de vreo trei poziţii aici, apoi am să pun să se taie crengile astea, ca să pot face nişte fotografii clare. Aşa cum a vârât-o în cotlonul ăsta, nu se vede foarte mult, din păcate. Dacă fetele ar fi sosit aici la un alt moment al zilei, când umbrele sunt mai lungi, probabil că nu ar fi văzut-o nimeni.

Se deplasă într-o parte şi mai făcu o poză.

— Lok, ai alergie la stejarul otrăvitor? se interesă Lew, curios fără voie şi recunoscând tendinţa raţiunii sale de a fugi de realitatea cadavrului ce fusese descoperit.

— Presupun că am să aflu acum, nu? răspunse vietnamezul cu un zâmbet. Nu am mai avut niciodată ocazia. După alte două fotografii, îi chemă pe rangeri. Îmi pare rău, dar a sosit momentul să tăiaţi crengile. Nu deranjaţi corpul şi nu-l atingeţi, dar încercaţi să-mi oferiţi posibilitatea de a face poze cât mai clare, care să-l mulţumească pe procuror.

Rangerul mai tânăr înghiţi din greu.

— Să ne luăm baionetele, spuse el, privind spre cel mai apropiat stejar.

Rangerii tocmai îşi terminaseră treaba când sosi doctorul Ignacio Grieta, şontâcâind pe potecă precum o jucărie foarte sobră, cu arc şi cheiţă. Aducea cu sine geanta şi aparatul de fotografiat; canadiana îl făcea să pară mai corpolent decât era în realitate.

— Bună ziua, spuse el foarte oficial.

— Salut, Grieta, răspunse Lew, ieşind din umbra unui stejar.

— Bună, Lew. Băgă mâna în buzunar şi scoase o batistă mare, cu care se şterse pe frunte. — Trebuie să recunosc că nu prea obişnuiesc să bântui prin munţi.

— Da, da, spuse Lew, străduindu-se să nu-i încurce pe rangeri. Sunt aproape gata. E şi mai rău decât în cazurile precedente.

— Aşa ne şi aşteptam, nu? zise Grieta, iar ochii săi imenşi, căprui, se umeziră deodată. Biata femeie, să dea peste ucigaşul ăsta. Sunt pe deplin convins că avem de-a face cu un criminal care ucide la întâmplare. Orice individ urmărit de o asemenea

obsesie nu poate, evident, să se concentreze asupra unor victime, aşa cum ar face majoritatea oamenilor. Aşteptă până când Lok începuse să fotografieze din nou trupul şi abia apoi se apropie puţin. Îşi făcu semnul crucii. Ce nenorocire!

— Cuvintele sunt sărace, doctore, spuse Lew, simţind gustul de fiere în gură. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

— Vrei să spui alte victime decât celelalte ale criminalului? Nu! Îi făcu semn lui Lok să se dea la o parte şi se aplecă asupra corpului. Coastele, sânii şi gâtul. Cred că omul nostru merge înspre rău.

— Aşa cred şi eu, spuse Lew. Pericolul creste cu atât mai mult.

— Da, pentru femeile solitare şi pentru el însuşi. Îşi scoase aparatul de fotografiat şi făcu rapid patru poze. Îmi place să am şi un dosar al meu, atunci când este posibil. Se întoarse lângă Lew şi adăugă: Până în momentul de faţă, toate victimele au avut mai puţin de treizeci de ani, dar aceasta este cea mai în vârstă. Cam câţi ani îi dai?

— Douăzeci şi cinci până în douăzeci şi şapte, spuse Lew, care se gândea exact la acelaşi lucru. Singură sau divorţată, deoarece nu are verighetă pe mâna stângă şi nici semn. Poartă cercei, cu diamante, dacă nu greşesc.

— Sau zirconiu, îi atrase Grieta atenţia.

— Indiferent ce-ar fi, individul nu e interesat de bijuterii sau lucruri de genul ăsta. El urmăreşte curmarea vieţii omeneşti, prin orice mijloc, prin viol şi prin crimă. Îşi încrucişă braţele. Vreau ca să ceri să se întreprindă un studiu psihiatric complet al criminalului, îi spuse Lew cu toată forţa. Doresc să-l convingi pe Hislop să facă acest lucru şi să se asigure că şi presa intră în posesia tuturor datelor pe care le vei avea şi tu.

— De ce să fac asta? întrebă Grieta, mai curios să afle scopul acestei manevre decât datele pe care le-ar fi putut releva.

— Pentru că e bine să alertăm cât mai multă lume în legătură cu monstrul. El se află undeva şi există oameni care îl cunosc. Nu se iveşte din spatele unei stânci la fiecare câteva zile, ci trăieşte undeva, mănâncă ceva, are probabil o slujbă oarecare. Nu ar fi exclus să aibă şi o soţie şi copii, atât cât ştim noi până în momentul de faţă.

— Vai... chiar crezi? întrebă Grieta, pentru prima oară cu

adevărat interesat.

— Să ştii că da. Poate că individul ăsta iese cu totul din limitele normale, dar mi-aduc aminte de tipul care a ucis şaisprezece muncitori dintr-o rafinărie, prin optzeci şi unu. Era căsătorit şi avea trei copii, iar dacă nu ar fi fost uleiul pe care l-a găsit nevastă-sa pe haine, poate nu l-am fi arestat niciodată. Iar ea ne-a zis de ulei din cauză că-şi închipuia că ucigaşul îi urmăreşte bărbatul, nu că acela era însuşi soţul ei. Când a apărut în proces, ei nu i-a venit să creadă.

— O reacţie deosebit de interesantă. Mi-aduc aminte de dosarul respectiv. Se uită din nou la corp. Foarte bine. Voi vorbi cu Hislop.

— Îţi rămân dator, Grieta, zise Lew şi îi întinse mâna, pentru a pecetlui înţelegerea lor.

— O, nu vorbi de datorie, spuse Grieta. Un cuvânt bun mi-e suficient. Strigă apoi tare: Mister Lok, mai am nevoie de încă cinci minute! Vreau să-i studiez paloarea cauzată de deces.

— Doriţi şi nişte imagini? se oferi Lok.

— Cred că mi-ar fi utile, da, spuse Grieta.

Când medicul legist se apucă de munca sa, Lew se retrase, mulţumit că se poate reculege câteva momente. Ştia că ar fi trebuit să se preocupe de identificarea victimei, dar nu se putea încă hotărî să adune indiciile care ar fi dus probabil la aflarea datelor ei.

— A apărut un tip, strigă unul dintre rangeri. Spune că trebuie să se întâlnească cu dumneata, aici.

Lew se trezi brusc din reverie:

— Ce tip? întrebă el.

— Eu sunt, se auzi Aaron. Spune-le să mă lase să trec.

— A, da! Sigur ca da. E-n regulă! Eu l-am chemat, spuse Lew, apropiindu-se de punctul în care rangerii făceau de gardă pe potecă. Ridică mâna în semn de salut, şi întâmpină pe Aaron: Îmi pare rău că trebuie să vezi aşa o privelişte.

— Am văzut pozele, de fiecare dată, spuse Aaron, mişcându-se mai ţeapăn decât de obicei.

— Te simţi bine? întrebă Lew.

— Am avut o noapte proastă. Ştii doar ce rău îmi face ploaia, răspunse Aaron, străduindu-se să meargă fără a şchiopăta. Deci aţi mai descoperit un cadavru?

— Uite, acolo, spuse Lew, indicându-i locul. Dacă poţi, uită-

te mai de aproape.

Aaron înclină din cap şi se îndreptă spre locul în care doctorul Grieta se aplecase deasupra corpului.

— Isuse Hristoase, murmură el, blândeţea vocii lui trădând cât de şocat era.

— Aveţi dreptate, spuse Grieta, ridicându-se în picioare. Mister Holliman? Cred că ne-am cunoscut.

Aaron îi strânse mâna, întrebându-se cum poate rămâne medicul legist atât de calm în prezenta unei crime atât de oribile.

— Probabil ne-am întâlnit, spuse, incapabil să-şi ridice privirile de pe victimă. Credeţi că s-a întâmplat noaptea trecută?

— Foarte probabil, zise Grieta. Va trebui să fac unele analize, cred însă că s-a întâmplat între nouă şi miezul nopţii. Ceea ce mă miră este că ea se afla în parc. Ce căuta o femeie singură în Briones după tot ce s-a întâmplat?

Se uită la Aaron ca şi cum acesta ar fi putut să-i dea un răspuns.

— Nu pot să-mi închipui. Dacă aş fi femeie, nu m-ai convinge să vin aici fără pază înarmată. Poate nici măcar aşa. Cuvintele lui erau pronunţate încet, nesigur. Cum credeţi că o face? Cum le convinge să stea liniştite? De ce nu aleargă cât pot ele de tare? De ce nu se luptă?

— Oh, ba se luptă, domnule Holliman, spuse Grieta. Dar din câte ne dăm noi seama, omul ăsta atacă pe neaşteptate şi cu mare forţă.

Le aduce repede pe victimele sale în stare de inconştienţă sau semiconştienţă şi, judecând după echimozele cauzate celorlalte nefericite, nu este numai puternic, dar şi ştie unde să lovească.

Aaron se uită într-o parte.

— Atunci, de ce vin aici?

Întrebarea lui nu aştepta un răspuns şi nici Grieta nu se grăbi să-l dea. Făcu doi paşi înapoi şi apoi se întoarse, căutându-l pe Lew; amintirile sale sinistre din Vietnam, peste care trecuse atâta vreme, se amestecau acum cu imaginile crunte pe care le vedea în Parcul Briones.

— Avem o identificare a celei din urmă victime a Omului Lup, îi comunică Eugene Protheroe reporterului care stătea alături. Era de undeva din Wisconsin, în vizită la nişte rude, cu ocazia sărbătorilor. Citi informaţiile de pe fila de calculator ce i se înmânase. Crezi că ar trebui să-i sun la telefon pe ai ei? Dacă a ajuns asta la noi, înseamnă că familia a fost deja anunţată despre ce s-a întâmplat.

Celălalt reporter ridică din umeri.

— Întreabă-l pe Kevin. El ştie mai bine.

— Cred că ai dreptate, spuse el, şovăind să facă următoarea mişcare. Dagmar Hillstrom. Nu ştiam că se mai dă numele acesta, Dagmar. Se lăsă pe spate în scaun. Douăzeci şi şapte de ani, divorţată, fără copii. Consider că e ceva...

— Combină toate chestiile astea într-un reportaj, arată-i lui Kevin, apoi află ce are de zis familia peste circa patru ore. Acolo, la ei, e extrem de târziu acum. Steve Watson, care îşi ura numele de familie aproape la fel de tare cât îşi ura Protheroe prenumele, era obişnuit cu asemenea dialoguri stranii şi nu. le acorda prea mare atenţie; de cele mai multe ori, modul în care dădea el sfaturi amintea de răspunsurile pe care le-ar fi dat întrebărilor unor elevi de clasa a III-a. Lasă-l pe Kevin să ia hotărârea.

— Mda, ai dreptate, oftă Protheroe. Şi-ar fi dorit ca să i se spună să meargă la locul faptei, să-şi urmeze instinctele sale de ziarist şi să facă un reportaj „fierbinte." Presupun că persoana cea mai în măsură să spună ce e de făcut e Kevin.

— Ei bine, el e convins de aceasta, ceea ce înseamnă aproape acelaşi lucru, spuse Steve. Câte sunt până acum?

— Weeks, de Benedictus, Sonders, Rush, spuse Protheroe, numărând pe degete. Iar acum Hillstrom. În total, cinci.

— Munceşte mult, nu? glumi Steve. Munca înseamnă fericire!

— Nu eşti normal? spuse Protheroe, cu toate acestea râse şi el. În drum spre biroul lui Kevin, Protheroe se opri la toaletă,

pe de o parte pentru a scăpa de o parte a cafelei pe care o băuse mai devreme, dar şi pentru a se aranja în modul cel mai potrivit, deoarece majoritatea reporterilor ştiau că şeful avea mare încredere în ei când arătau mai şleampăt. Protheroe îşi trecu mâinile prin păr de mai multe ori, examinând de fiecare dată rezultatul. Hotărî în cele din urmă că era suficient pentru

ceea ce dorea să-i permită Kevin să facă, având în vedere că şeful era oricum turbat din pricina crimelor comise de Omul Lup. Ca simplă măsură de precauţie, îşi mai deranjă puţin şi nodul de la cravată.

Secretara nu era în biroul ei şi Protheroe ezită, apoi bătu cât mai discret posibil. Nu era sigur în ce stare de spirit îl va găsi pe Kevin şi dorea să fie pregătit pentru orice eventualitate, oricât de rea.

— E un caz infernal, absolut infernal, declară Kevin după ce citi cele trei sute de cuvinte aduse de Protheroe.

Ştirile de la ora unsprezece prezentaseră fragmente din conferinţa de presă improvizată a şerifului Hislop, pe care Kevin le urmărise cu toată pizma. Îşi vărsă acum năduful pe Protheroe:

— Gene, mie toată chestia asta îmi pute.

— Aşa este, cel puţin partea pe care o cunoaştem şi noi, spuse Protheroe, încercând să-şi prezinte punctul de vedere cât de direct putea, fără a părea că este întru totul de acord cu Kevin.

— Partea pe care o cunoaştem noi? repetă Kevin bănuitor.

— Desigur. Noi ştim ceea ce ne spune şeriful, dar restul e ascuns, iar eu nu cred că şeriful Hislop ne zice adevărul gol-goluţ.

Din câteva replici auzite la întâmplare, ajunsese la concluzia că nu întregul departament al şerifului era de acord cu Hislop.

— Şi având în vedere că Primul Amendament ne obligă să fim vigilenţi şi, într-un fel, să ne transformăm în detectivi, spuse Kevin, continuând ideea lui Protheroe, cazul de fată ne sileşte să întreprindem cercetări pe cont propriu, asta vrei sa spui?

— Parţial, recunoscu Protheroe, străduindu-se să nu pară prea interesat.

— Vrei să descoperi ce se ascunde în spatele tentativei de a monopoliza toate titlurile de o şchioapă? întrebă Kevin, cu acel surâs care sugerează că se aşteaptă la un răspuns afirmativ.

— Da, asta vreau. Vreau să descopăr lucrurile pe care nu ni le spun şi motivele pentru care procedează aşa. Vreau să le previn pe femeile din East Bay că se află în primejdie şi să le explic în ce constă aceasta.

Protheroe se sprijini cu palmele pe birou şi se aplecă înainte, aşa cum îi văzuse făcând de nenumărate ori pe eroii săi

favoriţi din filme. Spera să posede măcar pe jumătate puterea acestora de convingere.

Kevin păru dezinteresat, dar un anume lucru din atitudinea sa trăda că Protheroe era învingătorul acelei partide.

— Nu dorim să fim acuzaţi de goană după senzaţii tari, pe deasupra se apropie şi Sărbătorile şi nu ar fi bine să ne ocupăm de...

— Prostii, spuse Protheroe cât mai degajat. Specialiştii în domeniul reclamelor le aduc tuturor aminte, mai mult decât ar fi nevoie, că sunt sărbători. Gândeşte-te numai la femeile care ar putea să se trezească fată în faţă cu criminalul, în timp ce aleargă în Parcul Briones?

— Ce-i cu ele? Continuă, Gene! Convinge-mă! Îşi încrucişă braţele, pregătit să-l asculte.

— Ei bine, începu Protheroe, străduindu-se să fie convingător, mi se pare că atunci când se întâmplă un şir de crime pe care poliţiştii par incapabili să-i oprească, în spatele lor se ascund mai mulţi factori. Nu eşti de părere cu mine? Aşteptă o secundă sau două, în caz că şeful său ar fi avut ceva de zis. Oricum, din aluziile pe care am reuşit să le prind din zbor, se pare că acest criminal e cu mult mai sălbatic decât ni s-a spus iniţial. În ultimele comunicate şi conferinţe am remarcat că se spune că victimele au fost muşcate. Asta spune foarte mult. Muşcate. Ce va să însemne asta, muşcături jucăuşe, ca în jocurile dragostei, ori poate ceva mai rău? Din câte am aflat eu, e vorba de ceva cu mult mai rău. Cu mult mai rău, repetă el. Unul dintre poliţişti a pomenit ceva despre gâtul sfâşiat al unei femei.

— Aşa ceva nu poate să apară într-un ziar ce se adresează întregii familii, spuse Kevin ferm. Pe lângă aceasta, mi se pare puţin exagerat, nu? Nu e chiar aşa uşor să sfâşii gâtul cuiva.

Căpătase din nou acea privire încăpăţânată, de copil de doi ani care nu înţelege greutăţile vieţii.

— Dar să presupunem că e o chestie serioasă, perfect, poate nu aşa de groaznică, totuşi serioasă. Închipuie-ţi numai că au acoperit lucrurile mai grave şi situaţia în care ne găsim! Nu crezi că avem suficiente motive să mergem pe firul poveştii, în speranţa că apare ceva deosebit?

— Poate, încuviinţă Kevin. Dar dacă te înşeli în presupunerile tale?

Această partea argumentaţiei sale avea multe slăbiciuni, iar Protheroe o ştia. Îşi drese glasul.

— Atunci supoziţiile mele s-au dovedit greşite; cu toate acestea, vreau să ştiu de ce s-au făcut acele afirmaţii. Şefule, până nu faci foc, nu iese fum.

Aceste ultime cuvinte erau puţin obraznice, dar Protheroe spera să nu-l fi ofensat pe Kevin.

— Îţi dau trei zile ca să mă convingi că politia nu spune povestea în întregimea ei, indiferent despre ce e vorba, hotărî Kevin, asupra desfăşurării evenimentelor.

— Mulţumesc, spuse Protheroe cu precauţie, atent să nu se vadă mulţumirea sa: nu se aşteptase decât la două zile. Ai vreo sugestie în legătură cu tactica pe care să o adopt?

— Procedează exact cum vrei tu, dar să nu aud cumva că afacerea a luat vreo întorsătură deosebită, iar tu nu eşti călare pe situaţie. Dacă se întâmplă aşa ceva, subiectul Omul Lup va fi preluat în întregime de altcineva. Arătă spre ceasul din perete. Şaptezeci şi două de ore, Gene.

— OK, promise Protheroe.

Un cutremur de pământ de mică intensitate, produs cu patru ani în urmă, lăsase o crăpătură în tavanul cabinetului lui Michael Gilchrist. În timp ce îşi asculta pacienţii, erau momente în care privea fix acea fisură şi dădea diverse semnificaţii formei ei sinuoase. Astăzi semăna cu o plantă înmugurită; de la etajul de deasupra se infiltrase apa, producând un soi de model înstelat în jurul crăpăturii. Presupunea că ar fi fost datoria lui să cheme echipa de intervenţii ca să rezolve infiltraţia aceea de apă, dar îi era teamă că vor repara şi fisura cu acel prilej. Îşi îndreptă atenţia spre Aaron.

— Te-ai implicat foarte mult în cazul acela, aşa-i?

— Asta e exact ce ţi-am spus şi eu, îl repezi Aaron.

— Ai vreo idee de ce acest caz, mai mult decât oricare altul? întrebă Gilchrist ca şi cum interesul său nu ar fi fost foarte aprins.

— În afară de război, nu am mai văzut niciodată atâta rău făcut unor fiinţe omeneşti.

— Femei.

— Cum? întrebă Aaron, prins cu totul nepregătit.

— Femei. Ai zis că toate victimele sunt femei. Că au fost violate şi ucise în mod brutal.

Gilchrist îşi aminti şocul suferit de Monica la auzirea ştirilor despre crime şi cât de mult şi-ar fi dorit în acele momente să-i vorbească despre Aaron Holliman.

— Mda. Toate sunt femei. Aaron făcu o pauză, simţindu-şi gura foarte uscată. Este infernal, ceea ce li se întâmplă.

— Din cauza brutalităţii? întrebă Gilchrist.

— Desigur din cauza brutalităţii, găgăuţă, spuse Aaron nu foarte supărat. Sau consideri că nu e brutal să-i muşti unei femei jumătate din sân şi să-i sfâşii tot gâtul?

— Nu e vorba de ce gândesc eu, ci de ceea ce gândesc eu, îi termină Aaron fraza cu răbdare exagerată. Şi mai vrei să ştii ce gândesc. Bineînţeles. Se aşează comod în fotoliul său. — Cât de departe vrei să mergi, Gilchrist? Mi te plimbi prin jur ţanţoş ca un curcan! De fapt, cam care sunt intenţiile tale?

— Nu am intenţii, îi răspunse Gilchrist sec. Am o profesiune.

— Oh, spuse Aaron cu prefăcută teamă. O profesiune. Îşi înclină capul, sugerând întregul său dispreţ. Ce să zic, nemaipomenit!

Pe măsură ce îşi pierdea stăpânirea de sine, Gilchrist simţea că ratează întrevederea cu pacientul său. Rezistă dorinţei de a tipa la Aaron şi tentaţiei de a-i răspunde cu aceeaşi armă.

— De ce te supără aşa de tare faptul că-mi respect profesiunea? Eu o respect pe a ta.

— Hai, lasă căcatul ăsta, Gilchrist. În ochii tăi nu sunt decât un handicapat care se poate ţine pe picioarele lui. Te crezi al dracului de generos pentru că îmi permiţi să locuiesc în afara acestui spital, iar dacă ai dispune de încă puţine paturi în plus, nu ai accepta asta, sub nici un motiv. Consideri activitatea mea de detectiv un soi de moft, un mod de a-mi petrece timpul pretinzând că fac ceva util. Am dreptate? Se îndreptă în fotoliul său şi îl ţintui pe Gilchrist cu privirea. Ei? Ai de gând să arborezi zâmbetul tău acela pios şi să-mi spui că greşesc, sau ai de gând să-mi zici adevărul, măcar o dată în viaţa ta păcătoasă?

— Ţi-am mai spus-o şi cu alte prilejuri, cred că munca asta a ta îţi aduce prea mult stres, spuse Gilchrist, încercând să îndrepte discuţia lor spre un făgaş mai util. Era nervos şi hărţuit, lucru care îl preocupa mai mult decât obsesiile înşelătoare ale lui Aaron. Avea sentimentul neliniştitor că Aaron îi făcea de fapt o favoare prin faptul că îi răspundea la întrebări, că acesta era

mai degrabă amuzat decât implicat în tratamentul respectiv.

— Ancheta la care participi acum e un exemplu foarte bun, continuă medicul.

— Ei bravos, ce manevră subtilă! Aaron bătu din palme, confirmând, fără să ştie, temerile secrete ale lui Gilchrist.

— Permite-mi să mărturisesc, extrem de abil!

— Să nu-ţi închipui că eşti prea amuzant, spuse Gilchrist.

— Nici nu ţin la aşa ceva. Aş fi de-a dreptul speriat dacă aş putea amuza pe unul ca tine.

Gilchrist se abţinu să-i dea răspunsul tăios ce îi venise în minte.

— Planul nu are sorti de izbândă. Agresivitatea ta e artificială, Aaron.

— Nu mai puţin a ta, Michael, spuse Aaron, imitând perfect intonaţia lui Gilchrist.

Tentat din nou să dea un răspuns ascuţit, Gilchrist îşi păstră calmul, trădat însă de un vas de sânge ce i se zbătea pe frunte.

— Ce rost are să te comporţi astfel, Aaron, vrei să-mi spui?

— Cam tot atâta rost cât şi comportamentul tău. Tu te pretinzi un soi de expert în legătură cu toate pe care le-am suferit noi în război, deşi nu ai nici cea mai mică idee despre cum a fost. Habar n-ai ce a însemnat să fii prizonier acolo sau să...

Se întrerupse brusc.

— Atunci de ce nu-mi spui? îi sugeră Gilchrist.

— Ca pe urmă să te apuci tu să analizezi toată chestia până nu mai rămâne nimic din ea? Mulţumesc, nu! Se lăsă din nou pe spate, în aşa fel încât putea şi el să vadă acum fisura din tavan.

— Lucrul cel mai rău era că nu te puteai usca niciodată ploaia cădea mereu, până te durea pielea şi-ţi putrezeau hainele.

— Îmi sună a situaţie extremă, spuse Gilchrist, grijuliu să nu pară că nu l-ar fi crezut.

— Tot ce s-a întâmplat în Vietnam e un şir de situaţii extreme, spuse Aaron cu un aer gânditor. Dar tu nu crezi chestia asta. Foarte multă lume nu crede. Aşadar, ce să ne mai ostenim cu tot rahatul ăsta?

— Pentru că este dreptul tău să fii...

— Dacă spui „ajutat", zise Aaron pe ton îngheţat, am să ies pe uşa de colo şi nu ai să mă mai vezi niciodată.

— Nu aveam de gând să zic asta, protestă Gilchrist, minţind. Nu? îl maimuţări Aaron. Nu mai zise nimic timp de peste două minute. Când începu din nou să vorbească, schimbase subiectul. Ştii, nu m-ai întrebat niciodată nimic despre părinţii mei. Ciudat! Aveam impresia că tagma voastră vrea să ştie întotdeauna totul despre familie. Cum m-am înţeles cu mama mea? Cum m-am înţeles cu tatăl meu? Cum m-am înţeles cu fraţii şi cu surorile mele? Chestii de genul ăsta. Am avut două surori, în caz că nu ai ştiut, una mai mică, cealaltă mai mare decât mine. Cea mare a avut o viaţă foarte grea. Acum e moartă. Se aplecă înainte. Nu că ar avea ceva de-a face cu Vietnamul, dar m-am gândit că te-ar putea interesa.

— Am toate observaţiile legate de familia ta în dosar, spuse Gilchrist. Le-am citit. Sora ta mai mare a murit într-un accident de maşină, în timp ce tu te aflai în Vietnam.

— La şase săptămâni după ce m-au trimis acolo. Aceea a fost cea dintâi pierdere care m-a şocat. Privi în tavan. O chema Rachel. Tatăl meu era ca în Vechiul Testament, respecta cu stricteţe legile şi pedepsele. Dar şi asta ai în dosar, nu?

— Se spune că era extrem de sever, iar interesul său pentru Biblie era de nuanţă fundamentalistă, spuse Gilchrist, nedorind să se abată şi mai mult de la subiect. Ce ai simţit când ai aflat de moartea lui Rachel?

Aaron răspunse după o vreme:

— Nu am fost surprins, dacă asta întrebi.

— Îţi pun întrebările care te vor ajura să descoperi motivele tristeţii tale, spuse Gilchrist, mai încrezător acum că reuşise să se impersonalizeze suficient pentru a restabili echilibrul relaţiei lor.

— De fapt, puţin îţi pasă! Mai bine las baltă subiectul ăsta. Rachel a murit. Se îndreptă din nou în fotoliu. Vreau să schimb reţeta pe care mi-o dai acum. Cred că medicamentele nu acţionează aşa cum ar trebui.

Această schimbare neaşteptată de subiect şi ritm îl luă pe Gilchrist pe nepregătite.

— Reţeta? întrebă el neîncrezător.

— Ţi-am spus că nu îmi place modul în care acţionează şi cum mă simt. Parcă aş fi cu doi paşi în urma mea. Am pierdut relaţia cu mine însumi. Îşi drese vocea. Au existat momente în lagăr când aveam aceeaşi senzaţie, după ce mă trecuseră prin

toate chinurile.

— Disocierea este o reacţie obişnuită în momentele de mare suferinţă, spuse Gilchrist, rămânând la distantă.

— Mare suferinţă. Sună al naibii de bine, nu-i un cuvânt dur şi urât, ca „tortura." Aaron zâmbi strâmb. Nu mi-a plăcut sentimentul acela de disociere atunci, Mike, nu îl agreez nici acum şi aş dori să-mi prescrii altceva.

— Am să mă gândesc, spuse Gilchrist. Dar pentru moment, continuă să-l iei. Ai putea chiar să înghiţi cu două pilule în plus pe zi, dacă simţi stări de tensiune. Acest medicament pretinde de multe ori perioade mai lungi de acomodare.

— E experimental, îi reaminti Aaron.

— Asta nu înseamnă că nu a fost încercat şi testat. Nu ţi l-aş fi prescris ţie dacă nu aş fi ştiut destul de multe despre el. Se uită drept în ochii lui Aaron. Până în prezent, reacţia ta este cea obişnuită. Câţiva alţi pacienţi din grupul de control vorbesc despre unele reacţii similare. Cu timpul, ele dispar.

— Sau te obişnuieşti cu ele, aşa-i? întrebă Aaron, sculându-se din fotoliu. Ei bine, doctore, nu-mi convine, însă ăsta nu e un lucru nou. Nu crezi că medicamentul ăsta îmi face rău, indiferent ce ţi-aş spune eu. E vorba de capul meu şi ştiu când i se întâmplă ceva neplăcut, din cauza unor experţi.

Gilchrist îl privi neîncrezător.

— Când am vorbit cu doctorul Rosserwell, el m-a atenţionat în legătură cu rezervele tale; l-am ascultat, dar am să-ţi spun acelaşi lucru pe care i l-am zis şi lui: nu cred că e indicat să-ţi schimbi medicaţia în acest stadiu al tratamentului tău. Pretinzi că eşti dezorientat, dar sunt sigur că dacă ţi-aş da un alt medicament ţi-ar fi chiar mai dificil decât în momentul de fată.

— Ce-ar fi să nu mai iau nici un medicament, în afară de ceva analgezice ca lumea? sugeră Aaron. Pot să aranjez cu doctorul Caleb să-mi dea nişte reţete.

Îşi încrucişă braţele şi aşteptă cu calm aparent replica lui Gilchrist.

— Nu ar fi foarte înţelept, spuse Gilchrist. Dacă simptomele tale nu dispar în două sau trei luni, voi reconsidera cazul. E prea devreme să schimbăm, având în vedere că nu au existat reacţii de respingere a medicamentului. Îşi privi ceasul. Ţi-au mai rămas cincisprezece minute.

— Nu am nevoie de ele, răspunse Aaron. Găseşte-ţi alt

fraier. O luă spre ieşire în mare viteză. Dând uşa de perete, se întoarse spre Gilchrist. Eşti un cretin şi habar n-ai de chestia asta. Îţi închipui că ştii ce s-a întâmplat cu mine şi că poţi menţine un control asupra situaţiei actuale. Ei bine, eu nu pot sa verific, nu ştiu despre ce e vorba, nici măcar nu ştiu cum se întâmplă, de cele mai multe ori. Pentru mine eşti o pierdere de vreme, Mike, pierdere de vreme!

Gilchrist nu reacţionă la bubuitul uşii care încheiase monologul. Îşi notă, în schimb, câteva cuvinte şi îşi verifică magnetofonul ca să se asigure că funcţionează, încă. Îşi sprijini apoi capul în mâini, lăsându-şi gândurile să alerge în voie. Cum anume izbutea să-l enerveze Aaron Ruel Holliman atât de tare? De ce nu reuşea să-şi impună autoritatea de care avea nevoie atunci când Holliman se afla prin preajmă? Ce anume din omul acela avea un efect aşa de dezastruos asupra lui? Cum putea schimba această situaţie? Înţelese că soluţia cea mai raţională ar fi fost să-l paseze pe Aaron unui alt terapeut, dar simplul gând îl scoase din sărite. Ar fi însemnat să recunoască imposibilitatea de a comunica cu Holliman, ceea ce era hotărât să evite pe cât îi sta în putinţă. Trebuia să găsească modul de a străpunge armura de reţinere şi ostilitate cu care Holliman respingea orice încercare a lui de apropiere. Pentru Gilchrist, era o problemă atât de mândrie, cât şi de pasiune faţă de meseria sa să-i demonstreze pacientului că putea interveni pozitiv pentru a-i soluţiona problemele. Chichiţa unica chichiţă, îşi reaminti el era aceea de a descoperi cheia şi de a fi pregătit sa o folosească. Când sosi următorul său pacient, Gilchrist nu era tocmai pregătit să-l întâmpine; reuşi totuşi să asculte ce avea omul să-i spună, întrerupându-l cu întrebări la momentul potrivit şi bizuindu-se pe magnetofon pentru înregistrarea nuanţelor.

Booth şi Paula intrară cu greu în casă în acea după-amiază geroasă, încărcaţi cu o mulţime de pachete.

— Pentru brad, îi spuse Booth Rowenei. Mulţumim că ne-ai invitat, mamă.

Rowena zâmbi şi ridică din umeri.

— Eu ar trebui să vă mulţumesc vouă, pentru că aţi venit, deşi v-am invitat atât de târziu. M-am gândit totuşi ca tatălui vostru îi va face bine să mai uite puţin de crimele acelea şi

cred că nu există o ocupaţie mai potrivită decât împodobitul bradului de Crăciun. Luă cea mai voluminoasă cutie de la fiul ei cel mare şi o aşeză pe masa de lângă intrare. Daţi-mi hainele.

— Iată avantajele unei ferme proprii de brazi, spuse Booth zâmbind, în timp ce-şi scotea haina şi i-o dădea mamei sale.

Lew ieşise în uşa salonului familial, iar trăsăturile lui atât de deprimate în ultima vreme se luminaseră acum.

— Am ştiut eu că voi sunteţi, zise el, acceptând cu bucurie îmbrăţişarea Paulei. Cum te simţi?

— Doctoriţa zice că ne merge bine amândurora, răspunse ea, punându-şi o mână pe abdomenul proeminent. La ultimul control, mi-a spus că totul se încadrează în limitele normale.

— Vezi bine, e primul meu nepot şi te rog să ai grijă ca să iasă cum trebuie. De dragul nostru, al tuturor. O bătu uşor pe mână. Voi avea nevoie de ajutor pentru împodobitul bradului, de îndată ce se întorc fetele. Francine s-a dus astăzi la Concord, clasa lor are un plan de ajutorare a celor fără adăpost, dar Sally şi Erin sunt în Sun Valley, pentru cumpărături de Crăciun. Arătă înspre suportul de pom şi cutiile cu ornamente pregătite să fie folosite. Cât aşteptăm, putem încerca dacă funcţionează luminile.

— Ai ales bradul, tată? întrebă Booth din cadrul uşii.

— L-am marcat deja. Rowena îţi va arăta unde se găseşte. Vincent şi cu Gray se ocupă de vânzări, aşa că de pomul nostru trebuie sa ne ocupăm noi doi. Anunţă-mă când eşti gata şi vin cu ferăstrăul cu lanţ. Lew îşi drese glasul. Mă bucur că ai venit.

— Şi eu mă bucur, spuse Booth ducându-se la cutiile care conţineau ornamentaţiile adunate de-a lungul a peste douăzeci de ani. Se aruncă vreodată ceva din lucrurile astea?

— Să le aruncăm? exclamă Rowena cu prefăcută indignare. La o asemenea întrebare nu mă aşteptam din partea ta, Booth! De ce să le aruncăm? Fiecare dintre ele e o comoară.

— Mai există încă până şi fulgul de zăpadă roz cu sclipici, pe care l-am făcut când eram în clasa a treia, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Booth jenat. Arată îngrozitor.

Scotoci în cea mai apropiată cutie, ca şi cum ar fi fost sigur că va găsi din prima încercare fulgul roz incriminat.

— Să nu aud că ai ceva împotriva fulgului pe care l-ai făcut cu mâna ta, spuse Rowena, stăpânindu-şi râsul.

Paula îşi puse mâna pe braţul soţului ei:

— Maică-mea mai păstrează încă un obiect îngrozitor, pe care l-am tricotat când eram cercetaşă. Se zicea că ar fi unul dintre semnele acelea tipic scandinave, care se pun la fereastră. Firul avea o nuanţă urâtă, purpurie, spuse ea. Probabil şi noi vom face la fel cu copiii noştri.

— Lucruri purpurii, tricotate, oftă Booth.

— Când le face propriul tău copil, ţi se par frumoase, cel puţin aşa se zice. Va trebui să constatăm singuri dacă e adevărat. Poate voi fi în conducerea cercetaşilor sau într-un comitet oarecare de organizare a lor, cum s-o numi acum, şi voi putea alege culoarea, să nu mai fie purpurie, spuse Paula, izbucnind în râs împreună cu Booth.

Uitându-se la ei, Lew începu să se simtă din nou la largul lui, după zile întregi de gânduri negre. Imaginea corpurilor maltratate ale celor cinci victime începu, încetul cu încetul, să treacă în planul secund, atenţia sa fiind captată, aproape fără voie, de Sărbătoarea Crăciunului. Făcu un gest în direcţia barului dintre salon şi sufragerie:

— Nu vreţi să bem ceva?

— Sigur că da, zise Booth. Ceva sărbătoresc, cum ar fi un Tom şi Jerry. E băutura cea mai indicată pentru anotimpul ăsta, nu?

— Încălzesc eu apa, se oferi Rowena, bucuroasă să constate că Lew ieşise din lunga sa perioadă depresivă. Începu să fluiere vesel un colind, ducându-se la aragaz şi căutându-şi cănile de sărbătoare.

— Eu cred că nu am să beau decât nişte vin, spuse Paula. Doctoriţa mi-a spus că îmi face bine, din când în când.

— Ce-ai zice de nişte vin fiert sau cidru tare, cu mirodenii? propuse Lew. Avem de toate. — Arătă spre sticlele aranjate pe rafturile din spatele uşilor de arţar. Ce zici?

Paula ezită, apoi capitulă uşor, printr-o uşoară ridicare din umeri:

— Cel mai bine ar fi vin fiert, dacă există toate mirodeniile.

— Am toate mirodeniile, strigă Rowena, şi punem şi o felie de lămâie să plutească deasupra. Aş putea chiar să-l prepar cu scorţişoară, după cea mai strictă tradiţie.

Începu din nou să fluiere, de această dată „Clopotele Paradisului". Cunoştea un număr infinit de cântece de Crăciun, învăţate de la mama ei, fostă dirijoare a unui cor.

— Nu e neapărată nevoie, spuse Paula, toată numai un zâmbet.

Lew pregătea amestecul de rom şi coniac necesar la Tom şi Jerry pentru el şi fiul său, dar se opri un moment:

— Rowena, tu ce vrei să bei?

— Tom şi Jerry. Nu trebuie să ies nicăieri în seara asta şi, de vreme ce voi tăiaţi bradul, nu umblu nici cu unelte electrice. Făcu o pauză. Ar fi mai bine să mergeţi după brad imediat ce aţi băut primul pahar. N-aş vrea să faceţi vreo prostie pe acolo.

— Am înţeles, să trăiţi, spuse Lew schiţând un salut şi adăugând câte o măsură de rom şi coniac în amestec. Stai liniştită, ne descurcăm noi.

Se întoarse apoi spre Paula, neluându-şi în seamă soţia, care începuse să cânte:

„Betleem oraşul lui Iuda era
Cel spre care Maria cu Iosif călătorea
Acolo la vamă au trebuit să stea
Fiindcă Cezar pe nimeni nu-ngăduia.
Hei, hei, să ne bucurăm
Să ne veselim şi să ne bucurăm
Tristeţea să se risipească-n vânt
Mântuitorul Isus atuncea s-a născut."

— Timp de ani şi ani, explică Lew în timpul colindului englez, am pregătit pomul în seara de Ajun. Având în vedere că puteam alege din brazii noştri, nu ne-am făcut niciodată griji că nu vom găsi un exemplar potrivit. Dar o dată cu creşterea copiilor, a trebuit să ţinem cont şi de alte lucruri, petrecerile lor şi aşa mai departe. De aceea, am început să împodobim pomul mai devreme. A durat o vreme până să mă obişnuiesc, dar acum îmi place mai mult ca înainte. Creează o anumită atmosferă, Sărbătorile devin astfel mai reale. N-o să mă crezi, o vreme am simţit nevoia de a aranja pomul în primul sfârşit de săptămână după Ziua Recunoştinţei. Râse ca pentru sine. Acum e altceva, şi asta nu numai din cauză că au crescut copiii.

Dar când în frumosul oraş au intrat
De oameni mulţi l-au găsit inundat,
Încât Iosif şi Maria, nefiind defel bogaţi
De la han fost-au iute alungaţi.

Hei, hei, să ne bucurăm.

Împodobim bradul două săptămâni înaintea Crăciunului şi mi se pare cel mai potrivit.

— Da, da, spuse Booth plecând spre bucătărie, unde ibricul începuse să fluiere, şi nici nu mai împodobim întreaga casă, aşa cum făceam pe vremuri.

— Ca în anul acela, când tu şi cu Vincent aţi pus ţurţuri peste tot, chiar şi în frigider! îi reaminti Lew, luând cănile pe care i le întinsese Rowena, fără a-şi întrerupe cântecul. Sau anul în care am pus ornamentele acelea miniaturale în jurul tuturor abajururilor?

„Apoi nişte păstori pe cer căutând
Cete de îngeri văzură veghind
Zicând vesele colinde şi dulci cântări
A Ta să fie Slava, Tată Ceresc.
Hei, hei, să ne bucurăm..."

— Nu am mai făcut asta de foarte multă vreme, spuse Booth, ridicându-şi mâna în semn de jurământ faţă de soţia sa. Vincent şi cu mine plănuiam o mulţime de pozne cu prilejul Crăciunului, pe la începutul adolescenţei.

— Şi acum nu mai eşti poznaş? se prefăcu Paula mirată, tachinându-l.

— Sigur că nu mai sunt. Turnă apa fierbinte în vasul cu rom şi coniac, adulmecând aroma minunată a aburilor. Când aveam cam şaisprezece ani, tata m-a lăsat să beau pentru prima oară aşa ceva. Le ştiam mirosul de foarte mulţi ani şi îmi închipuiam că e cea mai grozavă chestie de pe pământul ăsta. — Întinse una dintre căni mamei şi cealaltă tatălui său, ridicând apoi propria sa cană. — Noroc şi să ne binecuvânteze Dumnezeu! — pronunţă formula de toast a familiei de când se ştia el.

După ce băură prima înghiţitură, Rowena începu din nou să cânte, de această dată „Cânt despre o Fecioară", cu stranii accente ale englezei medievale.

Se apropie lin de a Lui Mamă
Ca roua lui April, ce se aşterne pe iarbă."

— Rowena, cum de-ţi aduci aminte toate aceste colinde? Pe cele mai multe dintre ele nu le-am mai auzit niciodată, zise Paula, iar soacra ei îşi întrerupse cântecul.

— Paula, draga mea, dacă ai fi luat parte la tot atâtea procesiuni bisericeşti ca mine, ai şti până şi cele mai rare colinde, ca să nu mai vorbim de cele cunoscute. Mai luă o înghiţitură din cana de Tom şi Jerry. Mama mea avea un adevărat talent să descopere colindele pe care şi le mai aminteau oamenii. Mi-au plăcut întotdeauna foarte mult „Trandafirii în floare" şi „Gesu Bambino", pe care nu le mai auzi aproape deloc în ultima vreme, ci doar „Orăşelul Betleem" care are, din câte socotesc eu, o muzică plină de vigoare. — Se uită în fundul cănii. Cred că beau puţin cam iute de obicei nu spun lucruri de felul ăsta.

— Nu-ţi face probleme, spuse Paula. La mine în familie, nu se cântau decât „Jingle Bells" şi „Silent Night". Se opri un moment în care primi de la Booth paharul cu vin fiert. — Când eram în liceu, cântam un colind intitulat „Cling, cling, veselie în Ceruri". Îmi plăcea foarte mult.

— Hei, să ştii că şi mie îmi place! exclamă Rowena şi începu pe loc să-l cânte.

„Cling, cling, sus în Paradis
Veselie mare, ca în vis.
Cling, cling, osanale îngerii ridică.
Sla-a-a-a-a-a-avă!
Slavă Ţie Doamne!"

Cântecul se sfârşi în hohotul de râs al celor două femei.

— „Slavele" astea sunt o adevărată încercare, spuse Rowena când îi reveni respiraţia. Sunt cu două măsuri mai lungi decât „Slavele" din „Îngerii i-am auzit din Ceruri" şi întotdeauna te temi să nu rămâi fără aer înainte de sfârşit, exact cum se întâmplă la versul „Pentru noi se naşte acest Prunc" din „Mesia".

— Mi-ar face plăcere să cânt din nou, spuse Paula zâmbind. După ce nasc copilul, aş dori să găsesc undeva un cor.

— Ce registru ai? întrebă Rowena.

— Mă descurc şi ca soprană, dar alto îmi convine mai mult. Mi-ar plăcea să cânt lucrări de genul *Mesia* sau Simfonia a noua

de Beethoven sau alte opere măreţe, de acest gen. Pe de altă parte, cântecul mă relaxează, lucru care ar putea fi foarte important când voi avea un copil în casă.

— Extrem de adevărat, spuse Rowena. Şi îmi pare bine că înţelegi asta de pe acum. Există foarte mulţi părinţi tineri care nu se gândesc deloc la modul în care se pot relaxa, iar apoi se întreabă de ce îşi varsă nervii pe copiii lor. Nu e vina copilului dacă mama sau tata sunt nervoşi şi plictisiţi. Şi nu cred că tu vei reuşi să scapi de plictiseală. Mi-aduc aminte de momente în care îmi venea să urlu din cauză că nu mai puteam discuta cu nici o persoană adultă decât despre mâncare pentru copii şi scutece. Îi aruncă nurorii sale o privire încărcată de afecţiune. Dacă ajungi în halul acela, să mă cauţi pe mine. Trebuie să-ţi găseşti şi corul acela, în care să poţi cânta.

— Foarte bine, spuse ea, ridicând paharul de vin fiert şi aromat în chip de toast. Mă bizui pe tine. Ai putea să stai şi cu copilul câteodată?

— Ori de câte ori te duci la repetiţii pentru cor. Cu alte prilejuri, nu ştiu. Încă am şi eu copii pe acasă apoi, după ce ai crescut şase, te mai gândeşti şi la o pauză.

Lew, care ascultase conversaţia în timp ce-l ajuta pe Booth să scoată din cutii şirurile de lumini interveni şi el acum:

— Plănuiam să facem o vacantă de trei săptămâni în Hawai de îndată ce termină Erin liceul. Deşi pare să fie mult până atunci, timpul trece pe nesimţite. Făcu un semn spre Booth. Nici acum nu-mi vine să cred că a crescut, s-a căsătorit şi e pe picioarele lui.

— Mda, spuse Booth, punând în priză un şir de becuri şi cercetând pe cele care nu se aprinseseră. Am remarcat chestia asta. Tată, unde sunt becurile de rezervă?

— La fundul cutiei, spuse Lew.

— Aha, perfect.

Scoase şi celelalte şiruri, murmurând încet, pentru sine. Rowena deschisese uşa cămării şi scoase două farfurii acoperite, pline cu prăjituri de casă, făcute din aluat fraged.

— Cele din farfuria albastră sunt cu migdale, celelalte sunt fără, spuse ea scoţând învelitoarea din plastic şi oferindu-le Paulei.

— O, Doamne, astea sunt prăjiturelele de Crăciun ale maică-mi, un adevărat miracol, spuse Booth prefăcându-se

îngrozit. Sunt delicioase, dacă ai mâncat una nu te mai poţi opri, cât despre numărul de calorii, ce să-ţi mai spun.

— Ei, ştii cum se zice, interveni Rowena, fără a se lăsa impresionată de cuvintele fiului ei, Dumnezeu iubeşte caloriile, cu siguranţă, altfel nu ar fi creat atât de multe.

Deşi toată lumea cunoştea gluma, au râs totuşi cu poftă.

— Paula, îi spuse Rowena după ce gustaseră primele prăjituri, dacă doreşti ceva care să nu te îngraşe, pot să-ţi aduc nişte legume sau altceva.

— Nu, prefer să mai mănânc câteva din acestea. Sunt delicioase. Iar eu am reuşit să mă menţin într-o formă foarte bună, sau cel puţin aşa zice doctoriţa mea. Trebuie să am grijă, însă în nici un caz să nu mă înfometez. Atât timp cât îmi păstrez bunul echilibru.

— Iar prăjiturile astea sunt bunul echilibru, îţi închipui tu? întrebă Booth.

— Bune sunt, asta nu se poate nega, spuse Paula fără nici o umbră de jenă. Mă încadrez perfect în limitele de greutate pentru luna de sarcină în care mă găsesc eu acum. Mai dă-mi o prăjitură din cele cu migdale, de data asta, te rog şi nu te mai agita fără rost din cauza mea.

Rowena se simţi şi ea datoare să intervină:

— Dacă te răzgândeşti, totuşi, am legume gata pregătite în frigider.

Lew întinse farfuria cu prăjituri spre Paula.

— Poftim, îi spuse el, cuprins de un mare val de afecţiune faţă de nora sa, pe care o plăcea tot mai mult, pe măsură ce o cunoştea mai bine. Mănâncă din care vrei tu, iar dacă are cineva ceva cu tine, spune-mi mie!

— Cu alte cuvinte, să chem poliţia? îl necăji Paula, luând două prăjituri cu migdale.

— Cheamă-l pe socrul tău, o corectă el amabil, uitându-se în ochii ei. Am această calitate, înaintea celei de poliţist. Cât despre meseria mea, să ştii că sunt un copoi de primă clasă.

11

— Cum merge prelucrarea datelor de care dispunem? se interesă Lew câteva zile mai târziu în sala de întrunire din sediul

şerifului de la Martinez, în care se afla împreună cu încă cinci ajutoare de şerif.

Era tocmai la începutul orei de vârf de ia prânz, când toată lumea se grăbea să-şi ia masa şi să facă cumpărături pentru Crăciun. Din locul unde se găseau se auzea limpede cât de mult crescuse traficul în ultimele câteva minute. În curând avea să înceapă concertul de colinde de la prânz, transmis de zecile de difuzoare montate de-a lungul lui Main Street.

— Le-am trecut în revistă de nenumărate ori. Sânge din grupa 0 pozitiv ori de câte ori l-am putut găsi în muşcături, urme de alcool doar o singură dată, deci individul nu e un beţiv, sau dacă totuşi este, atunci când violează şi ucide nu e beat. Nu există nici urme ale unor alimente specifice, care oricum nu ne-ar fi probabil de mare ajutor. Grieta are o teorie: crede că individul ia un medicament oarecare, dar nu e o substanţă pe care să o cunoască. Presupune că e vorba de unul dintre acele droguri noi, realizate pe cale sintetică şi care sunt legale tocmai pentru că sunt substanţe artificiale, ştiţi? Cum era imitaţia aceea de cocaină pe care am descoperit-o vara trecută. Ceva de acest gen. Nu are nimic concret, dar cercetările sale îl îndreptăţesc să lanseze această ipoteză.

Adjuncta Hoven îndeplinise ingrata muncă de identificare a tuturor indiciilor din locurile unde se petrecuseră crimele. De origine olandeză numele ei era van der Hooven în versiunea originală nu se măritase până la treizeci şi unu de ani, fapt ce dădea naştere la speculaţii fanteziste, pe care ea le ignora, în general.

— Grieta nu a mers mai departe, încercând să ghicească despre ce ar fi vorba? întrebă Lew, ştiind de fapt la ce răspuns trebuia să se aştepte.

— Voi cita cuvintele sale: „Medicii legişti nu ghicesc, ci lansează uneori teorii. Numai poliţiştii ghicesc."

Pronunţase cuvintele în chip foarte oficial şi se înclinase uşor către colegii ei adunaţi în jurul mesei, imitându-l perfect pe Ignacio Grieta.

— Şi şerifii, bineînţeles, spuse Rafael Winfield cu umor acru.

— Ai grijă ce spui, Rafe, îi atrase Lew atenţia, fără a-l condamna însă, deoarece şeriful Hislop îl călca şi pe el pe nervi tot atât de mult cât şi pe ceilalţi.

— Dar ce a spus la ştiri! Şi aţi citit ziarul *Register* de azi

dimineaţă, articolul acela semnat de Eugene Protheroe? întrebă Gary Delgado. Dacă te iei după ce scrie acolo, suntem ca poliţiştii din desene animate măcar ăia sunt comici!

În timp ce toţi ceilalţi îşi exprimau acordul într-un fel sau altul, Lew zise:

— Am primit un telefon de la Chad Overton; a autorizat organizarea de patrule de cercetare şi salvare în Briones, Wildcat, Tilden şi Redwood. Apoi, a recomandat ca patrulelor să li se permită accesul şi în zona bazinelor de apă.

— Ei bine, eu cred că era şi timpul să se implice şi conducerea parcurilor din regiune, spuse Florence Hoven din toată inima. Începusem să cred că sunt interesaţi ca şirul de crime să continue, din motive de publicitate, sau aşa ceva.

Judecând după expresia chipurilor de lângă ea, exprimase de fapt părerea tuturor.

De undeva de afară se auzea o versiune foarte vioaie a cântecului „Să vă ţină Domnul veseli" din boxe cu başi scoşi mult în evidenţă.

— Nu mai avem decât zece zile până la Crăciun, spuse Lew, simţindu-se obosit ca şi cum ar fi fost la capătul unei săptămâni, deşi nu era decât joi. Şi vă rog să nu-l judecaţi prea aspru pe Overton. V-ar fi plăcut şi mai puţin dacă ar fi insistat ca rangerii să se ocupe de crime. Iar parcurile se află sub jurisdicţia lor. Ne-au chemat din bunăvoinţă.

— Dar şi din raţiuni practice, spuse Rafe. Ei nu dispun de pregătirea sau echipamentul necesar pentru a investiga asemenea crime, asta ştii şi tu.

— Da, răspunde Lew cu răbdare. Şi ei ştiu la fel de bine. Dar trebuie să ţii cont că ar fi putut să ne pună cu mult mai multe piedici. Aruncă o privire în jurul mesei. Domnilor, Florence, doresc să vă întâlniţi cu echipele de cercetare şi salvare mâine de dimineaţă. Trebuie să ţineţi cont că sunt pe jumătate voluntari, iar singurul lucru cu care se vor alege de pe urma acestui exerciţiu este amuzamentul propriu. Trebuie să ştiţi de la bun început că douăzeci la sută dintre ei nu se vor prezenta să-şi îndeplinească patrula, iar jumătate se vor dovedi inutili, în caz că descoperă ceva.

Gary ridică mâna şi întrebă:

— Care este raportul dintre cai şi jeepuri?

— Din câte am înţeles, două treimi călare şi o treime în

jeepuri. Trei treimi dintre călăreţi sunt voluntari, majoritatea fiind membri în diversele asociaţii de echitaţie din regiune. Iar dacă vă veţi pune această întrebare, da, din aceste echipe fac parte un mare număr de femei. Lew tuşi o dată. Fiica mea, Sally, este înscrisă la una dintre ele şi s-a oferit voluntară să participe la patrule. Având în vedere că nu e majoră, a fost nevoie de aprobarea mea în scris, pe care i-am şi dat-o. Deşi nu o arăta câtuşi de puţin, era stăpânit de nelinişte. Am pretins ca rangeri în uniforma să meargă cu patrulele în care sunt şi tineri în situaţia ei.

— Vai, Dumnezeule! exclamă Rafe. Amatori care să cerceteze locul unei crime!

— Sunt amatori călare, totuşi, interveni şi Alan Beaufort, numit Noisy din cauză că vorbea atât de rar.

— Asta ar putea fi o problemă, confirmă Lew. Dar eu voi încerca să-l conving pe şeriful Hislop (simpla pomenire a acestui nume stârni murmure din partea tuturor celor prezenţi) să ne autorizeze să folosim garda călare în chip de patrule de noapte. Această ultimă informaţie stârni oarecare interes. Ei bine, continuă Lew când văzu că îi acordau toată atenţia, voluntarii pentru cercetare şi salvare nu au voie să participe în echipe după apusul soarelui, cu alte cuvinte nu dispunem de ei după ora cinci treizeci. Din câte ştim, aceste atacuri au avut loc în timpul nopţii sau la începutul serii şi dacă ţinem cont de acest lucru. Rangerii pot călări toată noaptea, dacă aşa li se cere, dar numărul lor e prea mic. Aş dori să li se alăture membri din garda civilă călare a şerifului. Îşi împinse scaunul înapoi. E foarte greu, din cauza Sărbătorilor. Vremea e proastă, ceea ce face lucrurile şi mai dificile. Dar există porţiuni din Briones şi din celelalte parcuri unde ajungi mult mai uşor cu calul, decât pe roţi. V-aş ruga să vă gândiţi la acest lucru! Ignoră trei mâini ridicate pe jumătate. Ce are de zis analiza criminologică? întrebă el apoi.

Ajutorul Hawkins îşi trecu mâna prin părul încărunţit, ciufulindu-se şi mai tare.

— Ei, împreună cu Florence şi Grieta, tu ne-ai pus la dispoziţie o mare parte din informaţiile noastre. Îşi consultă notele. Toate crimele au avut loc în timp ce ploua, judecând după condiţiile de la locul faptelor şi prelucrarea celorlalte date. În această perioadă a anului, s-ar putea să nu fie un element semnificativ.

— După cum s-ar putea să fie, la fel de bine. Încearcă să stabileşti acest lucru, OK? Dacă ploaia este folosită în chip de protecţie, ar fi bine să ştim.

— Trebuie să ne gândim şi că echipele de cercetare şi salvare nu o să prea vrea să iasă pe vreme proastă, adăugă Gary. Şi nici garda civilă.

— Ai dreptate, recunoscu Lew. Dar dacă acesta este unul din factori.

— Cred că este, spuse Hawkins. Este unica trăsătură comună, în afară de loc şi victime, pe care am reuşit să le depistăm.

— Care este elementul comun al victimelor?

— Sunt femei, spuse Florence Hoven sec. Până în momentul de fată, vârstele lor sunt între şaptesprezece şi treizeci de ani şi suficient de atletice pentru a se recrea în parc.

— Nu există nici o legătură între ele, nu se aseamănă, nu există similitudini de tip se pare că nu alege dacă sunt scunde sau înalte, slabe sau corpolente, continuă Neil Hawkins, Aspectele etnice nu conduc la nici o concluzie; toate sunt caucaziene. Dacă studiem statisticile oamenilor care vizitează Briones, majoritatea negrilor merg acolo cu familiile, la iarbă verde sau ca să organizeze jocuri, iar singurele alergătoare de origine orientală pe care le-am întrebat până în momentul de faţă merg în grupuri de cel puţin două.

— Deci, cu alte cuvinte, noi căutăm o femeie singură în Briones. Minunat, spuse Lew vag dezgustat.

— Nimic nou din celelalte parcuri? întrebă Rafe.

— Overton a zis că a ordonat supravegherea din elicopter a celorlalte parcuri, inclusiv Chabot. De îndată ce primesc acest raport, vă anunţ şi pe voi.

Din stradă se auzi bufnitura inconfundabilă a coliziunii dintre două automobile, urmată de zgomotul cioburilor.

— Cel puţin e bine că s-a întâmplat chiar lângă secţia de poliţie, spuse Neil Hawkins când şi-au venit din nou în fire. Crezi că ar trebui să le dăm un telefon ca să-i anunţăm?

— Aşteaptă câteva minute; dacă nu auzim nici un semn că au ajuns la faţa locului, atunci le dăm telefon, spuse Lew.

— În două minute aş putea să mă duc şi să le raportez accidentul personal, ba să le ofer şi serviciile unui martor ocular, spuse Gary Delgado dezgustat. Mi se pare oribil să avem relaţii

atât de proaste cu amărâta de poliţie din Martinez.

Lew era conştient că o parte a ranchiunei arătate de colegul său se datora frustrării rezultate din dificultatea rezolvării cazurilor lor de viol şi crimă. Bătu cu creionul în masă până ce se făcu ordine şi spuse:

— Ei reprezintă forţa unui oraş. Nu cred că vreunul dintre voi ar dori cu toată seriozitatea să ne ocupăm de oraşul Martinez, aşa cum o facem cu restul ţinutului Contra Costa.

— Oricum, ne ocupăm de alte comunităţi Lafayette, Danville, Alamo, spuse Alan Beaufort, gata să recite pomelnicul tuturor localităţilor dintre Antioch, San Remo Village şi Moraga.

— Lăsaţi-i în pace pe poliţiştii din Martinez, spuse Lew calm. După ce a zis Hislop în legătură cu ei, suntem norocoşi că nu vin să ne taie cauciucurile.

Se aşternu din nou tăcerea; în ultimul său interviu televizat, şeriful Hislop îi denumise pe poliţiştii din Martinez nişte măscărici în uniformă. Relaţia dintre cele două forte, care nu fusese niciodată deosebit de cordială, atinsese acum cotele de îngheţ. OK. Înainte de a merge cu toţii la masă, vreau ca fiecare dintre voi să-şi pregătească notele cu ce are de gând să le comunice mâine dimineaţă echipelor de cercetare şi salvare. Îmi vine şi mie greu să vă cer să veniţi de dimineaţă într-o zi de vineri, dar e vorba de un lucru important, iar ei doresc să se întâlnească cu voi mâine, la ora şapte treizeci. Aşa. Winfield, te duci la Martinez Horsemen's Arena, pe malul apei, mâine la şapte treizeci.

— Ajung pe jos, spuse Rafe cu un zâmbet încrezut.

— Delgado, la Willow Creek... ştii locul!

— Un grajd mare, lângă Pârâul Ursului şi Valea Alhambra, spuse el. Există două sau trei, construite în şir. Am să-l găsesc eu, nu-ţi face griji.

— Şapte treizeci, fix, îi reaminti Lew, ştiind că Gary se pornea mai greu dimineaţa.

— Hoven, am să te rog să te duci la Orinda Riding Academy, departe, lângă Briones Reservoir. Te întâlneşti cu o domnişoară Christensen.

— Uniformă? întrebă ea.

— Desigur, răspunse Lew. Este valabil pentru voi toţi, cu excepţia lui Hawkins. Vreau să vă vadă în uniformă. Nu vreau să aud nici o vorbă! N-o să vă facă rău dacă vă îmbrăcaţi în kaki.

Beaufort, tu te vei duce la Happy Valley Stable. Îmi pare rău, Noisy. Ştiu că urăşti vorbitul în public, dar e neapărată nevoie.

Beaufort oftă din toată inima, spunând:

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă; sper să nu aibă prea multe întrebări.

— Pentru că a venit vorba de întrebări, aduceţi-le aminte să ia cu ei echipament de ploaie. Vor avea nevoie, insistă Lew. Vor înfrunta multă umezeală în acţiunea aceasta.

— Am înţeles, răspunse Gary în numele tuturor.

— Hawkins, ţie îţi revine Tri-County Horsemen, pe terenul lor de antrenament. Nu e departe de...

— Am fost pe acolo. OK. Scrise câteva rânduri pe hârtie, apoi se uită ţintă în ochii lui Lew. Iar tu unde vei fi?

— Cu Chad Overton, răspunse Lew prompt, organizând acţiunea echipelor sale de cercetare şi salvare. Ne întâlnim din nou aici, mâine după prânz, ca să putem împărţi misiunile şi oamenii care iau parte la ele. Overton îmi va da planul său mâine de dimineaţă.

— Cine coordonează din partea rangerilor? întrebă Rafe.

— Guy Attwater, spuse Lew cu uşurare.

Ceilalţi încuviinţară şi ei din cap.

— Guy e un tip în regulă, spuse Florence. Am lucrat cu el cu doi ani în urmă, când am avut problemele acelea cu aşa-zişii satanişti. Noi nu i-am prea ajutat la început, dar Guy nu ne-a luat-o în nume de rău.

— A fost o mişcare greşită din partea noastră, atunci, spuse Lew, care ştia ca fusese hotărârea şerifului Hislop de a trata întreaga afacere ca pe un şir de glume foarte proaste. Ştie tot ce se poate şti despre parc şi mai ales locurile în care trebuie să fim deosebit de precauţi.

— Poate că ar trebui să discutăm cu el despre crime, unde au fost comise şi cât de... protejate erau acele locuri.

— Mi-am închipuit că aveţi nişte hărţi ale zonei şi cunoaşteţi geografia Parcului Briones, spuse Lew, transformându-şi, fără să vrea, cuvintele în acuzaţii.

— Avem hărţi, spuse Hawkins cât mai laconic cu putinţă, iar eu aş putea străbate potecile legat la ochi şi tot aş şti destul de bine în ce zonă mă aflu, dar aceasta nu înseamnă că am idee care porţiuni ar fi cele mai potrivite pentru viol şi crimă. Făcu un semn în direcţia lui Rafe. Tu ce crezi?

— Când terminăm discuţiile de mâine, cred că ar fi cel mai bine să împrumutăm nişte cai şi să verificăm singuri locul, spuse Rafe, căruia nu-i făcea nici o plăcere să călărească şi se alegea întotdeauna cu dureri. Lew?

Locotenentul clătină din cap:

— Ce-ar fi să ne întâlnim sâmbătă în jurul orei zece la poarta de la Reliez Valley acolo putem închiria şi cai, cei care nu au şi putem să-l rugăm pe Guy să ne conducă. Luaţi şi hărţi cu voi.

— Hei, eu am de făcut cumpărături de Crăciun, protestă Beaufort, în numele tuturor.

— Să nu uităm de criminalul nostru, care se află încă în libertate... Ce dar este mai bun pentru soţia ta, o sticlă de parfum sau individul acela pus la adăpost, îndărătul gratiilor? întrebă Lew, ştiind de la bun început că nu era o replică prea grozavă. Voi vedea dacă reuşesc să obţin recuperarea timpului pe care îl lucrăm sâmbătă.

Când urma să se petreacă această minune nu-şi imagina prea bine, lucru pe care preferă să-l treacă sub tăcere. Se ştia cât este de capricios şeriful Hislop în privinţa recuperărilor...

— Nu avem ce-i face, spuse Gary Delgado, însoţindu-şi spusele cu un gest specific mexicanilor.

Rafe îşi închise carnetul şi se ridică în picioare.

— Asta-i tot? Am discutat tot ce era de discutat? Mie mi-e foame. Se uită la ceilalţi. Mai vrea cineva să mănânce la un local cu mâncare italiană? Putem vedea şi dacă s-au ocupat de accidentul acela.

— Cum poţi vorbi de mâncare şi accidente în aceeaşi răsuflare? îl întrebă Florence uşor indignată.

— Dacă nu te poţi ocupa şi de mâncare şi de accidente în acelaşi timp, mai bine nu te faci poliţist, spuse Gary, făcându-i semn lui Rafe cu degetul mare în sus. Hai la restaurantul italian. Pun pariu doi la unu că maşina lovită mai e încă acolo.

— Pe trei la unu că nici maşina cu macara nu a sosit încă, răspunse Rafe entuziast şi ieşi pe uşă împreună cu Gary, salutându-l în treacăt pe Lew.

— Ploaia, asta-i! spuse Eugene Protheroe ridicându-şi privirile de pe teancul său de notiţe răvăşite. Ucide întotdeauna când plouă. Pentru prima oară în cursul anchetei pe care o întreprindea el, simţi o undă de zel şi interes. Hei! strigă.

Se afla de cinci ore încheiate în bibliotecă, în colţul rezervat lui de obicei şi cunoscut sub denumirea de „morga". Bibliotecara se uită enervată în direcţia lui:

— Ce este? De ce trebuie să ţipi?

— Am găsit ce căutam de atâta timp! Vreau să vorbesc cu Kevin la telefon, te rog!

— Cu domnul Buchanan? întrebă bibliotecara cu atentă politeţe.

— Despre el e vorba. Spune-i că am pus probabil mâna pe un fir. Îşi adună notiţele într-o piramidă, puse carnetul deasupra şi se lasă pe spate în scaunul său. Am descoperit un şablon, iar aceasta înseamnă că putem pune nişte întrebări foarte incomode.

Cu ochii pe jumătate închişi de indignare, femeia puse mâna pe telefon, sună biroul lui Kevin Buchanan şi spuse, cu vocea ei scăzută şi bine strunită:

— Vă rog să-i comunicaţi domnului Buchanan că domnul Protheroe doreşte să discute cu dumnealui. Aşteptă câteva secunde. Mulţumesc.

— Vine? o întrebă Protheroe încântat. Există nişte cafea pe aici?

— Există cafea în hol, îi reaminti bibliotecara.

Îl fixa cu priviri strecurate pe deasupra marginilor ochelarilor, gest care îi aducea aminte de învăţătoarea lui din clasa a treia.

— Te rog să fii drăguţă şi să-mi aduci şi mie una, Blanche! Uite un dolar. Cumpără una şi pentru tine. Refuza să-şi strice buna dispoziţie din pricina stilului ei ţeapăn. Du-te, te rog! Dacă sună telefonul, răspund eu.

— Te duci şi-ţi aduci singur cafeaua. Nu sunt servitoarea ta, eu sunt bibliotecară. Adusul cafelei nu intră în atribuţiunile mele.

Adoptă o ţinută şi mai ţeapănă, de parcă acest refuz simplu şi rezonabil i-ar fi cerut mai mult curaj decât traversarea pe roşu, a unei străzi aglomerate la o oră de vârf.

— Proasto, îi spuse Protheroe amical, dar se ridică de la locul său şi plecă, aruncându-i peste umăr: Când ajunge Kevin aici, să-i spui de ce trebuie să aştepte.

Îi făcu semn unuia dintre colegii săi dintr-un birou, observând că era trecut de miezul nopţii şi intră în hol, sperând că va găsi companie. Locul fiind pustiu, a trebuit să se

mulţumească să fluiere în timp ce îşi turna cafeaua de culoare îndoielnică într-un pahar de plastic.

Kevin ajunse cu câteva secunde înainte de întoarcerea lui Protheroe şi îl întâmpină pe acesta cu enervare făţişă:

— Sper că nu m-ai deranjat degeaba, intră el direct în subiect.

— Am descoperit un şablon în crimele Omului Lup.

— Dacă te referi la muşcături, asta ştie deja toată lumea, spuse Kevin cu îngâmfarea iui obişnuită.

— Nu, mă refer la faptul că nu ucide decât atunci când plouă, sau că nu a ucis decât când a plouat până în momentul de faţa.

Puse o anume emfază pe ultimele cuvinte, sperând să creeze o doză de suspans.

— Când plouă? întrebă Kevin. Ce-i cu chestia asta cu ploaia?

— Am verificat toate datele, ţinând cont de orele aproximative când s-au petrecut decesele şi situaţia meteorologică în locurile respective, toate acestea conducând la concluzia că individul ucide pe ploaie. Rapoartele autopsiilor spun toate acelaşi lucru, că victimele zăceau în ploaie. Ploaia este un element esenţial, ploaia şi întunericul. Din câte cunoaştem, nici una dintre crime nu a avut loc înainte de căderea întunericului. Şi nici una nu s-a petrecut atunci când nu ploua. Arătă grămada de hârtii de pe biroul său. Dacă Vrei, pot să-ţi arăt cum am ajuns la această concluzie.

Kevin clătină încet din cap.

— Nu e nevoie, spuse el foarte rar. Ploaie. Noapte şi ploaie.

— Ce zici de asta? Nu ar fi motiv suficient pentru o revenire? Nu dorea să sune ca şi cum s-ar fi rugat să i se acorde o şansă, dar era hotărât să nu scape această ocazie. Un ucigaş care îşi face victimele zdrenţe în plină ploaie, cu propriii dinţi. Gândeşte-te ce imagini de film nemaipomenite ar ieşi din asta. Iată-l pe individ, continuă schiţând un cadru în aer, aplecându-se asupra victimei sale dezbrăcate, colţii smulgând pielea fragedă, sângele spălat încet de ploaie, botul lui la început roşu, apoi din ce în ce mai palid. El... Înghite cu pornire animalică ceea ce a muşcat, potolindu-şi poftele cu carnea ei. Femeia pe care a ucis-o, prada sa sexuală şi fizică... foamea lui e atât de mare, încât o şi violează şi o şi mănâncă. E o trăznaie nemaiauzită, nu? Se

uită în jur. Ai mai pomenit aşa ceva?

Kevin îşi plecă încet capul său mare.

— Am nevoie de puţin timp de gândire.

— Adică vrei să spui că îţi trebuie puţin timp ca să dai nişte telefoane şi să afli dacă merge din punct de vedere politic.

Kevin se holbă la el.

— Nu vreau să fim acuzaţi că am compromis procesul ce va urma. Când acest caz va ajunge înaintea tribunalului.

— Tribunal? repetă Protheroe. Doar nu crezi cumva că au să-l lase pe un nebun ca ăsta să intre într-un tribunal! Vor găsi un motiv, de orice natură, ca să-l expedieze în lumea drepţilor înainte să înceapă vreo procedură legală. Având în vedere ce a făcut el, aş fi de-a dreptul şocat să-l aresteze. Tu cum ai proceda într-o situaţie ca asta? Ai lăsa să supravieţuiască fiinţa aceea după ce a omorât atâtea femei şi într-un asemenea chip? Ai să vezi ce se va întâmpla. Una dintre victime îl va împuşca cu un pistol sau îl omoară poliţiştii din cauză că opune rezistenţă la arestare. Dumnezeule, după ce am văzut de ce e în stare, nu aş vrea să mă aflu în aceeaşi maşină cu el, chiar dacă ar avea cătuşe la mâini.

Se opri, sperând să descopere o reacţie mai binevoitoare în privirile lui Kevin.

— După cum vorbeşti, mi-ar veni foarte uşor să-i dau cazul ăsta altcuiva. Foarte bine, pregăteşte un articol. Dar nu o să-i dăm drumul până nu apar noi elemente. Cu valul de ştiri legat de noul vicepreşedinte ales, mă întreb dacă noua administraţie va rezista până în ziua instalării ei la putere? Oare poate un vicepreşedinte fi pus sub acuzaţie înainte de a-şi fi preluat postul în primire? reflectă el cu voce tare.

— Ce naiba, corupţia în politică e o chestie veche. Dar de un individ care îşi violează, ucide şi mănâncă victima nu a mai auzit nimeni. Protheroe aşteptă zadarnic o schimbare de atitudine. Foarte bine, eu îmi scriu articolul şi aşteptăm până apare ceva nou. Trebuie să fie neapărat vorba de o nouă crimă? întrebă el cu amabilitate sarcastică, ori vor fi suficiente declaraţiile pe care le face şeriful de acolo?

Se sprijini de peretele de lângă el, apoi, văzând cât de murdar este, se redresă rapid.

— Şeriful Hislop abia a fost reales. Nu poţi să-i impuţi că-şi face atâta publicitate. Peste şase luni ai să vezi că nu va mai

convoca câte o conferinţă de presă din două în două zile.

— Asta în caz că nu vor mai găsi cadavre pe dealuri, spuse Protheroe prudent.

— Dacă vor mai descoperi aşa ceva peste şase luni, şeriful Hislop nici nu va mai răspunde la telefon. În momentul de faţă, mesajul său ilustrează cât de bine se descurcă cu porcăria asta departamentul condus de el. Cu alte cuvinte, toţi ofiţerii săi se străduiesc să găsească un suspect pe care să-l aresteze. Cinstit vorbind, n-aş vrea să fiu unul din vagabonzii din districtul Contra Costa la ora asta.

Kevin se juca cu ochelarii, semn că începuse să se amuze, în felul său.

— Mi se pare că în Contra Costa nu au ce căuta vagabonzii. Peste tot nu întâlneşti decât persoane serioase, spuse Protheroe.

— Nu peste tot, îl corectă Kevin. De exemplu, în Antioch şi în Deltă. Acolo e teren agricol. Şi nu e departe de căile de acces principale. E o regiune întinsă. Nu ţi-aduci aminte de reportajul pe care l-am făcut anul trecut despre oamenii lipsiţi de adăpost din jumătatea răsăriteană a districtului Contra Costa? Necazurile pe care le aveau în Clayton şi în alte localităţi? Îşi drese glasul. Avem dosarele complete ale acestor cazuri. Blanche ţi le va da, dacă ai nevoie de ele.

Făcu un semn din cap spre bibliotecară, care îi răspunse pufnind pe nas.

— Crezi că e vorba de unul din vagabonzii de pe lângă fermele din Deltă care înnebuneşte când dă peste o grămadă de femei? întrebă Protheroe, fără a-şi ascunde neîncrederea.

— Nu e exclus, în plus nu se poate spune că femeile erau în grămezi, cel puţin judecând după reportajele tale. Se aşează mai bine pe scaun. Oamenii de la ţară ar şti de un individ atât de dezaxat. S-ar putea să nu vină şi să dea sfoară în ţară, dar este exclus ca unul dintre ajutoarele de şerif care lucrează pe acolo să nu afle ceva, şi încă foarte repede.

— Haide, haide, protestă Protheroe.

— Nu, să ştii că la ţară e alt fel. Cei mai mulţi oameni sunt foarte independenţi, ca să poată face faţă. Dar dacă au nevoie de poliţie, atunci au nevoie cu adevărat şi se aşteaptă să fie luaţi în serios de la bun început, chiar şi cei care sunt puţin excentrici. Râse foarte încet. — Iar poliţiştii îi respectă. Între ei

există o relaţie cu totul diferită de aceea din oraşe sau suburbii. Poliţiştii nu sunt nici diavoli şi nici nişte servitori, ei sunt pur şi simplu utili.

— Unde ai învăţat atâtea lucruri despre „ţărani" şi poliţişti? Tu vii de la Pasadena.

Interesul lui Protheroe fusese stârnit, de aceea nici nu dorea să pară prea încrezător.

— Aşa este, răspunse Kevin. Ţi-ai făcut temele. Dar nu ai cercetat suficient de adânc. Bunicii mei au fost fermieri doi dintre ei mai sunt încă, la răsărit de Friant. Ceilalţi au murit deja, dar au avut o fermă de nouăzeci de acri în Oregon. Îl privi pe Protheroe ciudat. Aşa că ştiu câte ceva despre chestia asta, cu sau fără Pasadena.

— Şi crezi că dacă e vorba de fermieri lucrurile vor lua o nouă întorsătură? insistă Protheroe.

— Să vedem ce se va mai întâmpla, îl sfătui Kevin, străduindu-se să pară deţinătorul unei mulţimi de date secrete, cu unicul rezultat că părea lovit de o durere în zona sinusurilor.

12

Aaron îşi străbătea bucătăria în sus şi în jos, cu nerăbdarea şi încăpăţânarea unui animal prins în cuşcă. Vorbea fără a privi spre Lew.

— Nu, nu pot să fac asta, Lew. Când m-am întors din Vietnam, am vorbit cu reporterii până la saturaţie. Nu-mi cere să fac asta. Simt cum îmi ies din balamale numai când mă gândesc.

Lew mesteca gânditor ultimul sandviş cald pregătit de Aaron. Era ora şapte fără un sfert şi trebuia să se întâlnească cu rangerii în aceeaşi dimineaţă, peste patruzeci şi cinci de minute.

— Sunt curioşi şi au dorit să participe la întâlnire, iar eu nu prea pot să-i împiedic; aceasta parte a cazului nostru nu o putem tine secretă fără o hotărâre judecătorească, iar nici un judecător nu va emite aşa ceva pentru simplu motiv că ţie nu-ţi plac întâlnirile cu presa.

Nici el nu se simţea în largul lui în prezenţa presei, recunoştea în forul său interior, dar nici nu suferea de accesele de teamă furioasă care îl cuprindeau câteodată pe Aaron,

confruntat cu reporterii prea zeloşi.

— Pot pleca de îndată ce s-au repartizat rutele fiecăruia? întrebă Aaron. Am să te aştept la maşina ta sau vin şi eu cu a mea. Nu pot să dau piept cu indivizii ăia. Te rog să mă crezi, Lew, nu pot.

Lew îşi reaminti o parte a interviurilor publicate după ce fusese eliberat din spital de Asociaţia Veteranilor, interviuri care fuseseră considerate dovezi şi exemple ale curajului soldaţilor americani şi de eficienţă a Asociaţiei Veteranilor în rezolvarea problemelor acestora. Îşi alese cu mare grijă cuvintele: Nu vreau să te văd supus unor presiuni. Ai suportat oricum prea multe tensiuni, ca noi toţi, de altfel. Dar consider că ar fi mai bine să-mi permiţi să te prezint, tocmai din cauză că dacă nu aş face-o, ar deveni şi mai curioşi şi bănuitori. Ştii şi tu foarte bine reacţia reporterilor atunci când îşi închipuie ca le ascunzi ceva.

— Nu pot să-i sufăr, spuse Aaron printre dinţi.

— Trebuie să-i suporţi o vreme. Ai putea să le spui că, având în vedere că eşti de fapt un detectiv particular, nu ai libertatea de a discuta proiectele clientului tău. Ridică din umeri. — Politicienii înghit chestii din astea.

— Nu mi-aduce aminte, spuse Aaron, prefăcându-se îngrozit.

— Uite cum facem, am să le spun că nu îţi este încă permis să răspunzi la întrebări. Aşa ai să scapi, un timp. Îl cercetă pe Aaron oarecum îngrijorat. Iar dacă presiunea devine de nesuportat, sper să ai suficientă minte să renunţi la caz şi să te odihneşti puţin.

— Vrei să spui să mă bag din nou la casa de nebuni? Mda. E adevărat, felul cum sunt omorâte femeile astea mă scoate puţin din minţi. Se duse să-şi aducă nişte suc de portocale din frigider. În Vietnam, ultima investigaţie pe care am făcut-o era în legătură cu nişte oameni de-ai noştri care terorizau femei căsătorite. Le violau, apoi le ameninţau că le vor vorbi soţilor despre dezonorarea suferită, dacă nu li se dădeau cadouri în schimbul tăcerii lor. Aşa că primeau bijuterii şi obiecte de artă şi o mulţime de lucruri, iar femeile acelea erau furioase şi derutate în ultimul hal. Nu reuşeam să le convingem să depună plângeri, pentru că atunci ar fi aflat şi soţii lor şi întreaga comunitate. Conform obiceiurilor din Vietnam, dacă se întâmplă să fie violate femeile căsătorite, ele trebuie ucise după aceea. Am avut

nevoie de sase luni până am găsit o femeie care să fie dispusă să vorbească; soţul şi fiii ei fuseseră ucişi nu cu mult timp în urmă, iar ei nu îi mai păsa dacă afla cineva, ce i se întâmplase, deoarece aceasta nu-i mai putea dezonora familia. A făcut declaraţii complete sub jurământ şi a acceptat să depună mărturie în faţa justiţiei. Aproape pusesem mâna pe oamenii care organizaseră toată operaţiunea şi se îmbogăţiseră de pe urma ei, când o persoană a dat în vileag o bandă de hoţi care avea legături cu vietcongul. Am plecat să-i prind, însă m-am trezit eu însumi prins în cursa vietcongului. Mă gândesc că le datorez ceva acestor femei, cărora le-am promis că le voi ajuta şi nu am fost în stare, şi mai ales lui Ba Nha. Poate le pot ajuta pe femeile de aici. Trebuie să încerc. Trebuie să încerc să le salvez.

Se răsuci atât de repede, încât o parte a sucului de portocale sări pe vesta lui groasă, de iarnă.

Lew îşi coborî privirile spre rămăşiţele micului dejun, în timp ce Aaron înjura şi îşi curăţa haina.

— Pur şi simplu nu aş vrea ca tu să fii următorul pe lista celor care nu mai fac fată, spuse Lew când se asigurase că Aaron îl ascultă. Ştiu că tu te descurci foarte bine, în aproape orice situaţie. Ştiu că ai făcut mai mult decât majoritatea celor care s-au aflat într-o situaţie atât de grea ca tine, dar, omule, trebuie să ţii cont că mai toţi adjuncţii mei dau semne de suprasolicitare, deşi asta e munca lor...

— E şi munca mea. Ştiu că îmi vrei binele şi că eşti îngrijorat din cauza mea iar eu îţi sunt recunoscător Lew, eu trebuie însă să-mi fac datoria. Am lăsat în urma mea lucruri neterminate, şi acum sunt obligat să-mi iau revanşa, spuse Aaron şi începu să-şi umple din nou paharul, apoi se răzgândi şi bău puţinul care mai rămăsese în el. Vitamina C ajută să suporţi frigul mai bine.

— Crezi că ajută? întrebă Lew, bucuros că Aaron schimbase subiectul.

— Cine ştie? Cu toate porcăriile pe care le mai am eu în sânge, cine mai ştie? Se uită la Lew. — Eşti gata?

— Aproape. Ai pregătit un mic dejun excelent.

Şi mai servi o bucată de tartă cu mere coapte.

— Este singura masă pe care am învăţat să o fac, spuse Aaron. Dar poţi să mănânci micul dejun la orice oră a zilei. Dacă

vreau să impresionez o doamnă, mă apuc să prăjesc o omletă.

— Te ţii din nou după fuste? spuse Lew în timp ce se ridica de la masă şi îşi lua pălăria. Ar fi bine să te pregăteşti, deoarece buletinul meteo spune că va ploua spre prânz.

— Şi eu simt, că va ploua, confirmă Aaron, pregătindu-se să-şi ia impermeabilul din cuiul de lângă uşa din spate. Era gata să-l îmbrace, dar deodată se opri. Ia uită-te! S-a rupt la umăr.

Lew aruncă şi el o privire.

— Cum ai reuşit să-l sfâşii?

— Să mă bată dacă am idee, spuse Aaron punând-o la locul ei. Am să i-au mantaua, care e impermeabilă. Plecă spre partea din faţă a casei, strigând. Mă întorc imediat.

— Avem tot timpul, spuse Lew controlându-şi ceasul. Ai grijă şi de încălţări.

— Mi-am pus bocancii, tăticule, îl informă Aaron cu voce ca de copil.

Lew râse pe înfundate. Teama lui iniţială de a-l lua pe Aaron împreună cu el la întrunirea de planificare a operaţiunii începuse să se risipească. În precedentele două dăţi când reuşise să-l convingă pe Aaron să colaboreze, sugestiile pe care le făcuse acesta răsplăteau deplin dificultăţile legate de obţinerea aprobărilor necesare. Indiferent ce învăţase în timpul activităţii sale ca ofiţer de informaţii, Aaron reuşea să folosească o parte a experienţei lui în scopuri lăudabile. Când se reîntoarse Aaron, îl bătu amical pe umăr.

— Am să mă ocup eu de presă.

— Ai tăi să fie şi să le transmiţi complimente din partea mea, spuse Aaron, deschizând uşa. Bate un vânt rece. Oare va ninge?

— Poate pe Diablo şi în Munţii Berkeley, spuse Lew, care aştepta să ningă de peste o săptămână. Pe alocuri a fost îngheţ. Tu nu ai văzut?

— Nu încă, slavă Domnului. Aaron arătă spre pomii golaşi.

— Nu că aş fi avut cine ştie ce recoltă în ultimii ani. Pe vremea lui unchiu-meu, pomii ăştia erau aşa de încărcaţi, de ziceai că o să se rupă. Continua după o pauză. Să te urmez cu maşina mea?

— O idee bună. Nu ştiu dacă am timp să te aduc înapoi înainte de..., sugeră printr-un gest întâlnirea inevitabilă cu şeriful.

— Bine. Sediul principal al rangerilor, aşa-i? Descuie uşa maşinii sale Bronco II şi făcu semn spre Runner-ul lui Lew.

— Eşti mulţumit de ea?

— Îmi place mai mult decât un Bronco, dacă asta mă întrebi, spuse Lew urcându-se în maşină. Dar ăsta e gustul meu. Tu ai putea, restul cuvintelor se pierdu, deoarece trântise portiera. Aaron se urcă în Bronco şi o porni, observând că nivelul de benzină era mai scăzut decât îşi aducea el aminte. Trebuia să-i facă plinul după şedinţă. Îşi pipăi buzunarele mantalei şi se linişti când simţi unul dintre flacoanele cu medicamentul prescris de Gilchrist; trebuia să înghită o pastilă înainte de prânz. Odată ce Lew eliberase aleea, întoarse şi îl urmă pe acesta pe Reliez Valley Road, cu gândul la întâlnirea rangerilor şi cum avea să evite el discuţia cu reporterii. Dumnezeule, de ce n-or lăsa ei lucrurile în voia lor? se întrebă el. Lew se afla cu mult înaintea lui, dar asta nu îl încurca pe Aaron, care ştia unde trebuia să ajungă şi cunoştea drumul. Şofatul nu îl deranja: se concentrase cu totul asupra mediilor de informare, gândindu-se la ele precum câinele la os. De ce trebuie să-şi vâre nasul, dacă ştiu că nu sunt doriţi? Îi înţelegea atunci când se puneau pe urmele politicienilor şi oamenilor celebri, dar acum era vorba de investigarea unor crime foarte grave, iar prezentările din presă puneau piedici, în loc să uşureze cercetările.

Un animal poate o vulpe traversă drumul înaintea maşinii sale derapă în momentul frânării, iar Aaron înjură, cuprins de teamă.

— Ai face bine să ai grijă, îşi zise el cu voce tare. Fii atent.

Propria sa voce îl ajută să-şi sporească concentrarea şi îşi impuse să se gândească la drumul dinaintea sa. La scurt timp după divorţul de Susan, conducea odată noaptea târziu: era supărat, îl durea tot trupul şi nu observase prezenţa unui raton până nu îl lovise cu roata din fată dreapta. Îşi aducea şi acum aminte de zgomotul surd, care îi provocase greaţă. Se apropiase prea mult; şocul pe care îl simţise în el fusese la fel de neplăcut ca şi accidentarea animalului. Se hotărî încă o dată să se concentreze numai asupra drumului.

În parcarea de lângă sediul central al rangerilor din Parcul Briones erau o duzină de maşini şi două microbuze ale presei. Lew tocmai coborâse din Runner-ul său şi discuta cu Chad Overton, care era îmbrăcat într-o lungă haină de ploaie, din

dotarea călăreţilor australieni. După ce Aaron opri în punctul cel mai îndepărtat de maşinile presei aflate în parcare, Lew îi făcu semn cu mâna.

— Haide! Vino aici, strigă el vesel. Îl cunoşti pe Chad, nu-i aşa? Chad Overton, Aaron Holliman.

Aaron se strădui să zâmbească, chiar şi de complezenţă, fără a reuşi prea bine:

— Mda, desigur.

Îi întinse mâna, sperând că reporterii nu vor remarca discuţia lor, sau că îi vor acorda prea putină atenţie. Ar fi vrut să nu fie băgat în seamă, ca şi cum ar fi fost invizibil sau ar fi făcut parte din peisaj.

— Mă bucur să te văd, Holliman. Lew tocmai îmi spunea cât de mult ai ajutat la înaintarea investigaţiei.

Chad Overton era un tip scund şi voinic care zâmbea ca un copil de zece ani mai degrabă decât un matur de cincizeci şi opt, cu părul grizonat şi ochi scrutători. Luă mâna lui Aaron şi i-o strânse cu putere.

— Mi-ar face plăcere să pot fi de acord cu dumneavoastră, domnule Overton. După câte judec eu, însă, maniacul ăsta ar fi fost la loc sigur, până în momentul de fată, dacă îmi făceam treaba cum se cuvine, spuse Aaron cu modestie şi întorcându-i strânsoarea.

— Ei, patrulele acestea întărite ar putea să ajute. Nimeni nu se aşteaptă să rezolvi un caz ca acesta de unul singur. Având în vedere ceea ce faceţi dumneata şi cu Lew, împreună cu patrulele, e imposibil să nu apară o întorsătură favorabilă. Cel puţin individul se va gândi foarte bine înainte de a călca din nou în Briones, spuse Chad înclinând o singură dată din cap, foarte hotărât. Rangerii aşteaptă, Lew.

— Haide, Aaron. Mergem la arena acoperită, spuse Lew, indicând locul respectiv. O parte a echipelor de cercetare şi salvare şi-au adus deja caii aici, din câte îmi dau seama, i se adresă el lui Chad.

— Mda, avem circa doisprezece cai la sediu. Grajdurile care participă la acţiune închiriază spaţiu la preţ redus celor care fac parte din echipe, spuse Chad, adăugând: Majoritatea proprietarilor de grajduri doresc să scape de ucigaşul acesta mai tare decât voi — din cauză că afacerile lor au de suferit.

— E şi acesta un punct de vedere, comentă Lew.

Aaron rămase puţin în urmă, intrând în arena acoperită după Chad şi Lew şi se opri în preajma porţii de la intrare, cercetând neliniştit bărbaţii şi femeile care aşteptau discursul lui Lew. Reporterii erau uşor de detectat cei îmbrăcaţi în costume şi în haine de oraş. Aaron se bucură acum că-şi luase mantaua lui închisă la culoare şi nu impermeabilul galben.

— Bună dimineaţa, zise Lew şi se lansă în cele ce avea de spus, din care două treimi erau adresate rangerilor şi călăreţilor, iar restul ziariştilor şi publicului feminin prezent.

Începu prin a le mulţumi rangerilor, încredinţându-i cât de importante erau eforturile lor pentru departamentul şerifului. Intră apoi în inima subiectului:

— Toţi participanţii vor primi câte o hartă cu ruta patrulei respective marcată pe ea. Fiecare ranger va călări însoţit de un voluntar; orarele sunt afişate în grajduri şi în sediul rangerilor, fiind incluse şi în materialele care vi s-au înmânat. Există o listă a situaţiilor în care trebuie să raportaţi în timpul patrulei, precum şi informaţiile de care avem nevoie din partea dumneavoastră. Îi făcu semn unuia din rangerii în uniformă, care ridicase mâna. Aveţi o întrebare?

— Eu voi merge atât cu maşina, cât şi călare. Să presupunem că ajungem într-un punct în care nu mai putem urma ruta patrulei, aşa cum e ea marcată pe hartă, din cauză că e prea umed sau dăm peste un copac doborât ori ceva de genul acesta. Ce facem atunci?

Întrebarea lui fu însoţită de murmurele aprobatoare ale celorlalţi rangeri.

— Instrucţiunile voastre prevăd această situaţie. Anunţaţi prin radio, descrieţi obstacolul şi alternativa pe care o veţi folosi, răspunse Lew foarte calm şi măsurat. Vreau ca să ţineţi cu toţii seama de faptul că acest criminal este extrem de periculos. Victimele lui au fost brutalizate. În modul cel mai oribil. Nu dorim ca vreunul dintre voi să rişte în vreun fel cu el. Tuşi. Procurorul afirmă că violează şi ucide într-o stare de delir. Nimeni nu poate face faţă singur într-o asemenea situaţie. Eu însumi ştiu sigur că nu aş reuşi. Aş striga după ajutor şi nu m-aş ruşina câtuşi de puţin. Da, da!

Acestea din urmă se adresau unei femei blonde şi slabe, cu trăsături hotărâte şi ochi mari.

— Dar dacă găsim o altă victimă?

Iată o întrebare pe care toţi doreau să o pună, dar la care puţini îndrăzneau chiar să se gândească.

— Este o întrebare bună, deşi sper să nu fie cazul, spuse Lew. În primul rând, anunţaţi prin telefon, indicaţi poziţia şi starea corpului. Apoi, în funcţie de vreme şi de loc, unul de preferinţă cel din jeep, deoarece asigură mai multă protecţie rămâne lângă corp, în timp ce rangerul sau voluntarul călare se duce către cel mai bun punct de întâlnire din apropiere, pentru a-i îndrepta pe adjuncţii mei la locul crimei. Îşi drese glasul. Nu e bine să lăsăm corpul nepăzit o dată ce l-am descoperit, dacă se întâmplă cumva aşa ceva. În acest fel, prevenim producerea altor lucruri. Dar nu vrem ca vreunul dintre voi să fie expus primejdiei, iată de ce recomandăm ca rangerul din jeep să rămână cu victima, în cazul în care criminalul mai este încă în preajmă, vreţi să spuneţi, zise unul dintre rangeri. Nu aţi dori să se întoarcă.

— Da, la asta mă gândeam, răspunse Lew cu sinceritate.

— Dar până în momentul de faţă, nu a atacat decât femei solitare, interveni Gloria Wilson, aducându-şi aminte de oribila descoperire făcută în timpul excursiei cu grupul de fete. Nu-i aşa?

— Aveţi dreptate, confirmă Lew. Dar dacă se vede încolţit sau deranjat, există şanse foarte mari ca să atace tot ce-i stă în cale. Arătă spre Aaron, care stătea retras. Domnul Holliman ne-a pus la dispoziţie informaţii despre ucigaşi care acţionează în mod asemănător. Din aceste cercetări rezultă că persoanele care s-ar apropia de acest criminal în oricare moment al actului său au de înfruntat riscuri deosebite.

Cât de grijuliu îşi alege Lew cuvintele, se gândi Aaron. A spus ceva despre întâlnirea cu un ucigaş bestial în timp ce acesta îşi violează, omoară şi *mănâncă* victima? Nu. A spus „în oricare moment al actului său", care suna ca şi cum s-ar fi referit la spargere sau delapidare. Se strădui să-şi înfrângă pornirea de a-l corecta pe locotenent, de a le vorbi rangerilor şi de a le explica cu exactitate ce anume făcea criminalul, şi cum.

Era atât de preocupat să se abţină, încât Lew a trebuit să-şi repete cererea.

— Domnule Holliman! Vreţi să le vorbiţi rangerilor despre modul de a acţiona al acestor ucigaşi seriali?

Aaron remarcă interesul renăscut al reporterilor şi se simţi

cuprins de greaţă. Făcu câţiva paşi în faţă.

— Ei bine, există în momentul actual o mulţime de studii asupra criminalilor seriali, respectiv, asupra acelor persoane sociopate sau cu comportament psihopatic episodic, care ucid la întâmplare, sau aparent la întâmplare. Criminalul cu care avem de-a face se încadrează mai degrabă în categoria psihopaţilor decât în aceea a sociopaţilor, sau cel puţin aşa rezultă din puţinele date pe care le avem despre el. Ştia că doreau mai mult, simţea fascinaţia şi groaza ascultătorilor săi în acelaşi mod acut în care presimţea ploaia ce se apropia. Din cate cunoaştem, criminalul a acţionat de cinci ori. Persoanele atacate, aşa cum a menţionat şi locotenentul Frazier, erau femei solitare. Şi-a învins victimele prin forţă, le-a dezbrăcat, le-a violat şi le-a bătut, apoi le-a muşcat în chip grav. Ştim cu siguranţă că are grupa de sânge 0 pozitiv şi că este deosebit de puternic, cel puţin în timpul crizelor sale psihice. Victimele sale par să fi fost alese la întâmplare, probabil din motivul că erau singure. Dacă mai există şi alte elemente tipice, ele nu au ieşit încă la iveală.

— Ce părere aveţi de teoria că atacă numai când plouă? întrebă o frumoasă reporteriţă din Oakland.

Lew interveni cu răspunsul:

— Acest lucru nu este încă stabilit cu siguranţă, deşi probabil se va dovedi adevărat.

— De ce când plouă? se interesă Eugene Protheroe.

— Nu ştim acest lucru, recunoscu Lew. Nu putem decât să ne gândim la faptul că ploaia distruge atât de multe lucruri utile pentru noi urme de paşi, alte mici dovezi care ne-ar putea ajuta să-l prindem şi îi oferă o protecţie suplimentară. Când plouă, în Briones nu se află decât foarte puţină lume. Privi în direcţia rangerilor. Vă cerem să fiţi deosebit de atenţi în timpul ploilor. Având în vedere că nu dispunem decât de extrem de puţine indicii, în afară de acelea că este bărbat, probabil tipul caucazian, în formă bună, vă rugăm insistent să vă apropiaţi cu mare precauţie de oricine, pe vreme umedă.

— În legătură cu patrulele de noapte, spuse Chad Overton, adresându-se rangerilor săi. Cei din jeepuri vor fi înarmaţi cu puşti de vânătoare, dar am să vă rog să nu vă folosiţi de ele decât cu motive foarte bine întemeiate. Eu am fost împotriva împărţirii de arme, dar locotenentul Frazier m-a lămurit că ar fi o

idee bună, lucru de care eu nu sunt convins pe deplin.

— Ba eu sunt, spuse Gloria Wilson cu jumătate de gură, dar suficient de tare ca să fie auzită.

Lew bătu din palme, pentru a se face ascultat.

— Am să vă rog pe fiecare să treceţi în revistă ruta patrulei şi să obţineţi numele partenerului dumneavoastră voluntar. Apoi, ar fi bine să rezolvaţi toate problemele legate de orarul patrulelor, înainte de a fi prea târziu. Există desigur locuri din Briones unde nu poţi ajunge nici cu jeepul şi nici chiar călare. Aceste zone vor fi cercetate din elicopter, de două ori pe zi, îşi ridică privirea spre acoperişul arenei, pe care se auzeau cazând primii stropi de ploaie. Domnul Overton a chemat în ajutor un număr suplimentar de piloţi.

— Cailor nu le plac elicopterele, spuse unul dintre rangeri.

— Cu puţin noroc, nu trebuie să se afle neapărat în aceeaşi zonă şi în acelaşi timp. Iar dacă aveţi probleme, puteţi să anunţaţi prin radio la centrul de coordonare, spuse Lew, al cărui murg castrat devenea şi el nervos dacă avea un elicopter deasupra capului. Nu vă cer să vă puneţi în primejdie din cauza aparatelor de zbor.

Chad Overton i se alătură lui Lew, în faţa rangerilor.

— Nu vreau să aud nici un fel de plângeri din partea vizitatorilor parcului. Dacă vedeţi oameni în grupuri, fiţi politicoşi şi nu le daţi detalii în legătură cu misiunea voastră. Dacă găsiţi vreo persoană singură, mai ales femeie, făceţi-i propunerea să o însoţiţi până la maşina ei sau la un alt mijloc de transport. Dacă găsiţi un bărbat care vi se pare suspect, atunci anunţaţi prin radio şi însoţiţi-l prin parc până la maşină sau la un alt mijloc de transport! Fără grosolănii, certuri, aere de stăpân cu oamenii, e clar? Stătea cu mâinile în şolduri, iar fetele laterale ale glugii de la haina de ploaie păreau aripile unui liliac uriaş. Şi fără gesturi eroice. Aţi înţeles?

Se auzi un murmur aprobator, iar unul dintre rangeri se aplecă până în pământ şi zise:

— Da, stăpân al nostru!

— Hai, las-o jos, Spierling! îi spuse Chad vesel.

Aaron părăsise deja adunarea şi ajunsese la poartă, când îl văzu pe unul dintre reporteri grăbindu-se spre el şi strigându-l pe nume. Aaron se opri, sperând ca Lew să vadă în ce încurcătură intrase, dar acesta mai era încă ocupat cu rangerii,

iar ziaristul nu se afla acum decât la câţiva paşi de el.

— Domnule Holliman... sunteţi Holliman, nu am greşit?... cu unul sau doi „l"? începu Eugene Protheroe. Sunt de la *San Francisco Register* arătă cu degetul ecusonul prins de haină şi aş dori să discut puţin cu dumneavoastră.

— Nu cred că aş putea să vă spun nimic interesant, zise Aaron, cu toate simţurile sale în stare de alertă.

Protheroe continuă ca şi cum Aaron nu ar fi zis nimic:

— Nu am să vă cer nici un fel de informaţie din cele care v-ar putea compromite investigaţia, desigur, dar aş dori să mă lămuresc cu câteva mici aspecte pe care le-aţi menţionat aici, dacă nu vă supăraţi.

Din atitudinea sa se vedea limpede că va pune întrebările cu sau fără consimţământul lui Aaron.

— Trebuie să ştiţi că lucrez pentru şerif şi pentru locotenentul Frazier, spuse Aaron, sperând ca Protheroe îl va lăsa în pace.

— Da, de aceea şi e atât de interesant. Spuneaţi câte ceva despre criminalii care comit serii de crime. Ce părere aveţi despre teoria că mulţi dintre ei prezintă tendinţe homosexuale ascunse? zise Protheroe, cu pixul gata de a intra în acţiune.

Aaron se holbă la el, apoi îi vorbi ca unui copil:

— Ucigaşul acesta comite şi violuri. Îşi violează victimele, domnule

— Protheroe, îi reaminti el lui Aaron. Da, ştiu asta, dar potrivit statisticilor văzute de mine, un număr semnificativ de criminali care ucid în serie prezintă înclinaţii sexuale reprimate, chiar şi cei care comit viol. Se uită gânditor la Aaron părere aveţi?

Cu oarecare efort, Aaron reuşi să-şi stăpânească nervi.

— Am văzut şi eu o parte din studiile consacrate acestui subiect şi cunosc profilul psihologic, alienare în copilărie, coeficient de inteligentă nu foarte ridicat şi toate celelalte, dar nu vreau să mă hazardez cu supoziţii referitoare la individul ăsta până ce nu este prins.

— Măsuri de precauţie, îi sugeră Protheroe, încercând să-l determine pe Aaron să-i dea un răspuns spontan.

— Uite ce e, spuse Aaron puţin încălzit, după ce punem mâna pe criminal, atunci pot să-i facă toate testele şi cercetările care le vor ei şi să bage în statistici toate chestiile noi pe care le

descoperă. Dar în momentul de faţă, treaba mea e să găsesc un element pe baza căruia să reuşim capturarea şi condamnarea unui om extrem de periculos, poate nebun.

— Când spuneţi nebun, credeţi că va fi în măsură să scape în baza invocării alienării sale mintale? se interesă Protheroe, cu ochii aprinşi ca două luminiţe.

— Nu am nici cea mai mică idee ce va face avocatul lui şi nu pot face nici un fel de previziuni asupra actului de acuzare sau asupra apărării, spuse Aaron, luându-şi măsuri de siguranţă şi sperând ca Protheroe să renunţe.

Acesta nu dorea însă să se dea bătut:

— Nu aţi putea totuşi să-mi oferiţi o apreciere personală?

Aaron îl privi pe Protheroe cu ochii îngustaţi.

— O apreciere? Clătină din cap. O, nu! nu mă prindeţi pe mine în jocul ăsta. Fără aprecieri, domnule Protheroe.

Se întoarse abrupt şi ieşi pe poartă.

— De ce nu vreţi să mă ajutaţi? strigă Protheroe după el.

— Aprecierile iresponsabile nu sunt nimănui de ajutor, spuse Aaron, cu toate că luase hotărârea de a nu mai scoate un cuvânt.

I se puseseră atât de multe întrebări când fusese eliberat din spital, cu mulţi ani în urmă, dar atunci nu ştiuse că e mai bine să tacă. Crezuse că reporterii sunt sincer interesaţi, că doresc să ştie cu adevărat părerea lui, dacă mai credea că există oameni ţinuţi prizonieri în lagărele din Vietnam, oameni care sufereau aceleaşi maltratări şi torturi pe care le îndurase şi el. Aaron le oferise atunci aprecieri cât mai corecte, având grijă să le spună că sunt nişte simple supoziţii, pentru ca apoi să le audă trâmbiţate drept adevăruri absolute.

Protheroe se luă după el.

— S-ar putea ca dumneavoastră să deţineţi rezolvarea, domnule Holliman. Sau poate nu doriţi să salvaţi nişte vieţi?

— Discuţiile cu ziariştii nu au salvat niciodată pe nimeni, îi răspunse Aaron. Iar acum lasă-mă în pace. Du-te şi discută cu rangerii.

— Ei nu ştiu nimic, spre deosebire de dumneavoastră.

Aaron introduse repede cheia în contactul maşinii sale şi răspunse cu mânie abia reţinută:

— Ascultă-mă atent. Nu am nimic să-ţi comunic şi nu voi avea nimic să-ţi comunic ţie şi nimănui altcuiva din presă până

ce nu l-am capturat şi condamnat pe criminal. Nu vreau să compromit actul de acuzare al procurorului. M-ai înţeles?

— Hei, spuse Protheroe trăgându-se înapoi cu mâinile în sus şi ţinând pixul într-una şi carnetul în cealaltă. Îmi fac meseria, nimic mai mult, ştii? Exact ca şi tine!

— Eşti un şacal.

— Trăim într-o ţară liberă, domnule Holliman, unde şi presa e liberă, spuse Protheroe, în timp ce Aaron trânti portiera şi plecă din loc, poate puţin prea repede.

Ziaristul rămase pe gânduri, urmându-l cu privirea.

— N-ar trebui să discuţi cu mine, îi zise Michael Gilchrist Mignonei Vandreuter jucându-se cu vârful cravatei, semn sigur de teamă, când aceasta reuşise să-l încolţească în cabinetul lui.

— De ce nu? Tu eşti doctorul lui. Trebuie să ştiu şi eu ce se petrece. Vocea ei trăda tensiunea, unghiile îi erau mâncate. Ştiu că se întâmplă ceva cu el şi va trebui să-mi spui.

— Nu cred că e o discuţie potrivită, zise Gilchrist, refuzând să se uite direct la Mignon. Tu te ocupi de tratamentul lui terapeutic şi, din acest punct de vedere, sfaturile tale îmi sunt preţioase. Pe de altă parte, ştii părerea mea despre cealaltă relaţie a ta cu Aaron Holliman, pe care o consider neînţeleaptă şi potenţial dăunătoare. Ce altceva vrei să-ţi spun? Îşi privi ceasul, ca şi cum ar fi putut să-i dezvăluie ceva mai mult decât ora exactă. Aştept un pacient peste cinci minute.

— Durează mai puţin de atât să-mi răspunzi la întrebare. Dacă nu, pot să rămân aici zile întregi. Ochii femeii erau acum strălucitori, gata să verse lacrimi mânioase. Vorbeşte-mi, doctore. Nu ştiu ce să mă fac, pentru că nu mai înţeleg nimic.

— După cum ştii, acest om a suferit un important traumatism, răspunse Gilchrist, retrăgându-se în formidabila fortăreaţă a profesiunii sale, stare ce nu se deosebea prea mult de enervare în cazul lui.

— Haide, haide, Mike, spuse Mignon, brusc dezgustată de reacţiile psihiatrului. Nu sunt un copil care de-abia a terminat şcoala. Dacă există cineva în camera asta care înţelege, acela eşti tu. Făcu un pas înapoi, mâinile îi căzură pe lângă corp; o dată cu dispariţia încordării, îi pierise toată energia. Ar fi trebuit să înţeleg. Aaron are dreptate când zice ce zice despre tine.

Atins, Gilchrist nu se putu abţine să nu întrebe:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că eşti un dihor mic şi plin de sine, înzestrat cu minte ascuţită, dar temător de emoţii puternice.

Pronunţă totul neutru, cuvintele pierzându-şi pentru ea cea mai mare parte a înţelesului lor, deoarece le auzise atât de des de la Aaron, de multe ori sub formă de variaţiuni.

Pentru Gilchrist, în schimb, cuvintele erau noi, fiecare ţintind sigur şi rănindu-i mândria.

— Nu înţeleg, vrei să-mi explici? pretinse el, deşi conştient că nu se cădea să o provoace pe Mignon, care nu era pacienta lui.

— Nu poţi suporta ideea că există traume ce nu pot fi înlăturate, chiar dacă foloseşti un ocean de cuvinte. Urăşti faptul că devii neputincios în ceea ce-l priveşte pe Aaron, deoarece nu vrei să accepţi că rana lui este reală şi de lungă durată, iar nimic din ceea ce poţi face tu nu schimbă această situaţie. Mignon obosise foarte tare şi părea că se mişcă în somn sau sub pat. La început nu am fost de acord cu el; am crezut că opunea rezistenţă la tratamentul tău, dar acum văd că are dreptate, i-ai prescris medicamentul acela experimental şi îţi închipui că totul va fi în regulă, aşa-i? Dar nu este! Începu deodată să se tânguie. Merge înspre râu. O, Doamne, Dumnezeule! Iar el îşi dă seama. Îşi dă seama.

Gilchrist era acum nu numai indignat ci şi alarmat.

— Mignon! Pentru numele...

Se ridicase în picioare, dar nu făcu un pas să ocolească biroul şi să se ducă spre ea.

— Iar tu nu vezi! Nu eşti în stare să vezi, pentru că eşti aşa de sigur că îl ajuţi. De fapt, nu îl ajuţi. Se duce de râpă. Ştiu prea bine.

Îşi duse mâinile la ochi şi îşi şterse lacrimile.

— Dacă relaţia voastră merge prost, începu Gilchrist precaut, acesta nu e motiv să crezi că trauma lui Aaron devine mai profundă.

— Căcat, îi spuse Mignon încet. Şi când mă gândesc că îţi luam apărarea. Îi spuneam că îţi faci bine meseria şi poate să aibă încredere în tine. Dar m-am înşelat, după cum se vede.

Respiră atent, încercând să-şi stăvilească lacrimile.

— Dacă eşti necăjită, sunt sigur că putem aranja să-ţi iei o mică vacanta. Sau dacă ai nevoie de ceva care să te ajute să te echilibrezi.

Nu apucă să continue.

— Vrei să mă droghezi şi pe mine? întrebă ea cu suprem dispreţ. Vrei să mă tranchilizezi, ca să nu-mi mai pese să-l văd pe Aaron într-o stare tot mai proastă?

— Eşti într-o stare supraemoţională, spuse Gilchrist în cel mai mângâietor stil al său. Dacă reuşeşti să te calmezi, poate ar trebui să facem o excepţie şi să stăm puţin de vorbă. îşi consultă încă o dată ceasul şi clătină din cap. Întoarce-te la patru treizeci şi atunci avem la dispoziţie circa o oră.

— Ticălosule! îl întrerupse ea. Asta eşti, un ticălos arogant, lipsit de conştiinţă. Nu ai ascultat nici un cuvânt din ce ţi-am zis.

— În locul tău, nu aş merge atât de departe, răspunse Gilchrist, schiţând un zâmbet, pentru a-i arăta că izbucnirea ei nu-l jignise. Sunt conştient de încordarea ce te apasă.

Mignon îi întoarse spatele.

— Nu înţelegi nimic. El e în formă proastă, din ce în ce mai proastă, dar tu nu ai ochi pentru asta. Deschise uşa şi spuse ultimele cuvinte peste umăr. Îmi pare rău că ţi-am răpit timpul, doctore Gilchrist. Voi încerca să nu se repete.

13

Şeriful Hislop zâmbea radios în sala plină de reporteri, cu ochii micşoraţi datorită luminilor puternice.

— Sunt foarte bucuros să vă văd aici, pronunţă el cu vocea sa gravă, nuanţată, banalitatea enunţată căpătând astfel o aparentă de căldură şi sinceritate. Aşteptă până se stinse ultima urmă de conversaţie şi se dăduseră ultimele instrucţiuni, după care intră în subiect. Ne aflăm în cea de a treia zi de control intens în Parcul Briones, realizat prin patrule alcătuite din rangeri şi voluntari. Fiind în săptămâna premergătoare Crăciunului, consider că acest serviciu dezinteresat este demn de toată lauda. Rangerii şi cei ce ajută voluntar cedează o parte a timpului consacrat în mod normal Sărbătorilor pentru a merge în patrulă. Până în momentul de faţă, nu s-a petrecut nici o altă atrocitate, iar acest fapt mă convinge că ne aflăm pe calea cea bună în vederea asigurării siguranţei publice.

— Nu am mai avut ploaie în nici una din nopţile ce au urmat întăririi pazei, remarcă una dintre ziariste.

Şeriful se întoarse zâmbind în direcţia ei:

— Mă bucur că aţi adus vorba de această teorie. Am citit-o şi eu şi mi se pare interesantă, material de senzaţie excelent, ucigaşul care se dezlănţuie numai pe ploaie. Însă, din câte ştiţi, nu există dovezi definitive care să susţină această teorie, iar unele speculaţii care s-au făcut pe această temă mi se par aproape iresponsabile. La Ce bun să i se comunice publicului că nu există nici o primejdie, atât timp cât noi nu suntem siguri de asta? La biroul meu s-au primit telefoane de la femei care doresc să ştie dacă sunt în siguranţă când nu plouă. Acesta este rezultatul poveştilor relatate de mulţi dintre cei prezenţi. Şi are darul să mă neliniştească. Îi dojenea acum, folosindu-şi vocea cu îndemânarea unui actor. Doamnelor şi domnilor din mediile de informare, obligaţia dumneavoastră este de a informa publicul, lucru pe care eu nu-l voi contesta niciodată. Dar trebuie să vă aduc aminte cea de a doua obligaţie a dumneavoastră, aceea de a pune la dispoziţia publicului fapte confirmate, şi nu speculaţii şi zvonuri. Acei dintre dumneavoastră care aţi scos în evidenţă aspectul senzaţional al acestor tragedii aţi adus în acelaşi timp prejudicii cauzei justiţiei, datorită deformării faptelor.

Aşezat în rândul al treilea, Eugene Protheroe pufni discret. Nu e de mirare că ajutoarele au o asemenea aversiune faţă de şeriful lor, gândi el ridicând mâna:

— Domnule şerif Hislop, v-aş ruga să ne spuneţi cât timp vor mai fi necesare aceste patrule, în opinia dumneavoastră?

— Ei bine, spuse Hislop după o uşoară ezitare, în momentul de faţă nu sunt în măsură să vă comunic...

— Deoarece, continuă Protheroe, dacă făptaşul nu e prins în cel mai scurt timp, aceste patrule se vor dovedi din ce în ce mai greu de organizat şi costisitoare, nu sunteţi de aceeaşi părere? Înţeleg că mulţi dintre participanţi sunt voluntari, este vorba totuşi şi de întreţinerea vehiculelor şi cailor, cel puţin o parte din cheltuieli revenind, dacă nu mă înşel, bugetului regional?

Aşa, gândi el, acum i-am pus pe toţi pe foc...

Prin sală trecu un val de foşnituri grăbite; pe platforma pe care stătea, şeriful Hislop părea deodată mai puţin politicos şi sigur de sine:

— Costurile nu contează dacă putem salva o fiinţă omenească de la o moarte atât de cruntă ca aceea suferită de

acele sărmane femei. Nimeni nu măsoară vieţile lor în dolari şi în cenţi, sper!

Acest ultim apel, de un sentimentalism strident, avu mult mai puţin succes decât cele făcute de şerif mai devreme.

— Care este costul exact al acestor patrule suplimentare? întrebă reporterul şef de la KTVU, după ce se asigurase că operatorul său îl filma în timpul cât punea întrebarea. E vorba de sute de dolari? Mii?

— Îmi este destul de greu să apreciez, zise şeriful Hislop. Contribuţia voluntarilor nu poate fi evaluată foarte precis şi...

Unul dintre cei doi reporteri de la Sacramento îl întrerupse:

— Dar voluntarii cu ce se aleg din chestia asta?

— Ei îndeplinesc un serviciu pentru binele comunităţii într-un moment de criză, răspunse şeriful Hislop încruntat. Ne putem considera norocoşi pentru faptul că dispunem de aceşti cetăţeni generoşi, înzestraţi cu simţ civic şi care doresc să ia parte la aceste patrule.

— Cât timp vor mai fi dispuşi să o facă? se întrebă simultan, din mai multe colţuri ale sălii.

— Ne aşteptăm să arestăm un suspect înainte de noul an, spuse şeriful Hislop, înghiţindu-l din priviri pe un reporter din rândul întâi, care îşi cerceta notiţele.

— Înseamnă că aveţi un suspect? întrebă celălalt ziarist din Sacramento.

— Urmărim mai multe piste, spuse şeriful Hislop, conştient că mersese puţin prea departe. Nu vreau să compromit cercetările, spunând mai mult de atât.

— Mai multe piste, repetă Protheroe. Să însemne aceasta că dumneavoastră presupuneţi că avem de-a face cu un delincvent sexual cunoscut? Poate unul dintre cei eliberaţi condiţionat în districtul acesta?

Era o înţepătură cu adresă foarte precisă, lucru ştiut de toţi reporterii participanţi la conferinţă.

— Cazul de faţă nu se compară cu cel din vară, spuse şeriful Hislop. Cunoaşteţi cu toţii acest lucru. Nu l-aţi menţionat decât pentru a complica situaţia. Nu aveam de unde şti că Parker le va răpi pe fete. Nu se asemăna prin nimic cu violul pentru care stătuse la închisoare. Ne-am luat toate precauţiile cuvenite atunci, aşa cum procedăm de altfel şi acum.

Rosti ultimele cuvinte foarte hotărât, ca şi cum ar fi vrut să

şteargă amintirea penibilă a celor întâmplate în vară.

— Înseamnă că vă gândiţi cu adevărat la un delincvent sexual cunoscut, insistă reporterul de la KTVO.

— Consider că nu este decât una dintre multiplele posibilităţi pe care le investigăm acum, răspunse şeriful Hislop pe cel mai nervos ton pe care şi-l putea permite în public. Făcu doi paşi înapoi. Timpul prevăzut pentru conferinţă a luat sfârşit, doamnelor şi domnilor. Vă mulţumesc pentru participare.

Îi făcu semn adjunctului în uniformă de lângă uşa laterală şi se retrase, hotărât şi în grabă.

Protheroe nu încercă să-l urmărească pe şerif. Rămase în scaun, în timp ce în jurul său ceilalţi se ridicaseră în picioare. Îşi trecu în revistă însemnările, încruntându-se puţin. Nu-şi ridică privirile decât atunci când îl atinse uşor fotograful lui.

— A, da! Cred că ai dreptate, haide să vedem pe unde putem mânca un mic dejun ca lumea prin Martinez. Îşi luă impermeabilul. După aceea, trebuie să dau câteva telefoane.

— Ai nevoie de mine sau mă întorc la San Francisco? îl întrebă fotograful.

— Hai să vedem. — îşi trase haina de ploaie pe el. Ţi-ai făcut cumpărăturile de Crăciun?

— Sunt aproape gata, mda. De ce?

— Băftosule. Eu trebuie să cumpăr cam sase cadouri. Poate ne putem opri la Sun Valley sau la Willows când terminăm aici. O să găsim o harababură nemaipomenită, dar cu cinci zile înainte de Crăciun, situaţia e la fel peste tot!

Protheroe observă că plecau ultimii din sală, fapt care îl necăji, deoarece nu dorea să pară delăsător faţă de colegii săi.

Ieşind din clădire, îi izbi o pală de vânt puternic, care îl îngheţă până la oase.

*

Chiar şi în momentul în care forma deja numărul de telefon. Michael Gilchrist îşi făcea încă mustrări. Nu era un gest profesional. Zero, din punct de vedere terapeutic. Un act cu totul iresponsabil. Asculta ţârâitul telefonului, sperând că nu va fi nimeni acasă sau că se va dovedi un număr greşit. Dacă Mignon Vandreuter nu l-ar fi scos în asemenea hal din sărite, nu ar fi ajuns niciodată până aici. Murmură pentru sine. „O dau

afară", numărând sase apeluri şi hotărându-se să o aştepte pe doamna Silver până la cel de-al zecelea.

— Hello, se auzi o voce plăcută de bărbat, la al optulea apel.

Gilchrist tresări. Nu-i trecuse prin minte că ar fi posibil să răspundă domnul Silver. Ezită puţin şi îşi adună gândurile înainte de a răspunde:

— Hello. Doamna Silver este acasă? Doamna Susan Brewster Holliman Silver?

— Da, răspunse bărbatul, precaut. Cine-i acolo?

— Doctorul Michael Gilchrist. Lucrez la Administraţia Veteranilor, spuse el cât mai autoritar cu putinţă. I-aş fi foarte recunoscător doamnei Silver dacă mi-ar acorda câteva minute. Vă asigur că este o problemă importantă.

— Perfect. Cred că..., se auzi un oftat, apoi domnul Silver strigă: Draga mea. E pentru tine. Un oarecare doctor Gilchrist, de la Administraţia Veteranilor.

Gilchrist nu putu distinge toate cuvintele schimbate între cei doi la celălalt capăt al firului; presupuse că domnul Silver acoperise receptorul cu palma. Aşteptă, sperând că Monica nu se va supăra din cauză că el întârzie din nou în acea seară. În cele din urmă, auzi cu uşurinţă o altă voce în telefon.

— Doamna Silver?

— Da, veni răspunsul, rece şi distant. Ce doriţi?

Nu era un început promiţător, dar Gilchrist se hotărî să ducă lupta până la capăt.

— Sunt psihiatru. Fostul dumneavoastră soţ este unul dintre pacienţii...

— Vai, Doamne! murmură ea.

— ...mei, şi speram că mă veţi putea ajuta.

— Aaron şi cu mine ne-am despărţit de mai mult timp, spuse Susan Silver. Nu am mai vorbit cu el din primăvara trecută.

— Dar aţi avut anumite contacte cu el, greşesc? insistă Gilchrist. din câte am aflat de la el, aţi păstrat o anumită comunicare.

Cât de mult şi-ar fi dorit să stea de vorbă faţă în faţă cu ea; faptul că nu putea să-i urmărească reacţiile era aspectul cel mai enervant şi neplăcut al gestului său obişnuit.

— O anumită comunicare, spuse ea. Aţi putea să o denumiţi

şi aşa, deşi cred că. Se opri din vorbit. De ce vreţi sa discutaţi cu mine? Ce-i cu toată chestia asta?

Gilchrist se aşteptase şi se temuse de la bun început de această întrebare frontală.

— Cum spuneam, mă ocup de tratamentul soţului dumneavoastră. Am preluat cazul său acum circa optsprezece luni, începu el, străduindu-se să pară cât mai dezinteresat. Am efectuat o serie de analize, o trecere în revistă a medicamentelor ce i se administrau, iar apoi am hotărât să facem anumite schimbări. El fusese supus aceluiaşi program o perioadă mai îndelungată şi ne-am gândit că s-ar putea ca anumite categorii de medicamente să nu mai aibă efect asupra lui. Dată fiind această situaţie, am considerat că este un candidat perfect pentru o tehnică terapeutică mai eficientă şi mai puţin deranjantă. Ne-am consultat şi cu el, desigur, şi i-am explicat schimbările la care ne gândeam. Gilchrist făcu o pauză, oferindu-i lui Susan ocazia de a vorbi. Ea tăcând, continuă tot el. De scurt timp i-am administrat un produs experimental, care îi permite pacientului ceva mai mult control asupra stărilor sale de spirit, fără a influenţa negativ procesele de gândire.

— Adică un drog care îl calmează sau îl înveseleşte fără să îi facă arşice creierii, zise fosta soţie a lui Aaron, iar Gilchrist presupuse că expresiile erau culese de la acesta. Şi Aaron cum reacţionează la el?

— Judecând după analizele pe care le-am făcut, se pare că îl ajută atunci când el nu este supus unor încordări puternice, spuse Gilchrist, alegându-şi cu mare grijă cuvintele. Cu toate acestea, s-a plâns recent de lipsa de efect a medicamentului. În acest punct, problema stresului prin care trece el devine crucială şi trebuie atent evaluată. Încordarea cauzată de munca lui a fost neobişnuit de mare, şi tocmai din acest motiv nu aş dori să întrerup tratamentul cu medicamentul de care vorbeam: orice alt medicament i-aş prescrie în loc, efectul asupra capacităţii sale de a raţiona ar fi mai puternic, cu alte cuvinte nu va fi în măsură să continue munca pe care a început-o. În acelaşi timp, tensiunea a făcut să scadă efectul produsului. Până în momentul de faţă, Aaron a refuzat să accepte un tratament medical mai tradiţional. Se plânge că drogul acela experimental nu îi tine sub control condiţia mentală, dar nici nu îmi permite să-i prescriu o medicamentaţie mai sigură. Din câte susţine el,

crede că e important să dea ajutor în ancheta respectivă din pricina unor lucruri petrecute în Vietnam. Eu nefiind foarte la curent cu acele episoade, nu...

— Nu ştiţi dacă e nebun, deprimat sau paranoic? îi sugeră Susan. Cunosc sentimentul acesta, doctore. Nici eu nu am reuşit să-mi dau seama. Nici când eram căsătoriţi şi nici acum. Aaron e un mister. Nu cred că vă pot fi de folos.

— Vă rog, spuse Gilchrist. Vă rog, doamnă Silver! Dacă aş avea mai mult timp şi problema nu ar fi atât de complexă, aş încerca poate alte soluţii, dar în situaţia de faţă, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Nu apelase decât rareori la cineva atât de direct, o experienţă care îi displăcea profund acum. Dacă îl refuza în acel moment, ştia că avea să o deteste.

— De ce este o chestiune atât de stringentă? întrebă ea cu o undă de aversiune în voce.

— Am încercat să vă explic de ce: pentru că este supus unor presiuni din ce în ce mai mari, iar urmele au început să se vadă. În schimb nu ştiu cum să interpretez...

— Înţeleg, îi tăie ea vorba. Ce fel de presiune?

— S-a implicat într-o anchetă, acordă asistenţă biroului şerifului; în legătură cu mai multe crime petrecute recent, spuse Gilchrist, nefiind foarte sigur cât de mult se cuvenea să dezvăluie.

— Adică violurile şi mutilările din Parcul Briones? Crimele acelea? se interesă Susan, părând pentru prima oară îngrijorată.

— Da, răspunse Gilchrist. Ce este, doamnă Silver?

— Vai, bietul Aaron, spuse ea sincer mişcată. Din pricina femeilor acelora din Vietnam. Asta înseamnă că i se vor răscoli toate amintirile legate de lagărul de prizonieri. — Vorbise foarte repede, ca şi cum ar fi susţinut un monolog interior; păru să devină conştientă, de acest lucru, deoarece spuse: Îmi pare rău. Vorbesc singură. N-am vrut să... doctore, cât de mult cunoaşteţi despre perioada petrecută de el în lagărul de prizonieri şi cauzele pentru care a ajuns acolo?

— Am citit toate actele din dosarul său, dar mi-a vorbit şi el puţin despre asta, spuse Gilchrist, ştiind că sună foarte rigid, apoi încercă din nou: Am trecut în revistă tot ceea ce ştiam.

I se păru mult mai bine, de data aceasta.

— O, Doamne! exclamă Susan. Bărbaţii pe care îi ancheta

în Vietnam, americanii care violau şi şantajau vietnameze, ei sunt cei care i-au întins cursa, pentru a fi capturat. Cercetările ce au urmat după dispariţia lui au demonstrat acest lucru. Doi dintre oamenii aceia au fost judecaţi pentru rolul jucat în planul de prindere a lui Aaron. Au recunoscut că ei au organizat totul. Ba chiar şi-au luat măsuri de precauţie ca el să fie internat într-un lagăr în care ceilalţi prizonieri nu se dădeau deloc în vânt după ofiţerii de la informaţii: cei aflaţi pe listele de „dispăruţi în luptă", şi aste pentru că ei înşişi doriseră să se piardă. Descoperirea celor care îşi organizaseră propriile lor dispariţii a fost un timp una dintre misiunile lui Aaron. Ceea ce nu au reuşit să distrugă în el luptătorii Vietcong au desăvârşit ceilalţi prizonieri, camarazii săi. Făcu o pauză. Există toate aceste lucruri şi în dosarele dumneavoastră?

— Cea mai mare parte, fără a adăuga că nu le crezuse atunci când le citise. Dar nu sunt foarte convins că înţeleg conexiunea dintre femeile acelea şi victimele din cazul de care se ocupă. Ce anume le leagă?

— Majoritatea femeilor au fost omorâte de cei ce le şantajau, după prinderea lui Aaron. Ele erau martore şi ştiau ce avea Aaron de gând să facă, chiar dacă numai una dintre ele a avut curajul să-l ajute. Oamenii aceia s-au gândit că dacă Aaron aflase atât de mult, vor mai reuşi şi alţii. Au procedat astfel încât să afle şi el şi oamenii din Vietcong. Aaron a suferit imens în lagăr. El a afirmat că acceptă responsabilitatea actelor sale, cu alte cuvinte că se simte vinovat. Atât el însuşi cât şi vietnamezii din Vietcong îl blamau pentru uciderea sărmanelor femei. Se opri puţin, apoi vorbi din nou, mai gânditoare. Nu mi-am dat seama că se ocupa de acest caz. Deşi ar fi trebuit.

— Doamnă Silver? o îndemnă Gilchrist pe Susan, după ce tăcuse mai mult de un minut.

— Vai! Îmi cer scuze, doctore. Mă lăsasem purtată de gânduri. Cred că cel mai bun lucru ar fi să nu trebuiască să colaboreze la acest caz, spuse ea după o vreme.

— De ce spuneţi asta? întrebă Gilchrist, sperând ca astfel să pătrundă în miezul problemei. Vreţi să spuneţi că starea sa de tensiune va deveni şi mai pronunţată?

— Acesta nu este decât un aspect minor, răspunse ea. Ştiţi, el crede încă în vinovăţia sa. La nivelul raţional acceptă că a fost manipulat, dar când e vorba strict de emoţii şi cel puţin aşa

stăteau lucrurile când ne-am despărţit. Poate că acum judecă altfel. Nu am de unde şti.

— Dumneavoastră consideraţi, cunoscându-l din timpul căsniciei, că ar putea proiecta povestea aceea de demult peste cazul de care se ocupă acum? întrebă Gilchrist, cuprins de un nou val de interes.

— Posibil. El are o mulţime de frământări din pricina morţii femeilor din Vietnam. S-ar putea să-l influenţeze şi acum. Atitudinea ei se schimbă apoi, devenind mai impersonală. Dar nu aş putea spune că-l cunosc, în momentul de fată. A trecut mult timp de atunci. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu el de când am divorţat. Despre asemenea lucruri, nu discutam niciodată.

Vorbea cu o anume distantă, şi se simţea că nu mai este foarte preocupată de lucrurile care contribuiseră la sfârşitul primei ei căsnicii.

Gilchrist aproape scrâşni din dinţi de supărare, se sili însă să fie amabil.

— Vă mulţumesc. M-aţi ajutat foarte mult şi vă rog să mă scuzaţi că v-am răpit atât de mult timp.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, doctore?

— Gilchrist, o ajută el. Michael Gilchrist.

— Doctore Gilchrist, spuse ea, punând receptorul în furcă.

O furtună năprasnică, stârnită dinspre sud-vest, se dovedea un obstacol redutabil în calea tuturor patrulelor călare din Parcul Briones. În momentul când a ajuns la răscrucea de drumuri împreună cu partenera, Tom Fuller strănuta de zor. Opri în loc iapa sa murdară de noroi şi îi făcu un semn însoţitoarei sale.

— De aici nu mai e mult, draga mea. Te-aş însoţi şi restul drumului, însă ar fi fost inutil să continue, pentru că vocea lui suna de parcă ar fi vorbit printr-un prosop.

— E-n regulă, spuse Maude Adamson, mângâindu-şi pur-sângele castrat, prilej cu care se udă pe mănuşi până la piele. De aici încolo, cunoaştem drumul.

— Obligaţia mea ar fi sa vin cu tine, îi reaminti el. Tu eşti voluntară, se presupune deci că vei fi mereu însoţită de un ranger. Pe lângă aceasta, având în vedere că tu, un strănut îl împiedică să-şi termine propoziţia. Isuse! Te rog să mă scuzi!

— Nu face nimic, spuse ea, simţindu-se foarte matură. Mai e suficientă lumină şi am să-mi găsesc uşor drumul.

Nu-i era la îndemână să se gândească la cele două mile pe

care avea să le străbată singură, dar ştia că trebuia să-şi înfrângă teama, mai devreme sau mai târziu.

— Am să chem un jeep. În douăzeci de minute, ai avea o escortă, îi propuse Tom, simţindu-se responsabil, în ciuda sângelui care îi zvâcnea în tâmple şi durerii din oase. Se întorc probabil din patrulă, unul câte unul. Se va găsi cineva să vină şi să te escorteze.

— Ajung la grajduri în mai puţin de douăzeci de minute, îi spuse Maude. Îi zâmbi scurt şi timid, încercând să-i sugereze că înţelegea perfect situaţia. Totul e-n regulă, domnule Fuller. Oricum, suntem chiar la marginea parcului. Nu-mi rămâne decât să urmez poteca, zise ea, arătând spre capătul potecii.

În lumina slabă a sfârşitului de zi, urma drumului era aproape invizibilă.

— Să ştii că de-abia aştept să scot hainele astea umede de pe mine, recunoscu Tom. Era foarte sigur că făcuse febră şi avea gâtul roşu. Vine Crăciunul peste două zile, şi eu mă îmbolnăvesc. Tocmai am împodobit bradul, iar socrii mei sosesc mâine de la Portland. Mă ucide nevastă-mea.

— Atunci du-te acasă, domnule Fuller şi îngrijeşte-te cât mai bine. Fii pe pace, eu am să mă descurc, îi spuse ea zâmbind, hotărâtă să nu-şi trădeze temerile faţă de el.

— OK., spuse el în cele din urmă, lăsându-se convins. Am să-i anunţ pentru mâine, ca să-ţi asigure un alt partener în locul meu. Sărbători fericite, dacă nu ne vedem până la Crăciun.

Îşi linişti conştiinţa cu gândul că dacă mai rămânea cu Maude, ar fi crescut şi şansele de a-i transmite răceala sau gripa lui, stricându-i astfel Sărbătorile.

O salută cu mâna la pălăria care îşi pierduse deja orice formă, şi se întoarse uşurat pe drumul ce ducea la sediul rangerilor şi grajduri.

Maude îl petrecu cu privirea, cal şi călăreţ înaintând cu greu pe drumul noroios. Se gândea la ceea ce-i spusese psihiatrul ei cu o săptămână în urmă nu va reuşi să treacă cu adevărat peste infernala descoperire a trupului lui Audrey Weeks decât atunci când va fi din nou în stare să călărească singură prin parc. Maude plănuise să întreprindă cea dintâi încercare în primăvară, când plantele erau în floare şi natura se reîntorcea la viaţă.

Poate că era mai bine aşa cum se întâmplase, gândea ea acum. Poate era mai bine să facă acest drum în ploaia de iarnă,

când peisajul era cuprins de cenuşiul amurgului.

— E-n regulă, îi spuse ea încetişor calului. Ştii drumul mai bine decât mine.

Acest fapt era pe atât de liniştitor, pe cât era de adevărat. Calul îşi scutura capul, necheză o dată şi îşi muşcă zăbala. Mergea pieziş pe drumul îmbibat de apă, cu uşoare ezitări care îi trădau oboseala. Maude se hotărî să cureţe neapărat potcoavele calului, înainte de a porni din nou la drum a doua zi. Ploaia neîncetată o silea să-şi închidă ochii pe jumătate; se sili să urmărească cât mai atent drumul.

— Fii atent, Bismark, îl îndemnă ea când ajunseră la unica porţiune abruptă de pe poteca ce lega sediul rangerilor de grajdul ei. Ia-o uşurel. O supără constatarea că avea respiraţia întretăiată şi tuşi încet, dregându-şi glasul. Ai grijă cum calci, spuse ea, mai sigură pe sine.

Şaua ei englezească se udase de tot, şi simţea umezeala prin pantalonii groşi. Dintr-un motiv pe care nu putea să-l definească foarte bine, era foarte mândră de ceea ce făcea, ca şi cum patrularea prin ploaie ar fi demonstrat că este o adevărată călăreaţă şi nu o adolescentă oarecare iubitoare de cai şi căreia părinţii îi puteau satisface această plăcere. Strânse şi mai tare dârlogii, conştientă cât de greu îi venea să păstreze controlul din cauza mănuşilor ude. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să-l bruscheze cu zăbala, deoarece Bismark avea gura sensibilă şi ar fi putut să se enerveze acum, când era şi obosit. Stătea cu ochii aţintiţi asupra drumului, încercând să distingă orice obstacol nou care ar fi putut apărea între timp pentru a-şi putea feri astfel calul de primejdie şi accidente.

Vântul era suficient de puternic ca să izbească ramurile mai mici între ele, iar la un moment dat stejarul măreţ de deasupra potecii gemu ca un uriaş rănit, făcându-l pe Bismark să alunece într-o parte a drumului, iar pe Maude să respire mult mai iute.

— E doar furtuna, pronunţă ea cu vocea tremurândă, ţinându-l pe Bismark la pas.

Simţea tremurul animalului şi se întreba dacă nu cumva propria ei frică i se transmitea şi lui. Îşi strânse mai tare picioarele, până simţi că încep sa o doară. Auzea zgomotul traficului de pe Bear Creek Road, la distanţă mai mică de douăzeci de iarzi de locul pe care îl străbătea ea. În caz de pericol, îşi spuse, putea ajunge în drum în câteva secunde, unde

ar fi trecut curând o maşină. Oricât de mult ar fi dorit să se bizuie pe acest gând, ideea nu-i trezea de fapt decât dispreţul. Ascultă traficul, stabilind frecvenţa cu care trecea cineva pe şosea.

O cracă de dimensiuni considerabile blocase poteca; după câteva grele momente de nehotărâre, Maude descălecă, ştiind că va trebui să-l conducă pe Bismark, ocolind obstacolul. În momentul când atinse pământul, se simţi deodată foarte mică şi singură, în întunericul tot mai profund şi în ploaie, şi atât de obosită încât nu credea că va fi în stare de altceva în afară sa mănânce şi să se culce. Ca şi cum asta nu era de ajuns, mai târa după sine şi un cal sperios, gata să ţâşnească spre staulul său.

Probabil că mai căzuse o ramură, deoarece se auzi un trosnet în pădure, nu departe de ea. Tresări la fel de puternic ca şi Bismark, cu simţurile în stare de alarmă maximă. Clătină din cap şi apucă mai strâns frâiele cu degetele ude. „Nu", spuse ea încet, ştiind că sunetul nu se putea auzi peste zgomotul copitelor şi al ploii. Cu ceva mai multă forţă decât de obicei, îl îndemnă pe Bismark să meargă pe lângă vârful crăcii căzute, lovindu-l odată pentru că ezitase, din cauza frunzelor care i se izbeau de picioare.

Era liniştitor faptul că acea creangă mare bloca poteca, îşi făcu ea socoteala. Oricine ar fi urmărit-o de fapt nu o urmărea nimeni, bineînţeles, era silit să treacă peste creangă şi să facă zgomot, ea fiind astfel prevenită. Se opri o clipă, gândindu-se la toate lucrurile pe care i le spusese psihiatrul ei şi găsind în ele îndreptăţirea pentru hotărârea pe care o luase ea, înainte de a se urca din nou în şa.

— Haide Bismark, îl îndemnă, trăgând nerăbdătoare de hăţuri. Plecară din nou la drum, atât de repede cât considera ea că e bine pentru siguranţa lor, deşi îi venea greu să-şi domine calul; acesta încerca mereu să o ia la trap. Ştia că se încălzise foarte tare, însă spumele care îl acoperiseră trebuiau puse mai mult pe seama fricii şi nu a extenuării.

Ajunseră pe culmea unei mici înălţimi, de unde li se deschidea spre stânga priveliştea unei curbe din Bear Creek Road, cu luminile unei maşini încercând să străpungă ploaia. Maude făcu un gest de încurajare.

— Aproape am ajuns, îi spuse lui Bismark, arătându-i cu mâna liberă poarta prin care aveau să iasă din parc şi unde

începea poteca spre grajd. Haide, îl îndemnă ea bătându-l cu palma pe gât, dorind să-l calmeze în acelaşi timp. Fii atent.

Vocea îi răsuna încordată şi prea subţire în propriile urechi şi nici nu o surprinse să-l vadă pe Bismark încordându-şi gâtul său lung, de teamă. Nu încetase să transpire şi simţea încordarea spatelui său, sub sa. Deşi călărea de patru ani pe Bismark, Maude se îndoi pentru prima oară acum de capacitatea ei de a-l stăpâni: era o călăreaţă de valoare, fapt de care era conştientă, însă nu se confruntase niciodată cu un cal cuprins de panică.

Se apropiau de ultima cotitură a potecii, singurul punct în care se îndepărtau din nou de şosea şi o pierdeau din vedere, iar Maude se pregăti să-l reţină pe Bismark, să nu-i permită să o ia la galop. Îl simţea cum se încordează pentru a ţâşni înainte şi pe de o parte se simţea şi ea mânată de acelaşi impuls. Faptul că ploua şi era aproape întuneric îi spunea însă că ar fi nebunie curată să-şi îndemne calul să se grăbească. Aceste ultime câteva sute de metri aveau să fie pentru ea încercarea supremă. Maude apucă hăţurile mai de sus, pentru a controla mai bine capul lui Bismark ia coborârea uşoară prin crângul de stejar pitic. Cine o pusese să spună că poate să străbată singură această ultimă porţiune? se întreba ea, îndemnându-l pe Bismark cu călcâiele, simţind cum acesta îşi adună picioarele din spate sub el, coborând spre pădurice. De ce nu acceptase să aştepte o escortă? Nu se putea oricum uda mai rău decât se udase deja, iar dacă nu ar fi fost singură nu s-ar fi lăsat niciodată stăpânită de o asemenea frică.

„Opreşte-te", îşi spuse ea cu voce tare. Se sili să se gândească la faptul că nu avea nici un motiv să fie speriată, că singura primejdie care o ameninţa cât de cât provenea mai degrabă din prostia şi din teama ei decât din partea unui criminal bântuind prin parc cu două zile înainte de Crăciun. Îşi mai reveni puţin gândindu-se la Crăciun ştia că avea să primească o şa nouă, marca Barnsby. O urmă de zâmbet îi trecu pe buze; se afla acum foarte aproape de copaci.

Atunci Bismark se cabră, zvârlind orbeşte cu copitele din faţă şi emise un ţipăt ascuţit, înspăimântat o formă masivă se desprinsese din umbra copacilor, blocând poteca.

Maude lovi cu cravaşa, urlând ceva ininteligibil lui Bismark şi forţându-l să revină la poziţia normală. Era greu de distins în

lumina scăzută, însă i se păru că vede un câine mare sau un urs de mici dimensiuni. O îngrijora mai mult calul şi propriile ei şanse de a se menţine în şa.

Ceva i se prelinse pe lângă cizmă, iar ea izbi în direcţia aceea, moment în care piciorul îi ieşi din scară. Bismark se cabră iarăşi, Maude simţi cum alunecă din şa, iar apoi... o mână o apucă de încheietura braţului, exact când cădea cu toată greutatea la pământ. Ca prin vis, avu impresia că aude zgomotul unor copite ce se îndepărtează, după care îşi pierdu cunoştinţa.

Când începu să-şi revină, simţi noroi şi pietre în spate, precum şi o greutate brutală, zdrobitoare ce o apăsa aproape până la sufocare. Crezu la început că îi era frig numai din desperare realiză apoi cu imensă scârbă că fusese dezbrăcată. Încercă să ţipe, însă nu avu suficientă energie.

Un pumn asemănător unei labe o pocni în plină figură, auzi un mormăit supărat, întrerupt de un şoc şi mai violent undeva, profund în corpul ei o durere sfredelitoare îi sfâşie tot trupul, atât de cumplit încât îi dispăru şi ultima urmă de ameţeală. Deşi avea ochii larg deschişi, nu vedea decât conturul unui cap şi un umăr. „Nu", apucă ea să suspine înainte ca asaltul să devină şi mai feroce. Maude se gândi la corpul pe care îl descoperiseră ea şi Julia Kemp, înţelegând într-o fracţiune de luciditate perfectă că următorul cadavru va fi al ei.

Atunci o durere nouă, imposibil de descris explodă în ea; dinţii lui se înfipseseră în gâtul ei, sfâşiind şi trăgând. Ucigând.

14

Lew privea ţintă în tavan; durerea de cap nu-i trecuse încă şi gândurile îi zburau când la trupul mutilat al lui Maude Adamson, când la teribilul şoc şi desperarea părinţilor ei, când la furia ce îl cuprinsese pe Aaron când îl chemase la locul crimei. Doamne Dumnezeule, când vor reuşi să pună capăt la tot coşmarul acesta! Biata fată, avea gâtul, sânii şi abdomenul sfâşiat, iar ploaia se aduna în rănile cele mai grave. Patima furioasă cu care fusese atacată era mai mult decât vizibilă; deşi unele dintre semne fuseseră spălate de ploaie, câteva rămăseseră. Lew spera că ele vor fi suficiente, deşi Grieta nu se arătase optimist în această privinţă închise ochii dorindu-şi să

adoarmă cât mai curând, ştiind că a doua zi nu va fi o adevărată sărbătoare de Crăciun decât în virtutea datei.

— Lew? spuse Rowena de lângă el.

— Da, răspunse el, ştiind că este inutil să se prefacă; dormeau unul lângă celălalt de prea mult timp.

— Dacă doreşti să-mi vorbeşti, te ascult. Spune-mi!

Se apropie puţin de el şi îşi aşeză o mână pe pieptul lui. Începu să-i desfacă nasturii pijamalei demodate.

— Ştii că nu-mi place să mă confesez, spuse el din obişnuinţă, dar şi pentru că era un adevăr.

— De această dată e altceva. Rowena nu mai spuse nimic până nu văzu că deschisese ochii din nou. Mie poţi să-mi spui.

— Cum merg vânzările de brazi? încercă el să schimbe subiectul.

— Destul de bine. Prin ce diferă această crimă de celelalte?

Întrebarea ei suna ca şi cum l-ar fi întrebat dacă preferă suc de portocale sau grapefruit la micul dejun.

Îi răspunse fără chef, renunţând la tentativa sa de a schimba subiectul, recunoscând că era inutil:

— Nu cred că diferă.

— Şi totuşi e ceva! Există vreun dubiu în legătură cu crima asta?

— Nu sunt foarte sigur, oftă el. E cea mai tânără victimă de până acum. Asta-i deja un lucru foarte rău. Dar cel mai rău este că ea a fost una din fetele care au descoperit-o pe cea dintâi victimă.

Instinctiv, luă mâna ei într-a lui.

— Şi crezi că există o relaţie între evenimente? întrebă ea calm, în cuvinte simple şi foarte directe.

— Nu ştiu, recunoscu Lew. Asta-i partea cea mai afurisită. E vorba de o ţintă anume aleasă şi dacă ar fi aşa, ar însemna ca ucigaşul a trecut de la victime întâmplătoare la altceva sau nu a fost decât o nouă femeie singură în Briones, pe timp de ploaie? Chestia asta mă frământă. Pe măsură ce vorbise, îi strânsese din ce în ce mai tare mâna, iar acum făcu un efort conştient să-i dea drumul. Regret, n-am vrut să-ţi fac rău.

— Nu m-a durut, zise Rowena. Continuă, spune-mi totul.

— Problema este, continuă Lew după o ezitare, că pentru fiecare argument în favoarea unei teorii există unul la fel de bun împotrivă. Indiferent cât mă zbat, nu ajung la nici un rezultat, nu

pot ieşi din acest cerc vicios.

— Înţeleg, spuse Rowena, ridicându-i mâna până la buze şi sărutându-i degetele. Nu trebuie să fii atât de supărat pe tine

Însuţi, Llewellyn Frazier. Criminalul nu se compară cu nici unul din răufăcătorii cu care ai avut de-a face până acum, prin urmare nu te poţi aştepta să-ţi iasă totul de la început. — Vocea ei se schimbă puţin, devenind mai profundă şi cuvintele mai grăbite. Tu nu eşti răspunzător pentru ce face individul acela.

— Dar sunt, protestă Lew fără patimă. Eu răspund de acest caz, fapt pentru care nu-i sunt recunoscător lui Hislop şi dacă nu pot să-i dau curând ceva valabil.

Diversele variante erau cu mult prea deprimante pentru a putea fi exprimate la acea oră de noapte, în ajun de Crăciun.

— Ai făcut tot ceea ce se presupune că trebuie să facă de obicei un ofiţer însărcinat cu un caz. Lucrezi împreună cu o întreagă echipă, ai impus măsuri de precauţie în zonele în care s-au petrecut crimele. Ai adunat toate indiciile care au apărut, Aaron te ajută prelucrând informaţiile unor cazuri similare sau asemănătoare. Ce altceva ai mai putea face?

— Să-l prind, spuse Lew foarte liniştit, fapt ce arăta cât de hotărât este. Ştiu că pot să-l prind, Rowena. Trebuie neapărat să-l prind.

— Şi îl vei prinde, spuse ea cu încredere.

— Aşa să dea Dumnezeu. Şi înainte ca să mai moară şi altcineva, adăugă el. Pândeşte pe undeva şi aşteaptă prilejul să lovească din nou. Îl simt.

— Lew, spuse Rowena încercând să-l liniştească.

— Am dreptate, spuse Lew sigur pe sine. Pândeşte pe undeva şi va ucide din nou până când...

— Până când ce? întrebă ea după câteva secunde de tăcere. Până când, Lew?

— Până ce nu i se pune stavilă, răspunse Lew calm.

— Ce ai vrut să spui, de fapt? spuse Rowena, sărutându-l pe obraz. Până când nu va fi mort?

— Nu ar trebui să vorbim despre lucrurile astea aici. Crima nu are ce căuta în căminul nostru.

O îmbrăţişă şi o trase lângă el. Îi părea rău că îi permisese să devină părtaşa la problemele lui.

— Crima nu are ce căuta nicăieri, spuse Rowena, cu mintea ei pragmatică. Dar de vreme ce fărădelegile acestea există, ele

trebuie rezolvate într-un fel. Deci e mai bine să-mi spui ce te apasă, pentru ca să putem amândoi dormi puţin şi să nu stricăm chiar de tot bucuria Crăciunului.

Se aşeză mai comod, cu ochii aţintiţi, în întuneric, asupra lui.

— N-am vrut ca apăsările mele să ne tulbure Sărbătorile, spuse el ruşinat, pentru că ştia că acest lucru se întâmplase de fapt.

— Asta e nimic în comparaţie cu suferinţele familiilor lovite de nenorocire, spuse Rowena.

Lew nu răspunse nimic o vreme, iar când o făcu, păru să vorbească de undeva, de departe.

— Toate crimele au fost îngrozitoare, dar ultima depăşeşte orice limite. Practic a sfâşiat-o cu dinţii. Dinţii, din cauza asta crimele acestea sunt oribile! Când le sfârtecă, individul îşi pierde orice urmă... umană. Aş putea la fel de bine căuta un animal sălbatic.

Îl supără faptul că îşi comunica gândurile cu voce tare; o strânse şi mai tare în braţe pe Rowena.

— Poate asta şi faci, îi continuă ea gândul cu toată seriozitatea. Stai şi gândeşte-te puţin, Lew. Tu singur ai spus că aceste fapte nu sunt raţionale. Ei bine, hai să mergem puţin mai departe. Dacă omul acesta e nebun.

— Nebun şi periculos, completă Lew.

— Dacă omul acesta e nebun, insistă ea, atunci poate este cu adevărat un animal sălbatic. Atunci nu ai urmări un om, un criminal, ci un animal de pradă. Se cutremură şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Lew, să nu-ţi asumi nici un risc, mai ales că e vorba de o fiinţă atât de desperată... Fă-o de dragul meu! Da?

— Sigur, sigur, spuse el, întorcându-se şi sărutând-o pe frunte. Dar nu pot să renunţ la urmărirea lui.

— Bineînţeles că nu, spuse ea cu oarecare regret în voce. Dar gândeşte-te ce este capabil să facă omul ăsta şi să nu-l laşi să profite de pe urma unei slăbiciuni de-ale tale.

— Când l-am lăsat eu pe un răufăcător să profite de pe urma unei slăbiciuni? întrebă Lew, cu voce blândă şi mângâietoare.

— Ştii tu ce vreau să spun, îl avertiză ea, zâmbind însă şi sărutându-l iarăşi. Am un motiv foarte puternic: unde mai găsesc eu pe cineva care să sărute ca tine?

— Nici nu vreau să aud de aşa ceva, îi răspunse Lew zâmbind, în timp ce ea îi desfăcea nasturii de la pijama.

Întâlnindu-se cu Kevin Buchanan, Eugene Protheroe îi spuse necăjit:

— De ce mi-ai înmormântat reportajul pe pagina a patra?

— Gene, te rog să nu uiţi că e Crăciunul, pentru numele lui Dumnezeu. Eu nu pot să pun aşa ceva pe pagina întâi într-o zi ca asta. În primul rând, pentru ca negustorii ne-ar lua capul şi în al doilea rând pentru că cititorii caută acum poveşti paşnice şi duioase, înţelegi tu ce vreau să spun. Iar povestea ta e departe de a fi paşnică, cu trupul acela care arată cum arată. Kevin îşi puse coatele pe birou. Ca şi cum s-ar fi pregătit să se apere de un atac. Crimele astea vor fi în centrul atenţiei şi mâine, şi poimâine. Nu e.

— Cu alte cuvinte, ţi s-a spus să umpli toată prima pagină numai cu chestii optimiste? se interesă Protheroe dispreţuitor. Le permiţi să-ţi comande ce ai de făcut?

— Muncesc pentru ziarul ăsta la fel ca şi tine, îi explică Kevin răbdător. Eu sunt însă răspunzător atât în faţa comitetului director, cât şi fată de abonaţi. Tu nu ai cum susţine că ştii mai bine decât ei.

Protheroe îşi dădu drumul cu toată greutatea în scaunul din faţa lui Kevin.

— Să presupunem deci că sunt de acord cu hotărârea ta deşi nu sunt şi facem aşa cum vrei. Cum vom explica peste două sau trei zile că am ascuns o crimă locală în interiorul ziarului numai pentru că nu am vrut să supărăm pe nimeni de Crăciun? Pot cel puţin să obţin câteva interviuri?

Nu avea nici cea mai mică intenţie să se roage de şeful său, însă era hotărât să aibă o explicaţie cu acesta înainte de a părăsi biroul.

— Pe cine ai vrea să intervievezi? întrebă Kevin bănuitor.

— Pe părinţii fetei ucise, în primul rând, spuse Protheroe, ridicând un deget.

— Nu de Crăciun. Poate peste câteva zile, la înmormântare.

Căpătase privirea aceea a unui copil înainte de a face un acces de furie. Protheroe continuă, menţinând degetul ridicat:

— Doi, vreau să iau interviuri poliţiştilor ajutoarelor de şerif care lucrează la acest caz. Doresc toate comentariile pe care reuşesc să le smulg de la locotenentul Frazier. Ţinea acum două

degete ridicate. Şi aş mai vrea să aflu ce date posedă consultantul lor despre alte crime de acest gen, pentru ca să pot scrie un comentariu despre istoricul lor. Ridicase şi cel de-al treilea deget. Ce părere ai?

— Poate, răspunse Kevin, care nu dorea să cedeze.

— Am să mă ocup eu de toată bucătăria, voi organiza întâlnirile, ba chiar am să mă duc în ţinutul Contra Costa şi fac totul în persoană, indiferent că e Crăciunul! îşi drese vocea. Ce naiba, Kevin, am muncit din greu pentru povestea asta şi nu vreau să văd cum se duce de râpă numai din cauza câtorva lumini colorate şi curcani copţi prea tare.

— Nu ai dreptul să distrugi liniştea familiilor în acest moment al anului, insistă Kevin cu încăpăţânare.

— De ce nu? Criminalului nu-i pasă că sunt Sărbători. Sfâşie femei cu dinţii. Ce părere ai de asta? Nu avem obligaţia să informăm publicul cu ce se întâmplă?

Kevin tuşi nervos.

— Dacă ţi se refuză un interviu, am încheiat toată acţiunea, spuse el într-un târziu. Poţi să iei legătura cu biroul şerifului şi cu expertul acela, dar dacă te refuză, am terminat. Nu vreau să primesc plângeri pentru modul în care îţi faci meseria.

— Nimic mai uşor, răspunse Protheroe, plănuind deja ce avea să spună la telefon. Şi voi încerca sa fac şi un reportaj de la înmormântare în acelaşi fel. Nu vreau să zică cineva că procedăm ca acele foiţe de scandal.

— Văd că una dintre familii şi-a vândut deja drepturile exclusive uneia dintre ele, spuse Kevin morocănos. Presupun că li s-au oferit o groază de bani.

— Probabil, răspunse Protheroe. Se ridică în picioare şi se sprijini cu mâinile pe biroul lui Kevin. Pornesc la treabă chiar acum. Îţi urez Sărbători fericite, Kevin, bătrâne!

— Şi ţie la fel. Gene, răspunse Kevin automat, ezitând puţin înainte de a strânge mâna întinsă de Protheroe. Te descurci nemaipomenit!

— Mulţumesc, spuse Protheroe, aproape reuşind să nu-şi manifeste sarcasmul.

Reporterul ieşi fluierând din biroul lui Kevin şi se duse în biroul său, pregătindu-se de marele asalt.

— Adică ce vrei să spui, de unde a apărut încă un cadavru? îl întrebă Chad Overton pe rangerul care îl chemase, în mijlocul

mesei de Crăciun. Am patrulat prin Briones zi şi noapte.

— Nu în Briones, şefule, îl întrerupse rangerul. Asta-i problema. De data asta s-a întâmplat în Tilden, sub Vârful Inspiration.

Chad îşi duse mâna liberă la frunte, ca şi cum gestul l-ar fi ferit de durerea tot mai mare de cap.

— Tilden, repetă el. Să fie afurisită de treabă!

— Am sunat deja la biroul şerifului, spuse rangerul. Dar...

— E vorba de jurisdicţie, nu? Desigur, cazul e de competenţa lui Hislop. Dar trebuie anunţate şi departamentele de poliţie din Berkeley şi El Cerrito. Tilden! Trebuie să organizăm patrule şi în Wildcat şi Redwood. Să o ia dracu!

Simţi cum toată mâncarea pe care o înghiţise până atunci se transformă într-un soi de bloc de ciment în stomacul său.

— Şi acum ce fac? întrebă rangerul, pe care îl chema Ed Newly.

— Aşteaptă până ajung acolo oamenii şerifului. Sosesc şi eu în circa o oră. Spune-ai că trupul se află sub Vârful Inspiration. Doi studenţi le arătau locurile acelea la nişte rude în vizită. Tuşi. Grozavă privelişte!

Chad clatină din cap, convins că va trebui să ia pilule pe care i le recomandase doctorul împotriva stresului.

— Şi de câtă vreme e moartă?

Rangerul Newly răspunse ceva mai greu de această dată:

— Nu de foarte multă vreme. Cum să spun., pare proaspătă. A fost mişcată din loc? întrebă Chad, aşteptând cu temere

răspunsul.

— Au întors-o cu faţa în sus. Zăcea pe burtă şi au întors-o invers.

În vocea lui se ghicea încă starea de şoc, deşi încerca să vorbească cât mai detaşat posibil.

— Minunat. O să le placă la nebunie chestia asta. Se auzi strigat de soţia sa şi îi răspunse, gândindu-se cât de supărată şi îngrijorată va fi ea: Imediat, draga mea. E ceva important. I se adresă apoi iarăşi lui Newley Cât de mult au putut să şteargă urmele din jur, ţi-au spus? Sau au observat ceva?

— Greu de zis. Ştii cât de mult a plouat în ultimele patruzeci şi opt de ore. Tuşi din nou, de această dată nervos. L-am lăsat pe Sid Cooper lângă cadavru. Va ţine toată lumea la distantă.

— Bine, spuse Chad, care simţea nevoia să vorbească continuu. OK. Plec de acasă în cincisprezece, douăzeci de minute. Am să ajung la Vârful Inspiration.

— Nu poţi veni pe drumul din spate, îl preveni Newley. Există un blocaj pe şosea. Mai bine vii peste Culmea Grisley şi apoi prin Tilden.

— Al naibii să fie, şopti Chad. Ajung cam într-o oră, atunci. Încerc să fac mai puţin.

Îşi lăsă capul pe spate, Doamne, se gândi el, jumătate enervat, jumătate în chip de rugăciune, de ce încă un cadavru şi de ce de Crăciun? Şi de ce, de ce naiba tocmai în Tilden? Nu era suficient că trebuiau să patruleze în Briones?

— Chad, îl strigă din nou soţia.

— Mda, răspunse el, prea grăbit. O oră, Newley. Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc.

— Mda, probabil că da, spuse Newley şi puse telefonul în furcă.

Parcurgând cei câţiva paşi între salon şi sufragerie, Chad Overton încercă să aleagă cel mai potrivit mod de a comunica soţiei şi rudelor lor că va trebui să plece fără întârziere.

— Ce se întâmplă cu tine? îl întrebă Mignon pe Aaron, puţin prea necăjită pentru a fi întru totul înţelegătoare.

— Îmi pare rău, spuse Aaron trecându-şi picioarele peste marginea patului şi aşezându-se cu faţa la fereastră. Nu ştiu ce se întâmplă, Minnie. Poate din cauza medicamentului pe care mi-l dă Gilchrist.

— Sau pur şi simplu nu te interesează, spuse ea, trăgându-şi păturile pe ea, atât ca să se ascundă de privirile sale, cât şi ca să se încălzească.

— O, dar mă interesează, răspunse el, deşi vorbea ca de la o mare distanţă, cu privirile pierdute aiurea.

Mignon aruncă o privire în direcţia lui.

— Interesat? Se şi vede cât de interesat eşti. Lovi cu palma peste pernă. Isuse, de ce începi un lucru, dacă nu ai de gând să-l termini?

— Ţi-am spus că-mi pare rău, spuse el. E din cauza ploii. Ştii ce efect are ploaia asupra mea.

— Ştiu efectul pe care mi-l spui tu, răspunse ea, punând un uşor dar concludent accent pe „spui". Aaron?

Îşi trase genunchii până la piept, ţinând păturile cu mâna.

Indiferent cât de mult încerca să-şi ignore senzualitatea pe jumătate trezită, ştia că încordarea din organismul ei nu se datora în întregime supărării. Apucă şi mai strâns păturile.

— Mă simt ca un handicapat, spuse el, vorbind undeva în gol, refuzând să ţină cont că ea se afla atât de aproape. N-am vrut să-ţi fac figura asta.

— Nu mi-ai făcut nici o figură, spuse ea, deşi nu era purul adevăr.

— Atunci îmi cer scuze tocmai pentru asta, răspunse el apăsat. Ascultă-mă, Minnie. N-am ştiut că nu o să pot, pricepi?

Când am început, eram convins că sunt în cea mai bună formă. Pronunţă ultimele cuvinte cu dezgust, continuând cu amărăciune. Am fost sigur că nu o să fie nici o problemă.

— Păi poţi să fii sigur că nu a fost, zise Mignon, străduindu-se să râdă, pentru ca vorbele ei să nu rănească prea profund. Nu îndrăzni să-l atingă, să întindă braţele spre el, de frica a ceea ce putea urma. Putem aştepta puţin, se aventură ea după o vreme. Sau ne sculăm de aici şi bem nişte cafea sau altceva. Am nişte whisky; putem să-l punem în cafea, ori îl bem aşa.

— Vrei să mă îmbeţi şi pe urmă să mă seduci? Din câte ştiu eu, ar trebui să se întâmple invers! Halatul meu mai e în dulap?

Continua să nu se uite la ea. Mignon oftă resemnată.

— Dacă ai nevoie de el, e în partea din spate.

Aaron se ridică şi merse ţeapăn.

— Am să-l îmbrac.

Mignon îl urmări cu privirea ei de specialist cercetând urmele dezastrelor suferite de el chiar şi atunci când tânjea după excitaţia pe care el nu dorea sau nu putea să o aibă. Câteva dintre cicatrice erau teribil de adânci, cele în care rănile se infectaseră şi îl otrăviseră. Îşi spusese cu mult timp în urmă că ar fi imună la asemenea privelişti, dar ori de câte ori se uita la el avea un simţământ de simpatie, combinat cu un altul, ceva periculos de asemănător cu mila. Pe figura ei i se puteau citi gândurile mai bine decât îşi închipuia; privind-o, ochii lui Aaron se umplură de o spaima nebună.

— Ce este? întrebă ea, luată pe nepregătite.

— Nimic, spuse el, legându-şi cordonul în jurul taliei. Nimic.

— Vino lângă mine, îi sugeră ea bătând cu palma patul, lângă ea.

— Trebuie să iau o pilulă din aia nenorocită; am depăşit cu o

oră timpul când ar fi trebuit să o înghit. — Se smulse de lângă ea, ajungând din dormitor în salon din patru paşi hotărâţi. Cotrobăind prin buzunarele jachetei pe care o aruncase pe spătarul canapelei la începutul acelei după-amieze, o auzi venind la uşa dormitorului. Nu-mi amintesc unde am pus porcăriile alea.

Mignon îşi strânse mai tare şalul în jurul ei.

— A mai rămas puţin vin, dacă vrei să o înghiţi cu el. Amestecul acesta nu face rău, dacă nu exagerezi. Avea părul în dezordine, ceea ce-i dădea un aer cu mult mai tânăr. Merse încet până la masa pe care mai zăceau rămăşiţele mesei lor de Crăciun. Poţi rămâne peste noapte?

— Minnie. Începu el.

— Nu am să te atac, îl bruscă ea, întunecându-se la faţă. Mă gândeam numai că nu e plăcut să fii singur de Crăciun. Asta-i tot.

— Nu ştiu, Minnie, spuse Aaron, scoţând mica sticlă cu pilule din buzunarul interior al hainei. S-ar putea să nu fie o idee atât de bună.

— De ce nu? Rupse o bucată de curcan de pe o porţiune de os parţial expusă. Putem să ne facem nişte sandvişuri mai târziu şi sa ne uităm la televizor, dacă nu ai chef de altceva.

— Poate ar fi mai bine să mă duc acasă, spuse Aaron jucându-se cu două pilule lunguieţe. Dumnezeule, mâinile mele sunt într-un hal fără de hal. Uită-te la ele!

Îi întinse una din mâini lui Mignon.

— Ai dreptate, îi spuse ea, privind unghiile rupte şi degetele zgâriate.

— Din cauza anchetei aceleia şi a alergatului prin ploaie şi noroi. Dacă nu ar fi atât de rece, aş jura că sunt în Vietnam. Îşi închise flaconul de medicamente şi îl puse la loc în haină, plecând apoi spre bucătărie. Paharele sunt în raftul din stânga sus, deasupra chiuvetei?

— Acolo sunt, răspunse ea mâncând nişte carne. În cât timp îşi fac efectul?

Primul răspuns al lui Aaron fu acoperit de zgomotul apei după ce termină de băut, spuse:

— Nu ştiu foarte exact. Din cauză că nu am observat niciodată o diferenţă prea mare, ştii?

— Dar Gilchrist ştie asta? întrebă Mignon, puţin surprinsă.

— Eu i-am spus, dar asta nu înseamnă că m-a ascultat, răspunse Aaron cu asprime. Se duse la canapea şi se lăsă să cadă pe ea cu toată greutatea, cu picioarele goale întinse spre focul aproape stins. Acum câţiva ani, continuă el ceva mai târziu, nu cred că aş fi putut face chestia asta, să-mi apropii picioarele de un foc. Îmi aducea prea mult aminte de unele din lucrurile...

Mignon era conştientă că o parte a rănilor lui Aaron fuseseră provocate de foc, răspunse deci cu precauţie:

— A fost accident sau...

— O, nu! răspunse el privind-o peste umăr, cu o grimasă ce s-ar fi dorit zâmbet dispreţuitor. A fost intenţionat. Ba chiar foarte intenţionat. Se uită din nou în tăciunii din foc. — Îmi face puţin greaţă să am picioarele atât de aproape de un foc. Lui Mignon îi păru acum rău că mâncase din curcan.

— Vrei să spui că... te-au torturat?

— Da, da, răspunse el, fascinat de jar. Mi-au făcut tot felul de lucruri. Focul nici nu a fost cel mai rău dintre ele. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la luminile din jurul căminului. Cea mai rea a fost cuşca aceea afurisită. Aveau nişte bice, ţepene şi ascuţite ca nişte greble, cu care mă băteau până îmi sfâşiau spatele, braţele şi picioarele, apoi mă vârau în cuşca aia şi mă lăsau în ploaie. În ea nu puteai sta nici jos şi nici în picioare, iar trei părţi erau făcute din metal. Mă lăsau în ploaie, cu picăturile care băteau darabana pe acoperiş şi apa care pătrundea prin părţile laterale. Oftă. Ploua, ploua şi iar ploua, până când nu mai auzeam altceva în afară de ploaie, iar pielea mă durea mai tare de la apă decât din cauza bătăii. Îmi doream mai mult decât orice să mă lase să ies de acolo. Doream să ies afară înainte de a înnebuni total.

Mignon ascultă neîncrezătoare, deşi tot ceea ce ştia despre Aaron şi cazul său sugerau că spune purul adevăr. Mai văzuse şi alţi bărbaţi pe trupurile cărora se putea citi limpede cruzimea umană, dar ea nu înţelesese niciodată foarte exact ce înseamnă asta, că era de fapt vorba de agonia a tot ce înseamnă omenesc. Chiar şi aşa, ascultând povestirea lui Aaron, ea nu reuşea să accepte că este vorba tot de bărbatul pe care îl cunoştea ea, bărbatul pe care se străduia să-l iubească. Era convinsă că vorbea despre cu totul altcineva, o persoană pe care nu o mai întâlnise niciodată şi pe care nici nu avea să o

vadă vreodată. Lucruri ca acestea nu i se puteau întâmpla nici uneia dintre persoanele pe care le cunoştea ea. Ar fi dorit să înceteze, dar pentru nimic în lume nu ar fi vrut ca el să se întrerupă din povestire. Îşi simţea mâinile cuprinse de tremur.

— Câteodată, spuse el visător, mă simţeam ca şi cum m-aş fi dizolvat în acid. În acele momente aveam vise. Poate eram cu adevărat nebun. Mă gândeam la toate lucrurile, pe care aş fi dorit să le fac călăilor mei. Aşa am trecut prin toate astea, gândindu-mă la răzbunare. Unii s-au lăsat cu totul înfrânţi de durere. Alţii au şi murit. Se scutură o dată, ca şi cum ar fi fost cuprins de febra; ochii săi luceau. Majoritatea oamenilor din lagăr. Îşi duse mâinile la faţă, rămânând nemişcat multe secunde. Când vorbi din nou, revenise la vocea lui normală, în care se ghicea o umbră de jenă. Îşi trecu mâinile prin păr. Îmi pare rău. N-am vrut să spun nimic din toate astea.

— Spune-mi totul!

— Nu, nu cred că e bine, zise el, aşezându-se normal pe canapea, cu picioarele pe pământ şi cu coatele pe genunchi. Asta nu e o conversaţie pentru Crăciun.

Mignon se apropie cu un pas de el.

— Nu, te rog să-mi spui. Vreau să ştiu tot.

— Nimeni nu vrea să ştie, spuse Aaron împletindu-şi degetele între ele. Iar eu nu vreau să-mi aduc aminte.

— Te rog. Aaron, te rog!

— Minnie. Începu el, uitându-se ţintă la ea. Nu e deloc plăcut. Să nu-mi ceri să fac asta. — Şi se opri din vorbire. De fapt s-a terminat. Sunt lucruri care au trecut. Acum nu mai au oricum nici o importanţă. Indiferent ce mi s-a întâmplat, a trecut foarte mult timp şi nimic din ce aş face acum nu mai poate schimba ceva. Se mişcă repede şi îngenunche înaintea căminului. Uite, fac din nou focul, ca să te simţi mai bine.

— Nu te osteni, îi spuse ea clătinând din cap.

— Nu e nici o osteneală. Iar tu nu ai de gând să-mi pui picioarele pe cărbuni aprinşi, aşa-i?

Începu să râdă, pentru ca ea să fie sigură că remarca lui se dorise o glumă.

— Nu e nimic amuzant, spuse ea cu voce scăzută, fermă. Nu vreau să glumeşti cu aşa ceva.

— De ce nu? o înfruntă el, pregătind mai multe bucăţi de stejar din grătarul de alamă de pe o latură a căminului. Cui i-ar fi

mai la îndemână decât mie să o facă?

— Dar tu negi totul.

Spre propria ei surpriză, era mai curajoasă şi chiar mai supărată.

— Desigur, zise el încercând să răsucească hârtia ziarelor de duminica trecută, pentru a reaprinde flacăra. De ce nu? Tu nu ai nega un lucru de acest gen? Nu ai nega şi tu tot ceea ce s-a întâmplat, absolut totul?

— Dar s-a întâmplat cu adevărat, zise ea suspinând, pentru a evita să plângă. Ţi s-a întâmplat ţie şi sunt aproape douăzeci de ani de atunci, o întrerupse el pe un ton care lăsa să se înţeleagă limpede că nu dorea să mai lungească discuţia pe tema respectivă. A mai rămas îngheţată? Sau am terminat-o pe toată?

— Cred că mai e puţină în congelator, spuse ea, fără a se lăsa deturnată. Dar nu poţi să ţii aşa ceva în tine pentru totdeauna. Poţi să negi, dar e încă acolo şi pretinde ceva şi din partea ta din pricina aceasta.

— A consumat deja prea mult din mine, spuse Aaron. Ce-ar fi să turnăm puţină cremă de mentă peste îngheţată? Crezi că ar fi o idee rea? Se dădu înapoi câţiva paşi în momentul în care izbucniră flăcările. Cu gesturi de expert, mai adăugă nişte lemne. Se vor aprinde imediat.

— Aaron. Expresia din ochii lui o opri în loc; avu sentimentul că se uită la un animal periculos, prins într-o cursă. Fac eu combinaţia aceea de îngheţată, se oferi ea.

— Foarte bine, răspunse el, ocupându-se de foc.

Când se întoarse din bucătărie, îl găsi pe Aaron întins din nou pe canapea şi relaxat, atât cât putea el să facă acest lucru. Îi zâmbi accesul acela de demenţă rece părea să-i fi trecut.

— Te rog să mă ierţi pentru cum m-am comportat. Ştiu că ai vrut să mă ajuţi. Dar nu pot termină printr-o ridicare din umeri.

— Ar fi mai bine dacă ai putea, spuse ea, oferindu-i o porţie de desert. Am gustat şi eu; e destul de bun, dar ar fi fost şi mai bun combinat cu ceva puţin mai dulce. Poţi să mănânci tot, dacă vrei.

Mignon se aşează pe scaun, cu picioarele adunate sub ea, încercând să nu pară prea îngrijorată.

— Eşti foarte bună cu mine, Minnie. Ştiu că aşa este. Mă port de cele mai multe ori ca şi cum nu aş şti, dar eu de fapt îmi

dau seama. Mâncă nişte îngheţată. Ai dreptate, mergea mai bine cu ceva mai dulce, ori cu puţină ciocolată. Mai mâncă puţin, aparent calm din nou. Ceea ce-mi place cel mai mult la tine, Minnie, spuse el câteva minute mai târziu, după ce terminase ultima bucată de îngheţată de pe fundul bolului, este că indiferent cât de urât mă port, pot totuşi conta pe tine şi să mă întorc aici de fiecare dată.

Înainte de a înţelege ea însăşi ce se petrece, Mignon se trezi în picioare, cu resturile desertului ei răspândite pe covor şi cu faţa congestionată de furie:

— Te poţi întotdeauna întoarce la mine? repetă ea cu voce stridentă şi indignată. Te întorci la mine? Dar ce sunt eu baza ta de acţiune?

Aaron se uită fix la ea, plimbându-şi nervos mâinile pe pernele canapelei, însă cu chipul nemişcat:

— Minnie...

— Urăsc porecla asta. Şi tu ştii foarte bine. Poţi să-mi spui Mignon sau Mimi, dar nu Minnie, fir-ar să fie! Eu nu sunt un şoarece mic şi drăguţ! Să te ia naiba, Aaron! Să te ia naiba!

Se apropie de el, cu mâinile transformate în gheare.

Aaron se pregăti să-i pareze atacul brusc şi inexplicabil, încordat până la ultima fibră a corpului său:

— Cum?

Ea ţipă şi încercă să-l lovească, apoi îl izbi cu piciorul în tibie şi îl sudui cât putea de tare:

— Ticălosule! Ticălos nenorocit!

Aaron îi capturase una din mâini, dar cu cealaltă reuşise să-l lovească tare cu pumnul în ureche, sperând că-l lăsase surd. Mâna îi zvâcni apoi, îi apucă părul, şi se înfipse zdravăn în el.

— Dă-mi drumul! îi ordonă el printre fălcile încleştate. Minnie! Dă-mi drumul!

— Ca să poţi face ce anume? îl provocă ea, trăgându-l; batjocura şi furia îi deformaseră trăsăturile.

— Nu vreau să-ţi fac rău, spuse Aaron, furia lui dementă făcându-l să se bâlbâie.

Aaron reuşi să-i înfrângă rezistenţa; Mignon citi în ochii săi o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată. Pieptul său părea mai masiv, mâinile mai puternice decât le ştia ea; până să se dezmeticească se trezi pe jos, cu obrazul apăsat în covor cu umărul lui.

Furia lui Mignon se transformă în groază.

— Aaron, Aaron! ţipă ea ascuţit, cuprinsă de panică. Lasă-mă să mă ridic! Lasă-mă să plec!

Bărbatul scoase un sunet pe care ea îl percepu ca pe o vibraţie din pieptul său, care nu se structura în cuvinte. Mignon simţea, încercând să se ridice de sub el, rigiditatea cicatricelor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Aaron, spuse ea, gâfâind de teamă, dar şi de extenuare.

Aaron scoase un ţipăt, apoi îl apucă tremuratul. Apoi, foarte încet, foarte atent, se îndepărtă de lângă ea şi se aşeză, cu spatele sprijinit deliciosul piciorul canapelei; se uita la flăcări, cu figura goală.

Mignon îşi strânse rochia în jurul său şi se îndepărtă de el, ridicându-se când ajunsese lângă un scaun, de care se putu sprijini. Figura ei era lipsită de expresie îl privi în cele din urmă, îngrozită de propriile ei gânduri.

— Aaron? şopti ea. Aaron?

PARTEA A III-A
După Crăciun

15

Lew îşi pierduse aproape orice speranţă să-l găsească pe Aaron ce om îşi dorea să fie chemat la locul unei crime la ora nouă treizeci în seara de Crăciun? când i se răspunse în sfârşit, morocănos. Simţindu-se de la bun început puţin vinovat, şi nedorind să ceara scuze pentru ora la care suna, Lew nu acorda prea multă atenţie modului destul de brutal în care vorbea Aaron şi îşi văzu în continuare de neplăcuta lui misiune.

— Adică ce vrei să spui, încă unul? întrebă Aaron după ce Lew îşi începuse explicaţiile. Ce s-a întâmplat?

— Încă un cadavru. Încă un viol şi crimă. La fel ca şi în celelalte cazuri, cu muşcături şi... tot restul. Există totuşi ceva nou: o schimbare de decor, de data asta e vorba de Tilden, îi spuse Lew răbdător. Acum trecuse de nouă treizeci şi ştia bine că oricare rugăminte a lui făcută acum era total nerezonabilă.

Dacă vrei, să ştii că avem nevoie de ajutor. Cât mai repede posibil. Uite ce e, nu e nevoie neapărat să vezi locul faptei, dacă nu ai chef. Am asigurat deja perimetrul, am cercetat foarte bine împrejurimile şi există şi fotografii. Sunt în studiu chiar în momentul de faţă. bacă doreşti să le vezi mâine, cât mai de dimineaţă, şi apoi să-mi comunici şi mie ce crezi tu despre cazul ăsta...

Aaron îl ascultă cu atenţie, încercând să rămână atent şi să gândească ordonat. Îi venea mai greu decât şi-ar fi închipuit, iar pentru început o învinui pe Mignon şi seara teribilă pe care o petrecuseră împreună. Se decise să se mulţumească cu informaţiile esenţiale.

— Dar Chad Overton ce spune?

— Nu foarte multe lucruri interesante, răspunse Lew, apoi continuă cu ceea ce-l privea pe el: Vrea să-l ajutăm cu acest caz, în mod activ. Să nu mai existe problemele acelea cu care ne-am confruntat mai înainte, mai cu seamă că individul şi-a extins aria de acţiune. Devine cu atât mai dificil.

— Există vreo problemă de jurisdicţie? întrebă Aaron.

— Asta depinde de Chad, nu? Şeriful Hislop ar putea avea şi el un cuvânt greu. Dar acum trebuie să luăm în consideraţie o zonă cu mult mai largă. Aşteptă un răspuns, având sentimentul că trebuia să facă un gest oarecare de compensaţie. Cum ţi-ai petrecut Crăciunul?

— Perfect, îi răspunse Aaron în maniera sa cea mai seacă şi blocând total subiectul. Deci cam la ce oră va sosi curierul vostru cu fotografiile? Să pun ceasul să sune?

Lew preferă să ignore implicaţiile cuvintelor lui Aaron:

— Te-ai distrat cum se cuvine? La Crăciun, vreau să spun. Ce porcărie, să se termine cu aşa ceva.

— A fost destul de bine. Am primit unul din jocurile acelea noi, cel despre opţiunile etice, şi un pulover, răspunse el, apoi luă discuţia pe cont propriu: Nu ştiu cât de devreme pot ajunge mâine la locul faptei, dar în orice caz înainte de zece, dacă eşti de acord. Cu sau fără fotografii, eu vreau să văd locul unde s-a întâmplat. Câteodată, pur şi simplu pentru că văd totul cu proprii mei ochi. Ştii şi tu cât de mult poate să însemne.

— Ştiu, spuse Lew, supărat pe el însuşi pentru gândurile sale. Deci ce planuri ai mâine de dimineaţă?

— Trebuie să mă întâlnesc cu Caleb, în primul rând, ca să

mai îmi facă nişte analize. Gilchrist nu vrea să mi le facă, Caleb, în schimb, a fost de acord. Aşa că, pe primul loc e Caleb.

Se uită în jurul său, în bucătăria întunecată, ca şi cum s-ar fi temut că e pândit din umbră de tot felul de creaturi. Îşi aduse aminte de temerile sale din copilărie, de întuneric şi de ciudăţeniile care îl populează.

— Ţi s-a întâmplat ceva? întrebă Lew, hotărât să atace problema frontal.

— Nu ştiu, răspunse Aaron după o scurtă ezitare. Mi se întâmplă ceva. Caleb trebuie să vadă despre ce e vorba eu nu ştiu.

Lew trebuia să pară cât mai puţin îngrijorat:

— De aceea te duci la Caleb?

— Da, dar mai sunt şi alte lucruri.

Aaron nu dorea ca Lew să ştie cât de îngrijorat era el de fapt, pe de altă parte îl liniştea gândul că mai e cineva căruia îi putea împărtăşi temerile lui.

— Ai nevoie de o vacanţă? Există o problemă deosebită? întrebă Lew, grăbindu-se să continue înainte de a interveni Aaron: Nu că am putea renunţa la tine, pentru că de fapt nu ne putem permite, dar dacă ai nevoie de nişte timp, putem aranja ceva, în aşa fel ca tu...

Aaron îl întrerupse:

— Nu am nevoie de nici o pauză. Sunt în formă destul de bună. Totul este din cauza ploii, a tensiunii şi a noului medicament... ei bine, am avut nişte zile mai proaste, asta-i tot.

— Zile proaste? repetă Lew. Am să te rog să-mi spui şi mie ce zice Caleb! Nu vreau să contribui şi eu la necazul tău, dar dacă ne poţi ajuta, ţi-aş fi foarte recunoscător.

— Îl vei avea, îi răspunse Aaron cu patimă. S-ar putea să nu fie mare lucru, totuşi dacă pot face ceva pentru a-l opri pe câinele acela turbat, am să am sentimentul că a... meritat. Făcu o pauză, puţin jenat de forţa emoţiilor sale. Ştii şi tu cum este, nu-i aşa? întrebă el nesigur.

— Ştiu cum este, răspunse Lew, vocea sa răsunând ca un ecou al convingerii prietenului său. Trebuie să fie oprit.

— Da, da spuse Aaron aproape în şoaptă. Curând.

— Bine, spuse Lew după o pauză scurtă, neaşteptată, ţine-mă la curent. Iar unul din băieţii mei va fi acolo cu fotografiile, înainte de şapte treizeci. Aş vrea să ne întâlnim după ce ai

vizitat locul crimei. Voi aranja să te aştepte un ranger al parcului la Vârful Inspiration, din Tilden. O, apropo, drumul prin spate are câteva mici alunecări, care s-ar putea să te întârzie puţin. Ar fi mai bine să ocoleşti şi să vii dinspre partea vestică. Ştiu că durează mai mult, în schimb scapi de alunecări şi de echipele de reparatori.

— Am să ţin cont de ce îmi spui tu, zise Aaron, gândindu-se deja la toate alternativele de a ajunge acolo. Cel puţin a început să se însenineze.

— Potrivit ştirilor, vom avea trei zile de vreme limpede, cu vânturi din nord şi reci. Hislop recurge la unul dintre psihiatrii cei mai la modă pentru cazul nostru ştii tu genul! Care îţi spun ce fel de persoană trebuie să cauţi şi lucrurile care îi stârnesc interesul. Râse scurt şi ironic. He, he, ştim noi bine ce face, ştim şi cui face, ştim şi că e nebun, şi mai ştim că o va face până ajunge în închisoare sau moare.

— Asta sună ca şi cum cineva plănuieşte de pe acum invocarea alienării mintale, spuse Aaron, mirat.

— Individul e nebun, asta-i clar. Dar ăsta n-o să ia doar patru ani la casa de nebuni, ca pe urmă să o şteargă frumuşel pe uşă, gata să pornească de la capăt, pentru simplul motiv că a violat şi ucis în timp ce era drogat ca un zombi. Dezgustul său îi dădea o senzaţie de disconfort fizic; respiră de mai multe ori profund, pentru a se linişti. Mai bine nu aş zice lucrul ăsta, când mă poate auzi atâta lume.

— Sunt sigur că nu te poate auzi nici un avocat, spuse Aaron vorbind încet.

Lew se strădui să râdă puţin.

— Te rog să mă ierţi că îţi stric Sărbătorile, Aaron. Şi îţi mulţumesc pentru că-mi permiţi să fac asta.

— E-n regulă, spuse Aaron, dezolat, deşi lucrul acesta nu i se citea şi în voce. Crăciunul nu a fost foarte reuşit pentru mine. Cu cât trece mai repede, cu atât mai bine! Făcu gestul de a pune receptorul în furcă, apoi adăugă, puţin încurcat. Nu am făcut nici o aluzie la tine şi la familia ta prin aceasta. M-am simţit extraordinar când am fost la voi, dar... eu... Sunt unii oameni mai puţin simpatici. Ştii cum e...

— Desigur, zise Lew. Îţi urez anticipat un An Nou fericit. Şi sper că vei dori să mai vii la noi, adăugă, străduindu-se să pară entuziasmat de idee. Sper că nu va mai trebui să discutăm

numai de ale noastre.

— O idee grozavă, zise Aaron, mulţumit că poate pune telefonul în furcă; avea senzaţia ciudată de tatonare în întuneric cu prietenul său Lew.

Lucas Schiffstern reprezenta un soi de anomalie în lumea psihiatrilor: la vârsta de numai treizeci şi nouă de ani îşi formase o reputaţie de invidiat datorită lucrurilor sale în domeniul comportamentului violent, cu precădere aspectele legate de asasinii ce comit crime multiple. Era cu puţin sub înălţimea medie; unica şuviţă de păr blond pe cale de a încărunţi dădea senzaţia că are un cap mai mare decât în realitate. Colegii săi îi spuneau din când în când Călugărul Lucas, deşi nu se simţea neapărat nevoia de a folosi o poreclă în cazul său. Se afla acum în mica sală de conferinţe de la etajul ultim al biroului şerifului, fixându-i pe cei prezenţi cu o privire care pe unii dintre ei îi deranja.

În cele din urmă, după zece minute de întârziere, sosi şi Chad Overton, murdar de noroi.

— A trebuit să tragem un cerb afară dintr-un râu. Vă rog să mă scuzaţi, spuse el.

Unul dintre cei prezenţi murmură ceva despre munca rangerilor, dar Lew interveni imediat, pentru a pune capăt de la început oricărei discuţii în contradictoriu, şi deschise şedinţa:

— Doctorul Schiffstern, aflat aici, ne va prezenta evaluările sale în legătură cu criminalul pe care îl căutăm.

— Omul Lup, spuse Delgado cu entuziasm. Ce nume nemaipomenit!

— Delgado, îl mustră Lew. Doctorul Schiffstern a trecut în revistă dosarul nostru şi doreşte să ne comunice câteva sugestii în legătură cu posibilul profil psihologic al omului. Acum eu ştiu foarte bine că majoritatea dintre voi nu prea vreţi să auziţi de medicii de la balamuc nu vă supăraţi, doctore dar avem nevoie de tot ajutorul care ni se oferă, OK? Este prezent şi doctorul Grieta, care ne va prezenta povestea din unghiul său de vedere, dacă aveţi întrebări în legătură cu atacurile şi...

— Am înţeles foarte bine, spuse Florence Hoven, evitând să se uite la colegii ei bărbaţi. Continuaţi.

Deşi nu era în uniformă, purta insigna la rever, pe care se puteau citi gradul şi numele ei complet.

— În orice caz, spuse Lew, dacă vrem să punem mâna pe

ticălosul ăsta, trebuie să-i ascultăm pe toţi care au o teorie rezonabilă.

— Ce părere aveţi de lucrurile care se aud, că face parte dintr-un cult satanic sau că e vorba de nişte practici voodoo sau ceva de genul ăsta? întrebă Neil Hawkins.

— Nu există nici un indiciu care să confirme presupunerea, răspunse Lew, puţin rigid. L-am rugat pe Aaron Holliman să se ocupe de acest punct de vedere, dar nu a găsit nimic legat de magia neagră, culturile satanice sau ceva asemănător.

Bătu de mai multe ori în masă cu ceaşca sa goală de cafea, în timp ce în sală se schimbau diverse versiuni glumeţe ale originii crimelor Omului Lup.

— De fapt, spuse Lucas Schiffstern, luându-i pe toţi prin surprindere cu vocea sa de orator, menită să impresioneze de fapt, nu este nici o surpriză că asemenea zvonuri apar în jurul unor cazuri cum este cel de fată. S-a întâmplat ori de câte ori au existat serii mai lungi de victime. — Aşteptă până când toţi cei din sală îi acordară în sfârşit atenţia lor. Cu violenţa specifică şi motivaţia infernală ce-i caracterizează, criminalii din această categorie stârnesc în mod inevitabil legende.

— Haide, haide, doctore, spuse Alan Beaufort.

— Nu, gândiţi-vă puţin. Avem un număr de omoruri, toate fără vreun motiv evident sau element comun, cu excepţia sexului şi locului unde s-au descoperit victimele. Desigur, şi natura crimelor. Petrecându-se în timpul Sărbătorilor de fa sfârşitul anului, atrocităţile de acest soi pot fi uşor interpretate drept anti-religioase, deşi s-ar putea să nu existe nici urmă de legătură între aceste lucruri. Se aplecă în faţă, iar seriozitatea ce i se citea pe figură le sugera prea limpede poliţiştilor de ce alţi medici din cercul său îl comparau cu un călugăr. Mi se pare că o asemenea interpretare, deşi nu este absurdă, e prea puţin probabilă. Pentru că dacă şi-ar comite crimele din motive religioase sau antireligioase, atunci este mai mult decât probabil că ar comite crimele chiar în acele date.

Afirmaţia lui stârni comentarii fireşti.

— Dar nu există aproape nimeni în parcuri în ziua Crăciunului, spuse Chad Overton.

— Aproape, spuse Schiffstern cu aplomb. Remarc însă că unul din rangerii voştri care au fost de serviciu ieri era o anume Gloria Wilson. Din dosar rezultă că a descoperit-o pe una dintre

victime, este adevărat? Aşa este? spuse şi se uită întrebător în direcţia lui Chad.

— feste purul adevăr, spuse Chad încurcat.

— Deci dacă făptaşul ar fi trebuit să ucidă o femeie de Crăciun, a avut o ocazie de care nu s-a folosit. Prin urmare, trebuie să presupunem că datele respective cel puţin judecând după aparente nu au nici o semnificaţie. Individul are probabil propriul său program, dar din câte mi s-a spus, nu există o ordine pe care să fi reuşit să o depisteze cineva. Îşi încrucişă mâinile sale boante. Aşa îşi violează victimele şi ejaculează. Le muşcă în timpul şi după relaţia sexuală forţată. Muşcăturile sunt feroce, grave şi pe scară din ce în ce mai largă, sau cel puţin aşa ne sugerează declaraţiile şi fotografiile.

Se uită direct la Ignacio Grieta.

— Da, desigur, recunoscu medicul legist, înclinându-se. Da, se pot afirma cu certitudine aceste lucruri. Victima găsită ieri prezenta muşcături care străpunseseră gâtul, aproape retezaseră ambii sâni şi penetraseră în abdomen. Se uită spre tavan. Muşcarea intestinului gros muşchii sunt şi ei destul de dificili, dar dacă deschizi un intestin, ei bine e o duhoare îngrozitoare. Adunarea fu străbătută de un murmur de repulsie Lucas Schiffstern înclină energic din cap şi preluă din nou ostilităţile:

— Da, tipul este suficient de feroce ca să muşte carne de om şi să o sfâşie. Un lucru ca acesta nu e uşor de realizat, nu numai fiindcă pielea este tare, iar dinţii noştri nu prea sunt făcuţi pentru acest gen de muşcătură, dar şi din cauză că exista presiuni sociale puternice împotriva canibalismului şi a majorităţii manifestărilor sale în cultura noastră. Majoritatea avem repulsie chiar şi de ideea de canibalism. Cu toate astea, asasinul nu pare să fie conştient de acest tabu social în timp ce îşi comite crima. Văzu uimirea zugrăvită pe feţele a două sau trei persoane. Da, da, eu fac această distincţie. Deoarece nu am nici un motiv să fiu convins că tipul e conştient de atrocităţile pe care le comite, cu excepţia momentului faptei.

Din sală se ridică un val de proteste şi luări în derâdere; Lew interveni în momentul în care consideră că întrunirea era pe punctul de a ieşi din făgaş:

— Staţi puţin. Ascultaţi-l. Nu e nevoie să fiţi de acord cu el, dar ascultaţi-l. E posibil să ne spună un lucru care să ne ajute.

Se aşează din nou pe scaun, pregătit să intervină şi să oprească orice alte demonstraţii de ostilitate.

— Mulţumesc, continuă Schiffstern cu calm netulburat. Repet, asasinul nu este conştient de faptele sale, sunt aproape convins. Personalitatea dublă sau multiplă există cu adevărat. De cele mai multe ori, ea apare la persoanele care au suferit abuzuri sexuale repetate şi grave în copilărie, dar uneori li se întâmplă şi celor care au fost supuşi unor tensiuni deosebite să aibă simptome identice.

— De fapt, despre ce discutăm aici? întrebă Neil Hawkins, foarte curios, dar bănuitor în acelaşi timp.

Schiffstern clătină puţin din cap.

— Ah, despre cei care au fost ţinuţi ostatici de către terorişti perioade mari de timp. Există şi alte situaţii din care se poate ajunge în aceeaşi stare, aşa cum vă puteţi închipui.

— Sindromul ostaticilor? întrebă Rafe Winfield, care lua notiţe.

— Aceasta e forma cea mai cunoscută, confirmă Schiffstern. Dar mai sunt şi cei care au suferit nu numai tensiune emoţională, dar şi maltratări fizice trebuie spus bine înţeles, maltratări, nu simple probleme minore şi care pot să dea semnele apariţiei unei personalităţi secundare, ba chiar şi terţiare. Făcu o pauză mai lungă. Eu nu afirm că asasinul face parte din această categorie, dar cred că nu ar fi înţelept să excludem eventualitatea. Criminalul dumneavoastră s-ar putea să nu-şi amintească nimic din ceea ce a făcut, ba chiar să aibă o repulsie totală faţă de crimele acestea.

— Aproape toţi care aud de asasinatele astea le privesc cu repulsie, spuse Gary Delgado, cu sarcasm nedisimulat. Trebuie să-i considerăm pe toţi suspecţi, sau cum facem?

— Sigur că nu, răspunse Schiffstern, arătându-se pentru prima oară puţin supărat. Dar eu nu aş renunţa la un suspect pentru simplul motiv că aceste crime îl înfioară.

Lew se întoarse spre medic şi îi adresă o întrebare directă:

— Ce alte elemente aţi căuta la suspectul dumneavoastră? Cu cine avem de fapt de-a face?

— Eu aş căuta un bărbat care locuieşte singur sau căruia îi place foarte mult să trăiască singuratic; probabil puternic din punct de vedere fizic, efectuând munci grele sau participând la competiţii atletice, judecând după caracteristicile atacului.

Urmează probabil o dietă oarecare, poate chiar de natură rituală. Dar s-ar putea ca această consideraţie să nu aibă o prea mare importantă, dacă ne gândim la starea extremă de spirit în care trebuie sa se găsească în cursul unui atac. Un bărbat de înălţime medie, suficient stimulat, poate realiza lucruri uimitoare, pentru ca, oricât ar fi de respingătoare, aceste atacuri sunt uimitoare. Nivelul atins de adrenalină este evident foarte ridicat în timpul asalturilor. Se frecă la bărbie şi înfruntă privirile sceptice ale poliţiştilor. Cu toate acestea, având în vedere că victimele sale practic nu au fost în stare să se apere, şi nu există nici un caz de salvare, din câte ştim noi, putem fi aproape siguri că este înalt şi solid. Mai putem trage şi concluzia că se apropie de victime pe la spate, deoarece din puţinele indicii pe care le-aţi adunat, rezultă că nici una dintre femei nu a încercat să se retragă.

— Asta nu e sigur, e doar o presupunere, interveni Lew, pentru ca să nu se işte o nouă dispută. După atâta ploaie şi noroi, nu avem cum şti exact dacă vreuna din femei nu a încercat să se dea înapoi. Cu toate acestea, şi noi bănuim că asasinul se apropie de la spate. Îi făcu semn lui Delgado. Dacă vrei să intri în polemică asupra acestui punct, aşteaptă până terminăm, te rog!

Delgado ridică din umeri, însă nu se potoli.

— Omul acesta poartă o furie imensă în el, continuă Schiffstern ceva mai repede, şi vinovăţie, fără îndoială. Furia îl împinge să facă ce face, lucru ce-i întăreşte şi mai mult vinovăţia, care la rândul ei îi sporeşte furia şi aşa mai departe într-o spirală vicioasă. Dacă am putea identifica sorgintea furiei, sau cauza vinei, am fi foarte aproape de identificarea sa.

— Şi dacă nu avem de-a face cu o persoană sau un incident care să provoace această furie? Dacă nu e decât o formă de răzbunare împotriva mamei sale? Nu spuneţi voi, psihiatrii, chestia asta, de la Freud încoace? Dacă e vorba doar de modul cum a fost învăţat să stea pe oliţă? Sau dacă e cu totul altceva? întrebă Rafe.

— S-ar putea să aveţi dreptate, furia lui fiind declanşată de un element neaşteptat, sau chiar de un dublu stimul, răspunse Schiffstern încet. Dacă aşa stau lucrurile, discuţia noastră de astăzi s-ar dovedi aproape inutilă pentru dumneavoastră. Omul va ucide iarăşi, dacă nu va fi oprit.

Această mărturisire a medicului îi făcu pe mulţi dintre poliţişti să adopte o atitudine mai prietenoasă faţă de el.

— Hei, noi ne gândim mereu la tot felul de teorii, spuse Neil. Tocmai când crezi mai tare că totul s-a limpezit, constaţi că teoria ta este dată peste cap. Nu se întâmplă aşa?

Alan şi Rafe făcură semn că lucrurile stăteau chiar aşa.

— În legătură cu furia lui, interveni Lew. Am citit o mulţime de lucruri despre bolnavii psihici, care sunt foarte puternici şi atunci când au crize.

Îşi alesese cuvintele cu grijă, ştiind că reacţia lui Schiffstern îi va spune foarte multe lucruri despre cel căutat. Dorea să fie cât mai sigur că medicul nu intenţiona să facă paradă de cunoştinţele sale, pe subiectul favorit.

— Da, răspunse Schiffstern netulburat. În timpul anumitor categorii de crize, persoanele care le suferă posedă puteri şi rezistenţă uimitoare. Un copil de vârstă medie poate scoate o uşă închisă din balamale, într-un asemenea moment de furie. Ştiu foarte bine, pentru că am văzut aşa ceva cu ochii mei. Gândiţi-vă ce înseamnă acest lucru din punctul de vedere al unui organism. Adulţii sunt mai radicali decât copiii: în anumite cazuri, metamorfoza lor este deosebită, chiar dramatică îşi cercetă atent mâinile. Am văzut şi eu câteva episoade de acest gen. Într-unul din cazuri, aş putea să jur chiar, un bolnav fusese prins atât de puternic în ghearele psihozei lui, încât şi-a schimbat, cu adevărat până şi înfăţişarea lui fizică!

— Vreţi să spuneţi că a căpătat o nouă formă? îl întrebă Florence, neîncrezătoare.

Schiffstern nu răspunse un moment: când o făcu, vocea lui suna foarte uscat.

— În acele momente, sunt convins că lucrul s-a întâmplat cu adevărat.

— A avut loc o discuţie cu psihiatrul ăla, îi spuse Eugene Protheroe lui Kevin Buchanan. Se agaţă de orice pai şi îşi aduc tot felul de specialişti, ca să nu se vadă că sunt depăşiţi de evenimente.

— Iarăşi Hislop, zise Kevin citind articolul de pe ecranul monitorului. Cred că ar fi mai bine să echilibrezi puţin primul paragraf. Nu le acorzi prea multă încredere poliţiştilor. Citi din nou fragmentul. De fapt, nu le acorzi nici un fel de încredere.

— Încredere? rânji Protheroe. Încredere pentru ce? Când e

vorba de închis potecile parcului, sunt grozavi, dar ai văzut şi tu cât a valorat toată chestia mai întâi o păţeşte fetiţa aceea, smulsă de pe calul ei, iar apoi tânăra din Tilden Park. În loc să rezolve cazul, ei merg din rău în mai rău.

Se aşează la terminalul său; nu-i trecuse încă durerea de cap de la sticla de coniac pe care o împărţise cu vecinul de apartament, un fost pilot în vârstă de şaizeci şi nouă de ani, care se cam plictisea de Sărbători. În momentul respectiv i se păruse o idee grozavă, acum însă regreta.

— Eşti mult prea aspru cu ei. Concentrează-te asupra familiilor victimelor. Te pricepi tu, dezolarea în mijlocul Sărbătorilor şi pierderea ireparabilă, care le va întuneca sărbătorirea Crăciunului pentru totdeauna. Foloseşte-te de Sărbători. Cei cu reclamele se dau în vânt după asta. Nu mă îndoiesc că o să te descurci.

Şi Kevin avea ochii tulburi, dar se ţinea bine.

— Îhî. Mai bag câteva clişee siropoase, spuse Protheroe.

— Poţi să le consideri şi aşa, dacă vrei tu. Dar cu ele se vinde ziarul, Gene, iar asta e tot ce contează. Era gata să plece, apoi se răzgândi şi continuă. Apropo, poimâine va fi o nouă conferinţă de presă la Martinez. N-o să fie nimic nou. Şeriful Hislop o să...

— Te rog să mă laşi cu şeriful Hislop, se tângui Protheroe. În tot scenariul ăsta *de* circ, el are rolul cel mai nenorocit. Victimele de-o parte, poliţiştii în partea cealaltă, iar la mijloc şeriful Hislop, suflând de zor în goarnă. Mă întreb dacă nu s-a găsit careva să-i spună că a câştigat deja alegerile şi că poate să renunţe la chestia asta vreo câţiva ani.

— Ce-ar fi să mai obţii ceva de la consilierul acela al lor, omul care se ocupă de toate datele şi statisticile? se lumină Kevin, refuzând să se lase implicat într-o discuţie despre şeriful Hilsop.

— Holliman? exclamă Protheroe, cu neîncredere şi neplăcere. Dumnezeule! Ticălosul ăsta nu ţi-ar spune nici cât e ceasul. E ca o lipitoare uriaşă. Ceea ce ştie păstrează exclusiv pentru el. Mai bine încerc cu unul din rangerii parcului decât cu el. Singura dată când l-am abordat, nu mi-a mers. S-a închis şi n-am reuşit să scot nimic de la el. Ţi-aduci aminte, mi-ai zis că s-ar putea să aibă ceva date noi, spuse Kevin, ignorând toate protestele. Dacă vrei să menţii în atenţie povestea asta, e

nevoie să ieşi pe piaţă cu o viziune noua, altfel trebuie să prelucrăm ceea ce ştim deja şi să punem materialele undeva în interiorul ziarului. Se uită la ceas. Se apropie de miezul nopţii. Nu vrei să faci o pauză?

— E o sugestie de-a ta? întrebă Protheroe cu suspiciune. De ce?

— M-am gândit că dacă ai face o revizie notelor tale, ai găsi ceva util, asta-i tot, spuse Kevin. Iar mâine ai putea aranja să te întâlneşti cu Holliman. Chiar dacă nu te înţelegi prea bine cu el, dacă are informaţie de calitate, ai s-o scoţi tu cumva de la el, ai înţeles? Nu mă gândesc la o tonă de statistici, ci la toate lucrurile pe care le ştie despre Omul Lup. Îl bătu stângaci pe Protheroe pe umăr. Imposibil să nu ştie nişte amănunte pe care să le poţi folosi.

— Ştii, îi răspunse Protheroe, sunt bucuros că mi-a venit ideea asta. Omul Lup. Când te gândeşti ce le face la femeile alea, ei. Chiar dacă e puţin macabru găsesc că se potriveşte, iar oamenii îşi aduc uşor aminte de el. Unii dintre poliţişti chiar folosesc denumirea.

— Nu te umfla aşa de tare în pene, îl preveni Kevin, devenit deodată grav. Probabil nu ai dori să ţi se spună şi ţie la fel într-o bună zi, lucru care nu e exclus.

— Cum? spuse Protheroe, râzând puţin neîncrezător. Cine să mă confunde pe mine cu Omul Lup?

— S-ar putea întâmpla. S-a întâmplat şi altora înaintea ta. Câtă vreme povestea e fierbinte şi tu ţii toate firele în mână, e perfect, dar când se termină, se poate lipi de tine precum catranul. Nu te implica exagerat în cazul acesta, dacă nu e neapărată nevoie. Să ţii cont că treaba ta este să informezi publicul despre ce se întâmplă, şi nu să le-o iei înainte poliţiştilor şi să rezolvi enigma. Îmi pare rău că nu te-am trimis şi pe tine cu prilejul instalării noului preşedinte, dar nu am putut delega decât patru reporteri.

— Nici nu-mi doream instalarea, spuse Protheroe, fapt care era aproape adevărul adevărat. La Washington ninge, iar eu am votat oricum pentru celălalt candidat. Prefer să rămân cu Omul Lup. Instalările arată toate cam la fel; dacă ai văzut una, poţi considera că le-ai văzut pe toate. Omorurile în serie sunt cu totul altceva. Se uită pe fereastră. Mă întreb câţi alţi indivizi de acest gen au putut să-şi vadă de ale lor, omorând pe câte

cineva din când în când, nefiind niciodată prinşi sau identificaţi, pur şi simplu din cauză că între omoruri nu existau legături. O fi făcut careva un studiu despre lucrul ăsta?

— Specialistul acela ştie cu siguranţă, spuse Kevin cu o undă de satisfacţie. De ce nu-l întrebi?

— Isuse Hristoase, chiar toate drumurile trebuie să ducă la Holliman? Protheroe numără apoi în gând până la zece şi când fu sigur că poate vorbi fără a se lăsa în voia temperamentului său, continuă. Trebuie să înţeleg că doreşti să discut cu el despre asta?

— Ai putea să menţii astfel interesul pentru subiect, spuse Kevin părăsind terminalul lui Protheroe. Aruncă-ţi o privire şi peste însemnări, Gene. Ai să înţelegi ce vreau să spun.

— Sigur, sigur că da, mormăi reporterul printre dinţii încleştaţi, după plecarea şefului său.

16

— O chema Valerie Ferris, îi spuse Aaron lui Gilchrist, în timp ce contempla vaga urmă lăsată de apă pe tavan. Femeia din Tilden. Audrey Weeks, Constance de Benedictus, Gena Sonders, Leigh Anne Rush, Dagmar Hillstrom, Maude Adamson şi acum Valerie Ferris. Trebuie să se termine odată. Şapte femei, toate moarte. Nu sunt în stare să găsesc nici un fel de cheie, nu am nici o idee ce intenţii are asasinul.

— Ai permis ca acest caz să devină o obsesie, îi spuse Gilchrist cumpănit. Te-ai lăsat angrenat în toată povestea de parcă ai avea ceva de demonstrat.

— Ei bine, şi nu am? exclamă el ridicându-se şi privindu-l ţintă pe psihiatru.

— Ce motive ai avea să-ţi închipui asta? replică Gilchrist cu eleganta unui toreador executând o „veronica", sau cel puţin aşa îşi imagina el.

— Cum să nu! Mi s-a cerut ajutorul pentru rezolvarea acestui caz. Uite ce e, ştiu că femeile astea nu sunt aceleaşi cu cele pe care am încercat să le ajut în Vietnam, dar sunt conştient că dacă ele înseamnă pentru mine atât de mult acum, de vină este şi Vietnamul. Poţi tu să vorbeşti de transpunere şi identificare şi toate celelalte chestii până nu mai poţi, mie nu-mi

pasă; am dat greş cu femeile acelea atunci, acum nu mai vreau să ratez. Figura lui Aaron se întunecase, iar respiraţia îi era neregulată. Ai de gând să mă ajuţi?

— Asta depinde de tine, Aaron, spuse Gilchrist mulţumit de sine pentru că reuşise un al doilea răspuns valabil. Dacă doreşti cu adevărat să te ajut, am să o fac, fără discuţie.

— Iar umbli cu şmecheriile tale de psihiatru, zise Aaron, oftând din greu.

Îşi îndreptă atenţia asupra tavanului, remarcând că una dintre petele de umezeală semăna puţin cu statul Texas, dacă îţi ţineai capul într-un unghi potrivit Asta ar putea însemna o revoluţie în tehnica petelor de cerneală, se gândi el râzând uşurel. Poate Gilchrist o pusese acolo dinadins.

— Ce te amuză? întrebă Gilchrist, ridicând din sprâncene şi îşi duse mâna la braţele ochelarilor, convins că astfel pare mult mai concentrat. Spune-mi!

— E doar un fleac.

— Îţi va fi cu atât mai uşor să-mi spui, spuse Gilchrist, mulţumit de felul în care decurgea întâlnirea lor.

— Nu e chiar nimic, spuse Aaron. O prostie.

— Ei bine, poate ne ajută să ne deconectăm, ce zici? Despre ce e vorba?

Aaron îi arătă plăcile de pe tavan:

— Pata aceea de apă seamănă oarecum cu Texasul, spuse el, ridicând din umeri. Vezi? Ţi-am spus că e un fleac.

Gilchrist reuşi să se abţină şi nu-i răspunse tăios. Se săturase de bătaia de joc şi de poantele lui, iar asta exact în momentul în care dorea să regleze conturile pentru toate insultele mai mult sau mai puţin voalate din ultimele luni. Reuşi să-şi ridice puţin colţurile gurii, ştiind însă că nu va putea să-l convingă astfel pe Aaron că zâmbea:

— E lipsit de semnificaţie.

— Aşa ţi-am zis şi eu, îi atrase Aaron atenţia.

— Acum un minut erai gata să dai piept cu toate relele acestei lumi, iar acum faci glume pe seama petelor de pe tavan. I-ar fi făcut cea mai mare plăcere să urle la Aaron, se abţinu însă. Eşti incongruent.

— Ăsta-i un cuvânt de o sută de puncte, spuse Aaron. De ce nu mergi până la capăt şi să-mi spui donchijotesc? Sau credeai că nu am să înţeleg? Se lăsă din nou pe spate, contemplând

pata asemănătoare Texasului. Pot face glume în legătură cu tavanul, fiind în acelaşi timp şi... obsedat, ai spune tu, nu-i aşa? Obsesia nu e tot aia cu orbire totală, este? Aşa că forma petei mi-aduce aminte de Texas, deşi lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult este să pun capăt la şirul de crime. Nu mă împiedică nimic să mă gândesc la ambele lucruri.

Gilchrist bătu darabana pe suprafaţa biroului: îi pierise tot cheful, iar enervarea îi adusese din nou în prim plan ura aceea reţinută. Încercă să nu facă jocul lui Aaron.

— De ce te străduieşti aşa de mult să mă stârneşti împotriva ta?

— Nu e adevărat, răspunse Aaron sec.

— Cum numeşti tu această ultimă idee a ta? Încerci să te fereşti de plictiseală, sau ce-i asta? — Conştient că ridicase prea mult tonul, Gilchrist coborî vocea. Ţi-e teamă că te voi împiedica să-ţi îndeplineşti misiunea sau că vei descoperi că nu există nici o misiune?

— Nu, zise Aaron.

— Atunci ce este? Presupunând că nu-ţi este frică să înţelegi obsesia ta din momentul de fată, ce anume îţi stârneşte acum ostilitatea? Mi-ai spus limpede de la bun început că nu ai încredere în mine şi în tratamentul meu, continui totuşi să vii la mine. Acesta înseamnă comportament contradictoriu, dacă vrei să mă crezi. De ce?

Îşi încrucişă braţele, se propti cu coatele pe birou şi se uită la Aaron cu mare curiozitate.

— Din cauza Administraţiei Veteranilor. Eu sunt veteran şi am fost tratat într-un spital al A.V.-ului când m-am întors din Vietnam. Ei mi-au stabilit invaliditatea; de ei depinde totul. Tratamentul acesta este obligatoriu, face parte din îndatoririle mele de invalid. Dacă i-aş putea convinge pe cei de la A.V. să-l plătească pe Caleb şi pe un psiholog ca lumea, n-aş mai sta pe gânduri nici o secundă. Dar ei spun că trebuie neapărat să fie un psihiatru de-al lor, altfel nu plătesc. Se lovi cu palmele de coapse. Asta-i situaţia. Nu-mi permit să procedez altfel. Nu câştig suficient ca să-mi permit acel gen de tratament. Îţi spusesem şi altă dată, n-ai vrut să mă crezi?

Aşteptă răspunsul fără să se uite la Gilchrist.

— Ştiam că banii reprezintă unul dintre factori, răspunse Gilchrist rigid. Dacă vrei, poţi face contestaţie, poate cazul tău

va fi reconsiderat. Dacă aranjamentul actual ţi se pare atât de nefericit.

Faptul că acest om îl expedia cu atâta uşurinţă, că îl trata cu aşa dispreţ îl scotea din sărite pe medic.

— Am încercat şi asta, însă am fost respins, spuse Aaron, punându-şi mâinile la ceafă. Asta-i situaţia, repetă el.

— Ne descurcăm şi aşa?

Vocea lui Gilchrist era neplăcută. Starea sa de spirit atinsese limita de jos, doar la gândul a ce ar fi trebuit să facă pentru a se apropia de pacientul său. Nu mai acordă atenţie tăcerii ce se lăsase; nu avea să fie el cel care deschidea discuţia, chiar dacă îşi petreceau restul orei puse la dispoziţie fără să se mai pronunţe un singur cuvânt. Îşi coborî privirea spre mâna dreaptă, care strângea încheietura braţului stâng. Încheieturile degetelor se albiseră, brăzdate de linii subţiri şi roşii. Un muşchi îi tresărea în zona maxilarului. Minutele păreau sa se întindă la nesfârşit.

— Ceea ce aş vrea cu adevărat, spuse Aaron încet, vorbind mai mult cu sine decât cu Gilchrist, este un hipnotizator bun, care să mă ducă înapoi, în Vietnam. În lagăr. Să trăiesc din nou ceea ce mi-au făcut acolo. Cât timp se întâmpla, m-am izolat de realitate. M-am refugiat în propria mea minte. Era ca şi cum nu mi se întâmpla de fapt mie. Mi-am umplut capul cu ceea ce aveam de gând să le fac eu lor şi cum am să îndeplinesc acele lucruri. Cred că la un moment dat am pierdut şirul evenimentelor. Aş vrea să ştiu cum am ieşit de acolo şi ce s-a petrecut cu ceilalţi, dacă ştie cineva. Se întoarse şi îl privi pe Gilchrist. Sau e o pretenţie nerezonabilă? O nouă obsesie de care trebuie să te ocupi tu?

— Hm, răspunse Gilchrist, nepregătit pentru întrebare şi nesigur de modul în care trebuie să răspundă. Bine, dacă am face nişte pregătiri nu ar fi prea plăcut, lucrurile pe care ţi le vei reaminti poate în câteva luni am putea lua în consideraţie.

În momente ca acestea, el vorbea stângaci, ca un elev de scoală scos în faţa clasei.

— Nu! exclamă Aaron vehement. Nu mă duce cu vorba! Săptămâna viitoare aduci aici hipnotizatorul şi facem aşa cum spun eu.

— E mult prea..., începu Gilchrist, fiind imediat întrerupt.

— Ba *aşa* vei face, şuieră Aaron. Dacă nu, poţi să mă ştergi

de pe listă. Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt şi se folosi de această mişcare ca să-i întoarcă spatele lui Gilchrist. Nu mai e nimic de zis, doctore. Ne vedem la aceeaşi oră, la anul. Şi să fie şi un hipnotizator aici.

Se ridică şi-şi întinse mâna după haina de ploaie.

— Asemenea întâlniri trebuie pregătite, Aaron. Nu putem comanda un hipnoterapist ca pe un hamburger. Lasă-mă o lună!

Era convins că în acest răstimp Aaron va renunţa la ideea sa şi va consimţi să continue un tratament mai tradiţional.

— Săptămâna viitoare, doctore, spuse Aaron fără măcar să se uite peste umăr. Ne vedem atunci. La mulţi ani.

Ieşi înainte ca Gilchrist să poată obiecta ceva şi să-l oprească. Trânti uşa, însă fâşia de buret menită să etanşeze camera atenua zgomotul.

Rămase pe loc zece minute, gândindu-se la următoarea mişcare. Nu ar fi dorit ca Aaron să facă şedinţe de hipnoză regresivă. Era convins că nimic bun nu putea ieşi din asta şi că era foarte posibil ca Aaron să aibă de suferit dacă retrăia o parte a experienţelor sale de prizonier de război, fără o pregătire adecvată. Din ce aflase de la el, ştia că acele luni de zile fuseseră chinuitoare şi brutale. Indiferent de informaţiile restrânse din dosarul lui, mulţimea cicatricelor de pe trupul său şi vătămările psihice stăteau mărturie pentru suferinţele prin care trecuse. Nu avea nici un rost să dezgroape evenimentele, să retrăiască acele experienţe. Totuşi, dacă nu îi găsea un hipnotizator, îşi spuse el, Aaron era întru totul capabil să-şi îndeplinească ameninţarea, renunţând definitiv la tratament. Aaron Ruel Holliman nu era omul care să ameninţe gratuit. Gilchrist scrâşni din dinţi. Se vedea silit să facă ceva, să găsească o cale pentru a-l împiedica pe Aaron să abandoneze terapia, fără a trebui cu adevărat să aducă un hipnotizator. Hipnoza era o metodă în care Gilchrist nu avea încredere, în cel mai bun caz, iar într-o situaţie ca aceea, simţea că avea să provoace un adevărat dezastru. Trebuia sa găsească o alternativă asupra căreia el şi Aaron să poată cădea de acord, iar asta înainte de următoarea lor întâlnire planificată. Se ridică încet, gândindu-se că i-ar face bine să facă o pauză şi să se ducă într-una din acele cafenele mici şi ieftine care ofereau prânzul mulţimii ce se aduna la amiază în zona Tribunalului Martinez. Avea să comande un cappuccino şi un corn cu

migdale. Se uită la ceas. Nu avea mult timp; următoarea vizită era programată peste o oră şi jumătate. Îşi luă haina şi ieşi pe uşă.

Rowena se apropia cu greu pe poteca din spate de uşa bucătăriei, ţinând în braţe o cutie mare, plină de trunchiuri şi crengi, resturi ale vânzărilor de pomi de Crăciun. De îndată ce îşi oprise maşina, Lew se repezi să o ajute.

— Mulţumesc, spuse Rowena după ce Lew îi luase cutia. Surcelele astea pot fi al naibii de grele. Deschise uşa din spate. Ar fi trebuit să fii acasă de acum o oră. Asta e a treia cutie pe care o car astăzi. Mă bucur că avem vreme bună, în sfârşit.

— Câte mai sunt? întrebă Lew târând cutia în salonul familiei.

Darurile fuseseră luate de acolo, în schimb pomul şi decoraţiunile rămăseseră pe loc, iar mirosul de pin era foarte puternic.

— Asta e. Cred că e suficient pentru focul din ajunul Anului Nou. Apropo, vine şi prietenul acela al tău? strigă ea suficient de tare ca să fie auzită.

— Aaron? Mda, cred că da. Câţi suntem în total?

Lew îngenunche lângă cămin, pentru a face focul.

— Dacă vine el, şi numai el, suntem în total patruzeci şi şase. Cred că trebuie să mai pregătesc o porţie de punci fierbinte, pentru orice eventualitate. Se pregăti să facă nişte ceai. Simţea nevoia unei ceşti de ceai. Vrei şi tu nişte ceai? îl întrebă ea pe Lew.

— Minunat. Avem nişte Earl Grey prin casă?

Era aproape satisfăcut de modul în care înălţase piramida din bucăţi de ramuri.

— Da, răspunse ea. Ce zici, vrei să prepari tradiţionalul tău sos iute pentru Anul Nou?

— E primul lucru de pe listă, spuse Lew puţin gânditor, amintindu-şi de câte ori sărbătoarea se stricase din cauza slujbei lui. Nu mai avuseseră de mult un Crăciun atât de rău ca în acest an, iar acum ar fi vrut să se revanşeze cu prilejul Anului Nou.

— Ar fi bine să nu ai nici un fel de alarmă de această dată, asta-i tot ce pot să-ţi spun, anunţă Rowena pe un ton care nu admitea contrazicere. Ceaiul e gata în zece minute. Dacă mai vrei şi altceva, îţi iei singur.

Lew mai rămase o vreme, privind în căminul gol, apoi se

ridică încet în picioare.

— Dragă! O auzise plecând din bucătărie, dar nu era sigur unde se dusese. În dormitor? În salon? La baie? Draga mea!

— Doar un minut, îi strigă ea; după sunetul vocii ei, ştia că se află în debaralele de sub scări. — Cred că avem suficiente pahare. Farfuriile şi bolurile de salată ajung. În schimb vom avea nevoie de nişte scaune în plus din subsol. Nu e nici o problemă. Dar trebuie să spăl bolul pentru punci.

— Ai nevoie de ajutor?

Lew ştia că ea se împotrivea de obicei să primească ajutor şi o respecta pentru asta, deşi avea şi el tendinţa de a o proteja prea mult.

— Poţi spăla bolul pentru punci, răspunse ea, vocea auzindu-se acum mai distinct. La un moment dat, până la petrecere, trebuie să cumpăr circa şaizeci de farfurii de hârtie şi nişte ceşti de plastic. Şi şerveţele. Îşi făcu apariţia în uşa bucătăriei cu un uriaş bol de sticlă în braţe, ca un enorm pepene de cristal. De fiecare dată uit cât de hidos arată, până nu îl văd din nou, spuse ea punându-l pe masă. Dar era cel mai mare bol de punci pe care îl aveau de vânzare.

Lew o urmărea cu privirea, cu faţa luminată de prezenţa ei:

— Ştiu că Sărbătorile nu au decurs foarte bine. Nenorocitul ăsta de caz. Te-ai purtat nemaipomenit de bine, Rowena.

— Nu scapi de spălat bolul cu vorbe dulci, Llewellyn, îl preveni ea zâmbind.

— Nici nu urmăream asta, spuse el. Lasă-mă să termin ce începusem. Ştii ce vreau să spun. Nu doresc să aduc acasă necazurile mele de la serviciu, dar când se întâmplă tu te porţi minunat. Aş vrea să ştii că nu doresc ca problemele mele să te tulbure şi pe tine, chiar dacă tu îmi spui că nu face nimic.

Se apropie de ea şi o mângâie pe părul răvăşit, care începea să încărunţească.

— Nu e nevoie, spuse ea, accentuând puţin cuvântul "nu". Nu e nevoie să mă protejezi aşa. Doamne, după atâţia ani, aş vrea să mă crezi şi tu.

— Vreau să mă protejez pe mine tot atât de mult cât şi pe tine şi pe copii. Trebuie să existe un loc pe lumea asta unde băieţii răi nu mai pot ajunge până la mine, spuse el punându-şi mâna pe umărul soţiei lui.

— În tara poveştilor, nu? Bine, dacă te simţi în siguranţă,

poţi spăla bolul.

Începu să umple chiuveta cu apă fierbinte, amestecată cu săpun.

Lew îşi trase un sort în jurul taliei, îşi suflecă mânecile şi luă poziţia cuvenită lângă chiuvetă.

— De ce nu fac copiii treaba asta? întrebă Lew, ca să o necăjească.

— Pentru că nu va participa nici unul la Revelion, cu excepţia lui Booth şi a Paulei, de aceea. Şi acum, pune mâna pe buretele ăla şi apucă-te de spălat.

Rowena se duse la ceainicul care începuse să fluiere, întinzând în acelaşi timp mâna spre pachetul cu ceai. Era unul din acele gesturi obişnuite, pe care Lew îl considera deosebit de graţios, aidoma unui dans sau a unui alt element dintr-un film romantic. O urmări pregătind ceaiul şi inspirând parfumul puternic al băuturii.

În secunda următoare sări drept în sus, înjurând şi contemplându-şi mâna stângă, plină de sânge.

— Doamne Dumnezeule! strigă el.

— Lew! exclamă Rowena, lăsând ceainicul jos şi venind lângă el îngrijorată. Doamne, ce-ai făcut?

— Afurisitul ăla de vas s-a spart, asta-i sigur, îi spuse Lew printre dinţi. Sângerez foarte tare!

Se simţi cuprins de o răceală şi ştiu că acesta era primul val de soc după durerea ascuţită a tăieturii.

— Uite ce ai făcut! strigă Rowena, venind la el cu un prosop, pe care îl înfăşură în jurul rănii. Isuse Cristoase! şopti ea văzând tăietura lungă ce pornea din mijlocul palmei şi pătrundea adânc în carnea dintre degetul mare şi cel arătător.

— Nu... nu ştiu prea bine. Apa... era plină de detergent şi lunecoasă... iar eu... nu eram prea atent.

Îi venea destul de greu să vorbească coerent; dinţii săi clănţăneau, ca şi cum ar fi stat desculţ, în zăpadă.

— Crezi că a rămas vreun fragment de sticlă în rană? întrebă Rowena cu o voce impersonală, care părea că aparţine altcuiva.

— Nu... cred că nu a rămas, spuse el cuprins de cel de-al doilea val de durere, cu mult mai violent.

— Va fi nevoie de cusătură. Spuse Rowena şi examină foarte atent rana înainte de a strânge prosopul peste ea.

— Vai, vai, fir-ar să fie. Lew îşi plecă fruntea. Simţea cum i se răspândeşte răceala în corp. — Cred că trebuie să mă aşez.

— Da, zise Rowena sărindu-i în ajutor. Îl sprijini până la cel mai apropiat dintre scaunele de colt, pe care luau micul dejun. Am să te rog să rămâi aici până aduc haina, pe urmă mergem la Runner. Conduc eu până la spital.

— Cum rămâne cu ceaiul?

Înţelese, într-un colţ îndepărtat al minţii sale, că era o întrebare stupidă, dar pentru el foarte importantă. Îşi sprijini cotul pe masă şi ţinu mâna în sus, sprijinind-o cu cea sănătoasă. Oricât de mult se simţea tentat, se sili să nu se uite la prosop, ştiind că va fi roşu şi ca se va îngrozi.

— Vom bea ceaiul mai târziu, spuse Rowena, grăbindu-se să facă ceea ce avea de făcut. Vrei să-ţi dau o aspirină?

— Nu. Nu ştiu ce vor vrea să-mi dea medicii când mă cos. Mai bine aşteptăm. Ştii cum... se întâmplă în asemenea situaţii, pronunţă el cu greutate şi întreruperi.

— Presupun că ai dreptate, spuse Rowena nesigur, neliniştită de pata de sânge ce se răspândea prin prosop. Stai cu mâna ridicată. Luă din raftul cu instrumente furculiţa pentru friptură. Cu ajutorul ei, scoase dopul de pe fundul chiuvetei şi urmări cum se scurge apa. N-aş vrea să se rănească copiii cu cioburile, când se întorc acasă, îi explică ea lui Lew, deşi trebuia să recunoască faptul că aceştia nu se prea înghesuiau să o ajute cu spălatul vaselor.

— Unde era spărtura? Poţi să o vezi? întrebă Lew, tinându-şi dinţii strânşi.

— Da, spuse ea după un moment. Aici, pe o parte. Luă mănuşile ei duble pentru cuptor şi ridică bolul spart din chiuvetă. Asta e necazul cu sticla şlefuită nu se văd prea bine fisurile.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat, draga mea, spuse Lew. De ce? Mie îmi pare rău că te-ai tăiat. Bolul acesta e

Înfiorător. Avem o scuză minunată să ne luăm altul. Să zicem că e un cadou de Anul Nou. Se muşcă tare de interiorul obrajilor, ca să nu i se vadă lacrimile şi faptul că tremura. Să te ajut să te îmbraci, spuse ea când reuşi să se stăpânească.

— Mulţumesc, murmură el, ridicându-se, puţin nesigur, în picioare.

Îşi aducea vag aminte de unul dintre adjuncţii săi, care

avea cu mulţi ani în urmă o idee pe care nu i-o putea scoate nimeni din cap, anume că durerea te scoate din minţi. În acel moment, Lew era aproape convins că avea dreptate.

A durat aproape cinci minute să ajungă din casă până la Runner; Lew ar fi vrut să parcurgă toată distanţa odată, dar era atât de ameţit, încât Rowena l-a oprit de mai multe ori, ca să nu se împiedice sau să cadă.

— Aproape am ajuns, spuse ea când erau în parcare.

— Ai cheile? o întrebă Lew.

— Da, răspunse ea, exasperată.

Întrebase acelaşi lucru de patru ori, până atunci. Urcându-l pe locul pasagerului şi punându-i centura, se întrebă dacă nu ar fi mai bine să anunţe spitalul, apoi se răzgândi. Ar fi fost nevoie de prea multă vreme şi ar fi putut să apară şi alte încurcături. Se urcă şi ea în maşină şi dădu drumul la motor.

— E suficientă benzină? întreabă Lew, uitându-se spre bord.

— Mai mult de un sfert de rezervor, spuse Rowena, mergând cu spatele, pentru ca să poată ieşi din parcare.

— Cel puţin nu plouă, remarcă Lew ceva mai târziu, când ieşiseră pe autostradă. Cât timp e uscat, probabil nu o să se întâmple încă o crimă.

— Foarte bine, spuse Rowena aruncând încă o privire la mâna înfăşurată a lui Lew, îngrijorată din cauza sângelui ce începuse să se scurgă din prosop.

Florence Hoven îi telefonă lui Aaron foarte devreme în dimineaţa următoare, spunându-i că locotenentul Frazier se află în spital, unde suferise o mică operaţie, iar după-amiază se va afla din nou acasă. Locotenentul o însărcinase să se ocupe ea de informaţiile pe care avea să le furnizeze Aaron.

Sunt nerăbdătoare să compar statisticile dumneavoastră cu cele pe care le avem noi la dosar, spuse ea.

— Lew e în ordine? întrebă Aaron, neliniştit chiar şi de simpla idee că era indisponibil.

— S-a tăiat la mână în timp ce spăla vasele. Din tonul vocii, se ghicea că zâmbeşte. — Să nu-i spuneţi că v-am zis; se jenează foarte tare din această cauză.

— Spăla vasele? repetă Aaron. Dar se simte bine?

— A trebuit să-i repare puţin unul dintre muşchi, cred, iar mâna sângera foarte puternic, răspunse Florence pe acelaşi ton liniştitor pe care îl folosea pentru a-i calma pe copiii surorii sale.

— Da, spuse Aaron de departe, contemplându-şi urmele din palma dreaptă. Ştiu foarte bine cât de tare pot sângera palmele îşi ridică din nou privirile. Când se întoarce la lucru?

— Poimâine. Şeriful Hislop i-a zis să stea mâine acasă. Apropo, Revelionul a rămas aşa cum se stabilise. Lew m-a rugat să vă spun acest lucru. Făcu o pauză. Când doriţi să-mi aduceţi informaţiile dumneavoastră? Eu sunt aici astăzi şi mâine, dar poimâine am liber.

— Astăzi, răspunse Aaron. După-amiază. Să zicem pe la trei? Avea astfel timp suficient să organizeze datele pe care le adunase, prezentându-le într-un mod cât mai potrivit. Preferi hârtie, disc sau ambele?

— Dacă nu e dificil, am prefera ambele. Florence ezită. Când încep statisticile dumneavoastră?

— Cele mai vechi sunt din 1933, Statul Colorado. Din câte se pare, a fost vorba de o serie de crime comise de un inginer de mine, victimele fiind alese la întâmplare. Procesul s-a terminat cu o decizie egală din partea juriului, iar el a fost eliberat, în cele din urmă. Cam o săptămână mai târziu a fost omorât într-un accident de maşină, care a fost întâmplător sau nu. Există şi alte cazuri, mai vechi încă, dar despre ele nu există informaţii foarte sigure.

Întinse mâna după ceaşca sa de cafea; ar fi preferat să discute cu Lew, nu cu ajutorul de şerif Hoven.

— Câte cazuri aveţi la această oră în fişierul dumneavoastră? întrebă ea.

— În Statale Unite sau în general? se interesă Aaron.

— Pentru Statele Unite, spuse ea oftând, nefiind sigură la ce trebuia să se aştepte.

— Ei bine, dacă luăm cea mai largă definiţie a uciderilor de victime la întâmplare, sunt peste patru sute de cazuri în ultimii treizeci de ani. Desigur, această cifră se referă la tot felul de crime terorism urban, ca şi uciderea de ostateci nu numai genul de cazuri din Briones şi Tilden. Vorbi ceva mai grăbit. Am să vă arăt ce vreau să spun în această după-amiază la ora trei.

Florence simţi din vocea lui că nu trebuie să stăruie prea mult.

— Vă mulţumesc. Probabil aveţi fişierele foarte complete, Mister Holliman. Sunt înfiorată de ceea ce-mi spuneţi, dar în acelaşi timp impresionată de cercetările dumneavoastră. Sper

că nu v-am ofensat, cumva.

— Nu e nici un fel de problemă, zise Aaron, încercând să nu pară supărat. Mulţumesc.

— Eu vă mulţumesc, răspunse ea. Aştept să ne întâlnim în această după-amiază.

Puse receptorul în furcă, având senzaţia foarte stranie că a scăpat de o primejdie necunoscută.

Aaron privi în jurul său, prin birou, care era întunecat chiar şi în acea zi strălucitoare şi îngheţată. Ar fi trebuit să deschidă transperantele, se gândi el, sau măcar să le orienteze în aşa fel încât camera să fie luminoasă. Rămase însă pe loc, bucurându-se într-un fel de adăpostul ce i-l oferea penumbra.

Era deja amurg când Caleb Rosserwell parcă maşina sa în faţa spitalului Administraţiei Veteranilor; şoseaua fusese aglomerată şi circulaţia mult încetinită. Întârziase, dar spera că Michael Gilchrist îl mai aştepta încă în cabinetul său, aşa cum promisese. Bine înfofolit, arătând mai degrabă ca un fermier, Caleb se grăbi să intre pe uşa laterală. O asistentă, luată prin surprindere, îl opri din drum.

— Aici este intrarea medicilor, îi spuse ea în modul cel mai profesional. Va trebui să ocoliţi şi să intraţi prin faţă.

— Sunt medic, spuse Caleb, scoţându-şi portofelul. Sunt doctorul Caleb Rosserwell şi am o întâlnire cu Michael Gilchrist. Am întârziat.

— Doctorul Rosserwell? spuse ea, neîncrezătoare. Am să sun la cabinetul doctorului Gilchrist.

— Foarte bine, am să aştept, răspunse Caleb oftând.

O urmă resemnat până la ghişeul ei şi se sprijini de marginea înaltă cât timp ea sună la etajul al treilea. După un scurt schimb de cuvinte, asistenta îl privi din nou pe Caleb.

— Sunteţi aşteptat, îi comunică ea, ca şi cum această informaţie ar fi dezamăgit-o.

— Mulţumesc. Etajul trei, a cincea uşă pe dreapta? întrebă el în drum spre lift.

— Da, răspunse ea foarte înţepat.

Până să ajungă la uşa fui Gilchrist, Caleb hotărâse că incidentul fusese mai mult amuzant decât supărător, fapt care îi redase cea mai mare parte a bunei dispoziţii. Intră în birou şi-i întinse mâna lui mare şi groasă lui Gilchrist, care era mult mai firav şi mai tânăr decât el.

— Hello. Mă bucur că ne întâlnim, în sfârşit. Eu sunt Caleb Rosserwell.

Gilchrist îi strânse mâna cât mai scurt cu putinţă.

— Eu sunt Michael Gilchrist. Te rog să iei loc, îi spuse el arătând spre fotoliul cu spătar mobil pe care stăteau de obicei pacienţii.

— Doamne! spuse Caleb aşezându-se. Am avut şi eu unul din ăsta. Îmi plăcea foarte mult. S-a stricat ultima oară când ne-am mutat. Cu mulţi ani în urmă. Mângâie fotoliul ca şi cum ar fi fost un cal. E o idee minunată să foloseşti aşa ceva aici.

— Unora dintre pacienţi la place, spuse Gilchrist pe tonul său cel mai neutru.

Încerca să îl cântărească pe Caleb, fără prea mult succes. Se aşteptase la cu totul altceva, iar acum, confruntat cu realitatea, confuzia sa era sporită şi de presupunerile pe care le făcuse despre Rosserwell.

— E de la sine înţeles. Caleb nu împinse scaunul în poziţia orizontală, deşi era evident că ar fi dorit. Hai să nu pierdem prea multă vreme: trebuie să vorbesc cu tine despre Aaron Holliman.

— Da.

— Îl tratăm amândoi, fiecare în felul său, şi mi se pare că lucrăm în sens contrar.

Din punctul de vedere al lui Caleb, aceasta reprezenta o afirmaţie plină de tact, dar Gilchrist nu era obişnuit cu genul de candoare şi se făcu foc şi pară.

— Dacă ai de adus orice fel de critică muncii pe care o îndeplinesc eu, ţi-aş sugera să te gândeşti foarte atent la modul în care tratamentele tale s-au interferat cu terapia mea aplicată lui Aaron. Stătea foarte drept, cu mâinile aşezate pe suprafaţa biroului. Iar dacă ai plângeri, îţi recomand să foloseşti procedura oficială şi să anunţi administraţia de aici să revizuiască tratamentul meu. Propunându-l desigur pe al tău.

— Hei, ho! spuse Caleb, făcând semn că cere armistiţiu. Ia-o mai încet! Eu nu spuneam că ai face ceva greşit. Nu de asta am venit aici. Credeam că am lămurit acest lucru de când m-ai căutat la telefon. Consider că ne străduim amândoi pentru a-i ameliora situaţia lui Aaron, aşa că ar putea să meargă mai bine dacă am proceda puţin diferit. Îşi descheie jacheta de lână şi o scoase de pe el. Îi administrezi unul din drogurile acelea experimentale, şi de vreme ce nici tu şi nici eu nu ştim prea

multe despre el de fapt, nimeni nu ştie am putea să cădem de acord asupra celorlalte lucruri. Ar fi bine să nu încălcăm diversele contraindicaţii. Nu crezi?

— Ce contraindicaţii? întrebă Gilchrist, suspicios ca întotdeauna.

Caleb nu-i răspunse direct:

— Cât de sigur eşti că noul medicament are efectul scontat?

— Foarte sigur, răspunse Gilchrist. Există, desigur, un grup de control şi, judecând după rezultate, cred că perspectivele sunt foarte promiţătoare. Îşi ridică mâinile şi lipi vârfurile degetelor între ele. Este nevoie de timp, bineînţeles, ca să obţinem nişte date semnificative, dar suntem satisfăcuţi, până în momentul de faţă.

— Cu excepţia lui Aaron, sublinie Caleb,

— Posibil, recunoscu Gilchrist. Cu toate acestea, nu cred că el este cel mai bun judecător.

Caleb arboră un zâmbet profesional:

— Ce te face să crezi asta? Este corpul şi mintea lui. El ştie mai bine ce se întâmplă acolo decât oricare dintre noi.

— El este supus unor presiuni foarte mari. Observaţiile sale sunt tendenţioase şi inexacte, spuse Gilchrist tăios. Trebuie să-ţi aduci aminte de starea în care se găsea la întoarcerea din Asia. Nu te poţi aştepta să-ţi recapeţi adevărata perspectivă după aşa o experienţă.

— De ce nu? întrebă Caleb, privindu-l cu ochii săi inocenţi şi mari. Ce anume împiedică acest lucru?

— Ştii la fel de bine ca şi mine, spuse Gilchrist, dar ridică totuşi mâna dreaptă şi începu să enumere. A fost într-un război îndoielnic. A avut probabil rezervele lui când a plecat. Îndeplinind acel gen de activitate investigarea faptelor penale comise de americani împotriva vietnamezilor nervii săi au fost puşi probabil la mari încercări. Experienţa prin care a trecut în lagărul de prizonieri, izolarea la care a fost supus din cauza muncii sale în organele de informaţii, precum şi chinurile fizice îndurate l-au împins dincolo de limitele pe care era pregătit să le accepte, şi, ca rezultat, încordările din trecut sunt întotdeauna prezente în el. Trebuie să recunoaştem acest lucru. Trebuie să înţelegem că este handicapat şi să-l ajutăm să-şi învingă handicapul cât mai bine cu putinţă.

— Ce împuţit eşti, se miră Caleb. Eşti tot atât de hotărât să-l scoţi pe omul ăsta invalid pe cât e el de hotărât să nu ajungă acolo. Eşti un vierme mic şi scârbos

Îl văzu pe Gilchrist sculându-se furios în picioare.

— Doctore, acesta e felul în care discuţi în mod obişnuit? Sau l-ai rezervat special pentru mine? Gilchrist era acum în picioare. Permite-mi să-ţi spun că am şanse mai mari de a-l ajuta pe Aaron Holliman decât tine. Eu cel puţin caut calea cea mai potrivită pentru ca el să se poată adapta. În schimb tu îl induci în eroare, spunându-i că se poate descurca fără ajutor, ceea ce nu e exact. Obsesia care a pus acum stăpânire pe el, aceea cu crimele Omului Lup, ar trebui să-ţi sugereze ceva. Ar trebui să ştii că starea lui devine tot mai instabilă, pe zi ce trece, iar tu eşti unul dintre principalii vinovaţi.

— Aceasta este părerea ta de specialist? întrebă Caleb, pe ton de conversaţie obişnuită, însă cu o anume licărire în priviri. Sau o criză de amor propriu rănit? Haide să-ţi spun ce cred şi eu. Cred că ţii morţiş să fie aprobat medicamentul acela minune al tău şi pus în circulaţie indiferent de preţ, iar faptul că reprezintă cauza reală pentru care Aaron se simte mai rău te apasă atât de tare, încât eşti gata să faci orice, inclusiv să-l laşi pe acesta să se prăbuşească definitiv, numai pentru a-ţi salva proiectul.

— Dacă lucrurile ar sta aşa cum zici tu, spuse Gilchrist, vorbind pe ton scăzut cu un efort foarte mare, ar trebui să-mi doresc să-i meargă mai bine, nu mai rău.

— Dar tu mă poţi acuza pe mine pentru starea lui proastă, nu-i aşa? Poţi să susţii în orice moment că dacă nu m-aş fi băgat eu, Aaron ar fi fost în formă perfectă. E o simplă porcărie, din punct de vedere medical, asta ştim bine amândoi. Îşi luă jacheta de lână. Aş dori să cunosc ce fel de medicament este. Eu încă afirm că trebuie să existe contraindicaţii despre care nu ştim nici unul dintre noi şi pe care ar fi bine să le identificăm înainte ca Aaron să plătească pentru miopia noastră. Făcu doi paşi grăbiţi spre uşă, apoi se opri. Din câte îmi imaginez, eşti un psihiatru bun, dar şi cu zece ani prea tânăr ca să poţi lucra cu veteranii din Vietnam. Tu nu ai idee cum a fost, aici şi pe front. Crezi că ştii, pentru că ai citit tot felul de cărţi şi te-ai uitat la benzile video, dar nu este acelaşi lucru: noi am luat parte la toate acele demonstraţii şi am făcut de veghe pe lângă pistele de aterizare, aşteptând avioanele de transport care ne aduceau acasă

prietenii şi rudele, în sicrie. Aaron a fost acolo. Eu am fost acolo. Amândoi ştim cum a fost. Pentru tine e un studiu fascinant. E o parte din viaţa noastră. Gândeşte-te la asta, Michael Gilchrist. Mişcarea de protest nu a fost un serial comic din anii şaizeci, a fost lumea noastră. Îşi îmbrăcă haina. Îmi pare rău că nu putem lucra împreună.

Îi întinse mâna; pentru o secundă sau două, cât timp a atins-o, Gilchrist a avut sentimentul mai târziu alungat că doctorul Caleb Rosserwell credea cu adevărat în spusele sale.

17

Restaurantul se situa într-o clasă cuprinsă între local de cartier şi local modern. Exteriorul aducea vag aminte de stilul clădirilor înălţate de vechii misionari catolici spanioli, exista şi o curte interioară parţial închisă şi trei săli separate, dintre care una cu un bar lung, copleşit de ferigi. Susan Silver se afla în holul de la intrare când sosi şi Mignon, cu răsuflarea puţin precipitată.

— Tu eşti Susan, spuse ea când o văzu pe cealaltă femeie. Ţi-am văzut fotografia. Mă bucur foarte mult că mi-ai acordat o parte din timpul tău. Ştiu că invitaţia a fost prea precipitată; Anul Nou fiind doar peste două zile, te-aş fi înţeles dacă m-ai fi refuzat. Dar trebuia neapărat să stau de vorbă cu tine. Respiră adânc. Îmi pare rău, vorbesc prostii. Lasă-mă doar o secundă şi am să devin mult mai coerentă. Îşi ridică mâna până în dreptul capului, făcându-i semn uneia dintre fete. Am o rezervare, spuse ea femeii ce se apropiase. Rezervare pentru două persoane, pe numele Vandreuter.

Respiraţia ei era încă puţin grea şi îşi mişca mâinile de la păr, la gulerul puloverului, la buzunarele pantalonilor ei la modă, la fermoarul poşetei, urmărind-o pe şefa de sală care îşi nota ceva pe o listă.

— Pe aici, vă rog. Nefumători, da? Fata nu avea mai mult de douăzeci şi doi de ani, fiind elegantă şi lustruită ca o maşină de curse nou-nouţă. Antonio este cel ce vă va servi. Vă rog să-i comandaţi tot ceea ce doriţi, spuse ea indicându-le o masă pentru două persoane, aflată într-o nişă, extrem de intimă, ca de altfel şi celelalte locuri din restaurant.

— Mă bucur mult că ai venit, spuse Mignon în timp ce îşi ocupau locurile. Cinstit vorbind, doream să te cunosc de mai multă vreme.

Susan ezită înainte de a se aşeza.

Alese locul mai prost, oferindu-i-l pe cel bun Susanei.

— Nu ştiu de ce doreşti să stai de vorbă cu mine.

— Faptul nu era absolut adevărat; presupunea că Mignon avea de gând să o anunţe de logodna ei cu Aaron, deşi toată chestia asta i se părea deplasată. Poate toate fostele soţii au acest sentiment ciudat fată de foştii lor soţi, îşi spusese ea în timpul călătoriei de cincisprezece minute până la local.

— Dar ţi-am zis, îi explică Mignon răbdător. Tu şi Aaron aţi fost căsătoriţi. Îl cunoşti bine. Trebuie să discut cu tine despre el. Nu vreau să inoportunez, dar sunt prea multe lucruri pe care nu le ştiu şi ar dura foarte mult ca să aflu în alte moduri. El e foarte reţinut. — Se juca cu şiragul de carneol din jurul gâtului. Nu vreau să-ţi produc nici o neplăcere, crede-mă. Îmi pare rău să sunt nervoasă, însă am ajuns la capătul puterilor şi nimeni nu vrea să mă asculte. Tu ştii cum poate să se poarte Aaron, pricepi ce vreau să spun. Trebuie să stau cu cineva de vorbă şi m-am gândit că s-ar putea să mă înţelegi.

În pofida hotărârii ei, Susan întrebă:

— S-ar putea să înţeleg ce, domnişoară Vandreuter?

— Despre Aaron. Ce se întâmplă cu el, acel lucru din el care nu funcţionează. Ştii despre ce vorbesc. Pentru că ceva este, sunt sigură. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Se opri brusc la apropierea chelnerului. Vai, dragă. Nu ai vrea să bei ceva? Eu cred că voi comanda.

Se uită la chelner, ca şi cum ar fi aşteptat o sugestie din partea lui.

— Avem daiquiries excelente, doamnă, spuse Antonio cu o uşoară plecăciune. Avem şi cafea irlandeză şi veneţiană, dacă preferaţi ceva cald. Şi dumneavoastră, doamnă? i se adresă el lui Susan.

Susan intenţionase să refuze orice băutură, dar acum, aflându-se fată în fată cu Mignon, se hotărî că avea nevoie de un mic întăritor.

— Aş dori un daiquiri cu pepene. Nu prea tare, vă rog.

Se rezemase de spetează şi o contempla pe Mignon în timp ce comanda.

— Sună foarte apetisant. Vreau şi eu la fel. Şi nişte aperitive oarecare. Aveaţi nişte feluri preparate din crevete, nu-i aşa? Mignon îşi făcu de lucru cu poşeta. Câte o jumătate de porţie. Şi poate şi nişte caşcaval pane cu mirodenii. Sunt gustoase, nu? căută ea sprijinul lui Susan: Îţi plac brânzeturile şi creveţii? Cred că e cel mai bun mod de a ne începe masa. Eşti de acord cu mine?

Arăta la fel de vinovată ca o fetiţă de şapte ani prinsă cu mâna în punga cu bomboane de ciocolată, şi Susan lăsă deoparte unele din rezervele ei; dacă se gândea puţin, Mignon parcursese tot drumul de la Pleasant Hill la Napa pentru întâlnirea lor şi avea de discutat un lucru extrem de dificil. Trăsăturile ei trădau tensiunea, iar Susan se hotărî să o ajute să se simtă mai în largul ei.

— Te-ai gândit foarte bine. Dar după Sărbători, trebuie să mă apuc din nou de dietă. Aş jura că am pus vreo cinci kilograme pe mine de la Ziua Recunoştinţei şi până acum.

Îşi puse mâna în zona mijlocului, cu prefăcut dispreţ.

— Doar cinci? replică Mignon. Eu am luat cam şapte kilograme, dar după Anul Nou mă întorc la regim sever. De fapt, de ce ne-am face atâtea probleme? Bătu în marginea mesei. — N-am vrut să fie o critică, dacă a sunat astfel.

— Nici nu m-am gândit la asta, spuse Susan, care începuse să priceapă că sub aparenta ei vioiciune se ascundea teama. Ce s-a întâmplat? De ce trebuie să vorbeşti cu mine?

Mignon nu răspunse pe loc.

— Întotdeauna se repetă lucrul acesta de sărbători mâncare, mâncare şi iar mâncare. Problema este că îmi plac toate bunătăţile şi nu suport să nu mănânc din fiecare. Poate am murit de foame într-o viaţă anterioară sau aşa ceva. Făcu un gest evaziv din mână. Nu este vorba de asta, nu am venit aici să discutăm despre cure de slăbire, mâncare de sărbători şi altele asemenea. Îmi vine foarte greu să intru în subiect, dar nu am ce face. Am să reuşesc, însă am nevoie de nişte timp. Te rog să ai puţină răbdare! Trebuie să găsesc modul cel mai potrivit pentru a explica lucrurile acelea.

— Cum vrei tu, spuse Susan, care simţea din ce în ce mai multă simpatie pentru ea, pe măsură ce o asculta.

— Vezi, spuse Mignon în timp ce pe masă fuseseră aduse două pahare de apă, lucrurile au fost foarte diferite în cazul

nostru. Aaron are tulburări de foarte mult timp. De când a fost în Vietnam, poate şi dinainte. Sora lui a fost ucisă într-un accident de maşină sau aşa ceva cât a fost el plecat, fapt care l-a marcat foarte tare. Nu trebuie să-ţi spun acest lucru. Probabil că tu ştii mai mult despre asta decât mine şi ar trebui să te întreb eu pe tine. E foarte complicat. Dar până acum câteva luni de zile, nu mi-am imaginat că are legătură cu ce se petrece acum. Credeam că totul a fost înmormântat în trecut. Credeam că totul se rezolvase. Nu te poţi întoarce şi schimba lucrurile, chiar dacă ai vrea. Ştii cum e?

Aceste ultime cuvinte se transformaseră într-o rugăminte de a fi ajutată să înţeleagă; pronunţându-le, se uita drept în ochii lui Susan. Vrei să spui că Aaron are dificultăţi? întrebă Susan, aducându-şi aminte de telefonul primit. Ceva nu e în regulă? Întrebarea îi aşează o greutate pe piept şi începu să respire mai anevoios. Ce a făcut Aaron?

Mignon se uită o vreme la modelul neregulat de pe masa de lemn.

— E mai rău. Nu pot convinge pe nimeni să mă creadă. Medicul lui îmi spune că sunt prea implicată în relaţia cu el, dar nu are dreptate. Cunosc diferenţa dintre o relaţie care nu merge cum trebuie şi o persoană aflată într-o criza. Îi aruncă o privire scurtă lui Susan. De când a fost chemat pentru crimele acelea, ca să-l ajute pe şerif, parcă a înnebunit.

Se opri din vorbire, deoarece chelnerul se întorsese cu paharele de daiquiri şi creveţii fripţi.

— Aduc imediat şi caşcavalul, doamnelor, le spuse Antonio politicos, punând paharele înaintea lor.

Ambele femei mulţumiră şi aşteptară stânjenite până ce chelnerul se îndepărtă din nou.

— Ei bine, spuse Mignon cu un zâmbet de-abia schiţat şi ridică paharul. Noroc!

— Un o mie nouă sute optzeci şi nouă fericit, spuse Susan atingând marginea paharului ei de al lui Mignon, înainte de a sorbi din el. E foarte bun, constată ea, şi mult mai tare decât îmi doream.

— Mmmm, Mignon gustă băutura şi apoi puse paharul jos. Nu vreau să-ţi trezesc amintiri neplăcute sau lucruri de acest fel, dar trebuie să aflu cât de mare este schimbarea care s-a petrecut. Şi nu mai vreau să fiu dusă cu vorba, nu mai suport.

Pentru că, să ştii, ceva e în neregulă, în foarte mare neregulă, iar eu...

Nu mai putea vorbi şi începu să-şi şteargă lacrimile cu vârfurile degetelor, clătinând din cap. Susan începuse acum să se alarmeze.

— Domnişoară Vandreuter aş vrea, aş putea cumva să, nu-i făcea plăcere sentimentul de neajutorare, dar înţelese în acelaşi timp că nu avea cum face mare lucru pentru însoţitoarea ei până nu afla ce se întâmplase. Ce este?

— Din cauza lui Aaron, desigur, spuse Mignon, cu vocea voit albă, pentru a nu-şi revela adâncimea sentimentelor ei în mijlocul unui restaurant.

— După părerea ta, starea lui e mai rea, spuse uitându-se atent la Mignon.

— Nimeni altcineva nu gândeşte la fel ca mine.

Susan îşi aduse aminte de conversaţia telefonică şi hotărî că nu trebuia să fie şi ea la fel de sigură.

— De ce ţi se pare că-i merge mai rău?

— Există o legătură cu acele crime, spuse Mignon, ciupindu-se la rădăcina nasului cu degetul mare şi arătătorul. Te rog să mă ierţi că am plâns, îmi pare foarte rău.

Se sili să respire profund de trei ori.

— Gata. Mi-a trecut. Te rog să serveşti crevete.

Deşi ultimul lucru pe care şi-l dorea Susan era mâncarea, acceptă unul din creveţii fripţi în şuncă.

— Te rog să-mi relatezi ce se întâmplă.

— Sună poate puţin neserios, dar nu e vorba de un anume lucru. Sunt mai multe nimicuri, dar dacă le aduni pe toate, rezultatul este... nenorocire. Luă un crevete, dar continuă să vorbească fără să mănânce. Ştii cum devine neliniştit şi începe să se plimbe? Face şi acum acest lucru, dar... e altfel decât înainte. E... straniu. Când s-a aflat în spital acum câteva săptămâni a dorit să fie internat pentru câteva zile a descoperit un mod de a ieşi din spaţiu împrejmuit, ca să se plimbe. Nu o face prea des, pentru că spune că nu e prea confortabil. Dar când îl doare, trebuie să meargă.

— Făcea la fel şi când eram căsătoriţi, spuse Susan.

— Acum nu este la fel. El se opri din nou, iar de această dată Antonio puse pe masă o farfurie ovală cu pătrate de caşcaval pane acoperite cu sos *marinara.* Mulţumesc, spuse

Mignon, aşteptând din nou să rămână singure.

— Ce vrei să spui prin: nu e la fel? întrebă Susan după plecarea lui Antonio.

— Acum este mai hotărât. Se gândi puţin la cuvânt şi păru mulţumită. Da, hotărât. Înainte, nu era vorba decât de o eliberare, un mod de a scăpa de convulsii atunci când nu dorea să fie drogat. Acum nu ştiu. Acum, când iese la plimbare urmăreşte ceva. Îi aruncă Susanei o privire nesigură. Nu pot să explic chestia asta mai bine de atât, nu ştiu cum să o explic.

— Mi-ai spus că acele crime l-au tulburat, spuse Susan, sperând să obţină şi alte informaţii.

Nici una dintre ele nu dădea atenţie felurilor de mâncare ce se răceau pe masă, la mijlocul distantei dintre ele.

— Da, l-au tulburat. După modul în care se poartă, ai zice că are şi el o vină oarecare. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului cu cazul acesta şi se gândeşte la el tot timpul, cred. — îşi duse paharul la gură şi sorbi sănătos. Iar asta l-a făcut bine, el a fost întotdeauna grobian, cel puţin de când îl cunosc eu. Dar acum este.

Clătină din cap, incapabilă să găsească un mod de a se exprima. Susan începu să simtă greutatea unei poveri reci şi apăsătoare.

— Şi ai vorbit cu doctorii lui?

— Gilchrist, psihiatrul, spuse Mignon. El nu e de acord cu relaţia noastră şi nu doreşte... cum să-ţi spun, îl tratează pe Aaron cu un medicament nou, aflat în perioada de teste; el este unul dintre cei care primesc medicamentul real, nu versiunea inofensivă, care pune în evidenţă efectul adevărat. Gilchrist gândeşte că schimbările de care ţi-am vorbit se datorează medicamentului şi nu vrea să fie de acord că ar exista un motiv de îngrijorare. După încă o înghiţitură de daiquiri, îşi puse paharul jos. Acum câteva zile, s-a petrecut ceva. Venise la mine acasă. Ezită puţin, simţind că se îmbujorează. Te deranjează să discutăm despre acest lucru?

— Puţin, îi mărturisi Susan candid.

— Mda, şi pe mine. Mignon îşi făcu de lucru cu şervetul, ştergându-se la gură. Ei bine, am ajuns la un soi de ceartă. Nu cu ţipete.

— Aaron nu e genul acesta, spuse Susan, simţind mai multă simpatie fată de Mignon decât până atunci.

— Da. Câteodată aş prefera să fie altfel. Aş prefera să ne putem striga totul în faţă, odată pentru totdeauna. Însă nu am curajul să încerc. Când se supără, parcă e din... gheaţă.

Se îmbujoră încă o dată la faţă.

Într-un gest impulsiv, Susan întinse mâna şi o aşează peste a lui Mignon.

— Nu mi-aduc aminte ca noi doi să fi ridicat vocile unul la celălalt, nici măcar o dată. Ne-am încăierat de vreo două ori, asta a fost tot.

— În legătură cu cearta. Nu a fost despre un lucru anume. Încercasem să facem dragoste ceva mai devreme şi nu a mers. Probabil că şi acesta a fost unul dintre motive. A vorbit puţin despre rănile lui de pe picioare. Iar pe urmă cred râse nesigur cred că am spus o prostie. M-am enervat din cauza unei remarci de-a lui şi din acel moment totul s-a dus naibii. Problema este, continuă ea mult mai încet, privind departe, în gol, problema este că s-a... schimbat. Nu mai era el însuşi. Era ca şi cum ar fi devenit altcineva. Sau *altceva.*

— Ce vrei să spui? întrebă Susan, străbătută de un fior rece.

— Era... mai mare. Era mai dur şi mai mare, ca un soi de...creatură. Îşi duse mâna la gât, încurcându-şi degetele în şiragul de pietre. În lumina scăzută, Susan avu impresia stranie că nu pietre, ci picături de sânge formau colierul ei. Ochii nu erau ochii lui, pot să jur!

Lui Susan îi trebui aproape un minut ca să poată da un răspuns:

— Vrei să spui că ar fi schizofrenic?

— Nici nu ştiu ce vreau să spun, zise, cu un tremur al buzelor.

Susan se uită în jurul ei, în restaurant, fără a căuta un lucru precis.

— I-ai vorbit şi medicului despre asta?

— Nu, nu am avut prilejul să...

Antonio apăru din nou la masă, de această dată pentru a lua comanda în continuare.

— Cred că am face bine să mâncăm, spuse Mignon, străduindu-se să mai risipească tensiunea dintre ele.

Ascultătoare, Susan deschise lista de bucate.

*

Caleb Rosserwell număra impacientat apelurile telefonice, ascunzându-şi îngrijorarea în spatele supărării. Pe fereastra biroului său, stropii mari de ploaie alunecau în jos, aranjându-se în cele mai fanteziste modele. Ajunsese deja la capătul răbdării şi începuse mişcarea de a pune receptorul la loc în furcă, când auzi cum i se răspunde de la celălalt capăt.

— Holliman, răspunse Aaron gâfâind. Aşteaptă o secundă.

Caleb oftă lung, pe jumătate exasperat, pe jumătate uşurat.

— Unde naiba ai fost? întrebă când auzi că Aaron ridicase receptorul.

— Mă plimbam... pe afară, spuse Aaron.

— În ploaie? întrebă Caleb. La ora asta? Ce naiba, omule, e trecut de nouă.

— Ştii cum mă simt eu din cauza ploii, spuse Aaron. Şi am foarte multe pe cap. Nu adăugă că una dintre grijile safe din acel moment era că nu îşi aducea aminte ce făcuse cea mai mare parte a plimbării. Nu cred că mi-a fost de prea mare ajutor. Mă doare totul, de parcă aş fi un cowboy în cea de a doua zi de învăţare a calului cu frâul, zise râzând, ca să se vadă că fusese o glumă. Dar tu ce faci la ora asta, dacă tot vorbim de ora târzie?

— Sunt de fapt acasă şi încerc să mai descurc nişte iţe înainte de sfârşitul anului. Prea mult timp nu mi-a mai rămas, nu?

— Pană mâine la miezul nopţii, spuse Aaron, ca şi cum ar mai fi fost luni şi luni de zile. Eu ce fel de iţă sunt?

Era însuşi motivul telefonului; cu toate acestea lui Caleb nu-i făcea plăcere să răspundă la întrebare.

— Am primit rezultatele de la câteva din analizele făcute de tine. Ar fi trebuit să le am acum trei sau patru zile, dar nimic nu funcţionează între cincisprezece decembrie şi patru ianuarie, ăsta-i lucru ştiut. Acum, care-i problema?

— Vreau să organizez o întâlnire cu tine şi cu psihiatrul tău. Cât mai repede. Urmări stropii de ploaie ce se scurgeau pe geam. Nu vreau să te alarmez, Aaron. Să nu cumva, să crezi că-ţi ascund anumite lucruri. Nu este cazul. Îşi drese glasul. Scuze, mă străduiesc să nu fac gripă.

— Mult noroc, răspunse Aaron nepăsător.

— Este vorba de faptul că Gilchrist ar trebuit să ajusteze dozele de medicament pe care ţi le administrează. În momentul

de fată, treci prin nişte dezechilibre grave. Nimic periculos, însă nu e bine să suporţi aşa ceva prea mult timp. Făcu pauză. Aaron? Mă asculţi?

— Mda. Continuă.

Atitudinea lui Aaron nu promitea nimic bun, dar Caleb nu se lăsă abătut din drum:

— Chestia este că va trebui să revizuim întregul tău program terapeutic. Am senzaţia că ai tras prea tare de tine şi ai nevoie de o revizie generală. Toţi cei cu o stare cronică generală proastă au nevoie de aşa ceva, din când în când. Ar trebui să facem împreună controlul respectiv... Eşti de acord, Aaron?

— Desigur, de ce nu!

Caleb îşi aduse aminte că Aaron recunoscuse că plimbarea nu-i făcuse bine; durerile şi oboseala îşi cereau drepturile, pe deasupra ploua. Caleb încercă un nou unghi de abordare în discuţia lor:

— De vreme ce nu ştiu prea mult despre noul medicament, chiar dacă există nişte studii de laborator, Gilchrist şi cu mine trebuie să revedem lista de contraindicaţii, pentru a concepe cele mai bune tratamente cu putinţă.

Şi, adăugă el pentru sine, dacă Aaron participa la întâlnirea lor, era posibil să aibă cu Gilchrist o conversaţie cel puţin politicoasă.

— Da, da, răspunse Aaron.

— Şi cu cât rezolvăm asta mai repede, cu atât mai bine. Mi-ar fi plăcut să fiu liber mâine, dar din nefericire am altceva de făcut. Crezi că mi-ai putea pune la dispoziţie câteva ore, săptămâna viitoare? Îi lăsă lui Aaron timp să vorbească, sperând şi că va afla mai multe lucruri, dar continuă tot el, deoarece nu primea răspuns. O voi ruga pe asistenta mea să ia legătura cu el, dacă tu ai timp.

Ploaia bolborosea la ferestre, dar vântul mai slăbise în intensitate.

— Asta depinde de Omul Lup, nu-i aşa? spuse Aaron. Uite ce este, Caleb, mi-e frig, mă doare şi sunt ud. Sună-mă după ce ai stabilit o întâlnire cu Gilchrist şi am să văd ce pot face. E-n regulă?

Hotărârea cu care vorbise Aaron îl luase pe Caleb prin surprindere. Se obişnuise cu răspunsurile laconice, iar acesta i se părea acum neobişnuit de amabil.

— Foarte bine, răspunse el după o ezitare. Minunat.

— Şi La Mulţi Ani, mai adăugă Aaron, punând receptorul în furcă fără a mai aştepta răspunsul.

Plouă toată noaptea, iar cea din urmă zi a anului începu cu o furtună. Venea dinspre nord-est — lucru neobişnuit dar ploaia nu adusese cu ea căldură.

— Ar trebui să fii acasă, îi spuse Florence Hoven lui Lew. când acesta intră în Serviciul de Analiză Criminalistică, oprindu-se lângă fax, de unde expedie câtorva colegi de-ai săi urări de Anul Nou.

— Ar trebui să mă aflu exact aici, dacă n-aş fi fost aşa de prost să mă tai la mână. Se apropie de biroul ei şi privi ecranul computerului. Acesta e materialul de la Aaron?

— Împreună cu al nostru, zise Florence şi începu să parcurgă informaţiile, nu foarte repede. Trebuie să mărturisesc că a făcut o muncă foarte temeinică. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Are informaţii despre crime nerezolvate, crime din tot felul de parcuri, în zone sălbatice, pe terenul unor ferme. Există o secţiune întreagă legată de seriile de crime. Are propriul său sistem de comparaţie încrucişată. Pot afla, dacă vreau, câte blonde sub douăzeci şi cinci de ani au fost descoperite în munţi împăduriţi în ultimii treizeci de ani.

— Foarte bine. Crezi că ne ajută? Ia uită-te la asta: trei excursioniste omorâte cu ciocanul. Două ciocane, scrie acolo. Statul Washington. Hm. Cazul a fost rezolvat; e ceva!

Florence zâmbi discret:

— Pe vremuri îi prindeau pe băieţii cei răi.

— Ar trebui să facem şi noi la fel, altfel şeriful Hislop va fi foarte nefericit. Se ridică în picioare. Tu şi noul tău prieten...

— Andy, îl ajută ea. Da, ne vedem diseară. La nouă, da?

— Bufetul e la miezul nopţii, spuse Lew. Să băgaţi nişte mâncare în voi, ca să se absoarbă alcoolul. Se uită din nou la ecran. Câte dintre aceste victime au fost muşcate?

— Mai multe decât ţi-ai închipui, spuse Florence, luând un aer stânjenit. Dar muşcate aşa ca ale noastre, nu mai există decât două alte cazuri pe listă. Trei decese în sud, cu cinci ani în urmă. Şi în Baltimore. De-a dreptul hidos.

Se trase puţin în spate, pentru a-l lăsa pe Lew să vadă, dar şi pentru a se îndepărta de ecran.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Grieta, pentru ca să facem o

trecere generală în revistă a tuturor datelor sale. Există un lucru pe care l-am omis. Rafe este pe zonă? întrebă el plimbându-se încolo şi încoace prin birou.

— Cred că se află împreună cu Brewster. Probabil stau de vorbă cu Linda Adamson. A dat tot soiul de interviuri reporterilor, spunând că fiica ei nu este o victimă întâmplătoare. Aveau de gând să se ducă şi să o convingă să se oprească.

Lew îşi lăsă capul într-o parte:

— Mult noroc. De fapt este dreptul ei şi ar trebui să ne fie milă de ea.

— Wallis Desta vrea să discute cu tine, adăugă Florence. A sunat mai devreme, căutându-te pe tine.

— De ce aici? se întrebă Lew.

— A încercat peste tot, în toată clădirea.

Şeriful Hislop este aşteptat mai târziu.

Sculându-se de pe scaunul ei, Florence se mişcă cu mare grijă, pentru a nu atinge mâna bandajată a lui Lew, în încăperea aceea strâmtă.

— Mă bucur teribil, spuse Lew sec.

— A-ha-ha, îl avertiză Florence. Nu trebuie să fii sarcastic la adresa şerifului.

— Aşa-i. Vine şi el la petrecerea noastră de diseară, spuse Lew, adăugând cu presupusă supărare, dar nu poate să stea adevărata petrecere e la Grossiter, aşa că nu ne va bucura cu prezenţa lui decât cel târziu până la ora zece.

— Sfinte Sisoe, dar ai o limbă foarte ascuţită, spuse Florence cu zâmbet larg. Fii pe pace, nu o să afle nimeni.

— Nu mi-am dat seama că ar fi un secret, oftă Lew. Doamne, promit să nu mai dau o singură amendă pentru parcare dacă găsim un fir ca lumea, pe care să putem merge în ancheta asta.

— Asta zic şi eu hotărâre de Anul Nou, interveni Florence. Crezi că te va ajuta foarte mult?

— Mai rău decât este, nu poate face, spuse Lew, găsindu-şi un scaun şi trântindu-se în el. Ce vrea Wallis? Sau e vorba tot de cazul ăsta blestemat?

— Având în vedere că şeriful şi-a făcut din nou numărul în prezenţa mediilor de informare, speră şi ea că avem de oferit ceva mai mult decât retorică goală. Florence începu din nou să lucreze cu aparatul ei. Tu ai fost acolo şi ştii ceea ce ştim şi noi.

Nu e acelaşi lucru când ai stabilit corelaţiile pe computere, şi totuşi e suficient. Avem de-a face cu o mare varietate de vârste şi femeile nu seamănă una cu cealaltă, ceea ce pare să indice că Omul Lup nu încearcă să ucidă iarăşi şi iarăşi aceeaşi femeie. Ar putea să însemne cu totul altceva, desigur, şi similitudinile să nu se oprească la vârstă sau înfăţişare. Până în momentul de faţă, toate femeile au fost de rasă aibă, dar faptul s-ar putea să nu fie semnificativ, din cauza situaţiei demografice din această zonă. Munca noastră devine cu atât mai dificilă, pentru că nu ştim ce caută cu adevărat.

— O femeie singură, spuse Lew, sătul şi el de câte ori trebuise să repete acest fapt esenţial. Am stabilit acest fapt acum mai multe săptămâni, credeam eu.

Florence ridică din umeri:

— Nu doream decât să compar cu noile materiale pe care le avem acum la dispoziţie. Din câte ştim în acest moment, există un şablon pe care nu-l putem identifica. Computerele sunt bune pentru descoperirea unor elemente comune, pe care altfel le-ai trece cu vederea. De exemplu, toate femeile astea ar fi putut urma acelaşi liceu. Deşi în cazul de faţă, nu este vorba de asta. Ar fi putut avea acelaşi dentist nu-i cazul sau să fi cumpărat maşini de la acelaşi magazin. Nici asta nu e valabil. Atunci, căutăm în continuare. Tu eşti cel care ne bate la cap să descoperim ce anume îşi închipuie că face individul acela. Se uită direct la Lew, renunţând deodată la aerul profesoral. Dacă ai de gând să te distrezi fa petrecerea de diseară, cel mai bine ar fi să dormi puţin după-amiaza asta.

— Da, ai dreptate, spuse, dar nu făcu nici un gest de plecare, pentru că mai avea de rezolvat câteva lucruri. Chad Overton a sunat? Sau Tom Burgess? Cum merg patrulele?

— Din câte ştiu eu, nu s-a raportat nimic important, spuse Florence. Dacă ai de pus nişte întrebări, de ce nu o faci? Poţi folosi telefonul meu. Ei sunt mai în măsură să-ţi spună.

— Ai dreptate, recunoscu Lew, ridicându-se încet în picioare. Am să discut cu Wallis Desta şi Ignacio Grieta. Cu puţin noroc, într-o jumătate de oră, sau în cel mult o oră, plec spre casă. Ce zici de asta?

— E mâna ta, faci cum vrei, spuse Florence. Ne vedem diseară.

— Bine. — Se uită pe fereastră, clătinând din cap din cauza

ploii şi a norilor care coborau şi mai tare. Ce a spus meteorologul, când se va schimba vremea asta?

— Buletinul anunţa trei zile de ploaie. Florence ezită. Nu e bine.

— Patrulele din parc continuă, nu? Nu aşteptă răspunsul. Te rog să te interesezi să fie patrule în Tilden patrule suplimentare ca şi în Briones. Nu mai avem nevoie de nici o surpriză. Dacă sună Aaron, spune-i că-mi rezerv nişte timp diseară, ca să putem sta de vorbă.

— Bine, spuse Florence, mai atentă la ecranul monitorului decât la Lew.

Conştient de acest lucru, el continuă pe acelaşi ton de conversaţie uşoară:

— Ai o tarantulă de cinci centimetri pe gulerul bluzei.

Florence îşi aruncă o privire surprinsă şi amuzată:

— Să ştii ca te ascultam!

— Şi are o scufiţă roşie în cap, continuă Lew, care nu rezistase tentaţiei.

— Ieşi afară de aici.

Florence nu-şi mai ridică privirea de pe scaunul computerului; Lew ieşi chicotind din Serviciul de Analiză Criminalistică.

18

Şeriful Hislop tocmai plecase de la petrecerea familiei Frazier când maşina Bronco II a lui Aaron coti pe aleea din faţa casei; ploaia refracta difuz lumina farurilor. Lew îi făcu semn din pridvor, bucuros că Aaron nu se răzgândise în ultimul moment.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Aaron coborându-se din maşină. Am plecat foarte greu de acasă.

— Ploaia? întrebă Lew, ştiind de fapt răspunsul.

— Mda, răspunse Aaron, verificând dacă uşa maşinii era încuiată. Cum se face că există un loc atât de bunde parcare?

— Tocmai a plecat şeriful. I-ai luat locul. Poftim înăuntru repede, afară e foarte frig scoate-ţi mantaua şi permite-mi să te servesc cu cea mai bună bere tare cu ouă, cum n-ai să găseşti nici în Scoţia.

— Scoţia? repetă Aaron ca un ecou intrând şi descheindu-şi

mantaua, în timp ce Lew închidea uşa în spatele său.

— Are o groază vreau să mă înţelegi bine, o *groază* de whisky în ea. Plus ouă şi smântână şi multe altele. Are gust minunat şi te ia pe sus. Să ţii cont de ce-ţi spun eu când ai să bei.

— Mi se pare corect să mă avertizezi, zise Aaron, punându-şi mantaua pe cel mai apropiat cui. Ce-ţi face mâna?

— Nu foarte rău, spuse Lew. A fost o întâmplare stupidă şi neplăcută. Privindu-l pe Aaron, constată că era îmbrăcat cu haine de sărbătoare. Părul ar fi avut nevoie să fie tuns, dar era curat şi lucios, iar costumul albastru purtat cu un pulover pe gât. de culoarea căprioarei, fusese făcut de un croitor de lux. Ne simţim flataţi, spuse Lew, indicând hainele prietenului său.

— De vreme ce tot a trebuit să fac un duş şi să mă schimb, mi-am zis că pot merge până la capăt. Se uită în jur, iar nelinişstea sa deveni şi mai vizibilă. Ca şi cum ar fi vrut să respingă din start orice tentativă de a deveni sociabil, spuse: Temperatura scade mereu. Ai face bine să-i previi pe oaspeţi că va fi polei, nu numai că băutura e foarte tare.

— Polei? Asta va face să crească numărul accidentelor îşi masă falca. Mă bucur că nu trebuie să ies afară pe vremea asta.

— Ar putea fi primejdios, spuse Aaron distant.

— Hei, eşti înconjurat de poliţişti. Eşti în siguranţă.

Lew îl trase spre holul casei, aglomerat, ca de altfel întreaga casă.

— Dacă te înconjoară poliţia, nu înseamnă neapărat că eşti în siguranţă, spuse Aaron rânjind.

Lew zâmbi şi el, însă superficial, fără ca veselia să i se vadă şi în ochi.

— Rowena, a mai sosit un oaspete, strigă el când treceau pe lângă uşa bucătăriei.

— Aaron, ciripi Rowena. Îmi pare bine să te văd. Vin şi eu imediat. Şunca asta e teribil de îndărătnică.

În salonul familiei erau cincisprezece persoane, cea mai mare parte adunate în jurul enormului bol nou de punci, un bol simplu şi neornamentat, din sticlă, umplut aproape până la vârf cu băutură albă, pe care pluteau insule de frişcă. Neil Hawkins era acum mai mare peste bolul de băutură; îl servi pe Aaron cu o măsură generoasă:

— La Mulţi Ani! îi ură el apoi.

— Şi ţie la fel, murmură Aaron, luându-şi ceaşca.

— Un An Nou fericit, adăugă şi Lew. Am băut deja două căni şi ştiu că trebuie să o las mai moale, dacă vreau să mai mănânc în picioare, zise el urmărind cum Aaron ia o înghiţitură de probă.

— E foarte bun, spuse Aaron, renunţând puţin la rezerva sa. De unde ai reţeta? se interesă, bând încă o înghiţitură.

— E un secret teribil, păstrat cu mare străşnicie, răspunse Lew şi apoi făcu un semn spre ceilalţi. Cunoşti aproape toată lumea. Aici şi în bucătărie sunt cele mai calde locuri din casă. Nu că ar avea mare importanţă. Există fursecuri pe masa cu picioare în X, iar vasul cu cafea se află în sufragerie, dacă vrei să faci puţină pauză.

Îl bătu pe Aaron pe umăr, zâmbind cald şi plecă spre bucătărie. Aaron se mişcă puţin prin cameră, schimbă câteva cuvinte cu Florence şi Chad Overton, dar apoi îşi alese unul dintre scaunele din apropierea bradului de Crăciun, se aşeză pe el şi îşi consacră aproape toată atenţia asupra celei de a doua ceşti de punci. După aproximativ cincisprezece minute, motanul şef al casei, Frankenstein, veni şi se cuibări în poala lui Aaron, torcând când acesta îl mângâia pe cap şi pe gât. Restul invitaţilor erau într-un continuu flux şi reflux dintr-o cameră într-alta, dar Aaron rămase pe locul său, concentrându-se asupra pisicii, până când a fost chemat la masă, la miezul nopţii. Îşi alese singur felurile, îşi umplu din nou ceaşca de punci şi se întoarse la scaunul său, ignorând insistenţele lui Frankenstein de a împărţi cu el şunca şi raţa umplută.

— Te simţi bine? îl întrebă Lew ceva mai târziu, pe când făcea un tur al invitaţilor săi, adunând în două coşuri farfuriile goale şi tacâmurile folosite. Aaron? Există persoane cu care nu ai făcut cunoştinţă şi care s-ar putea să-ţi placă foarte mult.

— Mă simt foarte bine. Aş mai vrea un punci de ouă, dacă nu te deranjează.

Nimic nu trăda că ar fi fost ameţit, dar lucirea uşoară a ochilor îl făcu pe Lew să ezite:

— Eşti sigur că mai vrei încă unul? Să nu te doară capul mâine dimineaţă spuse el râzând pentru a nu părea că îi spune oaspetelui său ce are de făcut.

— Îţi faci griji pentru mine? îl înfruntă Aaron.

— Desigur. Aşa sunt poliţiştii. Facem pe şefii, însă asigurăm şi protecţia, în acelaşi timp.

— De îndată ce fu umplută ceaşca Rafe Winfield luase locul lui Neil la bol, al cărui nivel era cu mult mai scăzut decât la începutul serii i-o aduse lui Aaron îmi pare bine că-ţi place. Numai să nu-ţi pui norocul la încercare prea tare.

Aaron râse, dar nu era nici un pic de veselie în sunetul acela, doar ceva gol, ca un foc de armă într-un tunel.

— Să nu-mi pun norocul la încercare, zici. Dumnezeule, eu fac asta mereu. Am un psihiatru care n-ar mai putea de bucurie dacă m-ar putea ţine sub control tot timpul, iar într-o zi, într-o bună zi, s-ar putea să-şi vadă visul cu ochii. Numai când mă gândesc la asta şi aş vrea să-mi zbor creierii, zise el cuprins de un fior.

Lew înţelese că omul era mai mult decât ameţit, era foarte beat. Ridică din umeri, hotărât să nu-i permită lui Aaron să conducă decât când va fi din nou treaz.

— Haide să-ţi aduc puţină cafea, spuse el pe ton voit detaşat. Putem discuta după ce o bei.

— Şi gândesc şi eu ca lumea, nu? adăugă Aaron, pronunţând cuvintele puţin pocit, ca să accentueze astfel atitudinea sa ironică. Sigur, de ce nu? Începu să-l mângâie din nou pe Frankenstein. Extraordinar cum se comportă pisicile când le mângâi. Torc şi iar torc şi nu se simt obligate în nici un fel.

— Şi crezi că e un fapt lăudabil? întrebă Lew pornind spre sufragerie, unde se afla cafeaua.

— Cred că lucrurile ar fi cu mult mai uşoare, dacă ai şti ce faci. Îşi lăsă capul pe spate. — Ăsta e necazul, întotdeauna, nu? Nu ştii niciodată ce se întâmplă până nu e prea târziu.

— Ce vrei să spui? întrebă Lew, apoi îşi ridică mâna sănătoasă. Stai numai o secundă, până aduc cafeaua, apoi poţi să-mi spui.

— Bine, bine, spuse Aaron distant, continuând să mângâie pisica. Sunt nemaipomenite, pisicile, zise, deşi Lew nu îl mai auzea. Îl scărpină pe Frankenstein pe ceafă şi urmări cum pisica îşi întinse lăbuţele din faţă, executând mişcări mlădioase în aer. E bine? o întrebă el.

Pisica se răsuci în poala sa, privindu-l cu ochi reci şi galbeni. Mieună o dată şi se făcu ghem, cu capul pe genunchii lui Aaron.

Lew, care tocmai se întorsese cu o ceaşcă de cafea, se uită la Frankenstein şi zise:

— Întotdeauna mă întreb cum fac chestia asta. Se aşează în

cele mai dificile poziţii şi apoi adorm.

— Mda, spuse Aaron, studiind pisica. Mi-ar plăcea şi mie să ştiu cum să fac aşa ca ele. Mi-ar fi fost cu mult mai uşor acolo, în Vietnam. Zâmbetul său nu era real, exista în schimb o licărire în ochi, nu de umor, ci sălbatică, aidoma unei fiare.

Admir pisicile. Nu îmi plac întotdeauna, dar admir iadul pe care mi-l sugerează.

Lew aşează cana de cafea lângă cotul lui Aaron.

— Te rog să bei nişte cafea, vrei?

— Ca să pot conduce până acasă, spuse Aaron, atotştiutor. Bună sugestie. E o tâmpenie să conduci într-o asemenea stare, nu? Emise un hohot de râs. E o idee proastă să faci orice într-o asemenea stare. Cred că e o nebunie pe drumuri, din cauza Anului Nou. Ca să nu mai vorbim despre gheaţă. Trebuie să ne gândim şi la gheaţă, să fim atenţi pe drum, la fiecare cotitură. Mângâie motanul, care torcea. E teribil, nu? Nimic nu-l deranjează, iar dacă se întâmplă, o ia din loc. Aşa trebuie procedat.

— Aşa consideri tu? întrebă Lew, neştiind unde dorea să ajungă Aaron. Ai vrea să o iei din loc?

— O, Doamne, cât aş vrea, spuse Aaron, incapabil să se uite în ochii lui Lew. Dar acum e prea târziu. E ceva ce a trecut dincolo de mine. Nimic nu mai poate schimba asta. — Îşi duse o mână la ochi, apoi o lăsă din nou în jos, continuând să mângâie pisica. Problema este, ce-ar fi să fiu şi eu amestecat în toată chestia?

— Adică ce vrei să spui? întrebă Lew sincer mirat şi incapabil să urmărească şirul cuvintelor lui Aaron. În ce crezi că ai putea şi tu să fii amestecat?

— Crimele acelea, desigur, spuse Aaron cu o voce cavernoasă. Nu pot să-mi scot ideea din minte. Nu-mi place să mă gândesc la asta, e prea îngrozitor. Dar nu-mi trece în nici un fel.

— Ai mâncat ceva în seara asta? întrebă Lew. Se uită la masa pe care se organizase bufetul şi văzu că mai era suficientă mâncare. Ai vrea poate să mănânci altceva?

— Am mâncat deja, mulţumesc. Privi în jurul său, puţin nesigur. Din păcate, nu pot să-mi dau seama cât anume e real. Asta-i partea cea mai rea. E exact ca atunci când am scăpat. Nu pot să-mi aduc aminte, dar îmi apare un soi de vedenie a ceea

ce am făcut atunci. Este vorba de acelaşi soi de nu ştiu îşi întoarse privirile nu numai de la Lew ci şi de la pisică. Mă uit la fotografiile acelea, locurile unde au fost descoperite cadavrele şi ceva din mine spune că îşi aduce aminte.

— Ai fost într-un război. Ai fost într-o închisoare. Ai văzut foarte multe, îi aduse Lew aminte cât mai blând putea.

— Am văzut prea multe, fir-ar să fie, dar ce înseamnă asta? spuse Aaron şi se lăsă pe spate, cu ochii fixaţi asupra unui punct situat cu zece picioare deasupra tavanului. Există oare vreun mod de a scăpa de asta? Indiferent cât m-aş sili, mai este acolo ceva atât de rău, încât nu mă pot gândi la el fără să mi se facă rău.

— Ia nişte cafea, îi sugeră Lew.

— Şi încă nişte mâncare? De ce? Şi ce urmează apoi? Un ser pentru aflarea adevărului? Aaron clătină din cap, după care întinse totuşi mâna, ascultător, după cafea. Nu ar trebui să-ţi arunc în cap tot rahatul ăsta, Lew. Punciul de ouă mă împinge să vorbesc, nu lua în seamă. Nu am de gând să continui pe aceeaşi notă. Mai cu seamă după o petrecere aşa de reuşită ca aceasta.

— Ei, mai stăm şi noi de vorbă, discuţiile nu fac nici un rău. Îşi înălţă paharul spre musafirul său. Cafeaua e cea mai bună băutura pentru Anul Nou, dacă trebuie să mai ajungi şi acasă.

Ar fi fost dispus să-i ofere lui Aaron un loc în care să doarmă în acea noapte, dar ezită, ştiindu-l cât de susceptibil poate fi.

— Aşa e, spuse Aaron, sorbind din nou din. ceaşcă. Să presupunem că au dreptate: Vreau să spun, ce-ar fi dacă memoria mea nu se înşeală? Ce-ar fi să descopăr că lucrurile acelea nu sunt vise sau dorinţe său delir câtuşi de puţin? Să presupunem că eu chiar am defectul ăsta şi există momente în care sunt atât de nebun încât nu ştiu ce fac!

— Medicii tăi ar fi cu mult mai îngrijoraţi în legătură cu tine decât sunt acum, spuse Lew, străduindu-se să-l aline pe Aaron Nimeni nu a afirmat că ai fi periculos.

— Asta din cauză că ei nu ştiu, poate, replică Aaron, din ce în ce mai încăpăţânat. S-ar putea să nu ştie nimeni. S-ar putea să fiu exact ca pisica asta, moale şi drăgăstoasă când vreau eu, dar şi ucigaşă, în acelaşi timp. Pisicile sunt nişte ucigaşe perfecte. Lor le conferă eleganţă.

— Şi tu admiri asta? întrebă Lew vag surprins. După ce ai trecut prin ce ai trecut?

— Eu... dacă e necesară, pot să admir crima. O urăsc dacă nu e necesară. Dacă există o logică în chestia asta. Sorbi din cafea. Asta mă şi tulbură. Să presupunem că, adânc în mine, exact asta doresc să fiu! Poate că m-am schimbat mai mult decât aş vrea să ştiu sau să pot recunoaşte. Poate m-am îndrăgostit de ea aşa cum li s-a întâmplat şi altora. Ce-ar fi dacă motivul real pentru care vreau să îl prind pe criminalul ăsta este că îl invidiez şi nu pentru că l-aş urî pe el şi ceea ce face? Ce-ar fi să-mi doresc să fiu ca el? Eu îmi spun mie însumi că încerc să repar răul făcut cu femeile acelea omorâte în Vietnam dar dacă chestia asta e un rahat? Poate încerc să-l bag la apă pe individ pentru că se opri, iar pe figura sa se zugrăvi suferinţa. Îmi pare rău. Tu nu ai făcut nici un rău, ca să trebuiască să asculţi toate tâmpeniile astea ale mele.

— De ce nu? spuse Lew. Poţi să vorbeşti cu mine ca şi cum aş fi psihiatrul tău.

Aaron îi răspunse cu un râs supărător.

— Mai bine, mult mai bine cu tine. Da, da. Tu înţelegi mult mai multe decât snobul ăla îngâmfat. Îşi termină cafeaua. Sunt încă beat, dar simt că mă trezesc. Probabil că nu trebuie să amestec prea multă băutură cu pilulele pe care mă ţin ei. Nu ştiu ce porcărie este, dar se presupune că mă ţine în stare de funcţiune, la nivel de plutire: noul medicament pe care Gilchrist îl consideră atât de grozav nu se potriveşte probabil cu nimic altceva. Îl mângâie pe Frankenstein. Cum preferi, îmi aduci tu încă o cană sau îţi deranjez pisica?

— Îţi mai aduc eu nişte cafea, spuse Lew, părând amuzat de replica lui Aaron, deşi era mai tulburat decât ar fi vrut să recunoască. Frankenstein pare să se simtă, minunat.

— Mare noroc pe el, spuse Aaron, scărpinând din nou uşor pisica. Ce trai pe tine!

— Cum te descurci? îl întrebă Rowena pe Lew când se duse să mai umple cana de cafea: Ce face mâna ta? Femeia avea un bol cu castane proaspăt prăjite în mâini; câteva confetti, urme ale momentului de la miezul nopţii, i se lipiseră în păr.

— Bine, răspunse Lew, aplecându-se să o sărute pe obraz. Nu-ţi mai face griji din pricina mea. Cred că ăsta e sfârşitul unei perioade proaste. Peste câteva zile, cred că scap de tot ce e rău. Gândeşte-te şi din punctul acesta de vedere.

— Ţi-ai luat medicamentul prescris? Zâmbea, dar ochii ei

erau încă neliniştiţi. Lew, e mâna ta. Cinstit, eşti mai rău decât copiii. Tăietura a fost foarte rea, a trebuit să fie suturată. Fii mai grijuliu.

— Aşa voi face, spuse el, făcându-i semn Paulei, care stătea pe colţul unei canapele. Dacă vrei să te agiţi pentru cineva, o ai pe ea e însărcinată. Eu nu am decât o rana mică la mână. Îi arătă cana lui Aaron. Şi un oaspete care aşteaptă cafea.

— Un oaspete poate să-şi ia şi singur cafea, spuse Rowena.

— Nu fără a-l deranja pe Frankenstein, spuse Lew şi lansă un sărut în direcţia ei. În cel mai rău caz, va mai dura încă o oră, poate o oră şi jumătate, apoi putem să cădem amândoi.

— Trebuie să consider asta o promisiune, sau încerci să mă convingi să te las în pace? îl înfruntă ea zâmbind şi privindu-l cu multă afecţiune. Sper că e o promisiune. Îmi place să încep noul an petrecând puţin timp împreună doar cu tine.

Lew îi făcu semn că da, venindu-i greu să discute acum.

— Trebuie să mai petrec puţin timp cu Aaron, ca să fiu sigur că totul e-n ordine. Trebuie să se întoarcă în seara asta pe Reliez Valley Road, care e acoperit de polei. Vreau să fiu sigur că se poate descurca. Apoi vedem ce putem face... deşi nu aş vrea să-i dau afară pe toţi odată.

— Sigur că nu, fu de acord şi Rowena. Dar s-a făcut suficient de târziu ca să plece şi de bună voie dacă nu ai remarcat şi tu pana acum.

— E ora două şi cincisprezece minute, la ce te aştepţi? spuse Lew, deşi nu acordase prea mare atenţie la ce se mai întâmplase în jur, apoi se întoarse la Aaron. Rundul doi, îi spuse acestuia, întinzându-i cana.

Expresia lui Aaron se schimbase, părând acum sfios.

— Am spus tot felul de prostii şi îmi pare rău. Ar fi trebuit să trec pe cafea încă acum o oră.

Luă cana şi bău o gură zdravănă.

— Ai să te descurci pe drum? întrebă Lew cercetându-l atent.

— Cred că da. Mai am nevoie de puţin timp să-mi revin de tot. Nu am vrut să flecăresc despre toată chestia aia cu Vietnamul.

— E-n regulă, spuse Lew.

— Nu ştiu exact ce anume mi-a declanşat gândurile acelea. Îmi pare rău că m-am purtat aşa. Termina cafeaua. Cred că am

să-mi pregătesc un sandviş. Apoi voi fi în cea mai bună formă. Sau ai putea ruga pe unul dintre adjuncţii tăi să mă ducă până acasă.

— Am să te anunţ care dintre ei vine în douăzeci de minute, spuse Lew, luându-l pe Frankenstein din braţele lui Aaron. Asta dacă nu te poţi hotărî şi tu singur.

Din direcţia sufrageriei se auzea o conversaţie animată şi toţi musafirii care mai rămăseseră se adunară înaintea ferestrelor din fată.

— Zăpadă de Anul Nou, spuse Paula îngenunchind pe canapea şi privind dansul uimitor, neobişnuit pentru ea, al fulgilor albi de nea în lumina din faţa casei.

— Trebuie să fie un semn oarecare, spuse Booth, punându-şi mâna pe umărul ei.

— În orice caz, o să însemne mocirlă în care va trebui să conducem până acasă, adăugă Aaron înainte de a se apuca să-şi facă sandvişul.

Muntele Diablo era alb şi îngheţat în lumina scăzută a dimineţii; la altitudine mai mică, zăpada se transformase într-o zloată îngheţată, dar pe înălţimi îşi păstrase albul. Pe dealurile Golfului Estic se aşternuseră câţiva centimetri de zăpadă, suficient pentru ca unele dintre cele mai scumpe case, ascunse pe culmile mai înalte, să fie practic izolate. Dincolo de Golf, Muntele Tamelpais era învăluit într-un veşmânt alb; până şi în San Francisco căzuse suficientă zăpadă pentru a îngreuna şi bloca circulaţia pe străzile abrupte.

Chad Overton îl sună pe Lew imediat după ora nouă de dimineaţă, cerându-şi scuzele cuvenite:

— Din cauza zăpezii, patrularea a devenit aproape imposibilă. Funcţionează o parte a gărzii civile şi câteva echipe de cercetare şi salvare, dar voluntarilor nu le permitem. Vreau să folosesc elicopterele, doar pentru verificări, dar după cum se prezintă vremea şi având în vedere că s-a anunţat ninsoare şi în această seară, eu...

Lew se propti în cot şi încercă să-şi organizeze gândurile.

— Trebuie să verificăm, spuse el, simţindu-se încă obosit după doar patru ore şi jumătate de somn. Ai încercat să vorbeşti cu Hislop?

— I-am lăsat trei mesaje pe robotul telefonic. Probabil că nu s-a întors acasă; petrecerea de la Grossiter a ţinut până în zori,

am auzit. Nu cred ca şeriful să fi plecat mai devreme. Am încercat să iau legătura şi cu Tom Burgess, dar e în oraş; dacă reuşeşte să se întoarcă, asta nu se va întâmpla înainte de seară.

Din vocea lui Chad se ghicea că este atât de necăjit, încât Lew începu să-l compătimească.

— Dacă ar fi avut minte, s-ar fi dus cu trenul. Dar e greu de imaginat că a făcut aşa, spuse Lew. O.K. Uite ce propun. Eu mă duc la secţie, ignoră cu bună ştiinţă protestul somnoros al Rowenei, într-o oră sunt acolo. O să ne vină nouă o idee. În ultimă instanţă, le pot ordona tipilor de la Paza Rurală să ne dea o mână de ajutor. Nu că o să fie ei într-o formă prea bună după Revelion, dar nu avem de ales. Am să vorbesc cu Rafe şi Gary la telefon, înainte de a pleca. Dan Grier se află deja la birou. Îl anunţ şi pe el că mă duc într-acolo.

— Se ridicase deja, sprijinea cu mâna bandajată receptorul, cu cealaltă luă carnetul şi creionul pe care le avea mereu la îndemână, pe noptieră.

— Lew! spuse Rowena, fără a-l condamna prea tare.

— Ce facem cu parcurile? se interesă Chad. Cum procedăm acum? O să apară o groază de lume să se joace, să facă oameni de zăpadă şi care o să se răspândească prin toate văile munţilor

— Asta se va întâmpla de-abia după-amiază, pot să pun pariu, spuse Lew, recunoscând că Chad avea dreptate. Până atunci vom reuşi să luăm măsuri. Am face bine să-i reţinem pe cei din echipele de cercetare şi salvare toată ziua. Nu e plăcut pentru ei, dar nu are rost să ne asumăm riscuri inutile...

— Sunt de acord cu tine, îl întrerupse Chad. Ne vedem într-o oră.

— Bine, spuse Lew, gata să închidă.

— A fost o petrecere nemaipomenită ieri seara. Mulţumesc încă o dată, spuse Chad.

— Am să-i transmit Rowenei, răspunse Lew şi închise telefonul.

— Ce îmi vei spune? întrebă Rowena, cu o sclipire periculoasă în priviri.

— Trebuie să fac acest lucru neapărat. Avem probleme din cauza zăpezii şi cu organizarea patrulelor în parcuri, zise el, coborând deja din pat.

— Lew, câteodată mă scoţi din fire, spuse Rowena, vădit enervată. Până ţi se reface mâna, trebuie să te odihneşti.

— Ei, m-am odihnit destul, spuse Lew, hotărât să nu-i vorbească despre durerile continue şi chinuitoare care porneau de la cusături, străbăteau tot braţul şi se opreau la gât. Acum am treabă,

— Am să înnebunesc, îl avertiză ea, ieşind din pat şi începând să se îmbrace. Cel puţin să-ţi pregătesc ceva cald de mâncare înainte de a pleca la drum.

— Nu te deranja, spuse Lew, sincer cuprins de remuşcări. Ai făcut mai mult decât trebuia şi ieri seara. Am să mănânc ceva în drum spre birou.

— Şi unde crezi tu că găseşti deschis acum? întrebă Rowena.

Îşi luă papucii de casă şi ieşi grăbită, în timp ce Lew continua să se îmbrace, operaţiune care îi lua acum foarte mult timp.

Până să apuce să plece de acasă, patruzeci de minute mai târziu, i se administraseră mai multe ochiuri fierte pe pâine prăjită şi ceai tare, împreună cu o predică foarte afectuoasă despre faptul că trebuie să aibă mai multă grijă de el, practic aceeaşi pe care o auzise cu regularitate în ultimii douăzeci de ani.

— Nu am nici o veste de la şerif, a fost primul lucru pe care i l-a raportat Dan Grier lui Lew la sosirea acestuia. Iar Tom Burgess a sunat din oraş. Nu se întoarce decât pe la mijlocul după-amiezii.

— Ai vreo veste de la Hawkins sau Delgado? întrebă Lew, ştiind de fapt că nici unul dintre ei nu avea să fie gata de plecare pentru cel puţin încă o oră.

— Beaufort a spus că va veni şi el peste o vreme, spuse Dan. Trebuia să intre de serviciu de-abia la ora două, dar...

— Dar vine mai devreme. Foarte bine, spuse Lew. Ce s-a mai întâmplat?

— Obişnuitele probleme ale Revelionului. Cele mai multe rezolvate la nivel local. Pe şoseaua cinci optzeci s-a petrecut o ciocnire în lanţ; din cauza beţivilor şi a zăpezii, şoselele au fost o nenorocire. Au mai fost şi nişte dezordini de care a trebuit să ne ocupăm şi şapte cazuri de violentă la domiciliu.

— O, sărbătorile, oftă Lew. Ceva grav?

— O rănire prin înjunghiere multiplă, o rănire prin împuşcare accidentală. În rest, chestiunile obişnuite, familii care

ajung la scandal. Cele mai multe au fost rezolvate destul de uşor. — Se uită prin rapoartele dinaintea sa. Hei, ieri seară a nins, Lew, nu a plouat.

— A plouat ceva mai devreme ieri seară, spuse Lew sumbru. Există vreun indiciu care să ne facă să ne gândim la...

— La Omul Lup? întrebă Dan. Există ceva. Una dintre certurile de familie. Un om a sunat pretinzând să fie dus acasă de la o petrecere, ieri seara. Ne-a spus că soţia sa plecase ceva mai devreme, furioasă din cauză că el flirta. Au făcut o scenă teribilă, pe urmă ea a luat maşina. Când l-am lăsat acasă, ea nu se întorsese încă, dar el nu a fost prea îngrijorat. Ne-a spus că obişnuieşte să meargă cu maşina, când e supărată şi că probabil s-a înzăpezit pe undeva. I-a zis lui Boynton că speră că va rămâne plecată până ce se calmează.

— A-ha, spuse Lew, mai familiarizat cu mersul acestor lucruri decât ar fi fost dispus să recunoască, chiar şi faţă de el însuşi. Dacă nu sună el, avem un număr la care să verificăm mai târziu?

— Există printre hârtiile lui Boynton, spuse Dan. Bietul Boynton. Pe capul lui pică toţi ciudaţii. Termină trecerea în revistă a rapoartelor. Şi mai e ceva care ar putea avea o însemnătate a mai sosit un raport ieri seara, cu puţin înainte de ora nouă, în legătură cu o persoană care gonea pe Bear Creek Road.

— Nu mi se pare semnificativ, cu atât mai mult în ajunul Anului Nou, spuse Lew. Există nişte cafea bună?

— Ca de obicei. Am făcut-o acum o oră, zise Dan, arătându-i registrul de serviciu. Avem patru maşini plecate, iar un adjunct se află la sediul rangerilor, pentru orice eventualitate. Aşteptăm să vedem dacă Hislop mai doreşte să luăm şi alte măsuri.

— Hislop nu e niciodată mulţumit, spuse Lew ducându-se să-şi ia nişte cafea. Fir-ar să fie, e fierbinte.

— Ninsoarea asta e nemaipomenită, comentă Dan. Copiii încercau să adune suficientă pentru o bătălie cu bulgări.

— N-am mai avut atâta zăpadă de cincisprezece ani, zise Lew. Ar trebui să-l sun pe Overton: trebuie să aflu cât mai multe despre zăpadă şi despre patrulele din parcuri.

— Vai, spuse Dan, devenind din nou serios şi clătinând din cap. Mda. Ca să ieşi afară pe o vreme ca asta... Cele mai multe vehicule nu pot face faţă, aşa-i?

— Nu prea ştiu, răspunse Lew, puţin aspru. Vrei şi tu o ceaşcă?

Oricât ar fi vrut el să o treacă cu vederea, durerea din mână îl deranja foarte tare. Îşi luă cana de pe raft şi-şi turnă cafea.

— Mai am încă, spuse Dan şi ridică telefonul, care începuse să sune. Oficiul şerifului, ajutorul Grier la aparat. Rămase tăcut o vreme, apoi îi făcu un semn lui Lew. Da, domnule Jackson, spuse, repetându-şi semnul către Lew de a ridica unul dintre celelalte telefoane. Am raportul aici. Ajutorul Boynton v-a condus acasă.

— Ăsta-i omul? întrebă Lew neliniştit, primind confirmarea colegului său printr-un gest viguros din cap.

— Aţi încercat să o găsiţi pe soţia dumneavoastră? îl întrebă Dan pe interlocutorul său. Aveţi idee unde s-ar putea afla?

— Să încerc să o găsesc? De aceea am sunat la voi!

Se vedea limpede că era supărat, iar puţina stăpânire de sine pe care o mai avea dispărea rapid.

Lew ridică unul dintre celelalte telefoane.

— Domnule Jackson? spuse el, întrerupând şuvoiul de cuvinte. La telefon locotenentul Frazier. Tocmai am văzut declaraţia dumneavoastră şi aş vrea să înţeleg exact ce s-a întâmplat: v-aş ruga să fiţi amabil să-mi relataţi totul de la început. Doresc foarte mult să aud povestea completă, spuse Lew, sperând că domnul Jackson să se calmeze suficient pentru a înţelege cum se desfăşurase incidentul.

Se auzi mai întâi o înjurătură înăbuşită, apoi vocea exasperată a omului:

— Uite ce e, m-am săturat de toate tergiversările astea. Eu am prezentat deja raportul. Între timp nu s-a schimbat nimic. Yvonne nu a sosit acasă. Asta contează cel mai mult. Am dat şi eu nişte telefoane, ca să nu vă închipuiţi că am stat cu mâinile în sân. Am vorbit cu fratele ei din Lafayette, care nu a văzut-o nu s-a arătat pe acolo nici ieri seara şi nici azi de dimineaţă. Le-am sunat pe două fete cu care lucrează, dar nici una nu a văzut-o şi nu a vorbit cu ea. Le-aş fi sunat şi pe mama şi pe sora ei, dar locuiesc în Oregon. Deci ce-aş mâi putea face? Adică, în ce fel pot să-mi găsesc nevasta? Dacă ar fi la închisoare, ar avea dreptul să dea un afurisit de telefon, aşa-i?

Vocea lui se ridicase tot mai mult, astfel că la sfârşit aproape striga.

— Dacă a fost arestată, spuse Lew grijuliu, sugerând că nu acordă prea multă încredere acestei variante, nu va fi deloc greu să aflăm unde se găseşte. Ajutorul Grier se va ocupa de îndată, îi făcu semn lui Dan să înceapă cercetările, aşa că dacă găsim ceva, veţi fi pus imediat la curent.

— Dar spitalele? se năpusti Jackson la următoarea întrebare. Dacă a fost rănită?

— Vom verifica şi această posibilitate, spuse Lew. Între timp, ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-aţi face o descriere a maşinii şi dacă ne-aţi da o idee despre starea în care se afla soţia dumneavoastră când a plecat de la petrecere.

Jackson râse nervos:

— Era... foc şi pară. Aşa i se întâmplă întotdeauna când crede că acord prea multă atenţie alteia. Se poartă foarte ciudat în asemenea ocazii; ştiţi cum reacţionează unele când în jur se află femei foarte atrăgătoare. Ultima oară s-a întâmplat la o petrecere în aer liber în iulie. Tuşi ca să-şi dreagă vocea. Oricum, ieri seară s-a repetat. Printre invitaţi era o doamnă foarte atrăgătoare şi mi-a făcut multă plăcere să discut cu ea. Yvonne a început ca de obicei să facă din ţânţar armăsar şi să mă acuze că o neglijez. Ce naiba îşi închipuia că ar fi trebuit să fac: să mă agăţ de braţul ei toată seara, ca o lipitoare? Aşa că am lăsat-o în pace, ca să se răcorească. Prin asta nu am vrut să-i fac nimic rău, pur şi simplu am lăsat-o să fiarbă în zeamă proprie... Ştiţi cum se întâmplă.

— Şi ea a plecat? îi sugeră Lew.

— După ce m-a făcut albie de porci, cât putea de tare. Credea că vreau să rămân singur cu Kathy. Singur! în ditamai petrecerea! Cum îşi închipuia ea că ar fi fost posibil, pentru numele lui Dumnezeu! Am fost foarte bucuros că nu era şi şeful meu prin preajmă, asta mi-ar fi lipsit. A zis că urmăresc să scap de ea, ca să-mi pot găsi o prietenă mai frumoasă. Aşa face mereu, de când a împlinit treizeci de ani. Se opri. Acum are treizeci şi doi. Tare aş vrea să termine cu tâmpeniile astea şi să nu mai facă atâta scandal inutil. Înţelegeţi?

— Unde a fost petrecerea de ieri? întrebă Lew.

— În apropiere de Alhambra Valley Road, pe una din străzile înfundate ce ies din ea şi pe care se află câte trei sau patru case, din acelea construite cu un design deosebit, după proiecte arhitectonice scumpe. Făcu o mică pauză. Erau circa şaizeci de

persoane. O petrecere foarte plăcută, până când s-a dat Yvonne în spectacol cu ţipetele ei.

Domnul Jackson părea acum să se apere, iar în cuvintele sale se putea ghici chiar şi un ton vag agresiv.

Localizarea avu darul să-l neliniştească pe Lew, deoarece era chiar lângă Briones. Se strădui să nu se trădeze prin voce, rămânând la cel mai profesional ton cu putinţă.

— Deci după ce soţia dumneavoastră a plecat... apropo, cât era ceasul?

— Înainte de miezul nopţii, răspunse Jackson. Bănuiesc că pe la zece, zece jumătate. Cam aşa ceva. Nu mai târziu de unsprezece.

— Atunci mai ploua încă? îi sugeră Lew. Sau ningea?

— Probabil. Vreau să spun, ploua. Făcu o pauză. Dacă stau şi mă gândesc, era mai devreme. Unul dintre copii deschisese televizorul în camera de alături. Au fost ştiri după plecarea lui Yvonne. Deci trebuie că era mai devreme.

De ce mint oamenii până şi în asemenea situaţii? se întrebă Lew, aducându-şi aminte de cate ori se lovise de acest lucru. Ce rost avea să mintă? Şi de ce minţeau când era vorba de nişte detalii atât de stranii?

— Sunteţi sigur acum de oră?

— Cred că da, spuse Jackson, din ce în ce mai defensiv.

De la biroul său, Dan Grier îi semnaliza lui Lew că Yvonne Jackson nu se afla la nici una dintre secţiile de poliţie din regiune.

— Vrei să încerc şi în districtele vecine? întrebă el încet.

Lew îi făcu semn că da lui Grier, continuându-şi discuţia cu Jackson:

— De fapt când a început petrecerea?

— La şapte treizeci, spuse Jackson. A fost o cină completă. Puteţi să vă imaginaţi, s-au servit tot felul de trufandale şi şampanie franţuzească pentru şaizeci de persoane, la miezul nopţii? Dumnezeule, oamenii ăştia au dat cu adevărat lovitura. Tuşi. În orice caz, am ajuns acolo la şapte şi jumătate sau câteva minute mai târziu. Eram penultimii. Yvonne întârzie întotdeauna când se pregăteşte pentru un eveniment, aşa că am întârziat zece minute. Eu nu pot să sufăr să întârzii. Nu credeţi că i s-a întâmplat ceva? De data aceasta, ezitarea lui dură mai mult. Respiră adânc şi apoi continuă încet. Nu vreau să-mi pierd capul.

Dar Yvonne nu s-a întors încă acasă, apoi mă gândesc la zăpadă. Atunci când am văzut că nu se întoarce.

— Ne-aţi sunat pe noi, îi reaminti Lew posomorât. Ceva s-ar fi putut întâmpla.

Exista şansa ca femeia să fi plecat pur şi simplu de acasă. Din câte spunea Jackson şi din câte nu spunea Lew bănuia că mariajul lor şchiopăta.

— Ce-ar fi să o declarăm persoană dispărută? Ea este o persoană dispărută, nu este aşa? exclamă Jackson din nou iritat şi puţin ruşinat. De ce face lucruri din acestea? Să o ia naiba de treabă! Strigă aceste ultime cuvinte, apoi adăugă: Scuze! Sunt supărat.

Şi mahmur, ghici Lew.

— Vom face ce putem, Mister Jackson. Am nevoie de o descriere a maşinii dumneavoastră, numărul de înmatriculare, lucruri de acest fel. Numele gazdelor dumneavoastră de ieri seară şi câţiva dintre musafiri, dacă aveţi numele şi adresele lor.

— O, mda, începu Jackson. Maşina. E o Acura din optzeci şi opt. Argintie cu interior gri. E prima mea maşină cumpărată nouă. Era acum irascibil, deposedat nu numai de soţie, dar şi de maşina sa cea nouă. Am fost la familia Gardner. Margaret şi Tuckman. Ce mai nume de lux, Tuckman Gardner. Ei vă pot spune şi numele oaspeţilor lor. Eu nu le-am notat nicăieri.

— Am să le telefonez, spuse Lew, nu foarte bucuros că va trebui să vorbească cu un membru al familiei Gardner, care era unul dintre cele mai vechi clanuri din ţinut şi mai posedau încă o bună parte din suprafaţa lui.

— De ce a trebuit Yvonne să plece aşa cum a plecat? Câteodată se poartă ca un copil răsfăţat. De ce a trebuit să o facă chiar la petrecerea asta? Ce s-a întâmplat cu ea?

Din voce i se ghicea supărarea şi sentimentul de vinovăţie.

— Vom încerca să aflăm, spuse Lew înainte de a termina convorbirea.

19

Până la căderea nopţii celei dintâi zile ale anului, se mai descoperiseră încă doua cadavre. Unul se afla pe malul nordic al Lacului Briones, la mai puţin de două mile în afara graniţelor

parcului; celălalt a fost descoperit într-un defileu îngust, la o milă nord de Happy Valley Road.

— Merge tot mai departe, spuse Ignacio Grieta gânditor, privind cele două cadavre oribil mutilate zăcând alături în laboratorul său. Uită-te ce a făcut.

— Pentru numele lui Dumnezeu..., şopti Lew, înfiorat de privelişte. Sunt mai... rău decât celelalte.

— Da, spuse Grieta. Asta-i important, deoarece ne spune că lucrul care îl mâna pe acest om devine din ce în ce mai puternic. Nimeni nu poate cauza asemenea dezastru dacă nu e turbat de furie. Atinse cu delicateţe pielea sfâşiată a feţei celei mai tinere dintre victime. Ochii săi mari şi negri priveau rece. La început doar gâtul, sfâşiat aşa cum sfâşie o fiară. Apoi sânii. Apoi a adăugat abdomenul. Iar acum încearcă să distrugă şi faţa. Data viitoare când se va întâmpla, s-ar putea să încerce sa dezmembreze victima. Până acolo a ajuns.

— Vorbeşti ca şi cum ţi-ar fi milă de el, spuse Lew, mirat de atitudinea patologului.

— Aşa şi e. Omul acela suferă.

— Foarte bine. Dar soarta victimelor e cu mult mai cumplită decât a lui.

— Chiar aşa crezi? întrebă Grieta, părând vag surprins. Au suferit, şi asta nu dintr-o vină a lor, lucru care e tragic. Dar acum au murit, au trecut peste momentul agoniei lor. Bărbatul care le-a ucis are sufletul stăpânit de o asemenea nebunie, încât este pe cale să-şi piardă caracterul, uman. Asta e o pierdere infernală, prietene. Este atât de infernală încât îl sileşte să facă ce vezi aici, spuse el arătând carnea sfârtecată de la gâtul victimei mai mature.

— Crezi că nu vrea să ucidă? întrebă Lew. Poţi să faci această afirmaţie, în prezenta corpurilor acestea?

— Da, răspunse Grieta blând. Şi o afirm tocmai din cauza corpurilor. Ele stau mărturie pentru cât de mult a pierdut el din calitatea de om. Făcu semn spre un sandviş mâncat pe jumătate. Te rog să mi-l dai!

Dezgustat, Lew făcu aşa cum i se ceruse.

— Nu ştiu cum poţi să mănânci în aceeaşi încăpere cu...

— O folosesc ca pe o terapie de şoc, spuse Grieta. Şi pentru ca să-mi reamintesc că aceste cadavre nu sunt persoanele care au fost odată. Au îndurat atâta durere şi pângărire cât le-a fost

hărăzit. Acum sunt simple dovezi, iar eu sunt detectiv. Aşa îmi este mult mai uşor.

Lew oftă şi spuse:

— Dacă ai nevoie de mine, următoarea oră mă voi afla în biroul lui Wallis Desta. Mult noroc.

— Mulţumesc, spuse Grieta. Dacă găsesc ceva nou, am să te anunţ.

— Doresc neapărat o identificare oarecare, spuse Lew când se afla deja la uşă. Doresc să fie în măsură să apară în instanţă cu o acuzaţie solidă, inatacabilă...

Grieta îi făcu semn cu sandvişul.

— Ştiu, ştiu foarte bine. Spune-le că am să fac tot ce pot.

În drum spre biroul lui Wallis, Lew se lăsase în voia gândurilor. Femeia mai în vârstă fusese deja identificată de soţul ei: Yvonne Jackson nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Cea tânără nu fusese încă identificată. Cele două femei fuseseră ucise la interval de câteva ore, poate nu mai mult de două ore diferenţă. Lew era profund afectat. Opt femei moarte din cauza unui criminal pe care nu putea să-l identifice, pe care nu reuşise să-l prindă. Încercă să-şi mişte mâna bandajată şi simţi o durere profundă, acidă.

Chloe arătă spre uşa şefei ei.

— Vă aşteaptă, rosti ea cu buzele strânse, în chip de boboc de trandafir.

— Bună, Lew, îl întâmpină Wallis Desta, arătându-i unul dintre scaunele simple de lemn din biroul ei micuţ. Ia loc, trebuie să stăm de vorbă despre cazul ăsta.

— Ştiu, răspunse el fără chef. Sunt foarte multe lucruri la care nu avem răspuns.

— Ca să nu mai zicem nimic despre şerif, căruia nu-i pune nimeni un lacăt la gură. Vrea să ţină încă o conferinţă de presă. I-a acordat deja lui Eugene Protheroe ăla de la *Register* un interviu. M-am cam săturat. Ai verificat pe toţi suspecţii posibili din fişierele celor cu delicte sexuale, nu?

Părea obosită, cu ochii mai puţin vioi decât de obicei şi părul nu deosebit de ordonat.

— E primul lucru pe care l-am făcut. Nu există termeni de comparaţie, zise Lew se uită peste umărul ei, deoarece nu dorea să-i întâlnească privirea. Am adunat mai mult material decât era nevoie. Aaron ne-a făcut rost de tot felul de materiale. A muncit

mai mult decât oricând pentru cazul ăsta.

— Foarte frumos din partea lui; şi ce rezultate a obţinut? întrebă Wallis. Nu mă duce cu vorba, Lew. Avem şi aşa suficiente probleme, asta ar mai lipsi, să nu mai pot avea încredere nici în tine.

Lew clătină din cap îngândurat:

— OK. Avem una, eventual două urme de picior care ar putea, acesta e cuvântul potrivit: ar putea, să aparţină asasinului. După cum s-ar putea să nu. Dacă sunt ale lui, avem de-a face cu un tip destul de zdravăn, aceasta judecând şi după lăţimea urmelor. Ştim acest lucru, sângele 0 pozitiv şi practic nimic altceva.

— E rău pentru starea de spirit? întrebă Wallis.

— Sigur că face rău la starea de spirit. Să tot găsim femei omorâte prin Briones nu ne face bine. Şi nici să ne uităm la cadavrele acelea. Se sili să se stăpânească. Şi îmi cer scuze pentru că îmi descarc nervii pe tine.

— Eu ţi-am cerut asta, spuse ea. În legătură cu interviurile pe care le da Hislop, ai vreo idee de modul în care ar putea fi oprit?

— Hislop şi cu mine nu ne înţelegem prea bine, spuse Lew precaut, şovăind să recunoască acest fapt în afara departamentului său.

— Asta-i evident. Tu şi el ştiţi la fel de bine că eşti mai competent decât el; acest lucru va stânjeneşte pe amândoi. Nu asta-i problema. Aş dori să nu mai facă din acest caz un cal de bătaie, după cum pare hotărât să facă. Procurorul districtului e îngrijorat. Mai cu seamă acum, când Hislop afirmă că este convins că asasinatele au fost comise de cineva acuzat de viol şi pus în libertate condiţionată şi care locuieşte în Deltă.

Se putea ghici ca este nervoasă, după degetele ei, care se mişcau neîncetat peste hârtiile de pe birou, de parcă ar fi vrut să găsească acolo răspunsuri.

— Ce? întrebă Lew. Ce tot vorbeşti acolo?

— Asta e ultima teorie a şerifului Hislop. Crede că...

— Te-am auzit, o întrerupse Lew. De ce idioţenie s-a mai apucat acum? Nu a participat la investigaţie, nu bagă în seamă rapoartele pe care le trimitem noi. Se opri exasperat. Asta e cea mai stupidă idee!

— Da, confirmă şi Wallis.

— Dacă există un lucru de care suntem aproape siguri, acela este că asasinul e nou. Nu e cineva de care să ne mai fi lovit şi altă dată. Procedura sa e prea deosebită. Nimeni nici măcar nu s-a apropiat de stilul lui, din câte ştim noi. Ce-ai vrea să fac?

— Nu ştiu foarte bine, spuse ea. Dar aş vrea să întreprinzi ceva înainte ca Hislop să strice totul. I-a făcut să creadă pe cei din presă că avem suspecţi reali şi că este pe cale să-i aresteze. A făcut câteva declaraţii publice despre asasin, care sunt atât de explozive, încât în momentul în care ajungem în tribunal ne putem trezi cu un transfer la o altă instanţă, şi pe bună dreptate. Nu cumva îmi ascunzi ceva? Aveţi cumva un suspect?

— Avem profilul unui suspect, dar încă nu l-am găsit pe omul care să corespundă acestui profil, răspunse Lew, cântărindu-şi gândurile. Sunt prea puţine dovezi materiale. Dacă intrăm în proces cu ce avem acum, fără alte dovezi, ar fi zadarnic nu ne ajunge pentru o condamnare, poate nici măcar pentru un proces. Nu mai vrem şi alte victime, dar va trebui poate să-l prindem asupra faptului. Ăsta rămâne probabil singurul mod în care putem să-l condamnăm aşa, sau dacă o victimă scapă de el şi e dispusă să-l identifice. Până în momentul de faţă, nu a scăpat nimeni, din câte ştim noi.

Făcu un gest cu mâna, dorind să sugereze cât de neajutoraţi erau.

— Eşti sigur de asta? întrebă Wallis tăios.

— Nu, recunoscu Lew. Având în vedere modul în care atacă, aş fi totuşi surprins dacă ar fi scăpat cineva.

— Aţi putea face un apel public, îi sugeră Wallis fără entuziasm.

— Ca să te trezeşti după aceea că sună fiecare femeie din regiune şi acuză pe vecinul de alături sau pe dirigintele copiilor ei de la scoală sau pe cine ştie ce cerşetor că ar fi Omul Lup? Dacă îţi imaginezi că avem probleme acum, fă chestia asta şi ai să constaţi şi singură ce înseamnă probleme, spuse şi clătină încet din cap. Nici măcar nu te gândi: e exact genul de acţiune care i-ar plăcea teribil lui Hislop.

— Dar trebuie să facem ceva, insistă Wallis.

— Mărim numărul patrulelor. Începând cu astăzi. Şi să nu-mi aduci aminte că e prea târziu; nu am anticipat cele două crime. Nimeni nu ar fi reuşit să facă aşa ceva.

Wallis îşi prinse buza inferioară cu dinţii, frământându-se. Când vorbi, în cele din urmă, era şi mai agitată decât înainte:

— Trebuie să facem nişte schimbări. Trebuie să ne asigurăm că nu va putea ucide din nou. E musai.

— Nimeni nu poate face asta, spuse Lew cu pesimism. Facem ce putem. Am ordonat participarea la patrule a gărzii civile şi a echipelor de cercetare şi salvare. Rangerii vor lucra în schimburi duble, în Tilden şi în Briones. Lew îşi petrecuse prima parte a dimineţii gândind acest plan. Avem acum puţin timp la dispoziţie. Conform obiceiului său, omoară atunci când plouă. De plouat, nu va ploua decât mâine.

— Dar zăpada? Zăpada nu produce dificultăţi? întrebă Wallis.

— Sigur că da. Uită-te numai cum a dat peste cap traficul. Asta-i simplu, în comparaţie cu unele porţiuni din parcuri. Unii rangeri nu au putut utiliza drumurile speciale pentru incendii, deoarece jeepurile lor nu pot manevra în zăpadă fără a rămâne înţepenite. E destul de zloată pe acolo, aşa că o să stăm tot timpul în noroi îngheţat până la glezne. De aceea şi utilizăm garda civilă călare. Există locuri în Briones unde nu poţi pătrunde cu un cal, dar nu sunt foarte multe, şi ne gândim ca acolo nu se va duce nici criminalul. Aceste ultime cuvinte nu inspirau tot atâta încredere cât restul argumentaţiei. Garda a acceptat să iasă în schimburi de câte şase ore, mai mult de atât nu rezistă caii pe o vreme ca asta. Unii băieţi s-au oferit voluntari să patruleze câte două schimburi, folosind câte doi cai. Cu alte cuvinte, vor petrece câte douăsprezece ore în şa.

— Te duci şi tu cu ei? îl întrebă Wallis.

— Mda, spuse el. Două schimburi mâine. Împrumut cai de la vecinii noştri sunt în formă bună şi obişnuiţi cu condiţiile grele.

— Briones şi Tilden. În ce mod repartizezi patrulele? întrebă ea, ascultându-l atent şi luând notiţe.

— Pe principiul grilei. E cam cea mai bună metodă pe care o putem folosi, iar dacă există comunicaţii bune între echipe, am fi în stare să acoperim întreaga suprafaţă, chiar şi locurile unde se ajunge mai greu. Pe deasupra, vin şi elicopterele de la East Bay, cartierul general al parcurilor, pentru a efectua observaţii suplimentare.

Petrecuse aproape o oră la telefon cu Chad Overton,

stabilind cele mai indicate rute pentru călăreţi şi jeepuri. Wallis încuviinţă din cap:

— Trebuie să anunţăm cumva şi aceste patrule. Vom aranja ca postul local de televiziune şi cele de radio să emită avertismente adresate femeilor, reamintindu-le să evite Briones şi Tilden, în caz că nu sunt însoţite. Zâmbi scurt, supărat. Mă rog să dea ascultare acestui sfat!

— Sper, spuse Lew. Dar pe toate nu o să le putem opri!

— Cred că ai dreptate. Şi mă întreb de ce. În acest moment mi-ai putea da orice, şi nu aş intra singură în Briones pentru nimic în lume, spuse Wallis.

— Chiar dacă astfel am reuşi să punem mâna pe criminal?

— Asta-i cu totul altceva, răspunse ea după o scurtă pauză semnificativă. Anunţă-mă după ce a fost identificată şi cealaltă femeie. Opt femei...

— Opt, confirmă Lew, sperând din tot sufletul că nu vor mai fi şi altele, temându-se în acelaşi timp că va fi descoperită şi a noua.

Aaron ridică la înălţime mantaua, privind în lumină pata întunecată de deasupra rupturii lungi şi dinţate din mânecă. Nu reuşi să-şi controleze tremurul ce-l cuprinsese. „O, Doamne, nu!" îşi şopti el. Trecu cu mâna peste mâneca distrusă, temându-se că semnul ar mai putea fi încă umed. Constată că toată haina era umedă şi simţi bucăţele de noroi şi frunze lipite de ea. Lăsă încet să-i cadă mantaua din mână.

Trecu din antreu în bucătărie, ca un somnambul. Îl durea capul şi oricât îşi spunea el că e de origine psihosomatică, durerea devenea tot mai chinuitoare. Îşi puse mâinile la tâmple şi apăsă. Şi-ar fi dorit să scape de imaginile care începuseră să-i apară în memorie despre care îşi spunea că şi le aduce aminte din fotografii şi vizitarea locurilor unde se petrecuseră crime şi nu le cunoştea pe cale directă. Trebuie că e o greşeală, insista el în forul său interior. Se lăsase cu mult prea prins în cazul respectiv, în toate crimele, şi acum nu se putea elibera de sub influenţa tuturor lucrurilor pe care le ştia. Sigur era asta. Erau simple obsesii. Dacă nu ar fi fost aşa, atunci s-ar fi confirmat cea mai mare teamă ce plana asupra lui, care pătrunsese în el; aşa ceva nu putea fi îndurat.

— Cafea, mormăi el, dar rămase nemişcat în mijlocul încăperii, observând, ca şi cum s-ar fi aflat pentru prima oară

acolo, cât de întunecată şi apăsătoare putea fi. I se părea un efort imens să se mişte, de parcă penumbra l-ar fi strâns. Durerea de cap devenea mai acută. Dacă nu l-ar fi deranjat atât de tare, ar fi putut să raţioneze. Avea nevoie să gândească. Trebuia să gândească. Trebuia să ştie.

Reuşi să pună de o cafea, dar treaba asta îl extenuă atât de tare încât se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun de bucătărie, tremurând. M-am udat, se gândi el. M-am udat şi a dat o boală peste mine. M-am molipsit de o formă oarecare de gripă. Te rog să fie gripă, Doamne! Numai gripă, atâta tot. Stătea acolo, cu mintea redusă la inactivitate, în timp ce cafeaua picura în filtru. Când fu gata, aşa cum era, fierbinte, bău cu ea cinci aspirine.

Sunetul telefonului îl făcu să tresară. Răspunse aspru:

— Holliman.

— Eşti acasă, Aaron, se auzi Lew. Foarte bine. Avem identificarea celei de-a opta victime.

— Da? Cea de a opta victimă?

Cuvintele aveau prea puţin înţeles pentru Aaron, căruia îi trebui un timp oarecare să se concentreze.

— Eşti treaz? întrebă Lew, părând îngrijorat.

— Aproape, spuse Aaron, hotărât să meargă pe ideea sugerată de Lew. Nu ar trebui să mă las furat de somn. Ore întregi după ce dorm nu mai sunt om.

— Eşti în regulă? se interesă Lew.

— Nu ştiu, întreabă-l pe psihiatru, răspunse Aaron cu amărăciune. Foarte bine, decise el. Dorea să se ştie că dacă în acest moment avea necazuri, o parte a răspunderii îi revenea lui Michael J. Gilchrist. Cine e ultima victimă? Spune-mi tot ce ştii în legătură cu ea. De unde vine? Şi ce căuta în Parcul Briones?

Îşi imagină o tânără femeie cu figura serioasă, poate de nouăsprezece, în nici un caz mai mare de douăzeci de ani, îmbrăcată în jeans şi un impermeabil scurt şi galben, plimbându-se pe poteca şi fluierând.

— O chema Shelley Birren. Vine din El Cerrito. Lucra la un proiect pentru colegiul public la care învăţa. Împărţea un apartament cu o verişoară care plecase la New York şi nu s-a întors decât astăzi. Lew tuşi o dată. Ea, verişoara, a identificat-o. Ne-a spus că e foarte sigură. Avem şi amprentele.

— Vrei să spui că faţa...

Aaron nu reuşi să continue. Faţa fusese complet distrusă,

aproape nu mai putea fi numită faţă. Duse o mână la frunte, încercând să oprească cumva durerea.

— Ne-a oferit o identificare bazată şi pe alte câteva lucruri, cum ar fi semnul din naştere de pe omoplatul ei. Ne-a fost de ajutor. Până acum nu s-a ocupat deloc de spatele victimelor. Cred că e o chestie. Lew aşteptă puţin. Aaron?

— Mda. Îşi impuse să asculte, să stea liniştit şi să înţeleagă bine ceea ce-i spunea Lew. — O fată din El Cerrito venită pentru o lucrare. De ce s-a oprit asupra Parcului Briones? S-ar fi putut duce în Tilden sau Wildcat!

— Dar n-a făcut-o, îi reaminti Lew.

— Biata copilă. Poţi să-mi trimiţi nişte poze?

Aaron îşi ignoră durerea de cap infernală.

— Desigur, spuse Lew nu foarte convins. Căutăm ceva care să ne ajute să limităm lista suspecţilor. Grupa de sânge şi dimensiunea aproximativă a pantofilor nu ne sunt de ajuns. Aşa că dacă există ceva în materialele tale, orice, vreun lucru care să ne orienteze cât de cât, te rog să-l găseşti, vrei?

— Pari obosit, spuse Aaron.

— Din cauza acestui caz, acceptă Lew. Şi ce dacă? Până nu se termină, nimeni din departament nu se va odihni.

— Pare logic, spuse Aaron. Am auzit despre patrulele suplimentare. Cred că e o idee bună. E posibil chiar să-l prindeţi pe individ cu ajutorul lor.

Se gândi la mantaua sa ruptă şi udă şi rezistă tentaţiei de a-i povesti lui Lew despre ea. Ce rost avea? Ce demonstra ea? Că ieşise afară, în ploaie, şi că îşi rupsese mâneca? Ce putea face Lew în legătură cu chestia asta?

— Posibil, spuse Lew. Dă-mi tot ce poţi până mâine. Avem nevoie de ceva pentru mediile de informare, ca să scăpăm de ei o vreme. Detectă o anume reţinere din partea lui Aaron, care îl miră. Ştii un anume lucru şi nu vrei să mi-l spui?

Aaron răspunse puţin prea grăbit:

— Nu, de ce aş face aşa ceva? Mă gândeam la caz. Cred că m-am lăsat implicat prea mult în el. Cel puţin aşa îmi zice Gilchrist.

— Ai nevoie de o pauză? întrebă Lew, sperând că va primi un răspuns negativ.

— Poate nu ar fi rău, dar nu vreau acum. Nu mă pot relaxa atâta timp cât individul acela e în libertate şi ucide femei. Aş

putea merge şi în Tahiti şi tot nu mi-ar fi de nici un ajutor.

Durerea de cap îl mai părăsise puţin; poate aspirinele îşi făcuseră în sfârşit datoria.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Lew. N-ai vrea să vii să iei fotografiile? Putem discuta puţin despre ambele victime.

— Când? întrebă Aaron cu teamă. Îşi simţea ochii arzând în cap, ca doi tăciuni de cărbune. După-amiaza aceasta?

— Ce zici de ora patru şi jumătate, în biroul meu? Nu vei avea suficient timp să te uiţi peste informaţii, în schimb. Lăsă intenţionat fraza în suspensie, curios să vadă ce avea de zis Aaron.

— Patru treizeci, în regulă, spuse Aaron şi puse receptorul jos înainte ca Lew să poată auzi clănţănitul dinţilor săi: fusese cuprins de un nou acces de friguri.

— Nu vreau să mă cert cu tine, îi spuse Mignon lui Gilchrist. Nu de asta am venit aici. Vreau să mă asculţi până la capăt. Dacă faci acest lucru, atunci nu am să-l caut pe Rosserwell. Dacă nu vorbeşti cu mine, atunci voi fi obligată.

Era îmbrăcată în uniformă, ţinuta ei era perfectă şi părea mai degrabă o profesoară decât o simplă fizioterapistă.

— Aştept un pacient, spuse Gilchrist, privind-o peste ramele ochelarilor. Şi nu mi se pare potrivit să discutăm despre Aaron Holliman.

— De ce? Pentru că nu vrei tu? Pentru că-ţi este teamă că poate nu-i aplici cel mai potrivit tratament? Te temi pentru că porcăria aia de medicament nou nu-şi face de fapt efectul, iar starea lui Aaron se deteriorează?

Îi arunca una câte una aceste întrebări, făcându-le să sune ca nişte acuzaţii.

— Eşti părtinitoare şi nu gândeşti raţional, răspunse el şi începu să se ridice. Îmi blochezi uşa.

— Ai al naibii de multă dreptate şi am să-ţi blochez uşa până ce stăm de vorbă.

Pentru a da mai multă greutate cuvintelor, îşi propti o mână în cadrul uşii.

— Te porţi copilăreşte, spuse Gilchrist, pus în încurcătură de comportamentul lui Mignon. Am mai discutat aceste lucruri.

— E prima oară când discutăm acest lucru, îl contrazise Mignon iritată. Ai refuzat să stai de vorbă atunci, aşa ca şi acum. Nu vrei să violezi dreptul pacientului ca discuţiile cu medicul să

rămână confidenţiale. Foarte bine, dar pacientul tău se duce de râpă, din câte se pare, doctore Gilchrist, iar tu nu-ţi dai seama. Eu în schimb văd acest lucru.

— Cred că reacţionezi exagerat, spuse Gilchrist, păstrând vocea şi privirile la un nivel egal. Nu aş vrea să trebuiască să raportez acest incident, dar dacă insişti, mă văd silit să o fac.

Răspunsul ei îl luă prin surprindere:

— Bine, foarte bine. Fă raportul. Poate în felul acesta obţinem nişte răspunsuri de la tine. Poate vei asculta ceea ce am să-ţi spun. Nu plecă de la locul ei de lângă uşă.

— Perfect, spuse Gilchrist bătând darabana pe birou, spune-mi ce te nelinişteşte. Presupun că Aaron nu va avea de suferit din cauză că stau şi te ascult pe tine.

— Nu, poţi să fii sigur că nu, spuse Mignon netulburată, apoi făcu o pauză, în care îşi ordonă gândurile. Ai început să-i administrezi lui Aaron noul medicament când... acum patru luni de zile? Şi te-ai întâlnit cu el o dată pe săptămână, în afară de perioada în care el a dorit să se interneze. Tu eşti mulţumit că medicamentul îl menţine în stare de funcţionare, fără a strica prea mult în alte părţi. Ei bine, greşeşti, după părerea mea. Cred că medicamentul nu numai că nu-l menţine, mai mult, subminează şi restul de funcţionalitate care i-a mai rămas. Presupui că el este pe cale de a se adapta la medicament; cred că nu se adaptează la nimic. Tu te întâlneşti cu el o dată pe săptămână şi tot ceea ce-mi povesteşte el este că tu habar n-ai despre ce este vorba.

— Ia stai puţin! spuse Gilchrist ridicându-se pe jumătate. De ce te bagi să discuţi metodele mele terapeutice...

— Lasă prostiile, Mike, spuse Mignon, dinadins nepoliticoasă. Bineînţeles că Aaron şi cu mine discutăm ce faci tu.

Cu cine ai vrea să discute? Cine mai ştie, în afară de mine, ce se petrece aici? Cui îi pasă? Iar tu îi spui că s-a implicat prea mult în seria aceea de crime şi că e nevoie să scape cumva de stres. Vrei să depăşească experienţele din Vietnam şi să se obişnuiască cu stilul lui actual de viaţă. Sunt de acord cu tine, însă nu cred că se poate. Făcu un singur pas în faţă, blocând în continuare ieşirea. L-am văzut atunci când e cuprins de crize. Nu se adaptează, Mike. Totul se destramă, ca un pulover care nu a fost încheiat cum trebuie. Plângea acum, dar nu-şi mărturisea

lacrimile prin nimic, nici măcar nu şi le ştergea. A avut nopţi proaste, nopţi foarte proaste, nu simple coşmaruri, ci lucruri mai rele. Nu vrea să mă lase să dorm cu el din cauza asta. Putem face dragoste, perfect, dar dormitul împreună e prea riscant, din cauza a ceea ce se întâmplă. Nu mai este el capătă aş vrea foarte mult să pot explica.

— Vrei să spui că nu te-ai lămurit de tot? se miră Gilchrist sarcastic. Mă uimeşti.

— Lasă chestia asta, îl preveni ea scoţând o batistă din buzunar şi ştergându-şi faţa. Nu există nici un motiv pentru care să vorbeşti aşa cu mine. Cu nimeni nu ar trebui să vorbeşti aşa. Tu nu înţelegi eu vreau să-l ajut pe Aaron. Aş face şi un pact cu diavolul, dacă aş şti că l-ar ajuta.

— Iar la mine recurgi în lipsă de altceva mai bun, până una alta? sugeră Gilchrist răutăcios. Trebuie să mă simt flatat?

— Ai putea încerca să fii măcar atent, spuse Mignon fără emoţie. Câţi ani aveai când se afla Aaron în lagărul acela de prizonieri? Erai deja adolescent? Ce poţi tu înţelege despre efectul pe care l-au avut acei ani asupra lui? Tu nu ai cum pricepe prin ce a trecut el, indiferent ce ai face. Ştiu că Aaron vrea să fie hipnotizat, pentru ca să poată înţelege nişte lucruri care s-au petrecut acolo, inclusiv modul în care a reuşit să scape. Până în acest moment, l-ai împiedicat, iar eu nu pot decât să mă întreb de ce. Dată fiind natura problemei lui, îmi închipuiam că ar fi trebuit să te atragă ideea.

— După ce a trecut atâta timp şi după ce evoluţia sănătăţii sale a urmat o linie atât de sinuoasă? Tu însăţi recunoşti că nu este prea stabil. De ce am spori şi mai mult confuzia? întrebă Gilchrist şi începu din nou să bată darabana. Dacă vom avea răbdare, cred că medicamentul îi va face mai mult bine decât toţi hipnotizatorii din lume. Aaron a trecut prin acel gen de experienţă care nu poate fi reconciliată niciodată, toată viaţa.

Indiferent ce ar face cei din jur, ea nu poate fi justificată, nu poate căpăta sens şi înţeles. Mi-e teamă că hipnoza ar putea să-l împingă dincolo de limita echilibrului. Luând în continuare medicamentul respectiv, există şansa ca starea lui să nu se înrăutăţească. Vătămarea mai există încă, dar nu trebuie neapărat să-i domine viaţa. O măsură critic pe Mignon. Ţi-ai pus vreodată întrebarea de ce consideri că trebuie să se supună acestei proceduri de reactualizare pe cale hipnotică? Ţi-a trecut

prin minte că şi propriile tale motive pot fi puse la îndoială?

— Aşa este, spuse Mignon, imitând tonul mieros al lui Gilchrist. M-am gândit la asta cu mult înainte de a hotărî că Aaron are dreptate şi că trebuie să afle ce s-a întâmplat, să-i fie readuse în memorie acele lucruri, în loc să-i fie îngropate şi mai adânc decât până acum. S-ar putea să nu mă crezi, dar mie îmi pasă de ce i se întâmplă lui Aaron.

— Acesta mi s-a părut un lucru evident.

— Nu înţelegi, spuse Mignon. Tu nu poţi înţelege cum de putem noi doi forma un cuplu şi că eu îmi doresc ca el să se facă bine mai mult decât ca el să se simtă atras de mine. Îşi încrucişă braţele. A suferit îngrozitor, am văzut şi auzit bine acest lucru, îl macină ca nişte termite. Aş vrea ca acest proces sa se oprească atâta timp cât mai rămâne suficient din Aaron ca să te erijezi într-un soi de salvatoare a lui, nu? îţi închipui că vei obţine prin recunoştinţă ceea ce nu poţi obţine prin sex. Ochii lui se îngustaseră. De vreme ce ţii neapărat să discutăm deschis, îţi voi spune că te consider iresponsabilă atât în calitate de fizioterapistă cât şi de amantă să-l încurajezi pe Aaron în ideea lui de a-şi dezgropa amintirile. Tu ai o altă concepţie, ceea ce nu mă surprinde. Nu ai avut ocazia să analizezi ce a făcut Aaron din punctul de vedere al condiţiei sale, de modul cum şi-a camuflat experienţele de atunci cu obsesiile prezente. Ar trebui să renunţe chiar acum la dosarul acela şi să-şi impună să se adapteze în mod realist la lumea din jurul său. El face însă pe cavalerul rătăcitor, iar tu îl încurajezi. Respira mai alert şi se înroşise la faţă. Dacă Aaron se va face mai bine, acest lucru nu se va datora faptului că reuşeşte o faptă vitejească, iar zâna cea bună îi îndeplineşte dorinţa. Chestiile astea nu funcţionează aşa.

— Tu îi oferi în schimb un elixir al uitării, sperând ca el să-şi ia doza la orele cuvenite? îi replică Mignon. Sau ai dori să-l vezi capitulând, să-l vezi internându-se pentru totdeauna, cuprins în rândurile celor handicapaţi fizic şi emoţional din timpul războiului?

— El este deja un infirm fizic şi emoţional. Problema este că nu vrea să accepte lucrul acesta şi refuza să-l trateze pragmatic. El ar dori cu ardoare să... Gilchrist se opri brusc, auzind pe cineva care dorea să intre în birou. A sosit pacientul meu, domnişoară Vandreuter.

— Ţi-am spus că vom rezolva problema noastră acum,

spuse Mignon, aproape afabil. Se întoarse şi i se adresă noului venit. Suntem în mijlocul unei discuţii, nu aţi vrea să ne acordaţi cinci minute, în care să o putem termina?

Gilchrist era pe cale să obiecteze, însă atunci interveni pacientul:

— Nu mă grăbesc deloc, terminaţi-vă conversaţia.

Mignon se întoarse spre Gilchrist:

— Aaron are nevoie să afle ce s-a întâmplat. Are nevoie să ştie ce a făcut. Lucrul acesta îl roade, pot să văd şi să aud, îl simt. Nu reuşea să se mai stăpânească. Fu la un pas să-i spună ce se petrecuse între ei de Crăciun, să evoce momentele teribile petrecute în camera ei. Văzând însă dispreţul din privirile lui, se abţinu. Până nu află, nici un drog de pe pământ nu îl va potoli, nu îl va pune pe picioare, nu îi va reda liniştea.

— După părerea ta, o corectă Gilchrist.

— După părerea mea, confirmă ea.

Gilchrist oftă:

— Am să revăd cazul său şi la următoarea noastră întâlnire voi discuta iarăşi cu el. Eşti mulţumită?

— Pentru moment. Dacă nu îi acorzi tratamentul pe care şi-l doreşte, mă voi întoarce, promise ea.

Se răsuci pe tocuri şi ieşi din cabinet, lăsându-l pe Gilchrist supărat şi pe pacientul acestuia extrem de curios.

20

Aaron se năpusti asupra lui Eugen Protheroe, nebăgând în seamă privirile pe care le atrăgeau asupra lor în parcarea tribunalului unde se aflau.

— Ţi-am spus că nu am dezlegarea să discut despre cazul acesta şi nici nu o voi face. Acum lasă-mă în pace!

Era cu cheile în mână, pregătindu-se să descuie portiera maşinii sale.

— Publicul are dreptul să ştie, îi strigă şi Protheroe, la rândul lui. Ai o obligaţie. Să te uiţi în Primul Amendament al Constituţiei!

Ridică mâna în care ţinea caietul de note.

— Nu pot să discut acest dosar! urlă Aaron, vârând cheia în broască şi răsucind-o cu asemenea ferocitate, aproape rupând-

o. Acest lucru îl calmă şi, în timp ce deschidea portiera, îi spuse lui Protheroe: Lucrez pentru locotenentul Frazier. Dacă vrei informaţii, trebuie să le obţii de la el.

Se sui în Bronco şi porni motorul, ambalându-l intenţionat. Nu poţi să mă eviţi la infinit, îl avertiză Protheroe.

— Ia uită-te puţin, mormăi Aaron, băgând maşina în viteza întâi şi ţâşnind în mare viteza din parcare.

Se uita după Protheroe în oglinda laterală; acesta rămăsese cu mâinile în solduri, mormăind ceva la adresa Bronco-ului ce se îndepărta. Să-l ia dracu, gândi Aaron, arzând încă de dorinţa de a-şi înfige un pumn în faţa de şobolan a lui Protheroe. Va trebui să-i explice lui Lew ce urmărea reporterul, fapt care îl neliniştea.

Taurus-ul din faţa sa frână puternic în momentul în care trei femei secretare, după cum arătau s-au repezit să traverseze strada pe un loc nepermis. Aaron opri Bronco-ul şi le urmări cu privirea.

Conducând mai departe, durerea de cap, care îl ocolise timp de trei zile, îi reveni cu şi mai mare violenţă, pătrunzând în el ca nişte colţi uriaşi de fiară: pentru un moment privirile i se tulburară şi palmele i se acoperiră de sudoare rece. Înjură scurt, aproape în şoaptă, speriat de efectul sunetului în spaţiul limitat al maşinii. Simţi că îngheaţă când auzi ţipătul unui claxon în spatele lui şi se aplecă peste volan, de parcă l-ar fi bătut cineva. Reuşi cumva să-şi conducă Bronco-ul într-un spaţiu gol de parcare şi aştepta până trecură cele mai grele momente ale durerilor şi fu din nou în stare să conducă.

Rula încet pe Alhambra Valley Road, tresărind la orice zgomot venit din afară, până şi la mugetul îndepărtat al vitelor. Zăpada se topise şi râurile se umflaseră, aşa că de câte ori traversa câte un podeţ sau urma cursul unei ape, zgomotul ei îl deranja aproape fizic, pătrunzând în el ca nişte ace. Voia să înghită ceva mai puternic decât aspirina, ceva mai eficient decât chestia aia pe care i-o administra Gilchrist. Trebuia să existe ceva care să-i potolească durerea. Orice: nu îi păsa ce. Emise un sunet profund pe jumătate hohot lipsit de bucurie, pe jumătate suspin aducându-şi aminte de nesfârşitele luni de zile din lagărul de prizonieri, când i se părea că întreaga lume e făcută din durere, că nu mai exista nimic dincolo de tortură şi frică. „Să-l sun pe Caleb", îşi zise el uşurel. „Trebuie să vorbesc cu Caleb."

Până să ajungă acasă, durerea era atât de cruntă, de

enormă, încât nu mai reuşi decât să se împleticească pe uşă şi să se prăbuşească pe canapea, cu capul vârât în pernele care păreau dure ca nişte pietre. Deşi nu adormi, căzu într-o stare vecină cu visul, în care trupuri descărnate zăceau în poienele junglei sau pe coaste împădurite, unde o formă ce nu mai părea umană îşi urla la lună pofta de măcel.

Bătăile insistente din uşă îl obligară să-şi revină într-un târziu şi se ridică stângaci în picioare.

— Numai un moment, strigă el, bucuros să constate că durerea din cap i se concentrase într-un singur punct întunecos din spatele ochilor. Am sosit, spuse el deschizând cu greutate uşa.

— Hello, îl salută Mignon, strângându-şi geanta prea mare la piept, ca şi cum ar fi vrut să se protejeze.

Purta pantaloni închişi la culoare şi o haină grea, cu fular în jurul gâtului.

— Pleacă de aici, Minnie, îi spuse Aaron cu blândeţe.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea, fără să se clintească din loc.

— Nu ai ce căuta aici. Pleacă, spuse el retrăgându-se deja, pregătit să închidă uşa.

— Am vorbit cu Gilchrist alaltăieri, spuse ea repede. Despre tratamentul tău şi despre hipnoză.

Aaron rămase în continuare la uşă, nemişcat.

— Nu era nevoie să faci asta, îi spuse, impresionat în mod straniu de grija pe care i-o purta.

— Da, aşa am făcut, spuse ea şi se apropie încă un pas. Nu ştiu dacă am procedat bine, dar am discutat cu el. Arăţi foarte rău.

Figura ei deveni mai tandră.

— Am avut o migrenă. Mi-a trecut, în cea mai mare parte. Oftă şi clătină din cap. Nu intra, Minnie. Mimi. Îmi pare rău. Mimi. Voi încerca să nu mai uit că preferi să ţi se spună aşa, dar nu intra la mine. OK?

— Dacă aşa trebuie să fie, spuse ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Mai bine l-ai asculta pe Gilchrist. Ştii cum e el. Nu vrea să te întorci în timp cu ajutorul hipnozei. Nu crede că ar rezolva ceva.

— Poate că nu, spuse Aaron cu răceală. Dar trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.

— Asta i-am spus şi eu. Sper că nu ţi-am creat probleme. Făcu doi paşi înapoi. Bine, cam asta era.

El tremură brusc, din cauza unei pale de vânt:

— Da, asta e.

— Nici măcar o ceaşcă de cafea, ezită Mignon.

— Vai, Minnie Mimi. Ştii ce s-ar întâmpla. Am mai trecut o dată prin asta. Nu vreau să se mai repete.

Ochii ei erau foarte strălucitori din cauza lacrimilor.

— Să nu se mai repete, rosti ea ca un ecou, depărtându-se de el, ca şi cum ar fi fost trasă de un fir invizibil. Să nu se mai repete.

Aaron rămase în uşa deschisă pe jumătate şi o petrecu cu privirea: Mignon se urcă în maşină şi plecă în trombă, accelerând cât putea de tare. Era cuprins de amărăciune văzând că pleacă, sigur că nu se va mai întoarce niciodată. Pierderea ei îl duru, ca să dispară apoi, ca şi cum ar fi pierdut-o cu mult timp în urmă. În aer apăruse o burniţă uşoară mai mult decât ceata, însă nu ploaie, încă iar aerul mirosea a pământ şi a lut. Îşi înălţă capul şi inspiră profund, savurând bogăţia aromelor.

Furtuna dura deja de o zi, iar meteorologii susţineau că nu avea să se potolească încă două zile; Lew azvârli hârtiile pe care le citea şi îşi prinse rădăcina nasului între degetul mare şi arătător. Chad Overton îl anunţase că dacă nu înceta vijelia, elicopterele vor fi nevoite să rămână la sol.

— Nu rezistă la acest gen de vreme, spusese el. Burgess şi comitetul director nu au vrut să cheltuiască bani pentru altele, mai bune.

— Ieftini la făină şi scumpi la tărâţe, răspunsese Lew; acum îi înjura de zor.

— S-a întâmplat ceva, domnule locotenent? întrebă Florence Hoven, apărând în uşa biroului lui.

— E vorba de toată povestea, începută o dată cu descoperirea lui Audrey Weeks. Acum o să mai avem o victimă pe cap. Uită-te cum plouă. Se va întâmpla din nou.

— Dacă mai există cineva prin parc, încercă Florence să-l liniştească. Nu cred să mai iasă careva pe acolo, după toate avertismentele şi semnele puse pe poteci şi anunţurile date la ştiri.

— Aş vrea să fiu la fel de încrezător ca şi tine, spuse Lew, arătând spre lista de nume. Toate au crezut că nu li se va

întâmpla lor. Încheie ridicând exasperat din umeri. Au avut ghinionul să se găsească acolo în momentul cel mai nepotrivit. Poate să pice pe altcineva. Aşa cum plouă acum, a ieşit sigur din nou şi pândeşte.

— Nu poţi fi aşa de sigur, spuse Florence.

— Nu pot fi sigur că vice-preşedintele va rămâne în funcţie mai mult de o lună, o corectă Lew. Dar pot fi sigur că acei lucru, acea *creatură* este acolo. Şi urmăreşte ceva. Vrea... carne. Se cutremură involuntar. Te rog să-mi faci legătura cu Schiffstern! Trebuie să stau din nou de vorbă cu el.

— Sigur, răspunse Florence. Nu sunt secretara ta, dar am să-l sun pe Schiffstern.

— Ştiu, mulţumesc că îmi faci acest serviciu.

Cercetă notele pe care şi le scosese din ultimele informaţii puse la dispoziţie de Aaron. La ora trei după-amiază avea să se întâlnească cu şeriful Hislop, pentru a-i explica acestuia ce conţineau ele şi, până în momentul acela, nu adunase aproape nimic demn *de* luat în seamă. Elementele concrete erau în număr extrem de mic, lucru care nu putea fi ascuns nici măcar cu un potop de speculaţii savante.

Telefonul său sună o dată şi Florence îi spuse că Schiffstern îl va căuta înainte de ora două, din cauză că ţine un curs.

— Minunat. Rafe Winfield e aici?

Nu trebuia să plece înainte de a discuta cu Schiffstern. Se lăsă în fotoliu, încercând să-şi adune gândurile. Se ridică în fine şi merse în biroul din faţă.

— A ieşit mai devreme la prânz, spuse Neil Hawkins. Se întoarce peste vreo patruzeci de minute.

Totul trebuia amânat, fapt care îl făcu pe Lew să spumege.

— Vreau să-l văd de îndată ce apare în biroul meu. Pun eu mâna pe el, spuse, citind încă o dată numele victimelor. Să fiţi siguri, pun mâna pe el şi nu mai scapă.

Nu ştia precis la ce se aştepta după o nouă trecere în revistă a faptelor, dar era hotărât sa cerceteze fiecare amănunt, până va găsi acel unic detaliu, cheia dezlegării misterului. Întotdeauna exista un detaliu, un lucru simplu şi adesea trecut cu vederea, uşor de uitat, care deschidea accesul către restul dovezilor şi ducea la identificarea criminalului.

Florence apăru din nou în uşă:

— Doriţi ceva, locotenente?

— Da, spuse el. Şi voi obţine ceea ce vreau.

Nu ştia cât de fixă este privirea lui şi de aceea îl miră că Florence se retrase imediat. Se apucă să citească iarăşi raportul lui Grieta asupra autopsiei lui Jackson, când îşi făcu apariţia Rafe Winfield.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine?

Lew îi făcu semn să intre în birou.

— Rangerii — cei care au găsit cadavrele. Vreau să discut cu ei şi...

— Iarăşi? gemu Rafe.

— Da, îi răspunse, pe un ton care nu admitea contrazicere. Vreau să afli ce au observat în afara trupurilor, ceva care le-a rămas în memorie. Tot ce ar putea părea ciudat sau neobişnuit. Vreau să ştiu ce au observat sau ce îşi aduc aminte sau la ce s-au gândit.

— Am mai făcut o dată chestia asta, spuse Rafe morocănos. La ce te aştepţi că am putea descoperi acum?

— Nu ştiu, răspunse Lew cu răbdare exagerată. De aceea o şi facem, ca să nu fi trecut peste ceva, să nu fi lăsat vreun amănunt să ne scape printre degete. Îşi trecu mâna prin cap. — Ai călărit ieri, aşa-i?

— La fel ca şi tine, spuse Rafe. Bătrânul Gizmo, bietul de el, de-abia îşi târa picioarele când ne-am întors.

Gizmo era un murg superb, care pe vremuri fusese campion în categoria cailor castraţi.

— Nu mai rău decât călăreţul, pun pariu, spuse Lew, care nu dorea să recunoască faptul că şi pe el îl dureau umerii şi spatele după două schimburi petrecute în şa. Mâine ieşi?

— Ca şi tine, îi confirmă el. Cu Gizmo şi Cornbread. Ridică din umeri. OK. Am sa stau din nou de vorbă cu rangerii. Poate ai dreptate şi scoatem ceva de la ei. Nu e rău să încercăm. Te temi din cauza asta? întrebă el arătând afară.

— Tu nu? întrebă Lew. Din cauza ploii. Deşi nu cred să iasă ceva, ai putea să te interesezi la rangeri despre zgomote şi mirosuri şi lucruri de felul acesta. Cine ştie, poate avem noroc

— Iar o chestie din asta, cu bătaie lungă? întrebă Rafe, nu foarte sarcastic.

— Ce altceva ne rămâne de făcut? spuse Lew, recunoscând pentru sine că nici măcar tehnica lui cu bătaie lungă nu avea prea mulţi sorţi de izbândă.

Rafe schiţa un salut în direcţia sa:

— Bătaie lungă, dacă aşa vrei tu, lăsându-l pe Lew să aştepte telefonul lui Schiffstern.

Aproape un minut, nici Michael Gilchrist şi nici Janice Wheeler nu au scos un cuvânt, încercând fiecare să-şi controleze nervii scăpaţi din frâu.

— Foarte bine, spuse Janice în cele din urmă, uitându-se ţintă la mâinile împreunate ale lui Gilchrist. Pot să înţeleg scepticismul tău în legătură cu întoarcerea în timp pe cale hipnotică, dar va trebui să-ţi cer cuvântul de onoare că nu ai să intervii o dată ce am început şedinţa de hipnoză.

Gilchrist nu răspunse îndată, apoi zise:

— El se află într-o stare de tranziţie.

— Din câte mi-ai zis, pare mai degrabă că nu are nici un fel de reacţie la medicamentul tău, răspunse ea, străduindu-se să vorbească fără patimă, însă nereuşind să ascundă cu totul supărarea.

— E nevoie de timp. A urmat tratament cu alte medicamente, mult mai agresive, şi acum are nevoie de adaptare. L-am recomandat să facă parte din lotul de testare deoarece părea să se potrivească foarte bine cu situaţia lui.

Janice îşi alese cuvintele cu grijă:

— Totuşi, din câte mi-ai spus, el nu a ajuns la comportamentul la care te aşteptai tu să ajungă.

— Nu, până în momentul de faţă, răspunse Gilchrist defensiv. Sunt încredinţat că starea lui se va ameliora considerabil în următoarele două luni, cu condiţia să nu se mai producă şocuri în viaţa sa.

Femeile ca Janice Wheeler îl intimidau şi aceasta nu numai din cauza accentului britanic, dar şi a aerului ei independent şi sincerităţii cu care lăsa la vedere şuviţele albe din părul blond şi nu îşi ascundea ridurile din jurul ochilor şi gurii.

— Te referi la investigaţia de care se ocupă sau la propriile sale necazuri? Din câte văd aici, în momentul de fată este implicat într-o relaţie romantică.

Îşi puse ochelarii şi se uită peste raportul primit de la el.

— O relaţie oarecare, o corectă el. Nu ştiu cât e de romantică.

— Aha! spuse ea uitându-se pe pagina următoare. Perioada despre care e vorba este cea petrecută într-un lagăr de

prizonieri de război din Vietnam: ce informaţii posezi despre acest răstimp din viaţa lui?

— Nu foarte multe. Tot ce am există aici. Se pare că odată ce a început tortura, memoria a început să-l lase...

Era pe cale să avanseze propria sa teorie, când Janice îl întrerupse.

— A reuşit să scape, dar nu îşi aduce aminte cum; a intervenit vreo schimbare? întrebă ea indicând cea de a treia filă a raportului.

— Din câte ştiu eu, nu.

Janice lăsă raportul jos şi îşi scoase ochelarii.

— Ei bine, pot să-ţi spun că tentativa noastră de întoarcere în timp se va realiza foarte greu. În decursul anilor, s-au creat multiple sisteme de protecţie. Este oarecum asemănător cu situaţia unui matur care a suferit perversiuni sexuale pe când era copil, prin faptul că apar straturi peste straturi de compensaţii pe care trebuie să le străpungi. Aş fi preferat să fii de acord cu procedeul acesta hipnotic, dar presupun că nu este posibil, zise ea şi îl măsură calm pe Gilchrist.

— Nu, răspunse Gilchrist, fără a se scuza.

— Dar pacientul îl doreşte neapărat. Straniu. Cel mai bine ar fi să-l aduci aici, îi spuse ea arătând spre cabinet.

Gilchrist protestă imediat:

— Aici nu există nici un fel de protecţie. Dacă se întâmplă ceva...

— Nu se întâmplă nimic rău, îi spuse ea calm, atâta timp cât mi se permite să lucrez netulburată. De aceea şi prefer să fac totul aici. La spital, nu există nici o metodă de a preveni eventualele întreruperi, nu?

— Nu, dacă e vorba să discutăm la propriu, spuse el privind în jurul său, la biroul tapetat cu cărţi, de parcă nu mai văzuse până atunci o bibliotecă.

— Aici nu există nici o şansă să fim întrerupţi. Asistenta mea va prelua toate telefoanele, poarta va fi încuiată, iar noi ne aflăm suficient de departe de stradă ca să nu auzim nimic, decât dacă se ciocnesc mai multe maşini. Se uită în ochii săi. Dacă nu iei hotărârea să...

— Hipnoza ta nu e decât la doi paşi de vrăjitorie, spuse Gilchrist râzând. Nu o agreez şi sunt convins că este potenţial dăunătoare în cazul nostru. Singurul motiv pentru care dau curs

dorinţei lui este că insistă. Dacă nu ar trebui să particip şi eu, în calitate de psihiatru curant, nu m-aş amesteca în gogoriţa asta. Dată fiind situaţia, trebuie să intru şi eu în joc.

— Nu este un joc, îl corectă Janice brutal. Indiferent că tu o accepţi sau nu, hipnoza este o tehnică de lucru, folosită de mulţi dintre colegii tăi cu regularitate.

— Când e vorba de fumat, tulburări digestive şi alte lucruri foarte precise, dar nu pentru aşa ceva. Insă am promis că nu mă împotrivesc experimentului. Asta-i situaţia, spuse el aruncându-i o privire severă.

— Cât de generos din partea ta, remarcă ea. Atunci rămâne pentru săptămâna viitoare.

— Am să-i spun lui Aaron că s-a aranjat. Se ridică în picioare şi, după o pauză, îi întinse mâna. — Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că ai acceptat propunerea mea cu atâta bunăvoinţă.

— Dar ai prefera să te îneci cu un os de peste, spuse ea.

— Chiar aşa, spuse Gilchrist, strângându-i mâna.

— Vai, fir-ar să fie! Să fie blestemat! spuse Lew coborând greoi din şa, încurcându-se în mantaua impermeabilă şi încercând să se echilibreze cu mâna bandajată. Ştiam, ştiam că o să se întâmple. Când aţi găsit-o?

Puse frâul iepei sale în mâna rangerului alb la faţă ca laptele, care aştepta împreună cu doi adjuncţi şi un membru din echipajele de cercetare şi salvare, aflat lângă jeepul lui.

— Acum nici o jumătate de oră, Watson a fost primul, spuse rangerul arătând spre membrul echipelor de salvare, care stătea cel mai departe de rămăşiţele umane pe jumătate acoperite, sprijinit de trunchiul unui stejar.

— Un raton se apropiase de ea şi o atacase de braţe, spuse Watson cu voce sugrumată.

Lew simţi fiere în fundul gurii; făcu un efort să nu i se facă rău şi zise:

— Înţeleg.

— Probabil că zace de cel puţin o zi, spuse rangerul. Am chemat elicopterul să o ridice de aici.

— Ce a zis Overton? întrebă Lew uitându-se în sus, spre norii negri, apoi îşi şterse ploaia de pe obraji cu mâna cea bună. Nu îi face plăcere să scoată elicopterele când plouă tare.

— Vine, totuşi, spuse rangerul. Vine şi un fotograf din

departamentul vostru. Au spus că nu avem voie să o deplasăm până nu se fac fotografii.

— Corect, spuse Lew. S-a uitat cineva la ea?

— Ce altceva mai ai nevoie să vezi? întrebă Watson. Faţa arată cum arată, iar sânii... unul nici nu mai există.

Se făcu şi mai verde la faţă, făcu câţiva paşi împleticiţi într-o parte şi începu să vomite iarăşi.

— Eu unul îl înţeleg foarte bine, spuse Gary Delgado. Era să păţesc şi eu la fel.

Lew se apropie câţiva paşi de cadavru, înghiţind greu din cauza priveliştii şocante. Gâtul fusese sfâşiat şi deschis, un sân era zdrobit, iar celălalt dispăruse complet. Pe fată se vedeau muşcături profunde, iar din nas şi buze lipseau bucăţi. Frunze şi ramuri acopereau partea de jos a trupului, dar balta de sânge din jur stătea mărturie că mai existau probabil şi alte răni. Una dintre mâini rămăsese cu palma în sus şi Lew văzu că majoritatea oaselor erau frânte, zdrobite poate cu călcâiul, judecând după urma în formă de semilună, de la baza încheieturii. Îşi aduse aminte cele spuse de Schiffstern, anume că acest criminal avea să devină probabil din ce în ce mai violent, până avea să sufere o cădere totală; în orice caz, trupul bietei femei demonstra că acesta îşi pierduse şi restul de control pe care îl mai avusese.

— Domnule locotenent! spuse rangerul. Ce trebuie să facem?

— Aşteaptă, răspunse Lew. Uită-te bine în jur. Nu atinge nimic, nu deranja nimic din loc, dar încearcă să-ţi formezi în minte o imagine exactă a ceea ce se vede aici. Câţi dintre voi v-aţi apropiat de ea? Aţi venit mai aproape de doi metri, să zicem?

Toţi bărbaţii clătinară din cap, până şi Watson, care se întorsese împleticindu-se până la jeep, unde era legat şi calul lui.

— Nimeni nu s-a apropiat de ea, spuse rangerul. Cinstit vorbind, nimeni n-a vrut să se apropie, văzând... ce i s-a întâmplat, comentă el oarecum ruşinat.

— Bine, spuse Lew. Aţi dat dovadă de înţelepciune. Asta înseamnă că am putea găsi nişte indicii pe care să ne putem baza. Aţi făcut foarte bine că aţi stat deoparte. S-ar putea să avem noroc, de această dată. Doamne, biata femeie!

Se străduia să pară sigur pe sine, însă îşi dădea seama că

nu găseşte tonul cel mai potrivit, iar vocea nu era foarte sigură.

— Ce-o fi căutat ea aici? întrebă Watson supărat. E o prostie că a venit într-un asemenea loc.

— Cine ştie? S-o fi gândit că nu are de ce să-şi facă griji, fiind între două vârste... Sper că nu a durat prea mult. Poate era deja moartă când..., spuse Gary Delgado şi se uită în direcţia victimei, apoi într-altă parte.

Ceilalţi clătinară şi ei mâhniţi din cap.

Lew arătă în direcţia stejarului şi întrebă;

— Ce suprafaţă aţi cercetat? V-aţi uitat şi pe cealaltă parte a copacului? Exista ceva în jurul lui? Dar hainele? E vreun obiect aruncat sau care i-a putut cădea din mână criminalului? — Nu se mai întâmplase în trecut, dar Lew se gândi şi la această posibilitate.

— Dar ea? Aţi remarcat ceva care să ajute la identificarea ei?

— Nu ne-am uitat, Lew, spuse Gary. Nu am vrut să deranjăm ceva.

— Bine, după ce se fac fotografii, căutăm bine peste tot locul.

— Vine elicopterul, spuse Lew, ascultând atent bătaia îndepărtată a palelor, peste vântul rebel.

— Da, da, confirmă şi rangerul, vizibil uşurat.

— Ar fi bine să duci caii mai departe, ca să nu se sperie când aterizează elicopterul.

Oamenii se grăbiră să facă aşa cum li se spusese, bucuroşi că nu mai trebuie să rămână la locul crimei. Watson luă şi calul lui Lew împreună cu al său, ducându-i la oarecare distantă de micul luminiş unde era parcat jeepul. Rangerul aşteptă până când caii erau suficient de departe, apoi trase maşina printre copaci.

Lew urmări cum se apropie elicopterul; pilotul manevra grijuliu, până când ajunse deasupra poienii, începând apoi să coboare. O pală bruscă de vânt scutură aparatul, dar pilotul îl stabiliză din nou şi ateriză lin pe iarbă.

— În total nouă, spuse Chad Overton, coborând din elicopter împreună cu fotograful. Nu-i bine deloc. Hislop o să facă spume.

— Nu, nu-i deloc bine, răspunse Lew. E din ce în ce mai rău. Iar dacă pe Hislop îl tulbură aşa de tare, ar fi bine să facă mai

mult decât să-şi tot arate mutra mediilor de informare.

— Nu e nici o şansă. Hislop e politician de meserie, asta ştie el să facă.

— Aşa că noi putem să ne vedem de treaba noastră, spuse Lew, strângând din buze. Cineva trebuie să-l prindă şi pe ticălosul ăsta.

— Bântuie încă, spuse Chad.

— Da, răspunse Lew fără să i se clintească nici un muşchi. E pe undeva, în libertate.

Fotograful se apropie de Lew:

— Am nevoie de zece sau cincisprezece minute ca să fac pozele. Frunzele acelea vor trebui date la o parte, ca să pot...

— Ştiu, îi spuse Lew, făcând semn că a înţeles. Anunţă-mă când eşti gata şi mă ocup eu. Se uită la ceilalţi oameni şi hotărî că Gary l-ar putea ajuta să mute frunzele. Apucă-te de lucru. Vrem să plecăm de aici înainte să se facă prea târziu.

— Te întorci tot pe cal? întrebă fotograful mut de uimire.

— Cum ai vrea să-mi duc calul acasă? se interesă Lew foarte politicos. Iar în elicopter nu există sigur loc pentru noi toţi.

Fotograful îi făcu semn lui Lew cu degetul mare ridicat în sus şi se apucă de lucru, folosind şi blitzul, pentru a compensa lumina destul de scăzută. Fiecare flash arăta corpul cu atâta claritate, încât Lew se întoarse cu spatele, pentru că nu mai putea suporta această nouă jignire la care era supus trupul, după toate celelalte câte le suferise.

După scurt timp, fotograful strigă:

— OK, am nevoie de nişte ajutor la frunze. Apoi să ştii că miroase!

— Poate că ar fi trebuit să ne folosim şi de câini, totuşi, spuse Lew, pregătindu-se sufleteşte să tragă frunzele amestecate cu sânge de pe femeie.

Gary, care acceptase fără bucurie să-l ajute pe Lew, spuse:

— Ce rost ar avea, cu atâta ploaie? S-ar pierde orice urmă de miros, toată lumea a zis aşa.

— Aşa am zis şi eu. dar poate ar trebui să încercăm, pentru orice eventualitate. Ştia că este inutil, dar scurmând în frunze, se lăsase aproape copleşit de sentimentul înfrângerii totale. — Afurisita de ploaie, mormăi el, apoi strânse din dinţi, la vederea abdomenului mutilat, temându-se că va vărsa dacă respiră şi

simţind că îl ustură ochii.

— Isuse, şopti Gary, înecându-se.

— Ce nenorocire, spuse fotograful, oprindu-se din muncă, pentru a-şi reveni puţin. Iar eu îmi închipuiam că nu se poate mai rău, după ce le văzusem pe celelalte.

— Individul e nebun, spuse Gary încetişor.

— Da, da, zise şi Lew.

Kevin Buchanan l-a chemat la telefon pe Eugene Protheroe acasă, cu trei ore înainte de momentul în care trebuia să se prezinte în mod normal la lucru.

— A mai avut loc încă o crimă, începu el fără preambul.

— He, he! exclamă Protheroe. Iar a fost băiat rău, este?

— Nu cred că e prea amuzant, spuse Kevin.

— Sigur că nu e amuzant, dar ne ajută să vindem o groază de ziare şi se bucură de atenţia publicului. Vrei să mă duc la Martinez să aud ce are de zis şeriful de data asta, sau te gândeşti la ceva mai bun?

Protheroe îşi aduna deja carnetele de însemnări şi magnetofonul.

— Trebuie să mergi să vezi ce zice şeriful, spuse Kevin cu precauţia lui tipică. Dacă poţi afla ceva de la oamenii care au găsit-o, ar putea fi un unghi de vedere interesant.

— Şi cine sunt aceştia? întrebă Protheroe, trăgând telefonul după el până în debaraua minusculă, unde îşi ţinea haina de ploaie.

— Oamenii dintr-o patrulă a parcului. Am notat şi numele pe undeva. Corpul a fost purtat de un elicopter al parcurilor. Sunt sigur că vor anunţa numele în timpul conferinţei de presă.

Kevin nu-şi notase de fapt numele persoanelor respective, şi acum regreta.

— Şi astfel toată lumea va avea ocazia să afle nişte lucruri deosebite, spuse Protheroe dezamăgit. Foarte bine. Telefonez când ajung acolo. Crezi că poţi obţine această informaţie până atunci? Altfel va trebui să mă bat cu cei de la televiziune ca să le smulg câteva secunde din convorbirea cu oamenii aceia. Apar când sunt gata cu articolul.

Începu să tragă de haina de ploaie, ţinând receptorul între bărbie şi umăr.

— Să nu fi prea înspăimântător, îi sugeră Kevin nemulţumit. Ai tendinţa să scoţi în evidenţă detaliile sângeroase...

— Publicul se dă în vânt după detalii sângeroase, îi aduse aminte Protheroe. Oricine e tentat să tragă cu ochiul când e vorba de sex sau violentă, iar aceste crime oferă ambele elemente. Plec de acasă în cinci minute.

— Ai face bine să mergi pe şoselele optzeci şi apoi patru; e un accident înainte de Tunelul Calidcott. Kevin ezită. Vrem o prezentare completă, însă nu e nevoie să ne băgăm în investigaţie sau să...

— Lasă chestiile astea, spuse Protheroe afabil. De fapt ai nevoie de toate amănuntele, nu ţi-ar conveni în schimb să primeşti vreo plângere după publicare. Ei bine, lasă asta pe seama tipilor de la relaţii cu publicul, iar pe mine să adun ştirile.

— Se uită la ceas. Vorbim cam peste o oră.

— Foarte bine, am să-ţi fac rost de nume, spuse Kevin, dispus să capituleze.

— Nu ar strica, spuse Protheroe.

Închise telefonul şi se îndreptă spre maşină; se gândea că nu îl agreează pe Kevin Buchanan, şi asta din cauză că omul nu avea pic de curaj; nu era în stare să înţeleagă potenţialul uriaş din seria de crime comise de Omul Lup şi nu îi convenea modul în care le descria. Să-l ia naiba, conchise Protheroe, plecând din pantă, în direcţia lui Clay Street.

21

Aaron studie fotografiile răspândite pe biroul lui Lew, simţind cum îngheaţă din cap până în picioare, pe măsură ce le examina.

— Sunt... Înfiorătoare.

Lew clătină din cap, simţindu-se mai rău decât Iuda.

— Uite ce este, Aaron, Hislop ne struneşte din ce în ce mai tare din cauza acestei investigaţii. Nu vrea să-mi mai permită să colaborezi şi tu, din cauză că nu faci parte din departament şi...

— Îi e teamă că nu poate să mă controleze, pentru că nu e şeful meu? întrebă Aaron, fiindu-i silă de idea că ar fi fost împins în situaţia să-i fie recunoscător cuiva ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să i se ofere o ieşire onorabilă.

— Ceva de genul ăsta, spuse Lew şi îi înmână încă un teanc de poze, făcute după înlăturarea frunzelor. O chema Dysis

McIntyre. Era văduvă. Are, avea trei copii mari locuia în Lafayette şi lucra la Oakland, tehniciană într-un laborator medical. Fiica ei ne-a spus că făcea plimbări din motive de sănătate, aşa-i recomandase medicul.

— Mi se pare al naibii de sănătoasă, spuse Aaron, adăugând imediat: Nu am vrut să fac o glumă proastă. Îmi pare rău. Fiica ei a identificat-o?

— Da. Şi nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Ni se întâmplă la toţi, aşa că înţeleg ce ai vrut sa spui. Luă o gură mai mare din cafeaua rece şi fără gust, pentru ca să nu fie silit să vorbească o vreme. Uite ce e, şeriful a început cu nişte presiuni; nu te pot ţine în continuare în mod oficial. Am încercat să-l aduc la raţiune. Ai făcut foarte mult pentru noi şi nu cred că are vreun motiv care să-i justifice atitudinea pe care a adoptat-o. Mi-am făcut cunoscută poziţia, dar nu cred că Hislop se va răzgândi, mai ales după ultima crimă. E convins că există cineva care îi furnizează informaţii criminalului. Ridică mâna pentru a-l opri pe Aaron să obiecteze în orice fel. Eu nu sunt de acord cu el. Dumnezeu mi-e martor, asta e născocirea unui creier handicapat: el presupune că există cineva care nu numai că îl cunoaşte pe criminal, dar îi mai şi spune unde şi când se desfăşoară toate patrulele şi acţiunile noastre şi că asasinul este suficient de aproape de această investigaţie ca să se afle mereu cu un pas înaintea noastră.

— Deci ce e de făcut? întrebă Aaron muşcându-se de buză.

— Am să mă opresc pe la tine mai târziu. Nu astăzi, ar fi puţin prea bătător la ochi, Hislop ar prinde de veste. Mâine sau poimâine, după ce se potoleşte Hislop. Punem toate la punct atunci. Cel puţin se mai domoleşte ploaia, spuse el şi se uită pe fereastră.

— Buletinul meteo anunţă din nou ploaie duminică, îi atrase Aaron atenţia.

— Da, vom avea astfel la dispoziţie câteva zile, în care putem munci. Doamne, ce noroi e acolo! Arătă pe geam. Ai văzut noroiul? Într-unele din locurile mai rele, caii intrau până la genunchi, aproape. Unul dintre rangeri a rămas în mocirlă cu jeepul, şi a trebuit să fie scos afară de alte două maşini.

— Sună al naibii de nenorocit, spuse Aaron, pentru că ştia că Lew se aştepta la un răspuns oarecare din partea lui.

— Nenorocit e cuvântul cel mai potrivit, confirmă Lew.

Oricum, va trebui să aranjăm într-un fel oarecare să-ţi dau fotografii fără să ştie Hislop. Cu condiţia să mai vrei să lucrezi la acest caz. Aş înţelege poziţia ta dacă refuzi, având în vedere modul în care se poartă Hislop.

— Rămân în continuare, răspunse Aaron aproape în şoaptă şi cu o asemenea hotărâre, încât îl alarmă pe Lew.

— Dar poţi să te răzgândeşti, dacă vrei tu aşa, spuse Lew, înainte de a fi foarte conştient ce îi iese pe gură.

— Îţi mulţumesc, dar nu am să mă răzgândesc, spuse Aaron şi se ridică în picioare, agitat. Am o întâlnire cu Gilchrist, la ora trei treizeci, la care trebuie să ajung. Îşi frecă mâinile de coapse. Apropo, a acceptat în cele din urmă şedinţa de hipnoză. Nu îi face nici o plăcere, însă mă ajută să-mi realizez ideea. A aranjat pentru luni.

— Minunat, spuse Lew, care nu prea avea habar ce înseamnă aceea regresiune hipnotică. Mult noroc.

— Mulţumesc, spuse Aaron din ce în ce mai nervos. Uite, Lew, ştiu că trebuie să te înţelegi cu Hislop şi ştiu cât de apucat este, nu sunt nici eu nebun. Mi-ai spus care e situaţia. Dar cazul ăsta... trebuie să mă ocup de el în continuare. Am să lucrez şi gratis, dacă despre asta e vorba.

— Nu e nevoie de asta, spuse Lew, văzând cât de supărat era Aaron. Dacă lucrezi la caz, meriţi plata pe care o primeşti de obicei. Poate va fi nevoie să o deghizăm puţin, dar nu-ţi cer să lucrezi pe degeaba.

— Ştiu. Dar aş face şi asta, dacă ar fi nevoie, numai pentru a putea lucra în continuare. Asasinatele trebuie să înceteze, Lew. Neapărat trebuie!

— Da, spuse Lew, mirat de insistenţa lui Aaron. Vom reuşi să le punem capăt.

— Înainte de a fi prea târziu, adăugă Aaron ieşind, lăsându-l pe Lew să se gândească la înţelesul posibil al acestor ultime cuvinte.

— Înainte de a fi prea târziu, repetă Lew, ascultând paşii rapizi ai lui Aaron, îndepărtându-se din ce în ce mai mult.

Până la ora patru a după-amiezei de duminică, cerul se umpluse de nori compacţi. O briză lentă şi constantă dinspre sud promitea că ploaia va fi şi mai puternica până seara. Lew îi spuse lui Rafe Winfield că fuseseră norocoşi pentru că făcuseră de patrulă în prima parte a zilei.

— Mă gândesc la tipii care au pornit la trei. Au să se ude până la oase.

Rafe ridică şaua de pe spinarea lui Gizmo şi o puse pe stativul special din faţa uşii grajdului.

— În schimb, s-ar putea să aibă o seară mai uşoară. Schimbul lor nu durează decât patru ore, nu sase, ca al nostru. După aceea, e treaba jeepurilor. Ieşi din grajd şi luă o perie zdravănă, cu care începu să-l ţesale pe Gizmo, începând de la partea de sus a gâtului şi coborând pe spate. Să ştii o chestie: rangerii au aici tot ce le trebuie. Un grajd ca ăsta e un adevărat răsfăţ.

— Ai perfectă dreptate, spuse Lew, care se lupta să scoată şaua cu mâna sa bandajată. Trase o înjurătură şi reuşi în cele din urmă să o scoată şi să o pună lângă celelalte şei. Ceea ce mă îngrijorează pe mine este că s-ar fi putut să lucreze chiar în spatele nostru; cred că aşa a făcut ultima oară.

— Ce vrei să spui! întrebă Rafe, văzându-şi de lucru.

— Mă gândeam în timp ce patrulam astăzi: să presupunem că eu aş fi asasinul. Să presupunem că mă uit la ştiri şi citesc ziarele, la fel ca toată lumea. Ştiu că există patrulele astea. Ştiu câte puţin şi despre modul în care sunt organizate. Tot ce-mi rămâne de făcut este să mă strecor în spatele unuia dintre grupuri. Cele mai multe sunt formate doar din doi tipi pe cai, sau un călăreţ şi un om în jeep. Următoarea patrulă nu va trece pe acolo decât peste şase ore. Asta înseamnă că dacă sunt puţin atent, îmi rămân circa cinci ore ca să comit încă o crimă şi să scap de la locul respectiv fără nici un fel de risc. Îşi bătu prietenos calul cu palma, înainte de a se apuca şi el să-l ţesale. Dumnezeule, în ce hal sunt picioarele tale, Patton. Există şi un spălător pe aici?

Se aplecă şi curăţă copitele calului de noroi, ştergându-se şi el pe mâini după ce termină.

— La celălalt capăt, spuse Rafe. Vrei să-i faci lui Patton o baie?

— După ce terminăm, da, cred că-i fac o baie, spuse Lew, apoi se întoarse din nou la preocuparea sa esenţială. Aş pune pariu că asta a făcut, că nu a fost nevoie de nimeni care să-i dea informaţii din interior, aşa cum susţine Hislop. Sunt convins că asasinul află tot ce îi trebuie la jurnalul de la ora sase. Continuă să-şi ţesale calul. O să fie o uşurare teribilă când au să-mi

scoată afurisitul de bandaj şi cusăturile.

— Nu mai durează prea mult, este? întrebă Rafe, terminând aproape îngrijitul lui Gizmo. Asta nu a fost decât un soi de mângâiere, dragule. Mâine am să-mi fac treaba ca lumea.

— Deci ce crezi? întrebă Lew, văzând că Rafe nu are de gând să comenteze părerea lui. Crezi că am dreptate?

— Că asasinul vine în urma patrulelor, vrei să spui? Sigur că da, e posibil. Îmi place mai mult decât ideea că o persoană care are legătură cu departamentul nostru îi furnizează informaţii, de asta poţi fi sigur.

— Crezi că Hislop o să mă asculte? Ei?

Lew părea mai nesigur acum şi făcu o pauză pentru ca să-i arunce o privire lui Rafe.

— Cred că Hislop nu vrea să audă nici un lucru care l-ar putea arunca pe el într-o postură neplăcută, iar dacă ucigaşul află de mişcările noastre din ştiri, s-ar vedea pus într-o situaţie penibilă. Rafe îşi aşează mana peste grumazul lui Gizmo. Dacă ai nevoie de sprijinul meu, eu ţi-l acord, dar nu cred să-ţi fie de prea mare folos, spuse el, apucându-se din nou de muncă.

— Ai dreptate, mormăi Lew, îngrijindu-se de Patton şi sperând să-i vină o inspiraţie oarecare despre modul în care trebuia să-l abordeze pe Hislop.

Rowena îl aştepta cu cina ţinută la căldură, în cuptor.

— Dacă veneai puţin mai devreme, o găseai şi pe Paula, îi spuse ea după ce îl sărută şi îl ajută să se dezbrace.

— Paula? De ce a venit? întrebă Lew, urmând-o pe Rowena în bucătărie.

— Se afla în drum spre Walnut Creek. Sora ei din Oregon a venit în vizită la nişte prieteni. Paula a vrut să o vadă înainte de a pleca. În timp ce vorbea, îi dădu lui Lew o farfurie. — Poţi să iei cât vrei. Eu am mâncat la o oră rezonabilă. Dar am să-ţi ţin şi eu companie, cu o ceaşcă de cafea, dacă vrei.

— Plăcerea ar fi de. partea mea, spuse Lew servindu-se cu câteva felii de şuncă. Mi-a fost dor de tine toată ziua.

— Asta din cauză că ai stat afară şi în frig, îi răspunse Rowena binevoitor. Altfel nici nu te gândeai la mine.

Îl mângâie afectuos pe spate.

Lew râse şi îşi mai puse nişte ghiveci de legume şi brânză din castronul de lângă el.

— Trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă că am îndeplinit o treabă

extrem de importantă.

— Vai, nu mă îndoiesc de asta, zise Rowena turnându-şi o cană de cafea. Ceea ce mă întreb eu cu îngrijorare este dacă va avea efect.

— Şi eu sunt îngrijorat, recunoscu Lew mergând la locul său de la masa de mic dejun. Unde sunt copiii?

— Sally şi Erin sunt sus, se uită la televizor. Francine este în vizită la familia Hale. Vincent este la antrenament de baschet, iar Gray s-a dus la cinematograf cu Cliff şi Billy Pearson. Trebuie să se întoarcă acasă cel târziu la ora nouă şi jumătate, pentru că mâine au scoală.

— Mă uimeşti întotdeauna, îi spuse Lew cu un zâmbet. Presupun că ar trebui să las toate acestea în seama ta, vreau să spun grija de familie.

— De fapt, asta ai şi făcut întotdeauna. Nu-ţi face nici o grijă. Copiii sunt în regulă. Francine nu se află în apropiere de Briones, iar Sally şi Erin sunt acasă. Suntem cu toţii în siguranţă, Lew. Îl atinse cu mâna pe bandaj. Tu trebuie să te ocupi de asasin, iar eu voi vedea de familie.

Lew îi ridică mâna şi i-o sărută.

— Mulţumesc. Vorbeşti de parcă mi-ai citi gândurile.

— Toţi suntem îngrijoraţi. Îşi trase mâna cu blândeţe. Acum, te rog să mănânci. Îţi torn şi ţie o ceaşcă de cafea.

După cină, se retraseră în salon şi remarcară că deja ploua serios. Lew turnă câte puţin coniac pentru ei doi şi deschise televizorul de la parter să vizioneze serialul „Crimă, a scris ea". Mie mi se pare puţin ciudată alegerea, spuse Rowena, ocupându-şi locul de lângă Lew.

— Nu, nu aş zice, spuse Lew. Adevăratele asasinate nu au nimic din ce se prezintă în serialul acesta, în care crima este mereu rezolvată. Mie îmi place. Mă ajută să uit ce se întâmplă în realitate. Aranjă perna de lângă el şi îi făcu semn să se apropie şi ea, când se auzi telefonul. Fir-ar să fie!

— Probabil că o caută pe una dintre fete, spuse Rowena şi se duse să răspundă. Nu mai sunt nici ele atât de mici, Lew.

— Vezi pentru cine este şi vino repede înapoi, ca să nu pierzi începutul.

Gustă din coniac, simţind cum se răspândeşte căldura în tot corpul. Se concentrase deja asupra primelor secvenţe ale spectacolului, când Rowena îl chemă la telefon.

— Zic că este important. Pare ceva serios.

Privirea ei căpătase acea notă de care Lew se temea întotdeauna, deoarece prevestea furtuna.

— Cine este?

— Cabinetul doctorului Grieta, spuse ea, pe un ton ceva mai înalt decât cel obişnuit. Chiar el vrea să vorbească cu tine.

— Să fie al naibii, spuse Lew, ridicându-se de pe canapea resemnat că pierduse începutul programului şi luând receptorul din mâna Rowenei. Locotenentul Frazier la aparat. Ce s-a întâmplat?

Doctorul Grieta părea chiar mai sumbru decât de obicei:

— S-a făcut încă o descoperire, chiar lângă Reliez Valley Road. Cred că ar trebui să vii şi tu aici.

— Vai, încă o victimă, izbucni Lew; toată tihna acelei seri se evaporase, iar locul ei fusese luat de tensiune şi teamă. Nu ai vrea să-mi dai mai multe amănunte?

Grieta nu răspunse imediat:

— Nu... nu ştiu ce să-ţi spun. Am găsit maşina, cel puţin aşa bănuim, că e maşina ei... Trebuie să vii tu aici.

— La morgă sau unde? întrebă Lew, puţin contrariat. Nu există cineva de serviciu, care să se ocupe de chestia asta?

— Credem că este maşina ei, continuă Grieta încăpăţânat, deoarece am găsit-o cu un far distrus, la ceva mai mult de o milă de locul unde am descoperit trupul. Este... În stare foarte proastă. Dar cred că cel mai bun lucru ar fi să vii aici.

— OK, am plecat deja, spuse Lew, făcându-i un semn neputincios lui Rowena, care începuse să obiecteze.

— Trebuie neapărat să te duci? îl întrebă Rowena după terminarea convorbirii.

— Grieta vrea neapărat să mă duc acolo, Dumnezeu ştie de ce. Dar i-am promis că mă voi duce. Bietul de el a lucrat zi şi noapte la acest caz. Dacă îmi cere ajutorul, nu pot să-l refuz. Pune o casetă în aparatul video. Ne uităm la program mai târziu, îi spuse, se aplecă spre ea şi o sărută. Îmi pare rău, draga mea.

— Ai o treabă de făcut. Du-te şi fă-o, spuse Rowena cu un zâmbet cald, care mai îndulcea greutatea cuvintelor ei. Sună-mă în momentul în care vei şti că ajungi acasă.

— Aşa voi face, spuse Lew mergând să se îmbrace.

Nu-i plăcuse deloc tonul vocii lui Grieta. Era deja convins că fusese chemat pentru că se petrecuse un lucru extrem de grav.

Grieta îl întâmpină pe Lew la uşa cabinetului său.

— L-am chemat şi pe Dan Grier. Va sosi în scurt timp şi el.

Medicul părea să fi îmbătrânit de când îl văzuse Lew pentru ultima oară; arăta mai slab şi umbla cu capul aplecat în jos.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai nevoie de mine aici? Lew ar fi vrut să-l scuture puţin din starea sa pe prietenul lui. Sunt obosit şi nu aş dori să petrec mai multă vreme decât e necesar departe de casa în această seară. Haide să vedem despre ce este vorba, vrei?

— Cred că ar fi mai bine să te aşezi, Lew, îi spuse Grieta, arătându-i unul dintre scaune. Nu va fi prea uşor.

Lew se încruntă şi se simţi cuprins de o teribilă durere de cap, care stătuse la pândă tot acest răstimp, la fel ca şi bănuiala pe care nu dorise să o exprime.

— Ce? Ce este? întrebă el şi se aşeză.

— Ţi-am spus că s-a descoperit o maşină, începu Grieta.

— Cu un far spart, continuă Lew în locul său. Era goală. Ce-i cu ea?

— Potrivit numărului de înmatriculare, maşina aparţine lui Booth şi Paula Frazier.

Lew sări drept în picioare, urlând.

— NU! Asta-i o minciună sfruntată Apucă umărul lui Grieta, strângându-l cu toată puterea. Minţi! Ia-ţi cuvântul înapoi!

— Mă doare, îi spuse Grieta în maniera sa cea mai blândă.

— Ia-ţi cuvântul înapoi! insistă Lew.

Grieta îi aruncă o privire în treacăt.

— Avem nevoie de tine ca să identifici corpul. Credem. Îmi pare rău, Lew, mai mult decât pot exprima. Credem că este nora ta. Este cumplit de rău. Ezită. Avem şi amprentele, desigur, dar...

— Amprente? Dar ce s-a întâmplat? se întrebă el şi deodată îi dădu drumul lui Grieta, prăbuşindu-se din nou în scaun, ca şi cum muşchii săi şi-ar fi pierdut brusc tonusul. Îi dispăru supărarea, iar locul ei a fost luat de un frig pătrunzător, care îl transformă într-o stană de gheaţă. Este atât de rău încât e nevoie de amprente?

— Îmi pare rău. Am dat un telefon la fiul tău, dar nu l-am găsit...

— Nu va sosi acasă decât cam peste o oră, spuse Lew absent. Isuse! Îşi duse mâna cea bună la cap. — Paula? Vrei să

spui că este vorba despre Paula?

— Da, spuse Grieta. Îmi pare foarte rău. Avem nevoie de identificare, Lew. Dacă tu consideri că eşti în stare.

Făcu semn din cap, cu privirea pierdută în zare.

— Nu poate fi vorba de Paula. E la nişte prieteni. Sora ei a venit în vizită din Oregon.

— Era maşina ei, Lew, iar ea nu se afla înăuntru. Tuşi. Se pare că a virat brusc, pentru a ocoli un obstacol de pe drum, a lovit farul şi este posibil să nu mai fi putut să pornească maşina din nou.

— Dumnezeule, şopti Lew.

— Am raportul preliminar. Poţi să-l citeşti, dacă vrei. Îi arătă un dosar de pe biroul lui. — Am cerut un exemplar special pentru tine. E chiar aici. M-am gândit că poate îl vrei şi tu, pentru mai târziu.

— Mulţumesc, spuse Lew. Rămase tăcut câteva minute; gândurile refuzau să i se cristalizeze, iar când reuşi, în cele din urmă, avu o senzaţie oribilă. Nu poate fi vorba de Paula. Nu vreau să permit să fie vorba de Paula. Pentru numele lui Dumnezeu, ea urma să dea naştere nepotului meu. Vrei să spui că, în timp ce eu mâncam cina, ea se afla acolo cu... monstrul acela? spuse el uitându-se ţintă la Grieta.

— S-a întâmplat pe la ora şase, din câte ne-am dat noi seama. Cred că nu apucaseşi să ajungi acasă.

Ştia deja când plecase Lew de la grajdul rangerilor; spera ca acesta să nu fie prea îngrozit din cauză că se aflase atât de aproape când murise nora lui. Îl contemplă gânditor pe Lew.

— Nu este Paula. Ea e o fată deşteaptă. Nu s-ar da jos din maşină, nu ar fi atât de neprecaută, spuse Lew.

— S-ar putea să nu fi avut de ales, spuse Grieta cu mare blândeţe. Poate că a fost silită.

— Vai, vai! Doamne! Se sculă cu greu în picioare, ieşi împleticindu-se pe culoar şi se repezi la baie, cu mâna sănătoasă ţinută strâns la gură. Când apăru din nou, peste cinci minute, era palid însă mult mai calm. Totul este în regulă acum. Spune-mi ce trebuie să fac.

— Am nevoie de o identificare formală. Putem să o facem şi prin monitor, dacă nu vrei să vezi corpul de aproape. Aşa procedăm cu cei mai mulţi oameni.

— Vreau să-i văd trupul, spuse Lew hotărât.

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună, îi sugeră Grieta cu amabilitate. Pe monitor e mai uşor.

— Vreau să-i văd corpul, repetă Lew, mai încet şi mai sigur pe sine. Consider că este de datoria mea să procedez aşa.

— Dacă insişti, răspunse Grieta, cu o urmă de oftat în glas.

— Le-am văzut şi pe celelalte, spuse Lew, ştiind că nu era acelaşi lucru.

— Vino cu mine, spuse Grieta, indicând uşa ce dădea în laboratorul de patologie. Ai timp să te mai răzgândeşti, Lew. Nu e neapărată nevoie să o faci astfel.

— Ba da, spuse Lew, urmându-l pe Grieta, care se deplasa mecanic şi atât de rigid, încât dacă ar fi atins orice obiect ar fi fost imediat dezechilibrat.

Grieta îi arătă o formă acoperită de un cearşaf pe una dintre mese. O mare parte a materialului era acoperit de pete de sânge, urmând forma trupului de la cap şi până la coapse. Aici este. Fata ei... a dispărut, cea mai mare parte. Iar unul dintre braţe este foarte dislocat. Nu reuşi să găsească nici un alt cuvânt care să descrie ceea ce părea o încercare de a-i smulge braţul. Este extrem de mutilată. Extrem. Ştiu că le-ai văzut pe celelalte, totuşi cred că trebuie să te pregăteşti pentru ceva oribil. Este altceva când cunoşti persoana. Criminalul este într-o stare din ce în ce mai grava.

— Foarte bine, acum m-ai prevenit, spuse Lew încercând să pară stăpân pe situaţie. Voi încerca să nu-ţi leşin în braţe. Intenţia lui era să fie ironic, dar în momentul în care doctorul Grieta a tras partea de sus a cearşafului înroşit, lui Lew i s-a pus o perdea peste priviri, acoperită de pete de culoare închisă, care dansau în toate direcţiile. Fata Paulei. Gâtul Paulei. Sânge. Urme de lovituri. Piele sfâşiată. Nasul, ce se întâmplase cu nasul ei? Cu gura ei? Se văzu silit să se apuce de marginile mesei, de teamă să nu-l lase genunchii. Dumnezeule mare! şopti el.

— Este, începu Grieta, apoi nu mai reuşi să găsească nici un cuvânt care să-i poată exprima compasiunea şi oroarea.

Lew se mai uită o secundă, apoi îşi mută privirile.

— Acoper-o, ordonă el şi se concentră să-şi păstreze controlul. Nu e nevoie de amprente. Este Paula, nu încape îndoială. Ce nenorocit a putut să-i facă asta? Ticălosul. Era însărcinată! Era! Lovi cu mâna sănătoasă în masa de lângă el, satisfăcut că reuşise să-şi provoace durere. Dumnezeule! Te rog

să mă ierţi, Ignacio. N, nu pot.

Grieta îşi puse mâna pe umărul lui Lew.

— Ştiu. Nu e uşor să dai ochii cu moartea. Îl luă pe Lew de braţ şi îl trase de lângă masă. Pentru ea, totul s-a terminat. Gândeşte-te la asta. Pentru voi este o mare durere şi pierdere, dar ea este dincolo de orice suferinţă.

— Doamne, şopti Lew, lăsându-se în jos, lângă un perete. Trebuie să-l anunţ pe Booth, nu-i aşa?

— Facem noi asta, dacă preferi, spuse Grieta, încercând să-l scoată pe Lew din laborator. Dacă îmi dai numărul, mă ocup eu.

— Nu, spuse Lew când ajunseseră la uşă. Nu. Este treaba mea. Eu trebuie să-i spun. Îşi drese glasul, fără să-şi dea seama că plânge. Lasă-mă numai un moment. Mă ocup eu de asta. Îi permise lui Grieta să-l ducă până pe un scaun; încerca să-şi aducă aminte numărul de telefon al lui Booth. Mi se întâmplă un lucru foarte straniu, spuse, privind peste umărul lui Grieta, către fereastra întunecată. Nu reuşesc să-mi reamintesc numărul lui de telefon. Îl ştiu, sigur că-l ştiu. Dar acum refuză să-mi vină în minte.

Grieta îi dădu lui Lew un şerveţel de hârtie şi îi explică, atunci când constatase ca acesta nu reacţiona:

— S-ar putea să ai nevoie de el.

— Da, da, perfect. Întinse mâna după telefon şi atunci fu cuprins brusc de un imens val de furie. Am să pun mâna pe nebunul acela, chiar dacă este ultimul lucru din lume pe care-l fac. Vorbea pe ton de conversaţie, dar în ochi i se citea o asemenea furie dezlănţuită, încât Grieta făcu un pas înapoi. Jur în faţa lui Dumnezeu că am să pun mâna pe cel care a omorât-o şi am să-l fac să plătească pentru ce i-a făcut. Îşi închise ochii şi se aplecă înainte, plângând convulsiv.

Grieta îşi puse mâna pe umărul lui Lew şi în timp ce acesta plângea, Ignacio Grieta pronunţă rugăciunile morţilor.

Era aproape de capătul puterilor; respira grăbit şi neregulat, fapt care îl slăbea şi mai mult. Nu se afla prea departe de casă, dar nu era atât de sigur că mai poate parcurge distanţa, din cauza ploii, a întunericului şi a noroiului. Îl durea fiecare părticică a corpului, dar mai ales capul. Strigă o dată, pe urmă însă strânse din dinţi şi se hotărî să parcurgă cum o putea ultimul sfert de milă. Nu putea să-şi închipuie ce caută pe o noapte atât de infernală pe afară, ce anume îl împinsese să

plece de acasă. Simţea ceva deosebit pe mâini, un lucru pe care ploaia l-ar fi putut spăla, dar acum era lipicios la pipăit, ca o vopsea care se usucă.

Avusese vise, ca acelea de care îşi aducea aminte din nesfârşitele zile petrecute în lagărul de prizonieri. Atunci visase că e un animal, răzbunându-se pentru cumplitele chinuri

Îndurate. Visurile acestea dispăruseră câţiva ani, dar acum îi reveniseră. Era oricum neplăcut că-i distrugeau nopţile, însă mai nou începuseră să-i invadeze şi perioadele de trezie, iar acest lucru îl tulbura mult mai mult decât ar fi vrut să mărturisească. Se chinuia să-şi continue drumul, deşi mersul său se transformase acum într-un soi de târşit. Dacă nu se mişca, avea să fie prins şi omorât.

Când în sfârşit ajunse acasă, trebui să se agaţe de balustradă pentru a putea sui scările. Fiecare treaptă era un chin. „Nu te opri, nu te opri", îşi şopti el răguşit. Nu-i mai rămăseseră decât câteva trepte şi avea să fie în siguranţă. Ajuns în faţa uşii, bâjbâi pe la încuietoare; nu-şi putea aduce aminte ce făcuse cu cheile. De fapt, era mirat că are nevoie de chei, că are nişte chei ale lui. Nu-i dăduse nimeni permisiunea să aibă propriile sale chei. Se cotrobăi prin buzunare şi scoase legătura de chei. Cea de a treia pe care o încercă se potrivi în broască; se sprijini de uşă şi era gata să cadă când aceasta se deschise.

Îşi pipăi drumul prin întuneric, printre mobile, ajungând în cele din urmă la o lampă. În lumina bruscă, îşi văzu mâinile şi petele ruginii pe care nu le ştersese ploaia. Îşi contemplă îndelung palmele. Începu să se legene încet, tânguindu-se şi ţinându-şi braţele înaintea sa, ca pe o ofrandă. Ce anume făcuse, de unde apăruse tot sângele acela? Obsesiile lui se dovedeau infernale dar dacă erau mai mult decât nişte simple coşmaruri?

Desperat, se duse la telefon, formând numărul lui Lew cu degetele chircite, ca nişte gheare. Sunetul de ocupat îl sperie şi trânti receptorul la loc în furcă. Ridică din nou şi formă un alt număr, de această dată cu zece cifre.

— Alo? răspunse vocea unei femei la cel de al patrulea apel.

— Susan? spuse Aaron, numele sunându-i acum nefamiliar şi învechit.

— Cine e acolo? Vocea era politicoasă, dar puţin iritată.

— Cine e la telefon?

— Eu sunt, răspunse, dorind ca ea să nu întrerupă legătura. Aaron.

Se agăţase de receptor, ca şi cum forţa strânsorii lui ar fi putut să o împiedice să închidă.

— Aaron? Ce s-a întâmplat? ezită ea.

— Mm nimic. Vroiam... să te aud. Nu îi prea reuşea rolul, simţea cum nemulţumirea ei creşte. Nu am mai vorbit de foarte multă vreme. Prea multă. Doream să ştiu dacă eşti bine.

— Sunt foarte bine, răspunse cu vocea ei foarte sigură, ca întotdeauna. Tu în schimb nu ai aerul că-ţi merge prea grozav.

— Trec printr-o perioadă... mai grea chiar acum.

Aaron se legăna din nou, ţinând strâns şi protector aparatul la piept.

— Îmi pare rău să te aud spunând asta, răspunse ea precaut.

— Mda, se mai întâmplă, zise, dorind să o asculte cum îi vorbeşte, să îi poată explica ce i se întâmplase, să-l înţeleagă şi să-l consoleze.

— Îmi pare rău, repetă ea, fără a adăuga nimic în plus.

— Şi mie. De ce nu vroia să-l asculte? De ce era atât de politicoasă, de parcă ar fi vorbit cu un străin? Ar fi vrut să ţipe la ea, să o facă să-i răspundă. Noul tău soţ se poartă cu tine aşa cum se cuvine?

— Foarte bine, îi răspunse ea cu oarecare ostentaţie.

Aaron respiră adânc, ascunzându-şi supărarea, pentru ca ea să nu întrerupă convorbirea.

— Ştiu că nu e treaba mea. Dar am vrut să aflu.

— Foarte bine, îi răspunse ea sec.

Simţi deodată cum frica îi răpeşte ultima urmă de energie.

— Susan, Susan, mi-e atât de teamă. Atât de teamă.

— Ştiu, răspunse ea cu voce blândă, de această dată.

— Nu mai pot suporta. Era conştient că dacă rămâne în continuare la telefon, avea să ţipe la ea, cuprins de furie. Nu mai pot suporta, repetă el, apoi închise telefonul, deoarece dorea să nu spună ceva nepotrivit.

Puse foarte grijuliu aparatul lângă el, ştiind că nu va mai avea curajul să-l folosească. Îşi încrucişă braţele şi îşi prinse strâns coatele, ca să nu mai fie tentat să-şi privească mâinile. Îl

cuprinse durerea, iar universul său se restrânse la carnea şi la durerea din el. Îşi închise ochii, apoi, îi deschise din nou, incapabil să se confrunte cu ceea ce percepea. Rămase întreaga noapte cu ochii larg deschişi, cu pumnii strânşi, în timp ce în el se războiau teama şi ura.

22

— Eşti sigur că vrei să iei parte la patrule şi astăzi? întrebă Rafe Winfield cu îndoială când îl culese pe Lew de acasă. O singură privire îi fusese suficientă ca să-şi dea seama că Lew ar fi trebuit să rămână cu familia sa greu încercată. Ai tot dreptul să stai un timp.

— Vreau să particip la patrule, îi răspunse Lew pe un ton dur, lipsit de emoţie. Trebuie să fac ceva. Se urcă în maşina şi. Întinse mâna după centura de siguranţă. Ai să-mi comunici ceva?

Rafe se uită la vitezometru, evitând privirile suferinde ale lui Lew.

— Hislop sugera că ar fi bine să nu ţi se mai lase acest caz. I-a întrebat şi pe câţiva dintre colegii ceilalţi, dar nimeni nu a fost de acord.

— Hm, spuse Lew, făcând un gest în direcţia casei sale. Le-am spus că o să pun mâna pe ticălosul care a făcut treaba asta. Chiar aşa se va întâmpla!

Nu îşi ridicase vocea, dar, ascultându-l Rafe simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

— OK., hai să plecăm. Avem acelaşi program, astăzi, spuse Rafe; puse maşina în mişcare şi o scoase din parcarea aglomerată. Au venit şi rudele voastre?

— Da, răspunse Lew. Fraţii Rowenei şi sora Paulei sunt aici. Rowena se descurcă destul de bine.

Se gândi la reproşurile pe care i le făcuse cu o seară în urmă. blamându-l pentru moartea Paulei şi acuzându-l că îl ajutase pe asasin. Nu îi spusese ce îi făcuse criminalul Paulei; o scutise cel puţin de această parte sinistră a întâmplării.

— Şi ceilalţi? se interesă Rafe, nemulţumit că dă dovadă de atâta curiozitate, incapabil totuşi să reziste tentaţiei.

— Booth suferă foarte tare, oftă Lew. Iar Erin doctorul

Crawford i-a administrat ceva ieri seară, dar azi de dimineaţă nu a coborât la micul dejun; ne-a spus că nu e în stare. Se uită pe fereastra maşinii. O să mai plouă.

— Tot Pacificul este plin de furtuni, de aici şi până în Hawai, spuse Rafe. Aşa au zis la ştirile de ieri seara. Anul trecut a fost uscat, acum e nevoie de apă.

— Nu şi de ploaie, spuse Lew de undeva, de departe. Luni de dimineaţa. Niciodată nu mi-au plăcut zilele astea. Îşi plecă fruntea. Înmormântarea este miercuri. Mama şi tatăl Paulei sunt deja pe drum, vor sosi în curând.

Se opri brusc, ruşinat că discută asemenea lucruri cu Rafael Winfield.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, recunoscu Rafe după o scurtă tăcere. Nu sunt bun de nimic când e vorba de lucruri din acestea. Tot timpul am fost obligat să aduc ştiri proaste, şi niciodată nu am făcut-o ca lumea, spuse el şi semnalizã intrarea pe autostradă.

— Nu are cum să-ţi iasă bine aşa ceva, spuse Lew. Nu poţi să le vorbeşti oamenilor despre o crimă şi în acelaşi timp să faci să sune corect chestia asta. Contempla visător ploaia. Sper să încerce din nou, curând. Şi sper să fiu pe fază.

— Hei, dacă vorbeşti aşa şi te aude Hislop, poţi să fii sigur că-ţi ia cazul, îl avertiză Rafe, semnalizã şi o luă pe banda de mers rapid.

Circula peste viteza legal admisă, dar fiind într-o maşină alb cu negru, aparţinând departamentului şerifului, nu avea de ce se teme.

— De la mine nu va auzi, spuse Lew, aruncându-i o privire dintr-o parte lui Rafe.

— Nici de la mine, îi răspunse Rafe imediat. Ce naiba, eu nu discut cu Hislop decât dacă îmi ordonă el. Ascultă o secundă pârâitul radioului, apoi clătină din cap. Ca să vezi ce chestie, nici nu a început bine noul an şi iar avem deja pe listă o serie de spargeri la Danville.

— Nu este vorba de aceiaşi făptaşi, spuse Lew fără interes. Pe aceia i-am prins deja.

Rafe se înscrise din nou pe banda de la margine şi ieşi pe primul drum lateral, reducând viteza la patruzeci şi cinci de mile, legală pe acel drum lateral.

— Dacă te hotărăşti să te întorci acasă, nu trebuie decât să-

mi spui mie şi te aduc eu înapoi. Ceilalţi vor înţelege. Ei sunt alături de tine.

— Cine le-a spus? îl întrebă Lew, părând din nou absent.

— Noisy Beaufort. Spunea că trebuie neapărat să-l găsim pe Omul Lup, pentru ce s-a întâmplat.

— Nu-mi place denumirea asta, răspunse Lew rece. Te duce cu gândul la un film de groază de prin anii cincizeci. Iar el nu trebuie să inspire aşa ceva, câtuşi de puţin, pentru că nu e un erou de operetă.

— Hei, îl opri imediat Rafe, denumirea a fost scornită de individul acela, Protheroe.

— Reporterii! Lew pronunţă cuvântul cu dispreţ profund.

— Vestea s-a difuzat şi la ştirile de ieri seara, Lew, spuse Rafe, ca pe un secret de care se simţea vinovat.

— Am văzut. „Urmărirea ce se află în plină desfăşurare în momentul de faţă în Ţinutul Contra Costa, pentru prinderea aşa-numitului Om Lup a luat o întorsătură ironică; ultima lui victimă a fost identificată drept Paula Frazier, nora locotenentului Llewellyn Frazier din biroul şerifului ţinutului respectiv." N-am să uit niciodată chestia asta, spuse Lew, repetând anunţul televiziunii ca pe o coloană de cifre.

— O să-l prindem noi, Lew, nu te teme, spuse Rafe, roşindu-se puţin. Toţi vrem să se sfârşească odată.

— Aş fi vrut să se oprească la nouă. Era deja suficient de rău şi aşa. Şi uită-te cum plouă.

— Azi o să le fie foarte greu şi jeepurilor, spuse Rafe, sperând că vor reveni la subiecte de discuţie ceva mai comode.

— Şi elicopterele. Se pipăi la sold, unde avea pistolul calibru 38. Cu alte cuvinte, depinde de noi.

Continuă să se uite pe geamul din dreptul său, şi astfel Rafe nu-i văzu zâmbetul hotărât şi îngustarea ochilor; poate era mai bine aşa.

Când Michael Gilchrist l-a văzut pe Aaron, primul său impuls a fost să o sune pe Janice Wheeler şi să anuleze întâlnirea lor.

— Arăţi de parcă nu ai fi dormit toată noaptea, îi spuse el lui Aaron.

— Chiar aşa şi e, îi răspunse Aaron, prea obosit să se mai războiască cu psihiatrul. Oricum, nu contează prea mult.

— Din cauza anchetei tale, presupun, îl acuză Gilchrist.

— Într-un fel, îi răspunse Aaron. Nu vreau să discut despre

asta. Nu este... important. Nu-i venea foarte la îndemână să zică această minciună. Vreau să mergem la şedinţa aceea de hipnotism regresiv.

O spuse cu mai multă căldură decât până în acel moment şi acest fapt îl convinse pe Gilchrist să cedeze.

— Arăţi foarte obosit. Dacă nu te simţi în stare să rezişti la şedinţa de regresiune, atunci, începu el, fiind imediat întrerupt.

— Ba am să rezist. Trebuie să rezist, spuse el, acuzându-l pe Gilchrist cu degetul. Acum cauţi o scuză ca să nu mai mergem: ei bine, n-am să ţi-o ofer. Bronco-ul meu e în parcare. Nu se mai ostenise să-şi scoată haina de ploaie. Eşti gata?

— Imediat. Cred că ar fi mai bine să conduc eu, adăugă Gilchrist sculându-se în picioare cu încetineală intenţionată. S-ar putea să nu prea ai chef de condus după şedinţa de hipnoză, sau să nu fie bine să rulezi atunci.

— Îţi faci griji pentru mine? întrebă Aaron într-un mod sfidător. Presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscător.

— Recunoştinţa nu face parte din relaţia dintre medic şi pacient, îi spuse Gilchrist îmbrăcându-se cu haina de ploaie.

— Hai, lasă chestiile astea, îi recomandă Aaron.

Gilchrist nu-i dădu nici o replică, deşi prin minte îi trecuseră mai multe răspunsuri tăioase. Făcu semn spre uşă şi ieşi înaintea lui Aaron din cabinet, încheindu-se la mantaua de ploaie. Îi arătă BMW-ul de culoare cafenie din parcare, făcându-se că nu remarcă privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncase Aaron.

— Ce mai maşină! îi strecură Aaron când se suiau.

— Da, nu e un Bronco ca al tău, totuşi e o maşină destul de bună, îi replică Gilchrist pornind motorul.

Geamurile se acoperiră de aburi şi Gilchrist acţionă imediat aeroterma.

— Faci pe nebunul, îi spuse Aaron vag amuzat. De fapt eşti snob sau încerci să-ţi convingi pacienţii că nu sunt zadarnice sumele pe care le pretinzi?

Gilchrist porni atât de brusc maşina, încât aceasta derapă puţin.

— Îmi place BMW-ul ăsta, spuse el.

— Te cred şi eu. Cât durează călătoria?

— Ceva mai puţin de douăzeci de minute. Poţi să asculţi radioul sau o caseta, dacă nu vrei să conversăm, spuse medicul,

conştient că nu-şi dorea să înceapă o ceartă cu Aaron.

— Te foloseşti de tactica diversiunii îi sugeră Aaron. Ce fel de casete ai?

— Nişte muzică clasică, soft rock şi puţin folk. Nu era foarte sigur, dar avu senzaţia că pe Aaron îl amuza lista înşirată de el. — Există şi radio, poţi să alegi ce vrei tu.

— Îţi plac emisiunile-dialog? întrebă Aaron, fiind sigur de răspunsul pe care avea să-l primească.

— Nu, confirmă Gilchrist presupunerea lui Aaron.

Medicul nu mai scoase nici un cuvânt mai bine de cinci minute; îşi spuse că trebuia să se concentreze la drum, din cauza ploii.

— Hipnotizatoarea ştie ce doresc eu? întrebă Aaron din mijlocul tăcerii, atât de neaşteptat, încât Gilchrist tresări.

— Ştie că doreşti să te întorci în timp la o experienţă trăită în Vietnam. Nu i-am spus mai mult de atât şi nici ea nu a dorit să afle. Nu doreşte să poată anticipa ceva, deoarece astfel nu va fi tentată să te forţeze.

Repeta ceea ce-i spusese Janice şi constată pentru prima oară că aceste cuvinte căpătaseră un înţeles şi pentru el.

— Nimeni nu ar putea face un asemenea lucru, spuse Aaron, privind spre munţii împăduriţi. Gărzile călare ale şerifului au ieşit în teren, nu-i aşa? Îl caută pe criminal. Ca în vechiul vest sălbatic, îl vânează pe omul cel rău.

— Acum folosesc şi elicoptere şi jeepuri, îi reaminti Gilchrist.

— Ţi se pare un gest cavaleresc? zise Aaron, însoţindu-şi întrebarea de un singur hohot de râs.

— Caută un nebun care violează şi ucide femei, spuse Gilchrist. Nici asta nu e deloc cavaleresc.

Aaron nu mai zise nimic până când nu ajunseseră la casa lui Janice Wheeler; fluieră admirativ.

— Are situaţie, nu glumă! Hipnoza trebuie să fie o afacere excelentă.

— Are şi alte venituri, spuse Gilchrist, nu foarte bucuros să-i dea lui Aaron această informaţie.

— Norocul ei, spuse Aaron, în timp ce se apropiau de o uşă laterală, pe unde se intra în cabinetul ei.

Janice le deschise imediat, strângându-i mâna lui Gilchrist înainte de a i se adresa lui Aaron.

— Dumneata eşti domnul Holliman? Sunt Janice Wheeler. Te rog să intri.

Acum când era atât de aproape de ţinta sa, Aaron se simţi cuprins de nesiguranţă. Se uită în jur, neliniştit.

— Poate că ai dreptate, Mike. S-ar putea să nu fie cel mai potrivit moment.

Gilchrist ridică din umeri.

— Tu ai insistat să facem asta. Dar dacă acum consideri că nu...

Janice interveni imediat:

— De ce nu intraţi în cabinetul meu? Puteţi discuta din nou motivele pentru care doreşti această regresiune; bem o ceaşcă de ceai şi recapitulăm perioadele din viata dumitale pe care doreşti să le sondăm şi apoi te poţi hotărî dacă vrei sau nu să pornim. Le arătă uşa dublă ce se deschidea din acel coridor. Vă rog.

Aaron îl privi o secundă pe Gilchrist un lucru pe care îl văzu în fizionomia psihiatrului îl împinse să ia o hotărâre.

— OK, Să ne apucăm de treabă. O urmă pe Janice, făcându-i semn şi lui Gilchrist să vină după ei. Participi şi tu la spectacol, fără îndoială!

Gilchrist nu consideră că merită un răspuns.

— Te rog să-l ţii pe... omul acela departe de mine, îi spuse Lew lui Gary Delgado, începând să-i pună şaua lui Topper; îl văzuse pe Eugene Protheroe apropiindu-se *de* el prin grajd, cu magnetofonul pregătit.

— Cum aveai de gând să-i zici? îl întrebă Gary.

Calul său acoperit de pete şi cu capul ca al unui berbec era deja înşeuat, iar Gary tocmai se pregătea să-l scoată din grajd când îi vorbise Lew.

— Nu e un cuvânt pe care să-l găseşti tipărit în *Register,* îi răspunse Lew cu voce scăzută.

— Te cred, spuse Gary, plasându-şi calul în aşa fel încât să blocheze calea spre despărţitura lui Topper şi a lui Patton. Făcu totul foarte încet şi temeinic, urmărind atent sosirea lui Protheroe.

Reporterul strâmba zdravăn din nas, din cauza mirosului pătrunzător al animalelor; i se adresă direct lui Gary:

— Tu eşti unul dintre adjuncţi, nu?

— Da, domnule, răspunse Gary, lăsând să se vadă limpede

că nu are nici un pic de respect faţă de el.

— Locotenentul Frazier este pe aici? Mi s-a spus că boxa sa se află pe undeva prin zonă.

Era aproape sigur că locotenentul Frazier se mai afla încă la grajduri, pentru că nu îl văzuse ieşind, deşi se afla acolo de peste o jumătate de oră.

— Topper şi Patton; da, domnule, aici sunt, spuse Gary desfăcând foarte încet frâul calului său, trecându-l peste gât şi punându-i zăbala în gură.

— Şi locotenentul Frazier? se interesă Protheroe.

— E ocupat, domnule. Ne aflăm în cursul unei investigaţii. Vorbea cu Protheroe de parcă ar fi fost un elev de clasa a treia, puţin retardat.

— Asta ştiu, spuse Protheroe, evitând să facă vreo remarcă nepotrivită. Vreau să-i vorbesc.

— Îmi pare rău, domnule, dar el nu vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, spuse Gary făcându-şi de lucru cu frâul.

— Nu înţelegi, se burzului Protheroe. În momentul de faţă, el şi familia lui sunt în centrul atenţiei, iar...

— Cu toate acestea, el nu vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră şi cu nici un alt reporter, spuse Gary strângând chinga pentru a doua oară, asigurându-se tot timpul că Protheroe nu poate trece pe lângă el.

Lew se grăbi cu pusul şeii atât cât îi îngăduia mâna bandajată, înjurând tot timpul în gând, în acest răstimp. Afurisit să fie dacă se lăsa convins să-şi expună public durerea spre beneficiul celor care făceau reclamă în *Register* sau în oricare alt ziar. Auzea cât de bine se descurca Gary înaintea asaltului şi decise că îl subestimase pe tânărul său coleg Gary Delgado era mult mai abil decât îşi închipuise până atunci. Îşi fixă sacul la oblânc, verificând mai întâi dacă lanterna avea baterii bune. Punându-i grăbit frâul lui Topper, se gândi la un mod de a se recompensa fată de Gary, după ce trecea toată nebunia.

— Nu poţi să mă împiedici să stau de vorbă cu locotenentul Frazier, insistă Protheroe, devenind agresiv.

— Pot încerca totuşi, domnule, răspunse Gary şi îşi duse mâna la tocul revolverului, apoi îndepărtă piedica ce îi ţinea calul în loc. Îmi pare rău, domnule, dar acum trebuie să plecăm în patrulă. Eşti gata, Lew? strigă el peste umăr.

— Da, da, răspunse Lew suindu-se în sa, simţind o zvâcnire

de durere de-a lungul piciorului şi spatelui.

— Nenorocitule., izbucni Protheroe, zbierând la Gary, care se afla deja în şa.

— Nu e frumos să vorbeşti aşa eu un om al ordinii, îi spuse Gary, ţinându-şi calul între Protheroe şi Topper.

Dar Protheroe nu se dădea bătut chiar aşa de uşor şi începu să ţipe:

— Locotenent Frazier, puteţi să îmi spuneţi în ce fel va modifica această ultimă tragedie cursul anchetei?

— Dacă urli s-ar putea să se sperie caii, spuse Gary.

— Nu, nu pot, spuse Lew şi îşi îndemnă calul să o ia la galop, lucru interzis în grajd.

— Asta înseamnă că vă veţi mări eforturile, pentru a-l aduce pe acest asasin înaintea justiţiei? îl urmări Protheroe.

Răspunsul lui Lew se pierdu, deoarece Gary încălcă şi el regulamentul, luând-o la trap după Lew.

— Îmi plac unii reporteri, chiar dacă se agaţă ca râia de om, însă pe ăsta nu pot să-l sufăr. Întotdeauna am senzaţia că încearcă să-l ajute pe cel urmărit.

— Mda, spuse Lew, trăgându-şi mai adânc pălăria peste ochi, din cauza ploii. Câţi oameni mai fac patrulă, în afară de noi?

— Întreaga garnitură. Rafe se ocupă de partea estică, eu de sud, tu ai nordul, iar Faber vestul. Echipele sunt formate ca şi până acum: doi călăreţi şi un jeep. Avem două elicoptere în aer şi unul de rezervă, de la departamentul poliţiei din Oakland. Se întoarse şi privi înapoi. — Are să ne ajungă din urmă.

— Haide să mergem la punctul de adunare, spuse Lew, scârbit de hotărârea cu care urmărea Protheroe să profite de pe urma durerii lui.

— Ai de gând să faci două schimburi? întrebă Gary cu o urmă de îngrijorare.

— Desigur, toată lumea face la fel.

Era un răspuns destul de limpede, suficient poate pentru a-l reduce la tăcere pe Rafe Winfield, dar nu şi pentru Gary.

— Eşti convins că aşa trebuie? insistă el.

— Mda, răspunse Lew. Ai vreo rezervă pe care vrei să ţi-o exprimi în mod oficial?

— Dumnezeule, nici vorbă, spuse Gary. Tu ştii mai bine ce ai de făcut. În orice caz, adăugă el câteva secunde mai târziu,

dacă situaţiile noastre ar fi inversate, tu mi-ai pune aceleaşi întrebări, este?

Lew era gata să nege totul, dar conştiinţa lui îi spuse atunci că Gary avea dreptate. Îl opri pe Topper în loc.

— Şi eu aş fi procedat la fel, şi ar fi fost un lucru normal. Ţi-am dat răspunsul, eşti mulţumit?

— Desigur. Haide să plecăm şi să-l prindem pe ticălosul ăla.

Expresia lui Gary nu dezvăluia nimic din gândurile lui.

— Eşti sigur că personalul american pe care îl investigai te-a trădat vietcongului? întrebă Janice, după ce îl adusese într-o stare de transă profundă, pentru a-i putea reactualiza amintirea evenimentelor care precedaseră detenţia.

— Da, spuse Aaron.

— Cum poţi să fii atât de sigur? întrebă ea, aruncându-i o privire lui Gilchrist, care stătea cu coatele sprijinite de genunchi şi asculta atent şi sceptic.

— Aşa mi-au zis. Figura lui Aaron era disperată. Ceilalţi prizonieri din lagăr, cei care m-au bătut când am ajuns acolo. Ei mi-au spus.

— Nu crezi că ar fi putut să te mintă? întrebă Janice foarte calm, aşa cum vorbea tot timpul.

— Nu, nu! izbucni Aaron.

Janice îi puse mâna pe umăr.

— Eşti în siguranţă, Aaron, nu ai de ce să fii îngrijorat, nimic nu te ameninţă. Respiră adânc. Relaxează-te. Eşti în siguranţă. Ascultă vocea mea, numai vocea mea şi răspunde-mi la întrebări fără frică sau suferinţă. Atâta timp cât îmi auzi vocea, nimic nu te ameninţă. Poţi vorbi orice, fără teamă. Ascultă-mi vocea, Aaron, ascultă-mi vocea. Ea te calmează. Te simţi bine şi eşti relaxat şi poţi să-ţi aminteşti toate lucrurile din trecutul tău, fără a-ţi fi teamă! Poţi să-mi vorbeşti despre ele fără ca să te pui în primejdie şi fără sa suferi.

— Chiar funcţionează trucul ăsta? întrebă Gilchrist cu voce scăzută.

Janice ridică o mână, avertizându-l că trebuie să tacă din gură.

— Nu auzi decât vocea mea, Aaron, numai vocea mea. Atâta timp cât îmi asculţi vocea, te afli în siguranţă şi nu ţi se poate întâmpla nici un rău. Stai liniştit şi întoarce-te în zilele când erai prizonier de război într-un lagăr. Se răsuci în scaunul ei

şi îi făcu semn lui Gilchrist, vorbindu-i pe muteşte: Dacă nu te potoleşti, te dau afară.

Gilchrist ridică braţele, în semn că a înţeles.

Janice îşi concentră din nou atenţia asupra lui Aaron.

— Te afli din nou, în lagăr, acum. Ce vezi?

— Cuşti, spuse Aaron trist, ca de foarte departe. Sentinele cu arme şi cuşti. Bărbaţi chirciţi în ele. Noroi peste tot.

— Vorbeşte-mi despre lagăr, Aaron. Ce-ţi aminteşti despre el? Janice îl scruta atent, pentru a nu-i scăpa nici un eventual semn de alarmă.

— M-au bătut. Americanii. Vietnamezii m-au băgat într-o cuşcă din cauza asta. Una din laturi era deschisă. Pe acolo intra ploaia, fără încetare. Toată ziua şi toată noaptea. Respiraţia îi devenise neregulată. Nu poate fi oprită în nici un chip. Zgomotul îşi duse mâinile la urechi nu se opreşte niciodată şi doare.

— Acum nu te doare, Aaron. Acum eşti în siguranţă. Auzi vocea mea şi ştii că eşti în siguranţă. Aşteptă până ce respiraţia îi reveni din nou la normal. Foarte bine. Spune-mi de ce te-au bătut. Nu o să te mai bată nimeni, nu ai de ce te teme. Spune-mi de ce te-au bătut.

— Am lucrat în serviciul de informaţii. Ştiam ce afacere puseseră la cale. Aproape reuşisem să-i prind. Vietnamezii au pus mâna pe câţiva dintre ei, dar şi pe mine. Ei au dat vina pe mine. Clătină din cap, neîncrezător. Eram cu toţii prizonieri ai vietcongului, dar ei, ei au spus vietnamezilor că eu sunt agent secret. Eu nu eram, sau nu în modul în care îşi închipuiau vietnamezii. Le-au spus că mă folosesc de prostituate pentru a prinde soldaţi ai vietcongului, iar comandanţii lagărului le-au dat crezare. Ochii lui Aaron vedeau acum lucruri petrecute cu atâţia ani în urmă. Atunci au adus-o pe Soaţa Durerii, pe Ba Phao.

Janice îl potoli din nou, asigurându-l că nu are ce i se întâmpla, începuse însă să se întrebe cât de profundă era afecţiunea lui Aaron. Era supărată, atât pe Gilchrist, cât şi pe ea însăşi.

— Aaron, cine este Ba Phao?

— Soaţa Durerii, Soaţa Durerii, spuse el, transformând cuvintele într-o tânguială nesfârşită. Ba Phao. Ba Phao. Ba Phao. Mi-au arătat ce este în stare să facă.

Îşi lăsă brusc capul pe spate şi începu să urle.

— Aaron! spuse Janice, pierzându-şi o parte a calmului şi

aşezându-i o mână pe umăr. Eşti odihnit şi liniştit. Nu auzi decât vocea mea, doar vocea mea, eşti în siguranţă şi nu te temi de nimeni.

Se ridică şi îi făcu semn lui Gilchrist să iasă împreună cu ea în anticameră. De îndată ce se aflau afară, Gilchrist o întrebă:

— Ce naiba se întâmplă cu el?

— Exact asta doream să te întreb şi eu, îi răspunse Janice tăios. Cine este această Ba Phao şi de ce îi este aşa de teamă de ea? întrebă ea, fiecare şoaptă a ei având duritatea unei lame de cuţit.

— Nu ştiu, recunoscu Gilchrist cu glas tremurat. Nu mi-a vorbit niciodată despre ea până acum şi nici în fişa sa nu se pomeneşte nimic.

— Minunat, spuse Janice. Şi acum ce ai vrea să fac? Să continui cu regresiunea sau vrei să-l scot din starea de hipnoză?

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Gilchrist după câteva secunde de gândire. Dacă poţi să-l controlezi în continuare, ar putea fi foarte util şi am descoperi ce anume i-a provocat imensa lui nervozitate şi vrei să spui că nu ştii? Absolut nimic? îl întrebă Janice, cu voce reţinută încă, totuşi cu jumătate de octavă mai sus decât înainte.

— Nu, răspunse Gilchrist, frecându-se la bărbie. Există vreo şansă ca să fi inventat totul?

— Nu este imposibil, dar mă îndoiesc. Începuse să fie foarte supărată pe Gilchrist. Şi de ce mă rog ar inventa aşa ceva?

— Poveşti pe care le-a auzit în Vietnam sau de la alţi veterani din spital. Ridică din umeri. — De unde ştiu eu că nu ne povesteşte ceva auzit?

— E prea puţin probabil, dacă te gândeşti la cicatricele de pe trupul său. Cineva i-a provocat un rău îngrozitor, şi nu numai o dată, ci de mai multe ori. Cicatricele acelea nu i-au apărut accidental. Ridică un deget în semn de ameninţare. Nu voi mai tolera nici un fel de nouă întrerupere. Regresiunea pe care o întreprind în momentul de fată este cu mult mai dificilă decât mi-am închipuit, şi aceasta în mare măsură din cauză că tu presupui că Aaron şi-a fabricat o parte a experienţelor sale şi şi-a suprimat altele, încheie ea şi o porni din nou spre cabinet.

— Ce-ar fi să-l lăsăm în pace să doarmă? îi sugeră Gilchrist. Putem pune la cale o metodă mai bună de abordare a acestor amintiri ale lui, dacă despre asta e vorba.

— Da, aşa trebuie să procedăm, spuse Janice într-un fel care lăsa să se înţeleagă că ar fi trebuit să facă astfel de la bun început, după părerea ei. Însă nu pot să-l las să revină la realitate, pur şi simplu, din cauza vârtejului de care este bântuit acum. Are nevoie de unele pregătiri, trebuie să-i pun la dispoziţie anumite instrumente, care să îl ajute să facă faţă valului de amintiri care s-a declanşat.

— Există şi medicamente care ne pot ajuta, începu Gilchrist, dar Janice îl opri imediat.

— Ar fi un gest nechibzuit, spuse ea. De fapt, cel puţin o parte a răului din el a fost provocat de medicamente. Omul acesta nu are nevoie să se joace cineva cu conştiinţa lui, doctore Gilchrist. Se uită în direcţia uşii. Trebuie să mă întorc la el.

Iar după ce îşi va reveni din transă, noi doi trebuie să purtăm o discuţie foarte serioasă.

Gilchrist se întoarse în cabinet profund rănit în amorul propriu. Nu era suficient că Janice Wheeler, pe care o considera un soi de şarlatancă cu diplomă, îl acuza pe el *pe el* de iresponsabilitate, dar ca să ajungă să-i explice cum trebuie să se poarte cu un pacient, asta i se părea strigător la cer. Se aşeză din nou, fierbând de ciudă.

Janice începu să-i vorbească iarăşi lui Aaron, cu voce calmă şi mângâietoare, aşa ca la început.

— Eşti în siguranţă. Nimic nu-ţi poate face rău. Eşti calm şi relaxat.

— Ba Phao, şopti Aaron. Ba Phao.

— Poţi să-mi spui cine este Ba Phao? întrebă Janice, încruntată.

— Soaţa Durerii, răspunse Aaron şi mai agitat decât înainte.

— Eşti calm, Aaron, îi reaminti Janice mai insistent.

— Ea cunoştea durerea, ştia totul despre durere. Vocea lui avea inflexiuni de bocet. Ei ştiau au aflat că eu eram răspunzător de moartea acelor femei şi atunci au adus-o. Deşi nu vedeau nimic palpabil, ochii săi se mişcau în toate direcţiile. Mi-a promis chinuri, chinuri fără de sfârşit. Avea figura unui înger, fără nici un rid sau defect. Lui Maxwell i-a tăiat penisul cu dalta. Hohoti oribil. M-a obligat să mă uit. Făcea tot felul de lucruri care te excită, însă nu în chipul cuvenit, ci cu ajutorul unor fire şi baterii. Apoi se căţăra pe mine şi mă drăgălea,

blestemată să fie! până când mă excitam. Şi atunci, numai atunci, îmi punea picioarele pe cărbuni aprinşi sau îmi cojea pielea de pe degetul mare sau de pe mână sau

Gilchrist se albise în timp ce asculta şirul cuvintelor, aducându-şi aminte de urmele pe care le văzuse pe trupul lui Aaron. Oricât de neverosimil suna, i se părea pentru prima oară că aude purul adevăr din partea pacientului său.

— Aaron, eşti calm, repeta Janice. Nu eşti în nici o primejdie.

— Spunea că din pricina femeilor care au murit! Îmi spunea asta şi se uita cum zac în afurisita de cuşcă, cu puroiul scurgându-se din mine. Au adus-o special pentru mine. Drace! Cât de mult îmi doream să o omor! Vroiam să-i plătesc pentru fiecare chin îndurat, exact în acelaşi fel! Se ridică brusc în picioare, înlătură cu brutalitate mâna lui Janice şi lovi cu putere peretele cu pumnul. Se auzi zgomotul unui os care se frânge, iar Aaron zâmbi, apoi strigă: Are să mă găsească! Afurisită să fie! Mi-a promis că o să mă găsească. Oriunde plouă, are să mă găsească şi are să mă ucidă. Vroia să mă omoare. Mi-a explicat cum o va face. Are să-mi taie buzele şi mâinile şi penisul şi picioarele şi o sa stea sa se uite la mine cum mi se scurge ultima picătură de sânge.

Tremura din tot corpul, urlând de teamă. Janice se uita cum Aaron se învârtea prin cabinetul ei ca o fiară în cuşcă, ascunzându-se şi tupilându-se prin colţuri şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. „Sfântă Fecioară Maria," şopti ea, simţind nevoia să se roage, pentru prima oară după zeci de ani.

Gilchrist văzu că Aaron se apropie de el şi se grăbi să se ferească din calea lui. Puse scaunul între ei, deşi Aaron nu părea conştient de prezenta lui.

— Aaron, pronunţă el pentru a-i testa reacţia şi nu se supără când constată că aceasta nu apărea; continuă să se uite la Aaron, neştiind ce ar trebui să facă.

Aaron se lăsase să alunece la baza unui perete şi se ghemuise acolo; urletele se transformaseră în scâncet şi îşi ridicase braţele, pentru a-şi proteja faţa şi capul. Atunci se petrecu în ei o schimbare subtilă: pe lângă groaza nemăsurată îşi făcu acum apariţia şi furia.

— Aaron? încercă Janice un apel, deşi era conştientă că îi scăpase cu totul de sub control.

Cuprins de un delir neaşteptat, se repezi la ea şi se pregăti să o prindă, emiţând un sunet inuman. O înşfăcă şi se folosi de greutatea sa pentru ca să o pună la pământ, cu gura larg deschisă, oprindu-şi dinţii la mai puţin de un centimetru de gâtul femeii. Trăgea de ea şi de hainele ei, în timp ce Janice ţipa, încercând să-l lovească sau să-l zgârie Aaron îi sfâşie cea mai mare parte a hainelor şi îşi înfipse dinţii în umărul ei.

Strigătul ei lung şi sfâşietor avu darul să-l scoată pe Gilchrist din starea sa de stupoare. Se scutură şi, într-un acces de sentiment de vinovăţie cum nu mai cunoscuse niciodată în viaţa lui, puse mâna pe scaunul pe care stătuse şi-l lovi pe Aaron în spate cu toată puterea. Spre deosebire de scaunele din filme, acesta nu se sfărâmă, nici măcar nu se rupse. Se auzi în schimb un sunet dezgustător, acela de coaste sfărâmate.

Aaron smulse atunci obiectul din mâinile lui Gilchrist, urlă la acesta şi îl împinse până la perete. Gilchrist încercă să vorbească, dar figura inumană cu care se trezise în faţă îi opri cuvintele în gât. Simţea instinctiv că orice apel făcut către cineva sau mai degrabă *ceva* atât de bestial ca animalul acela rapace ascuns în ceea ce aducea cu trupul lui Aaron Holliman nu avea nici o şansă de izbândă. Scaunul se zdrobi de perete şi parţial de propriul său corp; înainte de a-şi pierde cunoştinţa, apucă să vadă acel travesti al lui Aaron aplecându-se asupra corpului inert al lui Janice Wheeler.

După mai mult de douăzeci de minute, Gilchrist îşi reveni, lovit imediat de o duhoare ca de criptă. Covorul pe care îi zăcea capul începuse să se întţepenească din cauza sângelui uscat. Gilchrist se ridică în genunchi, luptându-se cu greaţa care ameninţa să-l copleşească. Se ridică în picioare, văzu ce-i făcuse pacientul său lui Janice Wheeler şi se încovoie.

Ferindu-se teribil să nu se uite din nou în direcţia ei ştiind totuşi că nu-şi va şterge niciodată din memorie imaginile acelea ieşi împleticindu-se în anticamera cabinetului şi întinse mâna spre telefon.

23

O duzină de ajutoare de şerif şi membri ai gărzii călare, toţi obosiţi şi înfriguraţi, se pregăteau pentru cel de al doilea

schimb. Cei mai mulţi se îngrijiseră, cât de cât, de caii folosiţi în primul schimb şi îşi pregăteau alţii pentru a pleca din nou. Încă nu era ora patru, iar ploaia cădea tot mai tare de o oră încoace. Noroiul devenise o problemă din ce în ce mai grea, mai ales acum, când jeepurile nu mai aveau acces pe două dintre potecile folosite în caz de incendiu. Voluntari ai Asociaţiei Călăreţilor din Martinez aduseseră cafea fierbinte, supă şi sandvişuri pentru călăreţi; majoritatea poliţiştilor terminase acum de mâncat şi, împreună cu cei din gardă glumeau cu voluntarii, nu cu prea mult chef.

Lew reuşise să pună şaua pe spinarea lui Patton şi se lupta să-i strângă chingile. Se hotărâse aproape să o sune pe Rowena înainte de a-şi începe cel de al doilea schimb, când veni spre el una dintre fetele ranger.

— Aveţi o convorbire telefonică, spuse tânăra roşcată.

— Cine este? întrebă el văzându-şi de treabă, deoarece nu avea nici cea mai mică intenţie să stea din nou de vorbă cu presa.

— Sunt cei de la birou. Florence Hoven. Spune că este foarte important. Foarte important, spuse tânăra, hotărâtă să nu plece, decât dacă i se comanda acest lucru.

— Presupun că trebuie să răspund, spuse Lew, încercând să-şi imagineze ce putea considera Florence suficient de important ca să-l cheme. În biroul central?

— Da, linia doi. Ezită. Vreţi să termin eu pregătitul calului în locul dumneavoastră?

În mod obişnuit, Lew ar fi respins cu tot dispreţul o asemenea ofertă, dar de această dată ridică din umeri:

— Desigur, de ce nu? Mulţumesc. Mergând spre birou, se întrebă dacă voluntarii vor avea ideea să-i pună şi lui în termos nişte supă; l-ar fi ajutat foarte mult când i se făcea frig. Intră în biroul principal şi ridică receptorul. Lew la aparat; ce s-a întâmplat, Florence?

— Gilchrist tocmai a sosit la serviciul de urgenţe, începu ea, sumbră şi tulburată. A lăsat un raport.

— Ce-i cu asta? spuse Lew oftând. Administraţia Veteranilor nu se poate descurca singură?

Simţea că avea suficiente pe cap şi nu putea să se mai ocupe şi de altceva.

— Nu este problema Asociaţiei, sau nu direct, în orice caz.

Lew, trebuie să-l asculţi. Raportul a fost înregistrat pe bandă. Îi dau drumul chiar acum. Te rog.

Un anume lucru din vocea ei, un lucru pe care nu îl mai sesizase niciodată îl convinse pe Lew să asculte banda.

— Mda. O.K.

Îşi întinse un picior peste marginea biroului şi rămase nemişcat: banda începu să-i dezvăluie informaţiile destul de confuze ale lui Michael Gilchrist, în timp ce medicii de la urgenţă îi tratau coastele rupte, numeroasele contuzii şi răni. Pe măsură ce asculta, atitudinea lui Lew era tot mai gravă.

Lew se folosi de sistemul de amplificare al grajdului pentru a anunţa un ordin neaşteptat: toţi poliţiştii, rangerii şi călăreţii din gardă trebuiau să se prezinte neîntârziat în arena acoperita. Plecă şi el apoi într-acolo; avea priviri fixe.

În arenă îl aşteptau treizeci şi doi de bărbaţi miraţi, iar câţiva dintre ei începuseră deja să facă glume în legătură cu o schimbare a planului de bătaie.

— Chiar aşa şi este, începu Lew într-o manieră care le atrase tuturor atenţia ca este vorba de ceva serios. Avem informaţii noi despre Omul Lup. Trebui să se oprească puţin, nu din cauza mulţimii de întrebări, ci mai degrabă din pricina propriilor sale emoţii. Avem un martor ocular, spuse el când întrebările se mai potoliră. Identificare sigură, care va rezista în oricare tribunal. Îşi privi mâna bandajată. Este periculos, extrem de periculos.

— Hei, astea sunt bancuri, strigă unul din oamenii din gărzi. Noi suntem băieţi, iar lui nu-i plac băieţii.

— Este periculos, repetă Lew, potolind încă o dată valul de amuzament. Nu ştiu cu precizie dacă este înarmat, însă nu trebuie să ne asumăm nici un risc. De la secţia noastră sunt aduse acum arme pentru menţinerea sub control a dezordinilor şi o duzină de carabine. Fiecare dintre voi va primi câte una, în plus fată de pistoalele pe care le posedă deja personalul angajat. Îşi ţinea privirile în jos. Este experimentat în ceea ce priveşte lupta în junglă şi a ucis şi cu mâinile goale. Există dovezi ca ar fi nebun.

— Ei, haide! protestă unul dintre oameni.

— Iar auzim tâmpeniile astea! se revoltă altul.

— E nebun, repetă Lew. Se comportă şi probabil se şi consideră un animal sălbatic.

Se aşternu liniştea, apoi se auziră câteva chicote.

— Hei, Lew, nu ne dai şi nişte gloanţe de argint împreună cu acele carabine? strigă Rafe Winfield.

— Nu e de glumit, spuse Lew. Nu ne luptăm de fapt cu un om, deşi posedă viclenia umană. Oftă. Bărbat. Alb. Un metru nouăzeci, şchioapătă, este solid, prezintă cicatrice puternice pe corp, păr castaniu închis, o parte albit, ochi căprui.

— Nu are cumva şi un nume? strigă unul dintre poliţişti.

Lew răspunse cu greutate.

— Holliman, spuse el în cele din urmă, ridicând vocea, pentru a acoperi zgomotul ploii. Aaron Holliman.

— Cum naiba? exclamă Rafe.

— Holliman? repetă un poliţist.

— Ei, haide, Lew, spuse Gary. Nu mi se pare amuzant.

— Nu, răspunse Lew calm. Nici nu este. Măsură oamenii adunaţi în arena acoperită. — Nu aş vrea ca vreunul dintre voi să facă greşeala să-şi închipuie că ceea ce urmărim noi acum este Aaron: nu este aşa, sau nu este aşa raţional vorbind. Am auzit ce a spus psihiatrul şi sunt în posesia declaraţiei lui de martor ocular. Indiferent ce este Aaron Holliman, nu îl urmărim pe el personal. Noi urmărim un... animal. Ceva scăpat de sub control.

— Hei, Lew, nu pot să cred, spuse Rafe, făcând o ultimă tentativă curajoasă de a sparge acest cerc vrăjit, care îl făcea să despere.

— Ceva s-a întâmplat cu Aaron. Aaron nu mai există. Trebuie să uitaţi tot ceea ce ştiaţi şi gândeaţi despre Aaron, spuse el, uitându-se atent la oamenii din jurul său. Avem acum de-a face cu un animal de pradă, care, ne vânează fără odihnă. Iată la ce trebuie să ne aşteptăm!

Gary făcu o ultimă tentativă de a glumi.

— Totuşi, eşti sigur că nu avem nevoie de gloanţe de argint?

Întrebarea lui nu stârni decât câteva zâmbete destul de palide.

— Nu, răspunse Lew cu seriozitate. Nu cred că de asta avem nevoie.

Cel de al doilea elicopter aparţinând administraţiei parcurilor era pe cale să se ridice când un om apăru fugind în uşa pe jumătate deschisă.

— Hei, strigă el, acoperind zgomotul palelor. Hei, vreau să vin şi eu cu voi, băieţi, spuse Eugene Protheroe, arătând legitimaţia sa de ziarist şi o bancnotă de o sută de dolari. Uite, ca să merite şi pentru voi. Oferind banii, începu să râdă. Haideţi, băieţi. Ştiu că aveţi şi voi nevoie. O sută de dolari. Libertatea presei.

— Perfect, spuse pilotul, întorcându-se către rangerul de pe locul pasagerului. Ce-ar fi să ne mai dai încă una?

— Să ştii că nu prea e voie, spuse rangerul, privind cu lăcomie suta de dolari.

— Câte una pentru fiecare, acceptă Protheroe, şi cea de a doua bancnota îi apăru în mână, ca la scamatori. O oră, adăugă el, văzând că cei doi ezită. Nu pun întrebări şi plătesc cu bani gheaţă.

Era o sumă suficient de mică pentru ce ştia el că ar putea realiza cu plimbarea lui; avea posibilitatea sa prezinte la prima mână, ca martor ocular, cea mai stranie urmărire a unui om din istoria Ţinutului Contra Costa.

— O sută de dolari pentru o oră, murmură pilotul, fără a se uita direct la rangerul de lângă el. Pentru fiecare dintre noi.

— Ce naiba! exclamă rangerul. Suie-te. Numai să nu spui nimănui că noi te-am lăsat. Dacă întreabă cineva, spui că ai fost pasager clandestin.

Protheroe se urcă în aparatul de zbor, cu toate carnetele şi magnetofoanele sale.

— Eu sunt pregătit, domnilor, spuse el zâmbind, şi elicopterul se înălţă în aer.

— Noi răspundem de sectoarele nordic şi vestic, spuse pilotul, în timp ce Protheroe se aşezase pe scaun şi îşi prinsese centura. Vom primi şi alte ordine, mai târziu. Se aşează comod în scaunul său. Sau crezi că e o şmecherie?

— Ce să fie o şmecherie? ţipă rangerul, ca să fie auzit.

— Identitatea criminalului. Crezi că e într-adevăr cel căutat?

Întrebă Protheroe tare, începând un interviu din pură obişnuinţă. Nu s-au păcălit cumva?

— Cine ştie? întrebă rangerul, privind copacii ce rămâneau undeva, în urma lor.

Protheroe rânjea cu gura până la urechi, în timp ce elicopterul aluneca pe cerul încărcat cu stropi de ploaie.

— Se ştie dacă a intrat în parc? întrebă Lew pe rangerul

care călărea lângă el.

— Nu se ştie sigur, spuse Steve Potter, strângându-şi haina galbenă de ploaie în jurul trupului. Să fie al naibii, tare bine era dacă scotea nevastă-mea jacheta cea groasă de la curăţătorie!

— Te înţeleg perfect, spuse Lew, pe care îl dureau umerii de o jumătate de oră. Crezi că jeepul poate sui dealul următor? adăugă el, privind drumul abrupt şi noroios dinaintea lor.

— Mă cam îndoiesc, spuse Steve. Dimineaţa asta au trebuit să se întoarcă cu jeepul. S-ar putea ca Rollins să se urce cu al lui, dacă vine în zig-zag, cu toate că mă îndoiesc. O să fie greu şi pe cai. Se aplecă şi-l bătu pe gât pe Morgan, calul său. Poate ar fi mai bine să nu urcăm pe drum, ci să o luăm de-a curmezişul, peste deal. De la prânz până acum şleaurile s-au adâncit şi mai mult. Rămase tăcut o vreme, apoi puse întrebarea care îl preocupa de fapt în acel moment mai mult decât orice. Este adevărat că-l cunoşti pe individul ăsta? Cel pe care îl urmărim?

— Ce să fie adevărat? răspunse Lew cu o întrebare, obosit să vorbească atâta despre Aaron.

— Este adevărat că a lucrat la acest caz? că ştia tot timpul ce avem de gând să facem? — Steve era indignat, se vedea în acelaşi timp că admiră performanţa. Cum de a reuşit chestia asta?

— Mda, răspunse Lew, într-un fel e adevărat. A lucrat pentru mine. Îmi... plăcea de el. Nici nu mi-a trecut prin cap. Se uită într-o parte, Nu ştiam această latură a lui.

— A fost un şoc teribil, nu?

— Mai rău decât atât, spuse Lew, care încă nu fusese în stare să se împace cu moartea Paulei, privită prin prisma a ceea ce Gilchrist îi povestise despre Aaron. Ce anume putea să schimbe un om atât de radical, încât să devină ceea ce, descrisese Gilchrist. Spunea că vrea să pună capăt crimelor cu orice preţ. Şi, după cum o spunea, era pornit să o şi facă. Această explicaţie era adresată mai mult lui însuşi decât lui Steve. Nu pot să înţeleg.

— Nu auzi ceva? îl întrerupse Steve.

— Unul dintre elicoptere, asta aud, spuse Lew oprindu-l pe Patton în loc şi ascultând atent.

— Nimic altceva? se miră Steve, privind în jur destul de tulburat şi neliniştit; nervozitatea i se transmise şi calului, care începu sa meargă pieziş şi să-şi arate albul ochilor.

— Nu ştiu bine, spuse Lew. Cred că nu. E greu de zis, când plouă atât de tare.

— Mda, confirmă Steve, privind peste umăr o dumbravă ascunsă într-o cută a dealului. Uite, cred că despre asta e vorba. Se ridică în scări şi privi roată. Aş da orice să pot vedea bine ce se petrece.

— Acolo, în dumbravă, sunt câţiva cerbi, spuse Lew, care recunoscuse profilul delicat al unui animal şi coarnele. Se întâmplă de multe ori în această perioadă a anului. Încep să iasă, ca să poată găsi de mâncare. Îi arătă locul şi lui Steve.

— Eşti sigur că nu e vorba şi de altceva? întrebă Steve.

— Dacă ar mai fi şi altceva, cerbii aceia ar fugi de acolo imediat. Nu ar rămâne ei într-un loc în care se află o fiinţă ca numele lui Aaron îi rămase în gât o bestie în libertate. Haide, trebuie să ne întâlnim cu detaşamentul al treilea pe creasta dealului, peste zece minute. Îl îndemnă pe Patton să urce panta, ţinându-l pe lângă drumul stricat de ape. Îi făcu semn lui Steve să rămână în urma lui. Nu are nici un rost să ne înnămolim amândoi odată, strigă el în urmă, sperând că nu va fi nevoie de efort prea mare pentru ca să ajungă în vârf; simţi copitele calului alunecând şi încercând să se agaţe de coastele spălate de ploi.

Steve îl urmă consternat, însă tăcut.

Într-un colţ îndepărtat al minţii sale, Aaron ştia că este vinovat, că făcuse ceva atât de atroce încât nu avea cum să se mai spele vreodată de păcatul lui, dar acorda acum prea puţină atenţie mustrărilor de conştiinţă care îl urmăriseră atâta vreme. În sfârşit avea ocazia pe care o căutase, de a scăpa de toată vina şi de toată ruşinea, de a alunga frica ce îl urmărea aproape de o veşnicie. Avea să izgonească pe Ba Phao şi pe femeile pe care nu dorise să le trădeze niciodată. Nici una nu va mai avea vreodată puterea să-i facă rău.

Aluneca printre umbre, urmând albia pârâului şi ţinând sub observaţie poteca aflată la circa şapte metri deasupra lui. Nimeni nu cerceta de-a lungul pârâului, se gândi el triumfător, nimeni nu-şi imagina că se află acolo. Se mişca uşor de la stânci la malul apei, iar apoi din nou înapoi, cu o forţa atât de mare, încât i se părea de mirare că nu poate sări direct în drum. Auzi la distantă bătaia palelor de elicopter şi îl străbătu un fior de frică, aducându-şi aminte cât de vulnerabil era de fapt. I-ar fi

fost uşor oricui să-l urmărească, să-l încolţească şi să-l împuşte. Ridică un pumn în direcţia aparatului ce se apropia, încântat că se bucura de protecţia copacilor din jur. Era în siguranţă. Pentru moment, el era vânătorul. Nimeni nu ştia unde se află. Chiar dacă raza de lumină mătura vârfurile copacilor, el era în deplină siguranţă.

În alte vremuri ar fi chicotit, dar sunetul pe care îl scoase acum semăna mai degrabă cu un lătrat, un râs urlat care îl făcu nervos; nu se simţea în largul lui, cu atât mai mult cu cât elicopterul se oprise deasupra capului. Era obişnuit cu aparatele acestea din Vietnam, unde le întâlneai peste tot. Se presupunea că ele trebuie să asigure acolo protecţia, însă el ştia bine cât de absurdă era această pretenţie. Aparatele acestea, cu palele lor ca nişte cuţite uriaşe, semănaseră multă moarte. Cuţite. Îşi aminti măiestria cu care Ba Phao transforma o simplă daltă în cuţit, topor, în orice alt instrument de tortură. Se lăsă pe vine şi rămase liniştit până ce huruitul elicopterului se pierdu în vântul tot mai mare.

Zgomotul unui foc de carabină răsună de mai multe ori, purtat de ecou printre copaci. Aflat chiar în apropierea crestei, Lew îl opri scurt pe Patton şi îşi luă aparatul de emisie-recepţie de la brâu.

— Rafe, aici Lew. Cineva a tras chiar acum un foc în secţiunea ta.

La început nu se auzi decât pârâitul paraziţilor; apoi, când îl ajunsese şi Steve din urmă, veni răspunsul lui Rafe:

— Alarmă falsă.

— Ar fi mai bine să nu prea avem situaţii din acestea, îl avertiză Lew. Nu suntem doar noi în parc. Spune-le tuturor: să nu tragă, dacă nu ştiu precis în ce trag. Ai înţeles? Nu trageţi aşa, că vi se pare vouă.

— Baker a crezut că vede ceva, răspunse Rafe, oferind această scuză fără nici un alt comentariu.

— Nu e suficient să vezi „ceva". Toată lumea să aibă lanternele pregătite. Dar să nu mai trageţi, ai înţeles?

— Şi dacă detectăm hm...

— Bestia, completă Lew sec.

— Da, bestia. Atunci tragem?

Paraziţii erau din ce în ce mai răi.

— Dacă trebuie neapărat, răspunse Lew, supărat pe sine

pentru că pronunţase acest lucru. Spune-le rangerilor să aprindă farurile maşinilor. E suficient de întuneric ca să le folosească.

— Am înţeles, spuse Rafe. Terminat.

— Şi eu, răspunse Lew, punându-şi aparatul la loc sub manta, în tocul prins la brâu. Ai auzit şi tu?

— Împuşcătura? spuse Steve. Da, am auzit-o. Nu mai era aşa de nervos ca mai înainte. Aici, pe creasta dealului, de unde avea o panoramă vastă, nu vedea de ce ar fi nervos. Îl îndemnă pe Morgan să tină pasul cu Patton. Hei, ia uită-te acolo! arătă el, străduindu-se să vadă prin ploaie.

— Elicopterul parcului, spuse Lew, urmărindu-l cum se ridică din albia unui torent, cu lumina proiectorului îndreptată spre copaci. Nu va reuşi să stârnească decât animalele sălbatice. Mă îndoiesc că... Aar... bestia se va lăsa gonită de o lumină.

— În schimb caii s-ar putea speria, când se face puţin mai întuneric, spuse Steve cu pesimism îndreptăţit.

— Uite ce face, comentă Lew, urmărind cum elicopterul execută o piruetă, coborând apoi din nou în albia mărginită de pădure. Sper ca pilotul să aibă minte suficientă. Ăsta nu e un loc în care să rişti, mai cu seamă pe o vreme aşa de proastă.

În faţa ochilor îi apărură atunci, într-o succesiune rapidă, femeile goale şi mutilate, aruncate în noroi. De ce nu ar risca puţin şi un pilot pentru ele? se întrebă el, când ele au riscat atât de puţin şi au pierdut atât de mult?

Steve îi făcu semn spre încrucişarea de drumuri din faţa lor, unde erau aşteptaţi de doi călăreţi şi un jeep.

— Au ajuns devreme.

— Sau am întârziat noi, spuse Lew, fără să se ostenească să se uite la ceas.

Gary Delgado era însoţit de un membru al gărzii, fermier de lângă Clayton rangerul din jeep avea figură de adolescent, dacă nu ţineai cont de ridurile profunde din jurul ochilor.

— Cum merge? ţipă Gary când Lew şi Steve se mai apropiaseră.

— Sunt ud şi obosit, mi-e frig, şi aş vrea să pun mâna pe individul ăla, răspunse Lew.

— Cam aşa zic şi eu, confirmă Gary. Care-i dobitocul care a tras focul acela, ştii cumva?

— Cineva care-l însoţeşte pe Rafe, spuse Lew, înălţându-se

în scări, ca să se mai întindă. Ai descoperit vreo urmă pe undeva?

— Vrei să spui, dacă l-am văzut pe Holliman? îl întrebă Gary direct. Nu, şi nici semne că ar fi trecut, urme de paşi, garduri rupte sau cadavre.

— Gary! îl atenţionă Lew.

— Ei bine, nu am văzut nimic. Gary îşi mângâie arma vârâtă în husa ei impermeabilă, pe o parte a şeii. — Dacă dau ochii cu el, nu avea nici o grijă. Am să-l fac...

Lew clătină din cap:

— De ce să fie tocmai Aaron!

— Tu singur afirmi că nu e vorba de el, spuse Gary, aruncându-i o privire severă.

Lew se uită şi el în ochii lui Gary, spunând:

— Nu, de fapt nu e el.

Vegetaţia de mică înălţime stejar otrăvitor, în cea mai mare parte oferea un ascunziş perfect; Aaron stătea ghemuit, fără a ţine seama de noroi şi de hainele lui sfâşiate. Era fierbinte, ca şi cum l-ar fi mistuit o febră. Prin vene i se scurgeau valuri de adrenalină, care dădeau forţă imensă muşchilor săi. El era imun la greutăţile cu care se înfruntau urmăritorii, ceea ce-i dădea o imensă satisfacţie. Urmări cu privirea jeepul care lua cu greu curba; roţile se învârteau de multe ori în gol în făgaşurile adânci. Înaintea lui, cei doi călăreţi mergeau în linişte, urmărind cu atenţie coastele muntoase.

Nu încă, nu încă, gândi creatura ce fusese odată Aaron. Avea tot timpul să-i oprească. Acum trebuia să stea ascuns, să le întindă o cursă. Rămânând în continuare protejat de tufişuri, se căţără pe panta abruptă, îndreptându-se spre o zonă îngustată a drumului, unde acesta prezenta o cotitură în vârf de ac. Nu trebuia decât să sape puţin ca să cedeze, se gândi el. Dacă procedeul funcţionase în junglă, de ce nu ar merge şi aici? Altă dată l-ar fi deranjat că nu are unelte, dar acum acest fapt părea lipsit de importanţă. Avea să-i distrugă pe toţi, iar pe urmă Ba Phao nu o să mai poată să-l găsească. Niciodată.

Încercă să se sprijine de o rădăcină ieşită la suprafaţă; spre mirarea lui, avea dureri în mână. O cercetă de aproape, fără a simţi că alunecă pe spate. O părticică a minţii sale înţelese

vătămarea pe care o suferise. Cum naiba îşi fracturase mâna? Un scaun? Un zid? Idiotul de Gilchrist? Întrebările i se şterseseră apoi din memorie şi o porni din nou spre locul unde dorea să-şi organizeze ambuscada.

— Hei! urlă, Protheroe trăgându-l pe pilot de mânecă, pentru a-i atrage atenţia. Ce se vede acolo?

Pilotul urmări cu privirea direcţia indicată.

— Garda, răspunse el cât putea de tare. Fără jeep.

Sub ei şi într-o parte cam la ora trei, se gândi Protheroe doi care urcau din greu pe o potecă îngustă, cu călăreţi aplecaţi în faţă; aveau pălăriile trase până peste ochi. Protheroe în acele momente şi-ar fi dorit să fi luat cu el şi un aparat de fotografiat; o asemenea imagine, dacă ar fi reuşit să o surprindă ar fi fost spectaculoasă, s-ar fi putut mândri cu ea peste tot.

— Mergem să verificăm următorul teren, ţipă pilotul. Uitaţi-vă după nişte locuri unde am putea coborî.

Elicopterul se înălţă şi se deplasă cam un sfert de milă spre vest.

Rafe Winfield strănută pentru a cincea oară în ultima oră şi se gândi, supărat, că a răcit. Îl ţinea pe Gizmo la pas, lăsând cel puţin şapte metri între el şi spatele jeepului. În faţa lor, Jim

Byers călărea uşor. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului său liber pe aceste poteci şi le cunoştea mai bine decât anumite străzi din Walnut Creek. Mergea în frunte tocmai pentru că era aşa de familiarizat cu locurile, fiind silit să-şi reamintească mereu că trebuie să verifice şi împrejurimile.

Drumul se îngusta şi făcea o curbă bruscă, într-un loc în care coastele plecau atât de abrupt din zona drumului, încât jeepului nu i-ar mai fi rămas nici un pic de loc de manevră, dacă rotile s-ar fi înţepenit în noroi. Rangerul şofer se războia cu volanul şi trecu în viteza întâi plin de invidie faţă de călăreţi chiar dacă erau mai uzi, pentru ei drumul era mult mai uşor. Jeepul se clătină, intrând pe un făgaş nou, iar motorul urla cu toată forţa, în zona cea mai strânsă a curbei.

Când maşina ieşi în sfârşit la drum mai bun, Rafe îl lăsă pe Gizmo să meargă mai iute, evitând urmele cele mai adânci lăsate de anvelope. În punctul cel mai ascuţit al curbei, Gizmo începu să şovăie. Rafe trase de frâu, apoi aproape căzu în momentul în care terenul începuse să cedeze sub picioarele calului. Nechezând şi dând înspăimântat din copite, Gizmo

încercă să se extragă din alunecarea de teren. Refuză, însă cu încăpăţânare să se dea înapoi, mergând mai departe; în secunda următoare totul era pierdut: căzu cu capul înainte, pe pantă în jos, până în fundul torentului, antrenând cu sine o avalanşă; Rafe reuşi să se salveze în ultima secundă, aruncându-se de pe Gizmo. Aproape îngropat în noroi, trântit pe o latură şi mişcând cu greu din picioare, animalul scotea ţipete ascuţite, nervoase. Rafe urmărea scena cu disperare, ţinându-se cu greu de un stejar tânăr. Când văzu că jeepul se oprise şi Jim Byers o luase înapoi, spre el, se apropie încet de marginea alunecării, ca să vadă cât de grav rănit era Gizmo. Pentru moment, Aaron Holliman fusese dat uitării.

Asta însemna că stăvilise pe doi, poate chiar pe trei dintre ei. Aceştia nu vor mai continua urmărirea. Aaron se târî de-a lungul coastei şi traversă drumul, când văzu pe celălalt călăreţ şi pe şofer veghindu-l pe al treilea membru al echipei. Auzi un singur foc de pistol şi o luă la fugă. Mai erau şi alţii pe care trebuia să-i oprească. Avea să-i oprească. Dacă nu-i oprea, el nu avea cum scăpa în libertate. Ei l-ar fi găsit şi l-ar fi dus înapoi. Nu mai putea suporta şi a doua oară.

— Acum cine a mai tras? se interesă Lew prin radio, trebuind să aştepte răspunsul, de această dată. Rafe? Hei, Rafe? Cine a tras? întrebă el când auzi un răspuns, într-un târziu.

— Eu, răspunse Rafe.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Lew.

— Gizmo. A fost prins într-o alunecare de teren.

Se aşternu tăcere. Lew îşi închise ochii. Acea unică împuşcătură îi fusese destinată unui cal rănit de moarte.

— Doamne, îmi pare rău, Rafe.

— Cea mai mare parte a acelei porţiuni de drum nu este sigură. Anunţă toată lumea de această primejdie. S-ar putea să avem şi alte pierderi, dacă nu-i avertizăm pe oameni. L-am rugat pe ranger să mă ducă înapoi, la staţie. Îl iau pe Cornbread, apoi o pornesc din nou...

— Pe naiba, nu! Stai acolo, spuse Lew.

— Asta înseamnă că rămâi cu o zonă descoperită, îi atrase Rafe atenţia. Holliman va avea astfel o groază de spaţiu prin care se poate strecura.

— Vom împărţi cumva celelalte echipe, ca să ne iasă una în plus. Am să găsesc pe cineva cu care să merg cine este celălalt călăreţ al tău?

— Jim Byers. Tuşi. Vrei să fac un lucru anume la sediul rangerilor?

— Să te usuci, să te încălzeşti şi să stai pe lângă radio. Şi să vezi dacă cei din Oakland nu ne trimit odată elicopterul acela. Curând vom avea nevoie de lumină. Lew se lăsă pe o parte în şa, ca să se ferească atât pe el cât şi radioul de ploaie. Va fi o noapte lungă, voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Poţi să te bizui pe mine, spuse Rafe, apoi îi făcu semn rangerului să pornească.

Cea de a doua alunecare de teren provocă prăbuşirea unor stânci şi câtorva copaci mai mici, avariind jeepul şi fracturând umărul călăreţului din gardă. Aaron se afla în partea de sus a zonei descoperite de alunecare, ascuns după stâncile rămase. Ascultă vocile supărate şi speriate ale oamenilor care se agitau şi strigau; nu reuşea să înţeleagă ce-şi spuneau, dar distingea în inflexiunile şi stridentele tonurilor emoţiile ce îi stăpâneau.

Nu mai aşteptă să vadă ce aveau să facă. O luă prin mijlocul tufişurilor, braţele şi faţa lovindu-i-se de ramuri şi frunze primele semne ale iritaţiei produse de stejarul otrăvitor se iviseră pe mâna lui fracturată.

Lew ascultă impasibil cel de al doilea raport.

— Steve, pe cine mai avem în rezervă? se interesă înainte de a da noi ordine.

— Dintre rangeri, vrei să spui? Mai sunt cei care nu colaborează la acţiunea ta, din cauză că fac de pază, ca să nu pătrundă publicul şi presa. Cei mai mulţi fac de patrulă pe drumuri sau se afla la staţii. Îşi frecă mâinile protejate de mănuşi, ca şi cum ar fi vrut să se încălzească. E posibil să mai existe cinci oameni disponibili. Ai spus că nu putem risca să trimitem în acţiune femei, deoarece.

— Urmărim o fiinţă care violează şi ucide, spuse Lew. Nu avem nevoie de femei.

— Ce părere ai despre drepturile egale? întrebă Steve sarcastic.

— Dacă găsim un bărbat violat şi ucis de... fiinţa asta, atunci pot să vină şi femeile să participe la vânătoare împreună cu noi. Îşi luă din nou aparatul de emisie-recepţie. Hei, Rafe.

Dacă găseşti nişte voluntari nu foarte extenuaţi, poţi să-i trimiţi pe traseu. Dacă nu poţi, asta este. Nu avem nevoie aici de oameni prea obosiţi ca sa poată gândi.

— În cât timp?

— Cât mai repede posibil. Când soseşte aici elicopterul de la Oakland?

Lew urmărise elicopterele care cercetaseră coastele muntoase şi se întrebă dacă merita osteneala.

— Trebuie să sosească din moment în moment. Rafe strănută foarte tare. Scuze!

— Vreau să folosească cele mai puternice lumini pe care le au, pentru ca să escorteze jeepurile. Cred cred că Aaron ne urmăreşte pe noi tot atât de mult cât îl urmărim noi pe el. Făcu o pauză. Aaron Holliman, se gândi el fără ură, tu eşti complet şi iremediabil terminat, bietul de tine. Oricât de mult îşi dorea Lew să-i întoarcă lui Aaron o parte a răului pe care îl făcuse acesta, în acelaşi timp ştia că el este cel suferind; sau acea umbră malignă a lui nu făcea decât să urmeze un ciclu sinistru Trebuie neapărat să înceteze, spuse el.

— Ce spui? întrebă Steve, şocat de expresia căpătată de figura lui Lew.

— Aaron vrea ca şirul de omoruri să înceteze. Aşa a zis el. Nu acordă atenţie expresiei perplexe a lui Steve îşi ridică aparatul şi îi comunică lui Rafe: Vreau ca unul dintre elicoptere să rămână cu mine. Tot timpul. Eu mă aflu la punctul şapte din ruta mea. Aştept aici unul dintre elicoptere. Lew out. Punând aparatul la locul său, îi spuse lui Steve: Doresc să te întorci pe creastă. Fii cu ochii pe toate drumurile şi pe căile de acces spre ele. Dacă remarci ceva dubios, lansează una dintre rachete în direcţia respectivă.

— Locotenente, însă începu Steve.

— Fă aşa cum îţi spun eu, spuse Lew, arătându-i drumul de înapoiere spre creastă. Acum!

Steve oftă.

— Tu eşti şeful aici.

Îşi întoarse calul şi dispăru în întunericul din ce în ce mai pronunţat.

Lew se îndreptă, cu mâna cea bună sprijinindu-se de muchia şeii.

— Foarte bine, Aaron. Dacă ţii neapărat să fii oprit, am să-ţi

îndeplinesc dorinţa, pronunţă el cu voce tare.

Eugene Protheroe contempla impozantul elicopter de la Oakland, care se apropia de ei cu lumina orbitoare a farurilor de cercetare. Se gândi din nou ce bine ar fi fost să aibă un aparat de fotografiat cu el, care l-ar fi ajutat poate să înregistreze acea desfăşurare de forţe impresionantă şi ridicolă, în acelaşi timp.

— Hei! Ce face ăsta? strigă el la pilot.

— Îl escortează pe locotenentul Frazier, sau cel puţin aşa mi s-a spus în căşti, răspunse pilotul. Noi trebuie să ne vedem de misiunea noastră de căutare.

— De ce îl escortează pe locotenentul Frazier? întrebă Protheroe.

— Nu ştiu, de ce nu-l întrebi pe el? spuse pilotul, pe care începuseră să-l calce pe nervi întrebările nesfârşite ale reporterului. Făcu o nouă voltă cu aparatul său şi se apropie de profilul dealului, măturând cu raza de lumină a proiectorului curbele largi ale drumului.

— Nu ne putem apropia şi mai mult? se interesă Protheroe.

— Poate fi periculos pe o vreme aşa de furtunoasă ca aceasta, răspunse rangerul. Dacă ne prinde o pală bruscă de vânt într-un loc îngust, ne-am prăbuşi cu siguranţă.

— Vai, răspunse Protheroe.

Aaron era derutat; simţea că Lew se află pe urmele lui. Asta nu avea nici o logică. El şi cu Lew se aflau doar de aceeaşi parte. Pe urmele lor se aflau comuniştii vietcong. Ce căuta Lew împreună cu ei? Se opri lângă un pod din lemn, folosindu-se de protecţia acestuia şi încercă să se gândească. Ştia că trebuie să fugă de acolo. Pentru ca să scape merita să plătească orice preţ, indiferent cât. Lew, în schimb, nu ar trebui să-l urmărească.

Durerea de cap îi reveni brusc şi violent. Atacul fusese atât de neaşteptat încât îi tăie respiraţia. Se împiedică, încercă să se prindă de una din grinzile de sprijin şi scoase un urlet când îşi lovi mâna fracturată, acum umflată cât o mănuşă de box, de lemnul podului.

— Rafe, se auzi începutul unei comunicări radio, aici rangerul Butler. Nu ştiu dacă faptul este semnificativ, dar mi se pare că cineva sau ceva a ţipat undeva în zona punctului zece de pe grila noastră.

— Unde? întrebă Rafe verificând pe hartă. Lângă pârâu?

— Poate, în orice caz pe acolo. E posibil să fi fost un râs, dar

ne-ai spus să...

— Chiar dacă e veveriţă, tot trebuie să verificăm. Ai făcut bine, Butler, îi spuse Rafe din toată inima. Am să încerc să-i comunic lui Lew ştirea asta.

Tăie contactul, sperând că va reuşi să ia imediat legătura cu Lew.

Lumina elicopterului de la Oakland despica întunericul. Zgomotul motorului îl făcea pe Patton nervos, dar Lew îl ţinea sub control prin strânsoarea genunchilor. Contrastul puternic dintre umbră şi lumină îi provoca lui Lew neplăceri la ochi şi îl făcea pe Patton să-şi scuture mereu capul. În raza proiectorului, stropii de ploaie străluceau ca nişte bijuterii.

Protheroe se agita în centura de siguranţă care îl fixa în scaun. Ar fi vrut să se apropie mult mai mult, să poată vedea totul.

— Vă dau încă o sută dacă mai coborâţi zece metri, propuse el cât putea de tare.

— Este periculos, răspunse pilotul.

— Două sute fiecăruia? întrebă rangerul.

— OK., fiecăruia acceptă Protheroe, întrebându-se cum avea să justifice aceste sume lui Kevin. Ei urmăresc ceva, nu vedeţi? Se duc undeva, într-o direcţie precisă, nu caută orbeşte.

— S-ar putea să nu fie nimic, îl avertiză rangerul.

— Sau dimpotrivă, poate sunt pe urma cea bună, replică Protheroe. Zece metri, nu cer mai mult.

— OK, OK, răspunse pilotul. Dar nu pot rămâne prea mult aşa de jos. Canioanele astea mici pot să-ţi joace feste.

— Vreau doar să arunc o privire. Protheroe îşi pregăti magnetofonul şi începu să dicteze în microfon: Unul dintre oamenii şerifului se află singur pe poteca de dedesubt. El, împreună cu elicopterul din Oakland, pare să urmeze sau să urmărească ceva precis. Formele de relief de aici sunt abrupte şi acoperite mai ales cu tufişuri şi stejari. Mai jos curge un pârâu. Drumul de acces în caz de incendiu urmează cursul pârâului. În locul unui aparat obişnuit de fotografiat i-ar fi fost mult mai utilă o cameră de luat vederi, cu care ar fi putut face un reportaj pentru ştirile de la ora unsprezece, se gândi Protheroe. Ceva mai jos, haide! se plânse el pilotului. Mi-ai promis că vei coborî încă

zece metri şi nu ai coborât nici cinci.

Pilotul clătină din cap, dar cobori foarte mult aparatul, încât Protheroe avu senzaţia că s-ar fi putut da jos şi merge peste vârfurile copacilor. Urmară elicopterul din Oakland cu viteză constantă şi având grijă să păstreze o distanţă suficientă între ele.

Atunci se simţi o smucitură ciudată, iar elicopterul păru să alunece.

— Ce mă-sa se întâmplă? exclamă Protheroe căutând să primească o explicaţie din partea pilotului, dar acesta era deja înnebunit de groază.

Aparatul se înclină pe o parte, apoi căzu printre copaci, făcându-se bucăţi şi luă foc la contactul cu solul.

Elicoptere! Foc! Explozii! Cine atacă? Aaron ţâşni de sub protecţia podului şi traversă cu greu apele umflate ale pârâului. făcând eforturi desperate să ajungă pe celălalt mal. Fusese la fel de greu şi atunci când îşi omorâse paznicii şi fugise din lagăr.

Nimerise într-un câmp de mine; una explodase suficient de aproape ca să-l trântească la pământ. Îl urmăriseră elicoptere şi infanterişti. Cu chiu cu vai se apropie de mal şi se târî afară din apă. Mâna fracturată se umfla din ce în ce mai tare.

Lew se lupta să-l stăpânească pe Patton, care încerca să se smulgă şi să o ia la fugă. Epava elicopterului ardea printre copaci, iar elicopterul din Oakland îl lumina de deasupra cu lumina crudă a proiectorului său. O ultimă explozie şi calul nu se mai lăsă convins de nici un argument: necheză sălbatic, se ridică de două ori pe picioarele din spate şi în momentul în care Lew căzuse din şa o porni la galop.

Luminat de foc dintr-o parte şi de farul elicopterului care descria cercuri deasupra, Lew trebui să-şi domine propriul său impuls de a fugi. Îşi pipăi aparatul de emisie-recepţie, constatând că se făcuse bucăţi. Supărat, îl aruncă cât colo şi încercă să se ridice în picioare. Din pricina căzăturii, rana de la mână i se deschisese din nou, iar de sub bandaj îi apăruse sânge.

Pilotul elicopterului din Oakland îi vorbi prin megafon:

— Locotenent Frazier! Te vedem. Dacă totul este în regulă, fă un semn cu mâna ridicată deasupra capului!

Lew făcu aşa cum i se spusese, scuturând zdravăn braţul, ca să nu existe nici un dubiu.

— Mergem să aducem ajutor. Ne întoarcem peste zece minute. Vom ateriza în poiana de pe cealaltă parte a podului. Ai înţeles? Dacă da, fă semn cu mâna!

Lew execută din nou gesturi largi cu braţul, apoi urmări cu privirea elicopterul care se îndrepta spre est. Singurul lucru care îl putea mângâia, cât de cât, era că ploaia începuse să mai scadă în intensitate. Traversă cu precauţie podul, furios pe sine însuşi pentru că-l lăsase pe Aaron să-i scape, pentru că transformase întreaga acţiune de capturare a acestuia într-un exerciţiu ce avea prea puţini sorţi de izbândă.

Nu se depărtase decât câţiva paşi de lângă pod, când văzu pe cineva care se apropia de el.

Cu părul său ud şi încâlcit, cu faţa zgâriată şi tăiată, cu hainele sfâşiate, cu ochii arşi de o febră delirantă, cu ţinuta ghemuită, pregătită de atac, cu gura deschisă, cu buzele dezvelind colţi, Aaron nu semăna câtuşi de puţin cu omul pe care Lew îl considera prietenul său, iar pe figura lui bestială nu se ivise nici cel mai mic semn de recunoaştere. Arătarea se târî mai aproape, cu mişcări imprevizibile, ca de fiară.

Lew îşi duse mâna la pistolul său de calibru 38.

— Aaron, spuse el şi văzu pe celălalt tresărind, dar nu din cauza numelui, ci doar a zgomotului vocii. Stai!

Nu a fost decât o festă jucată de o flacără, însă Lew avu senzaţia că în ochii aceia demenţi se aprinsese o licărire, pentru ca apoi să dispară din nou. Auzi şi un sunet grav, din gât, care parcă semăna a mârâit.

— Stop! repetă Lew.

Aaron îşi adună forţele, pregătindu-se să-l nimicească pe călăul său.

— Stop, spuse Lew pentru a treia oară, ridicând încet arma. Apoi apăsă trăgaciul.

Aaron, care se repezea în acel moment spre el, se împletici, se clătină şi apoi se prăbuşi la pământ, atingând în cădere cu gura mâna întinsă de Lew.

Până la întoarcerea elicopterului, Lew rămase singur în lumina muribundă a focului, urmărind picăturile de ploaie ce se scurgeau ca nişte lacrimi pe faţa inertă de la picioarele lui.